

Giới thiệu Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi

Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi có những cảm xúc để lại trong lòng người đọc không khác gì tác phẩm Hạnh Phúc Tìm Về. Truyện nói về tình yêu nhẹ nhàng, sâu lắng và nỗi lòng của những kẻ trong cuộc.

JiYeon hài lòng vì đã gài được HyoMin thì tỏ vẻ đắc chí, một tay khoanh lại một tay xoa xoa cằm, ngẩng mặt tỏ vẻ suy nghĩ

-“À ừm, để nghĩ xem nào”

-“Yahhhh, Park Ji Yeon , em đừng có làm quá nhaaaaa” Hyo cau mày tức giận hét lên

-“Ồ, unnie không thấy hay sao, em là rất có giá đấy, biết bao nhiêu người theo đuổi kìa, nhận lời unnie có phải thiệt cho em quá không?” JiYeon tiếp tục đùa dai

-“Yaaaah, là ai nói yêu unnie trước hả???! Được rồi, coi như unnie chưa từng nói với em đi”

HyoMin tức giận quay người bỏ vào ngồi xuống ghế gục đầu xuống bàn lòng thầm nhủ “con khủng long đáng chết”. Nghĩ mà thấy ảm ức, đã chủ động như vậy rồi mà còn làm cao, đầu đếch cần nữa, cùng lắm một thời gian là quên chứ gì.

JiYeon thấy HyoMin giận thật rồi thì thôi cọt nhả, cài khoá cửa bước lại gần phía bàn làm việc.

-“Giận rồi sao?”

-“..”

-“HyoMin unnie”

-“..”

-“HyoMin ahhh”

-“...”

-“Park Hyo Min”

-“...”

-“Minnie của e ahhhh”

-“...”

-“Giận thật sao?Giận dai dử”

-“..”

Đây sẽ là tựa truyện tình tuổi teen hứa hẹn đưa người đọc đến với nhiều cung bậc cảm xúc rất riêng. Mời các bạn cùng theo dõi truyện online nhé.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Tình Cờ

06:30 A.M: Renggg...renggg...renggg...

“Ngủ thêm một chút nữa, vẫn còn sớm mà!” – Hyomin không buồn mở mắt, miêng lẩm nhảm, tay với lấy chiếc đồng hồ mà tắt đi.

06:40 A.M: Renggg...renggg...renggg...

“Aigo... Tôi muốn ngủ thêm chút nữa mà” – mắt nhắm nghiền lấy gối bịt hai tai lại mà chu mỏ lên nói mớ rồi lại chìm trong giấc mộng.

07:10 A.M: Bỗng vô thức ngồi dậy nhìn đồng hồ – “Aaaaaaaa, đã trễ rồi sao, khổ thật rồi, ngày đầu tiên đi làm mà, Hyomin oi, Hyomin à, bao giờ mới bỏ được cái thói ngủ nướng đến trễ giờ như vậy chứ!” – tự trách mình rồi bật dậy như được lấp lỏ xo, Hyomin phóng thẳng vào nhà tắm mà vệ sinh cá nhân. Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm, đã tự nhủ rằng sẽ dậy sớm để không bị trễ giờ, tránh gây ấn tượng không tốt, vậy mà cuối cùng vẫn thói nào tật đấy. Ngắm mình trong gương đã thấy chính chu tươm tất với sơ mi trắng sơ vin, váy đen ngắn ôm sát làm tôn lên thân hình chữ S của mình, Hyomin thầm tự hào về bản thân và vô cùng cảm kích vì bố mẹ đã cho mình có ngoại hình này, không quá hoàn mỹ nhưng cũng chẳng kém ai. Xò vội đôi guốc rồi xách túi ra xuống gara lái xe nhanh tới trường học Queens – nơi cô sẽ làm việc và ảnh hưởng không ít tới tương lai của cô sau này.

Hyomin vốn là ở cùng bố mẹ bên Mỹ nhưng sau khi tốt nghiệp cô có nguyện vọng muốn trở về Hàn Quốc sinh sống và làm việc nên bố mẹ cũng vì yêu thương cô mà không cản, còn tạo điều kiện hết mức là mua một căn chung cư tại Seoul đứng tên cô, ngoài ra còn mua tặng cô một chiếc Audi A8 nhân dịp cô tốt nghiệp và bắt đầu công việc tại Hàn Quốc, còn sau đó mọi chi phí cô phải tự lo bằng chính sức lực của mình, Hyomin cảm kích bố mẹ vô cùng. Sau khi trở về Hàn Quốc, cô đã nộp hồ sơ xin việc tại Trường Đại học Queens, với tầm bằng loại ưu cũng không có gì khó khăn để cô được nhận việc ngay, tự nhủ rằng chẳng phải cô đang có một cuộc sống quá hoàn mỹ hay sao, điều kiện gia đình tốt, bố mẹ yêu thương, ngoại hình đẹp, học vấn cao chỉ có điều đến bay giờ hình như cô vẫn chưa nhận lời ai, hay đúng ra thì cô đơn cho đến bay giờ, phải chăng là do cô quá chuyên tâm vào học tập, cứ mãi mê suy nghĩ thì cũng đến cổng trường, vội lái xe vào bãi đỗ rồi nhanh chóng tới phòng hiệu trưởng.

Được biết cô sẽ dạy Anh cho các lớp số chẵn đồng thời là chủ nhiệm lớp T6 vì cô mới ra trường nên Nhà trường cũng muốn biết năng lực làm việc thực tế nên mới sắp xếp như vậy, còn nữa là giáo viên không nên đi trễ như vậy, quả thật có chút xấu hổ, à không, thực sự là rất xấu hổ, cúi chào Hiệu trưởng, Hyomin bắt đầu di chuyển về lớp mình đã đảm nhiệm.

Đang mãi vừa đi vừa suy nghĩ không biết bắt đầu thế nào thì bỗng va vào ai đó, giật mình mà ngã ra sau, theo phản xạ thì túm lấy người đó làm cho người ta cũng ngã theo, thành thử ra tình cảnh lúc này có chút không tự nhiên chút nào, cái người đó bị cô kéo ngã đâu không ngã lại ngã rồi nằm ngay trên người cô, làm cô đau muốn chết đi bây giờ muốn ngồi dậy cũng không được. Vừa quay ra chưa kịp nói gì đã nhìn thấy gương mặt đẹp như hoa ấy đang nhủ mày nhìn cô làm có chút thẹn thùng mà đỏ mặt, miệng lắp bắp: “Xin... ồiii... là à... dooo... tôiii... không chú ý..”

Người đó đứng lên rồi kéo cô dậy rồi lạnh lùng bỏ đi, thầm nghĩ “èi, đúng là người gì đâu” sức nhớ ra cần phải về lớp ngay, Hyomin chạy nhanh đi tìm lớp T6.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Lớp Trưởng

Cuối cùng cũng thấy, hửn là T6, lớp ở tận tầng 6, Hyomin tìm mà muốn chết, vừa bước vào lớp đã thấy cả lớp ầm ĩ, rượt nhau chạy vòng quanh, cô đã yên vị trước bàn giáo viên mà họ vẫn như không biết đến sự hiện diện của cô, khẽ nhủ mày định ổn định lại lớp thì bỗng có tiếng nói làm cả lớp yên lặng “Cả lớp trật tự!”

Hướng mắt về phía tiếng nói, thật không khỏi khiến cô giật mình, chính là cái người lạnh lùng như băng đó, uy lực quả không tầm thường, chỉ một câu nói đã khiến cái ồ nháo nhào này thành một thể thống nhất, đang miên man suy nghĩ Hyomin lại giật thót vì người đó đã đứng trước mặt mình “Xin phép cô, em vào lớp!” Vẫn là khuôn mặt không chút cảm xúc ấy, thật làm người ta có chút sợ hãi, Hyomin nhẹ đáp “Được, em về chỗ đi” rồi tiện thể giới thiệu luôn “Xin chào, tôi là Park Hyo Min, kể từ ngày hôm nay, tôi sẽ chính thức là giáo viên chủ nhiệm của lớp, đồng thời là giáo viên bộ môn Anh văn cho các em, các em có gì cần thắc mắc không?”

Cả lớp thì thảo nhìn cô rồi tập trung nhìn người đó, khiến cô không khỏi thắc mắc có chuyện gì đang diễn ra trong lớp này suốt 2 năm qua, vì cô nhận lớp khi lớp đã là năm cuối. Cô thấy người đó vẫn ngồi điềm đạm quay đầu nhìn quanh lớp rồi gật đầu, bỗng cả lớp lại xôn xao nhìn cô rồi ồ ạt hỏi:

“Cô à, cô bao nhiêu tuổi vậy?”

“Cô à, thực sự rất xinh đẹp nha!”

“Cô ơi, cô có người yêu chưa vậy?”

“Cô ơi, sao không đến sớm vậy, tụi em năm cuối rồi à!”

“Cô ơi... cô à...”

...

Tiếng học sinh nháo nhào làm Hyomin không kịp phản ứng, đứng hình trung bộ mặt ngó ra làm cả lớp cười ầm ĩ. “Đủ rồi” một tiếng nói cất lên cả lớp lại rơi vào màn yên tĩnh “Em xin tự giới thiệu, em là Park Ji Yeon, lớp trưởng T6, hy vọng chúng ta sẽ vui vẻ với nhau cho tới khi kết thúc khóa học!” Cả lớp vỗ tay lớp bộp, “còn nữa, có gì chúng em không phải cô cứ chỉ bảo và liên lạc với em nếu cô cần giúp đỡ!” Nói rồi, người đó ngồi xuống, con người ấy trông lạnh lùng mà giọng nói lại ấm áp lạ thường, Hyomin chỉ biết cười ngượng “ừ, cô biết rồi, cảm ơn em!” Hyomin lại quay qua lớp “Được, vậy tiết đầu

này cứ để cô trò chúng ta giao lưu nhé, những câu hỏi có thể trả lời được cô sẽ trả lời, những câu tẻ nhị xin phép bỏ qua, cô 22 tuổi, vừa từ Mỹ trở về có gì không quen mong các quen em giúp đỡ, thật tiếc vì không thể đến sớm hơn nhưng hy vọng là dù chỉ có một năm bên nhưng chúng ta vẫn tạo nên nhiều kỷ niệm đẹp, còn một điều cuối cùng, cô chưa có người yêu.” Hyomin kết lại rồi đưa mắt nhìn Jiyeon, thấy người đó cũng đang nhìn mình mà chột thẹn đỏ mặt quay đi. Cả lớp cứ thế rôm rả trò chuyện cả suốt cả buổi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hàng Xóm?!

Hết buổi học, HyoMin xin số điện thoại của JiYeon tiện khi cần liên lạc rồi trở về phòng giáo viên riêng. Tất cả thông tin và bảng điểm của học sinh lớp T6 cô đều đã nhận được. Đang soạn lại sổ sách như lại nhớ ra điều gì đó, cô đứng dậy đi về phía tủ hồ sơ học sinh, ngược nhìn một lượt rút hồ sơ có tên Park Ji Yeon. Trong lòng thầm nhủ “Là mình đang tò mò muốn biết nhiều hơn về học sinh này?!”

Lắc đầu ngán ngẫm bởi chính suy nghĩ của chính mình, xem hồ sơ của học sinh là điều đương nhiên mà, chỉ vì đây là lớp trưởng nên xem trước thôi, dù sao cũng phải xem tất cả. Cầm hồ sơ bước lại phía bàn làm việc, nhẹ ngòi xuống ghế thì bỗng chuông điện thoại reo, đặt hồ sơ lên bàn, HyoMin cúi người với điện thoại trong túi xách, “Mm* is calling.”

– Dạ umma!

...

– Con đang ở trường, vừa mới hết tiết!

...

– Dạ, con biết rồi, con sẽ giữ gìn sức khoẻ mà, appa umma ở bên đó cũng nhớ giữ gìn sức khoẻ nhé!

...

– Vâng, con sửa soạn rồi ra về bây giờ. Sẽ liên lạc với umma sau.

...

– Chuyện đó không vội mà umma, con không phải còn rất trẻ sao, chưa gì umma đã muốn đuổi con gái đi rồi, thật buồn quá mà.

...

– Con biết rồi umma, chuyện này sẽ nói sau nha umma, con phải về bây giờ rồi!

...

– Dạ, bye umma!

——

Chà, chà là mẹ HyoMin thấy con gái về nước mà không liên lạc nên gọi điện xem tình hình cô con gái của bà thế nào rồi lại tiện thể nhắc nhở cái chuyện-mà-ai-cũng-biết-là-chuyện-gì-đấy. Giờ nghĩ lại thì cũng không phải là HyoMin không muốn yêu đương gì, chỉ là chưa tìm được cái con người khiến trái tim cô rung động, thổn thức mà thôi.

Trở lại thực tại, đặt lại điện thoại vào túi xách, cô lật giờ hồ sơ của JiYeon.

PARK JI YEON

Lớp: T6

Sinh ngày: 07/06/1993

“Song Tử?! Cùng cung với mình này” -HyoMin mỉm cười thích thú.

Địa chỉ: Số 0607 tầng 6 chung cư T-Ara, Cheong Cham Dong, Seoul.

“Hò, cùng chung cư với mình sao? Lại ở ngay tầng trên nữa.” – Quả nhiên đáng kinh ngạc nha, lấy đâu ra mà trùng hợp ghê vậy? Nhắc mới nói, căn hộ mà HyoMin được bố mẹ mua cho cũng ở Cheong Cham Dong, lại chính là cái chung cư T-Ara đó, số 0530 trên tầng 5. Vậy là bây giờ, lớp trưởng của cô còn là hàng xóm của cô cơ đấy. HyoMin không khỏi sốc nha, cũng may là đang không uống nước nếu không thì cái bần làm việc đã sớm ướt hết rồi.

Lướt nhìn một lượt, HyoMin giờ qua bảng điểm của JiYeon xem.

– “Ái chà, không hổ danh lớp trưởng, chẳng phải thành tích rất tốt sao?”

Đang tán thưởng không ngớt, bỗng HyoMin dừng mắt, không phải chứ, tất cả đều rất cao cơ sao môn cô đảm nhiệm lại có điểm số không tốt vậy?!! Tại sao lại thấp thế? Đương nhiên là không thể không thấp rồi, hầu hết điểm số của Ji Yeon đều trên 8-9.0 vậy mà duy chỉ ngoại ngữ lại chỉ đc 6.7, cũng may các môn khác điểm số cao nên mới giữ được học sinh giỏi. Con người quả nhiên không ai là hoàn hảo, HyoMin lại nhắc mình sẽ để tâm tới JiYeon nhiều hơn, không phải cô là chủ nhiệm sao lại còn đảm đương môn Ngoại Ngữ nữa, thế nhưng tuyệt đối không có chuyện thiên vị, công tư không phân minh mà nâng điểm nha, là cô quyết sẽ dạy dỗ nhiệt tình thôi!

Ngó qua đồng hồ, mới đó đã 6h, cất hồ sơ trở lại tủ, HyoMin xách túi đi lấy xe ra về không quên chào hỏi mọi người.

Trở về đến chung cư cũng chỉ mất chưa tới 20p, cất xe xuống hầm gara, từ trong xe nhìn ra, hình như có tai nạn thì phải, trong hầm gara – tai nạn, không phải chứ?! Bước xuống xe tiến lại, mọi chuyện có lẽ đã được giải quyết thì phải, người đó không phải là JiYeon sao?

– “JiYeon ah?!” HyoMin nghi ngờ cất tiếng gọi.

Người đó ngạc nhiên quay đầu lại, tròn mắt nhìn cô.

– “Đúng là em sao? Đã xảy ra chuyện gì vậy? Em không sao chứ?” HyoMin lo lắng

– “Chào cô! Chỉ là tai nạn nhỏ do 2 người sơ ý thôi, không có gì nghiêm trọng đâu ạ!” Trả lời xong JiYeon quay đầu sang nói với người kia “Không có việc gì, tôi đi trước!”.

Người đó gật đầu rồi cũng bỏ đi. JiYeon dựng chiếc xe đạp của mình lên, hồng hóc không nhẹ nhĩ, ngó nhìn lại JiYeon ngồi ôm khuôn mặt đau lòng nhìn “em Strida” màu đen của mình.

– “Thật là em không sao đấy chứ? Tay em bị chảy máu rồi kìa?” HyoMin lên tiếng

Lúc này, JiYeon mới nhớ ra sự hiện diện của HyoMin, không khỏi kinh ngạc thốt

– “Em.. Mà sao cô lại ở đây vậy?!”

– “Thì cô sống ở đây, tầng 5” HyoMin đáp

– “Hò, cô ở đây? Em ở đây cũng lâu rồi, chưa từng thấy cô mà?!” JiYeon gãi tai khó hiểu.

– “Em ở đây lâu rồi sao? Cô là mới mua nhà ở đây nên em chưa thấy qua thì cũng dễ hiểu thôi”

– “À há, vậy là hàng xóm rồi sao!” JiYeon gật gù đầu như đã hiểu ra vấn đề.

– “Vậy còn tay của em thì sao? Tính cứ để như vậy sao? Đi theo cô?”

HyoMin nói rồi kéo tay JiYeon đang ngỡ ngàng đi một mạch tới thang máy rồi ấn số tầng 5. Thang máy đang đi lên, JiYeon mới định hình được chuyện gì đang xảy ra.

– “Cô là không định buông tay em sao?”

Như nhận ra điều gì đó, HyoMin liền buông tay “À xin lỗi nha, cô không để ý”.

JiYeon trung bộ mặt ngó tàu “Không có gì !”

“Ting” – cửa thang máy mở, HyoMin liền bước ra, quay đầu lại thì thấy JiYeon vẫn yên vị

– “Em không định ra sao?”

– “Nhà em ở tầng trên mà.”

– “Cô biết, đi vào nhà cô sơ cứu vết thương đã” Nói rồi HyoMin lại đi vào thang máy kéo JiYeon đi theo mình. Đến trước cửa phòng, chẳng nghĩ gì mà nhập mã số ngay trước mặt JiYeon

-“890530” JiYeon ngó tàu đọc theo con số mà HyoMin đang bấm

-“Em làm gì vậy?” HyoMin tròn mắt

-“Cô kéo em ra đây mà cũng đâu có nói em quay ra chỗ khác hay em không được nhìn” JiYeon tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra

-“Thật hết biết với em, mau vào đi” HyoMin mở cửa đi vào, JiYeon cũng theo chân vào sau rồi đóng cửa lại.

-“Em ngồi đó đi! Chờ tôi đi lấy đồ.”

HyoMin nói rồi chỉ xuống sofa. JiYeon ngồi xuống nhìn quanh thăm nghĩ “không

gian không tệ nha, cảm giác thật ấm áp, chẳng bù cho căn phòng một màu trắng toát của mình, tự nhiên lại thấy lạnh lẽo, cô đơn quá đi”.

-“Có gì khiến em trầm tư suy nghĩ thế sao?”

Câu hỏi bất ngờ khiến JiYeon trở về thực tại, quay qua nhìn, HyoMin đã thay bộ đồ công sở bằng quần sooc áo thun, không phải chứ, cứ như chỉ ngang tuổi nhau vậy. Thấy JiYeon hết trầm tư rồi bây giờ lại nhìn mình chằm chằm, HyoMin lại hỏi

-“Có chuyện gì sao?!!”

-“À không, em không nghĩ nhìn cô ở nhà lại trẻ vậy đấy?!” JiYeon xấu hổ gãi tai

-“Vậy ý em là cô trên lớp trông già lắm phải không?”

-“Áy áy, ý em không phải như vậy, chỉ là trên lớp thì chừng chạc, còn ở nhà thì cũng như em nè” Ji Yeon chữa ngượng, mặt đỏ bừng

-” Không cần phải căng thẳng như vậy, không có trù ẻo đâu, mà thật ra cô chỉ em 4 tuổi thôi mà, không nhớ sao!”

-“A, phải rồi!” JiYeon như đã nhớ ra lại ngồi gật gật

-“Vậy nên nếu không ở trên lớp thì cứ gọi unnie cũng được. Xong rồi đó.”

Chà, trong lúc JiYeon ngẩn ngơ thì HyoMin đã sơ cứu rồi băng bó vết thương. JiYeon nhìn nhìn cánh tay rồi đứng lên

-“Vậy cảm ơn, em về nhé, à mà chuyện có thể sao?” Bước tới cửa, JiYeon quay lại hỏi.

-“Chuyện gì?”

-“Gọi là Unnie đó?”

-“À ừ, tất nhiên rồi” HyoMin mỉm cười.

-...

-...

-“Em biết rồi, em về đây, chào unnie!” JiYeon lại ngẩn ngơ mất mấy giây, chào HyoMin

-“Ừ, em về đi”

JiYeon quay ra thang máy bấm số tầng 6 rồi về nhà. HyoMin cũng đóng cửa trở vào nhà. Cứ thế một ngày trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hot Girl

Vì ngày đầu tiên đã trễ nên HyoMin đã quyết định đặt báo thức sớm hơn nhưng khổ nỗi cái tính cách muôn thủa với kiểu đặt đồng hồ báo thức mà chỉ những lazy girl như cô mới có thì cũng chẳng sớm hơn là bao.

06:00 A.M: Rengggggg. Rengggggg. . .

“Cộp” – một màn tĩnh lặng ..

06:20 A.M: Rengggggg. Rengggggg. . .

“Bộp bộp” – màn tĩnh lặng thứ hai ..

06:30 A.M: Rengggggg. Rengggggg. .

...

...

...06:55 A.M: Rennngggggggg
.....

“Xoảng” – “hồ! Có chuyện gì vậy???! Giật mình ngồi bật dậy HyoMin vẫn còn đang mắt nhắm mắt mở ngó nghiêng. Thì ra trong lúc cố loay hoay tắt báo thức để ngủ, cô đã vô tình hất luôn cả cái ly nước trên mặt tủ đầu giường. Cảm thấy mình thật không còn gì để nói đành bỏ dậy đi làm vệ sinh cá nhân, dọn dẹp lại mọi thứ rồi thay đồ đến trường.

Quả nhiên đặt báo thức sớm có khác, hôm nay cô không bị trễ nữa mà còn sát giờ vào lớp luôn, lòng tự hỏi là giáo viên như vậy liệu học sinh có nghe ??! Ôi trời, đúng là một mớ bòng bong đầu đầu mà, không biết bao giờ cô mới có thể thay đổi cái tật ngủ nướng, cứ thế này thì liệu có ai đồng ý cưới cô làm vợ mà mẹ còn mong yêu với đương chứ. Mới đến cửa lớp, HyoMin đã thấy xôn xao ngoài cửa, cảnh tượng một chàng trai tuấn tú đang quỳ gối kiểu cầu hôn, tay cầm đoá hoa hồng lớn *không rõ là bao nhiêu bông nữa* giờ tay lên cao như chờ đợi sự đồng ý. Theo ánh mắt chàng trai, HyoMin nhìn lên là một cô gái xinh đẹp tóc đen dài hơi gọn xoắn, đáng người cũng đẹp nữa, không phải là học sinh lớp cô đây chứ?! Xung quanh thì mọi người đứng quây tròn lại bàn tán.

“Này, liệu lần này thì thế nào đây?”

“Cậu đoán thử xem?”

“Các cậu thật là.. chẳng phải ta đã quá quen với những chuyện như thế này hay sao?”

“Nói như cậu cũng không được, những chàng trai kia có thể không được nhưng lần này là Im Si Wan. Cậu ấy đẹp trai, phong độ, nhà có điều kiện, tính tình không tệ, rất có thể sẽ được”

“Tớ cũng thấy vậy nữa”

“Tớ cũng thế”

“Cả tớ nữa”

“Ày, các cậu thật là.. thấy trai đẹp, nhà giàu, tính tốt thì là được sao, quan trọng là trái tim có lên tiếng không kia, hơn nữa không phải những điều đó JiYeon đều đủ cả hay sao?!”

“Ừ, cậu nói cũng phải”

....

Khoan đã, dừng hình *tua lại* – “Là sao? Ai cơ? JiYeon?! Cái cô gái xinh đẹp đang quay nghiêng nghiêng người mà cô nhìn thấy là JiYeon?”

Đừng thắc mắc, sẽ hiểu ngay đây.

Chả là mọi khi JiYeon đi học thường hay buộc cao lên, hôm nay lại hứng thú buông dài, khuôn mặt rõ ràng xinh đẹp nhưng lại mập mờ sau làn tóc rũ nên HyoMin mới không nhìn ra.

À, giờ thì đã hiểu. Là chàng trai tên Im Si Wan đang tỏ tình với JiYeon – lớp trưởng của cô.

Í, khoan “tập2”! Không phải chứ, à đúng rồi, là giáo viên mà lại quên mất việc mình đang đứng trong trường chỉ vì hóng hớt người ta tỏ tình

Khoan “tập3” Trong trường, năm cuối, học hành chưa xong yêu đương??!

-“Này, các em nghĩ mình đang làm gì vậy hả? Đây là trường học đấy, có biết không vậy?” – HyoMin hùng hừ bước tới

Tất cả học sinh tròn mắt quay ra nhìn HyoMin, SiWan cũng không phải ngoại lệ, chỉ riêng mình JiYeon lạnh lùng quay đi bước vào lớp. HyoMin bất động khi thấy học sinh đổ dồn con mắt vào mình rồi lại choáng tỉnh khi thấy JiYeon bước đi thì tất cả lại xôn xao bàn tán.

“Ày, vậy là Hot Girl của chúng ta lại từ chối rồi có phải không?”

“Cái đó không chắc nha, là giáo viên chủ nhiệm xuất hiện chứ bộ”

“Nhưng trước đây cũng từng trải qua rồi mà, hẳn là đã từ chối rồi”

“Làm sao biết được, JiYeon đâu có nói gì”

“Vậy nếu từ chối thì SiWan sẽ là thứ bao nhiêu trong list rồi nhỉ?!”

“Ôi trời, làm sao đếm nổi chứ”

...

...

-“Còn không vào lớp?!” Giọng đó vang lên, tất cả chạy ào vào lớp, HyoMin đứng chết trân, giáo viên thì coi như không nghe thấy còn lớp trưởng nửa câu đã chạy hết, thật hết biết.

Trong lớp bây giờ thật không biết diễn tả thế nào nữa, có thể nói là ngột ngạt không? Tất cả cứ nhìn JiYeon mắt hướng theo trang sách mà e ngại, không biết HyoMin có phải là đang đảm nhiệm diễn viên chính trong Người Vô Hình không nữa?!

Không phải HyoMin đang cố gắng biện hộ cho bản thân đâu nhưng mà ngày thứ hai đã thế này có phải muốn nghỉ quá không? Ngồi buồn thần thơ mất 15p mà thấy tình hình không khả quan hơn, HyoMin mới vô thức gọi:

-“JiYeon ah!” *mặt buồn chống tay nhìn sách*

-“Cô gọi em?” JiYeon ngẩng đầu nhìn HyoMin

-“Không, là đang gọi lớp trưởng JiYeon, muốn hỏi em ấy là bao giờ tôi có thể bắt đầu tiết học, em ấy đã nói sẽ giúp tôi nhưng giờ không thấy em ấy đâu cả” – HyoMin cũng ngược lên nhìn JiYeon, nói rồi lại cúi đầu xuống.

JiYeon quay người nhìn vòng quanh lớp mới rõ vấn đề đang xảy ra.

-“Đừng có thái độ như vậy trong giờ này nữa. Cô bắt đầu được rồi!” JiYeon nhìn học sinh lớp nói rồi quay qua gạt đầu với HyoMin, cả lớp lại lật nhanh sách hướng lên bảng, HyoMin thì đứng lên bắt đầu bài giảng đầu tiên của mình.

Cuối buổi, sau khi hoàn thành tiết dạy của các lớp, HyoMin trở về phòng làm việc riêng của mình, ngồi xuống ghế, day thái dương mà suy nghĩ, “có phải liệu bây giờ mới bắt đầu khó khăn hay không? Liệu mình có giải quyết được hay không? Nếu không cũng không ngồi lâu được trên cái ghế này quá!” ...

“Cộc cộc” đang mãi nghĩ miên man thì có tiếng gõ cửa khiến HyoMin đẩy lùi suy nghĩ “Ai vậy?”

-“Là em, JiYeon”

-“Em vào đi, cửa không khóa!”

JiYeon bước vào rồi khép cửa lại.

-“Xin lỗi unnie, sự việc hôm nay là do em!”

-“Em. Quả thực cuốn hút người khác, không biết liệu ngày nào tôi cũng phải chứng kiến điều này?” – HyoMin nhìn JiYeon nói rồi chỉ tay xuống ghế

JiYeon theo hướng HyoMin chỉ ngồi xuống nhún vai nói, “Điều này? Ý unnie là điều gì?”

-“Em thật sự không biết?”

-“Phải, chuyện người ta tỏ tình hay chuyện gây cản trở unnie làm việc?”

-“À, tất nhiên là chuyện giảng dạy của tôi rồi” – HyoMin nhất thời không suy nghĩ đến thế, ấp úng nói cho qua, cũng không rõ là mình đang muốn đề cập đến chuyện nào nữa, chỉ là muốn trách móc cái con người kia mà thôi.

-“Nếu vậy thì unnie không cần lo, họ sau này sẽ không như vậy nữa! Unnie có thể chuyên tâm làm việc rồi, em xin phép” nói rồi JiYeon đứng lên, ra tới gần cửa bỗng khựng lại quay đầu nhìn HyoMin như muốn nói điều gì đó rồi lại thôi.

Khi JiYeon đi rồi, HyoMin lại ngẩn ngơ, con người này không phải là Trouble Maker của mình đấy chứ! Quả thật chẳng muốn nghĩ, đến là đau đầu,

đứng dậy lấy đồ rồi HyoMin cũng trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đại Đen

Về tới nhà, HyoMin liền vội lấy đồ đi tắm, thật sự rất muốn gột rửa cái đồng muộn phiền của ngày hôm nay. Tắm xong rồi cũng thấy thoải mái hơn, cái bụng bỗng dừng lại kêu la như được mùa vậy nhưng lại nhớ ra ở nhà hết đồ ăn, vốn dĩ muốn tan làm thì ghé qua siêu thị mua đồ thì lại mắc kẹt ở trường khiến HyoMin đầu óc mơ hồ mà quên đi. Tốt rồi, bụng reo-đồ hết -> nhìn sao?! Có mà điên!!! Lại thay đồ, hôm nay phải ăn ngoài một bữa rồi. Khoá cửa, định xuống hầm lấy xe nhưng nghĩ cũng lâu rồi chưa đi dạo nên quyết định đi bộ luôn, loay quanh đây thì chẳng thấy hàng quán nào cả, vậy là lại phải đi bộ quãng xa mới thấy một cửa hàng.

Vừa ngồi xuống ghé đã nghe tiếng gọi.

– “HyoMin Unnie? Unnie không ăn ở nhà sao?”

Ngạc nhiên quay lại, mới về nước chưa bao lâu đâu có nhiều người biết cô.

– “JiYeon, em cũng ra ngoài ăn sao?”

Thì ra là JiYeon, thật không ngờ cũng gặp em ấy ở đây, em ấy không ăn cùng gia đình sao? – HyoMin nghĩ

– “À, em nấu ăn không được tốt cho lắm nên thường hay ăn ngoài nếu không thì ramen là bạn của cái bụng này.” nói rồi JiYeon đưa tay xoa xoa cái bụng đang reo lên.

HyoMin thấy cử chỉ đáng yêu đó thì bất giác mỉm cười.

“Vậy thì chúng ta cùng ăn chung có được không? Em ngồi xuống đi!”

“Dae” – JiYeon bước tới ngồi xuống đối diện HyoMin.

“Em muốn ăn gì nào?” HyoMin lật giở cuốn Menu rồi nhìn JiYeon

“Em sao? À Ủm, em muốn tokbokki, gimbab trứng chiên, còn unnie?”

“Vậy thêm ramen đen nóng và bulgogi nướng nha!”

“Dae, unnie, ajuma, cho con tokbokki, gimbab trứng chiên, ramen đen nóng, bulgogi nướng và 2 nước gạo nha!” Gật đầu, JiYeon quay ra gọi đồ.

Ăn xong hai người lại đi bộ xung quanh.

“JiYeon, em đi bộ, xe đạp của em vẫn chưa sửa sao?” HyoMin lên tiếng hỏi trước.

“À dae, em chưa có thời gian, tính để cuối tuần” JiYeon vừa đi tay chấp ra sau, đầu cúi xuống nhìn đường

“Buổi sáng em cũng đi bộ sao?”

“Dae”

“Vậy em đi cùng unnie đi”

“Không sao đâu unnie, em đi bộ cũng được mà, rất khoẻ người!”

“Chẳng phải cùng tới một địa điểm sao, ngày nào unnie cũng có tiết mà”

“Em biết, em không muốn phiền tới unnie thôi”

Hai người đang đi được nửa chừng về nhà thì nghe tiếng gọi mon tron.

“Này, 2 em muốn rồi đấy, còn chưa về nhà, muốn đi chơi với tụi anh không?”

Quay lại, thấy 2 tên giọng lành, chắc lại có tí men trong người rồi, không muốn phiền phức, HyoMin kéo tay JiYeon

“Đi nhanh thôi JiYeon”

Vừa đi được vài bước thì HyoMin bị kéo ngược trở lại nhưng không phải bởi JiYeon mà là một trong số những tên kia.

“Này, em không anh nói gì sao? Đi đâu mà vội mà vàng, mà vấp phải đá rồi quàng phải anh.”

Hắn kéo HyoMin vào lòng ôm rồi cười ngặt nghẽo, tên kia thấy vậy cũng xúm vào trêu JiYeon

“Yaaah, mấy người làm gì vậy hả? Buông tôi ra mau, không tôi la lên đó” HyoMin hét lên

“Này, em nhìn xem, tối như vậy liệu có ai đi qua mà nghe em la không? Nghe lời anh không phải là vừa được sung sướng vừa không chịu uỷ khuất không?” Bọn chúng lại được đà cười to

“Bỏ ra!” JiYeon không to không nhỏ, không nặng không nhẹ nói

“Ồ, cả em nữa, trong lòng tụi anh rồi còn muốn đi đâu nữa?” Hít hà cổ JiYeon, tên đó cười mãn nguyện

“Người chùa à?! Bỏ ra trước khi quá muộn, bản thân tôi vốn dĩ không thích từ XIN LỖI đâu” JiYeon gằn giọng

“Là em đang đe dọa anh sao? Chà, anh đang cảm thấy sợ đấy, thế nhưng trong lòng là người đẹp làm sao anh buông?”

Hắn giễu cợt

“Vậy để tôi chỉ cách buông nhé!” Cười khẩy, JiYeon cao chân đạp xuống chân tên đó, hắn đau vội buông JiYeon ra ôm lấy chân.

“Mẹ kiếp, con ranh, mày dám à? Không biết tao là ai sao?”

Tên kia thấy vậy cũng buông HyoMin ra lao vào định đánh JiYeon thì bị JiYeon túm tay bẻ ngược tay ra sau, dùng chân đạp sau gối quỳ xuống. Tên này cũng lao vào định đánh lại JiYeon thì bị JiYeon tung cước đá xoáy người, hệ quả là cái mặt có chút xước xước, tên kia không biết rút đầu ra con dao găm liền nhanh tay chém xướt qua bả vai JiYeon, cũng may vết thương nhẹ, JiYeon quay lại túm lấy tay hắn bẻ gấp khiến con dao rơi xuống thì đã vắng ra xa.

HyoMin đứng trước tình cảnh này thì hoảng hốt chẳng biết làm sao liền đẩy tên kia ngã xuống rồi kéo JiYeon chạy đi.

Về tới chung cư, vẫn còn chưa dừng thở gấp, vào thang máy JiYeon mới lên tiếng.

“Unnie, vì sao lại bỏ chạy?”

“Không chạy? Bộ em tính đứng đó chờ chết sao?!” HyoMin giọng vẫn còn thở gấp, hỏn hển nói, người cúi xuống vỗ vỗ ngực

“Cũng đâu có chết dễ như vậy được, không phải cần dạy cho chúng một bài học sao?” JiYeon cao đầu nhìn tầng thang máy đáp

“Em, không thấy bọn chúng rất hung dữ sao, còn bài học gì chứ?” HyoMin vẫn cúi người ngược đầu nhìn JiYeon ngạc nhiên

“Dù sao người ta cũng là taewondo đai đen nha, unnie đừng coi thường đó” JiYeon cao giọng nói

“Em, em...” bỗng dưng HyoMin lấp bắp đứng thẳng dậy, che miệng nói

“Em làm sao, chỉ là nói sự thật thôi mà” JiYeon khoanh tay trước ngực

“Không phải, vai em chảy máu rồi! Còn nói đai đen gì gì nữa! Thật không biết tự bảo vệ bản thân”

HyoMin nguyệt lờm JiYeon vừa đứng lúc thang máy dừng tầng năm “tig tig”. Liền kéo JiYeon ra rồi vào nhà mình, đẩy JiYeon ngồi xuống sofa, HyoMin lại chạy loạn tìm đồ cứu thương, chợt nghĩ mình lẽ ra phải theo ngành Y mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Hình Xăm

Đem tất cả đồ nghề cứu thương của mình ra, HyoMin bày la liệt trên mặt bàn khiến JiYeon không khỏi mắt to tròn tròn, miệng há hốc.

-“Unnie tính mở phòng cấp cứu tại đây luôn à?”

-“Trước thì chi đơn giản nghĩ là nên chuẩn bị đầy đủ mọi thứ đề phòng trường hợp bất ngờ thôi. Nhưng từ khi biết em có lẽ unnie phải suy nghĩ thêm về điều em nói đó....”

HyoMin đang sát trùng vết thương ở bả vai JiYeon thì thuốc chảy dọc xuống, cô liền kéo phần vai áo bên đó xuống thì chợt đứng hình.

-“JiYeon ah...”

-“Dae?!” JiYeon mơ hồ hơi ngoái lại nhìn

-“Em xăm mình sao?” HyoMin quay ra mắt nhìn thẳng JiYeon hỏi

-“Dae, có chuyện gì sao?” JiYeon thản nhiên trả lời

-“Không có gì, chỉ là em không sợ người ta dị nghị sao, dù gì em cũng là con gái hơn nữa cũng còn nhỏ tuổi” HyoMin quay đi tiếp tục sơ cứu vết thương

-“Haiz, cuộc đời con người rất ngắn ngủi, bây giờ em đang ngồi đây với unnie nhưng ngày mai đã có thể không còn trên đời nữa! Vậy tại sao lại phải sợ người ta gì về mình cơ chứ, em vốn gì là không quan tâm, em dù là tốt hay xấu cũng không hề ảnh hưởng đến cuộc sống của ai cả, không phải vậy sao?” JiYeon thấy vậy thì cũng quay đi thờ dài đáp

-“Cái miệng em kìa, sao có thể nói những lời như vậy chứ? Thật gần gũi, cứ cho là không quan tâm người ta nói gì đi nhưng còn bố mẹ em thì sao, em không nghĩ tới họ sao? Còn cả bản thân em nữa, quả thật không lo sao?” HyoMin vẫn tiếp tục

JiYeon nghe thấy HyoMin nhắc tới bố mẹ thì chợt khựng lại, biết rằng HyoMin vẫn đang nói gì đó nhưng dường như đã không còn nghe thấy gì nữa.

HyoMin sơ cứu xong kéo áo JiYeon trở lại, dọn hết đồ mang đi cất xong thì thấy JiYeon vẫn ngồi bất động mà khó hiểu trong lòng, vốn chỉ cho rằng JiYeon vì suy nghĩ những gì cô nói nhưng ngồi như vậy không phải quá lâu hay sao. HyoMin tới gần ngồi xuống cạnh JiYeon, vẫn không thấy JiYeon có phản ứng gì cả, nhều mày khó hiểu lấy tay vỗ vào người JiYeon

-“JiYeon ah, em sao vậy? Em bị đau ở đâu sao?”

-“...”

-“JiYeon, em có chuyện gì vậy, nói cho unnie nghe?” HyoMin lo lắng hỏi

-“...” JiYeon không nói gì ngược mắt lên nhìn HyoMin

-“..”

-“...”

-“Em sao vậy?” HyoMin giữ lấy hai cánh tay JiYeon hốt hoảng hỏi

-“Em không sao! Em về trước, unnie nghỉ đi” nói rồi JiYeon đứng dậy bỏ về.

HyoMin trưng ra bộ mặt ngổ tào, chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra nữa, thầm nghĩ *em ấy sao vậy? Mình đã nói sai gì sao? Đúng là con người khó hiểu mà!!”

Sáng hôm sau tới trường, HyoMin chỉ có tiết ở T4 được về sớm nên quyết định rẽ qua siêu thị. Lừa tới lừa lui, đẩy cái xe hàng đầy chồng chất qua hết gian hàng này tới gian hàng khác cứ làm như dự trữ bảo lớn không bằng. Đi nhanh tới quầy thanh toán, vì quầy đông phải xếp hàng chờ tới lượt nên HyoMin đứng ngó quanh giết thời gian thì thấy cảnh tượng một chàng trai đang tán tỉnh một cô gái, tán tỉnh thì đã đành lại còn mấy cái hành động không trong sáng như thế khiến HyoMin quả thực phản cảm, không phải cô khắt khe gì với mấy chuyện này nhưng đây là nơi công cộng mà, muốn thể hiện tình cảm thì về nhà đi hay là tìm nơi nào đó kín đáo không phải hơn sao.

Đứng sẫm soi người ta chán chê thì cũng tới lượt thanh toán của mình, HyoMin vội đẩy nhanh tới xếp đồ lên. Khổ nỗi thanh toán xong thì đồ nhiều quá, khiến HyoMin phải chật vật kéo lê ra cửa siêu thị. Đang cầu nhàu vì túi đồ thì có người lên tiếng

-“Đề tôi giúp nhé!” Người đó nhìn cô cười rồi xách túi đồ lên

-“Hi, thật phiền anh quá, có thể giúp tôi chuyển ra xe được chứ?” HyoMin cười tí nết

-“Tất nhiên rồi” người đó nhấc túi đồ theo sau HyoMin rồi bỏ vào xe giúp cô.

-“Cảm ơn anh nhiều nhé!” HyoMin cúi đầu

-“Không có gì, rất vui được giúp cô, tôi là Yoo Seung Ho” người đó cúi đầu

-“Tôi là HyoMin, gặp lại anh sau, tôi xin phép”

Hai người chào hỏi rồi HyoMin lái xe về, nhờ bảo vệ xách đồ lên rồi đưa anh ta tiền tip, sắp xếp lại gọn gàng mới bắt đầu nấu ăn. Thật may mắn vì HyoMin đã được mẹ đào tạo thành một nữ công gia chánh chính hiệu, à không, trừ cái khoản ngủ nướng, nếu không đã quá hoàn hảo rồi.

Nấu xong bê đồ ra ăn mới nhận ra một điều là chỉ có một mình tại sao bày đặt một bàn thức ăn thế này không biết nữa, ăn xong lại thừa một đồng đồ phải bỏ đi nghĩ thì tiếc mà ăn thì không nổi nữa, bây giờ mới nhớ tới JiYeon không biết em ấy đã ăn gì chưa nhưng đồ mình ăn thừa sao mời chứ, mai sẽ rủ JiYeon cùng ăn, HyoMin mỉm cười nghĩ rồi bê đồ ra dọn dẹp.

Hôm nay có tiết trên t6, HyoMin tới dạy hết buổi học không thấy JiYeon đâu mới hỏi học sinh trong lớp thì mới biết JiYeon đã nghỉ từ hôm qua mà không ai biết lý do.

Hết buổi, lái xe về HyoMin không vào nhà luôn mà đi lên tầng 6 tìm JiYeon. Đứng trước số nhà 0607, HyoMin ấn chuông, sau một hồi mới thấy JiYeon mở cửa

-“Chào em, unnie vào được không?”

-“..” JiYeon chẳng nói gì chỉ nhún vai rồi đứng sang một bên để HyoMin vào rồi đóng cửa lại

HyoMin giờ mới để ý JiYeon ở nhà mặc độc có một chiếc áo sơ mi dài rộng, trông khá nhợt nhạt, liền đưa tay chạm trán JiYeon hoảng hốt

-“Em sốt sao, mau vào phòng nằm đi” nhanh tay kéo JiYeon vào phòng ngủ đẩy nằm xuống rồi chạy đi lấy khăn mặt đắp lên trán cho JiYeon

-“Chờ unnie một lát” HyoMin chạy vào phòng bếp tìm loạn lên mà chẳng thấy gì mới nhớ tới lời JiYeon nói hôm trước, hoá ra là không nấu ăn ở nhà thật, lại chạy vào phòng ngủ

-“JiYeon, unnie về nhà nấu cháo cho em rồi quay lại”

Chạy ra tới cửa như chợt nhớ ra điều gì đó lại chạy vào

-“Quên nữa, nói cho unnie mã số cửa nhà em, lát unnie mang đồ vào, em không phải ra nữa, sau này đổi lại mã sau được không?”

-“Dae, dino9367” JiYeon mệt mỏi xoay lưng

HyoMin chạy nhanh về nhà nấu cháo, may mà mới đi siêu thị hôm qua, nêm nếm vừa miệng lại bê lên nhà JiYeon nhập mã số chạy vào.

-“JiYeon ah, dậy ăn cháo đi này!” HyoMin lay người JiYeon dậy

JiYeon mệt nằm như vậy rồi bây giờ không muốn dậy cứ mắt nhắm mắt mở

-“Unnie cứ để đó cho em đi, lát dậy em ăn sau” rồi lại kéo chăn trùm đầu

HyoMin thấy vậy thì cau mày không chịu, lôi JiYeon dậy bắt ăn cho bằng được, JiYeon dù không muốn nhưng cứ cái kiểu này thì ngủ cũng không xong, đành ngồi dậy ăn nhanh bát cháo, lờm nguýt HyoMin rồi lại nằm xuống

-“Là tốt cho ai hả? Không phải lo cho e thì unnie có phải cực vậy không? Rồi bây giờ còn ở đó nhìn unnie với ánh mắt như vậy nữa, còn chưa xong đâu, mau dậy uống thuốc cho unnie” nói xong tay hành động liền, HyoMin lôi JiYeon dậy dúi thuốc với nước vào tay JiYeon.

JiYeon hết sức chịu đựng nhét đồng thuốc vào miệng, thở ra câu nhạt nhẽo

-“Thật không ngờ unnie lại phiền phức như vậy?”

-“Unnie phiền phức?!” HyoMin tròn tròn mắt, kinh ngạc nhìn JiYeon

JiYeon thấy HyoMin như vậy thì biết mình lỡ lời.

-“Không có! Không có! Unnie thật tốt” nở nụ cười không giống ai ra, JiYeon nhìn HyoMin mỉm cười

-“..” HyoMin nghe vậy thì cũng xuôi nhưng vẫn tức nên cầu cho JiYeon một cái rồi đứng dậy

JiYeon nghĩ HyoMin giận thì liền kéo lại

-“HyoMin, unnie đi đâu vậy?”

-“Dọn dẹp cái đồng ngôn ngang này chứ đi đâu nữa” HyoMin quay lại nhìn cau có

JiYeon cười phì, giờ mới để ý HyoMin như này thật đáng yêu. Lồm cồm bò dậy đi theo ra phòng bếp, thấy HyoMin đang loay hoay cặm cùi rửa bát, JiYeon đi tới ôm chầm lấy HyoMin từ đằng sau, dựa đầu vào cổ cô.

HyoMin bất ngờ với hành động này thành ra đứng hình một lúc rồi mới gọi

-“JiYeon ah”

-“Cứ như vậy một lát được không? Để em ôm unnie lột lát thôi!” JiYeon siết chặt tay hơn

-“Em sao vậy? Có chuyện gì sao? Đừng để trong lòng, hãy cứ nói ra, unnie sẽ chia sẻ cùng em, dù gì unnie cũng là giáo viên chủ nhiệm của em, quan tâm đến em cũng là trách nhiệm của unnie mà”

-“...” JiYeon nghe vậy thì buông HyoMin ra, đi ra sofa ngồi bật TV

HyoMin ngạc nhiên, dọn dẹp nhanh rồi cũng ra sofa ngồi cạnh, nhìn JiYeon chăm chăm với cặp mắt khó hiểu

-“Unnie sao vậy? Sao lại nhìn em như thế?” JiYeon không quay ra, mắt vẫn nhìn TV

-“Em nhất định không nói phải không?” HyoMin bắt đầu khó chịu

-“Nói gì chứ?”

-“Nói về em, tất cả về em”

-“Nếu chỉ vì trách nhiệm của giáo viên với học sinh thì unnie không cần quan tâm đâu!”

-“Ý em là sao?” HyoMin ngây người

-“Ý em là...” JiYeon quay mặt ra nào ngờ mặt mũi sần sật, suýt thì lịp on lịp

với HyoMin, khiến căn phòng trở nên im ắng đến mức nghe thấy cả nhịp tim mất. Bốn mắt cứ nhìn nhau như vậy cho tới khi cả hai đỏ mặt quay đi.

-“Kh. Khoo... không có gì, unnie về nghỉ đi, mai em sẽ đi học, gặp lại unnie ở trường.” JiYeon ấp úng, mắt nhìn TV

HyoMin thấy tình cảnh này cũng định đi về nhưng nghĩ lại thì

-“Không được, hôm nay nhất định em phải nói cho unnie biết về em” HyoMin kiên định nói “bố mẹ em đâu? Sao em lại ở một mình? Nói cho Unnie biết có được không?” HyoMin cứng rần không xong lại quay ra dụ ngọt

-“Chẳng phải em đã nói Unnie không cần phải có trách nhiệm gì với em hay sao?” Mắt vẫn nhìn TV

-“Unnie.. unnie không có, là unnie thật sự quan tâm tới em, không phải vì trách nhiệm đâu, unnie chỉ vậy như một cái cơ thôi” HyoMin nói rồi cúi mặt

-“...” JiYeon nghe vậy thì quay ra, lại thấy biểu hiện của HyoMin như vậy “unnie thật lòng quan tâm em?”

-“Phải, vậy nên nói cho unnie biết đi có đc không?” HyoMin ngẩng đầu nhìn JiYeon

JiYeon thấy ánh mắt chân thành đó, coi như là một lần tin tưởng kể cho HyoMin nghe về mình

-“Gia đình gặp tai nạn ô tô khi em còn nhỏ, khi đó ...”

Flash Back

-“Appa, appa, con muốn đi chơi, có được không? Appa, con muốn đi chơi!!!” JiYeon mè nheo

-“Con gái nhỏ, appa còn phải làm việc mà, thông cảm cho appa nhé, để umma đưa con đi chơi có được không?”

-“Không, con không chịu, con muốn cả appa và umma đưa con đi chơi, con muốn cả nhà cùng đi chơi cơ” JiYeon khóc thét

-“Được rồi, được rồi, cuối tuần được không? Cả gia đình ta sẽ cùng đi chơi, còn bây giờ cho appa hoàn thành công việc nhé!”

-“Dae, appa, con yêu appa, con yêu umma” nói rồi JiYeon chu mỏ hôn má bố mẹ rồi chạy đi chơi

Tối cuối tuần, cả gia đình trên đường đi rất vui vẻ, đang ca hát bỗng có một chiếc xe chạy ngược chiều lao tới với tốc độ nhanh, không biết va phải thứ gì mà lạc tay lái, đâm xe gia đình JiYeon mà lao tới. Chiếc xe bị văng xa, xoay mấy vòng rồi bii lật ngược, xe cấp cứu nhanh chóng tới nhưng bố mẹ JiYeon bị thương quá nặng không qua khỏi, JiYeon may mắn thoát chết vì được mẹ bao bọc trong vòng tay. Vì không có họ hàng thân thích nên JiYeon phải vào trại trẻ mồ côi.

End flash back

-“... Khi đó, em đã trải cảm mất một thời gian dài, em không chơi cùng mọi người. Sau đó thì có người nhận nuôi em, họ rất yêu thương em, họ là gia đình thứ hai của em. Khi em vào lớp 10, họ muốn em cùng sang Mỹ với họ nhưng em không muốn, em muốn được ở lại đây nên họ đã mua căn hộ chung cư này và để em ở lại, hàng tháng vẫn chu cấp tiền ăn học cho em vào thẻ ngân hàng. Mặc dù, họ rất tốt, em cũng rất yêu họ nhưng chưa khi nào em quên hình ảnh bố mẹ đã ra đi như thế nào, vậy nên mới có hình xăm sau vai đó.”

JiYeon nhắc lại rồi cười buồn

-“My parents is my heart and soul? Ra là vậy sao? Unnie xin lỗi, không nghĩ chuyện lại như vậy?” HyoMin mắt ướt nhìn JiYeon

-“Unnie là người duy nhất em kể đấy, vậy nên đừng đại mà kể lại cho ai, nếu không. ” JiYeon nói tới đây thì xoay người tiến sát lại gần HyoMin, nhìn thẳng vào mắt HyoMin nói tiếp”..em sẽ không biết mình sẽ làm gì đâu!!” JiYeon đe dọa

-“..” HyoMin đỏ mặt quay đi, thấy JiYeon chịu tổn thương sâu sắc như vậy, đang thông cảm thương tình thì con người đó lại có tâm trạng dễ dùa như vậy, thật không khỏi tức giận. “Yah, em còn đùa được sao, mà nhé, unnie thấy điểm số Anh văn của em rất tệ, lại còn bày đặt xăm hình tiếng anh, pleeee” HyoMin trêu chọc

-“O, sao unnie biết, mà đâu có tệ lắm, chỉ là không cao thôi chứ, a, Tom bị Jerry đánh rồi” JiYeon xấu hổ đánh lạc hướng

-“Này, em đang đánh trống lảng đó sao, JiYeon, từng này tuổi rồi, em nghĩ unnie vì Tom vì Jerry của em mà khuếch tán câu chuyện sao, mà chứ không phải vì dốt Anh văn nên em mới không sang Mỹ đó chứ?” HyoMin nhếch mặt chọc tức JiYeon

-“Yahhhh, unnie thật là...”

HyoMin thấy sự nguy hiểm rình rập thì vọt chạy. Hai người cứ chạy qua chạy lại đuổi bắt nhau, JiYeon mới đó nằm bệt mà giờ sao chạy hăng quá vậy, HyoMin đang nghĩ thì vấp chân, ngã cái rầm, làm JiYeon chạy sau không phanh kịp lại ngã theo sau.

Ôi, cái bộ dạng lúc này của cả hai có chút không tự nhiên, ngã thế nào mà JiYeon lại nằm đè lên người HyoMin, hai tay chống đất, mặt sát sát, mũi kề mũi, tròn mắt nhìn nhau, nín thở...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Kiss

Nóng. Nóng quá. Nóng thật ý, chạy nãy giờ mà không nóng mới lạ, lại trong cái cảnh kỳ dị thế nãy nữa. JiYeon đang chống tay xuống đất trước mặt HyoMin để cô giữ khoảng cách giữa hai người không sát hơn thì chao ôi, cái tay tê quá trời khuỷu xuống, làm cho mặt JiYeon cũng theo đó nhằm hướng mặt HyoMin mà tới, hai đôi môi dính chặt, bốn mắt to tròn mắt cỡ, JiYeon bật ra ngã sang một bên lấy tay chạm môi mình, đơ mắt vài giây rồi gào ầm lên chạy vào phòng ngủ.

-“O, aaaaaaaaaa, ôi trời ơi!!!!!!”

-“...”

HyoMin lúc này còn đơ hơn, chuyện gì vừa xảy ra thế này, nằm im từ đó đến giờ mới bừng tỉnh ngồi bật dậy, sau khi định thần được vấn đề thì cũng rú lên rồi chạy về nhà.

HyoMin về tới nhà, chui tọt vào bồn tắm, “hạ hoả hạ hoả, điên mất thôi, cứ kiểu này chắc mình điên thật quá, người gì đâu, người gì đâu mà kỳ cục quá” HyoMin úp mặt xuống nước nín thở rồi vùng lên làm nước bắn tung toé ra ngoài, nghĩ lại thì

-“Nụ hôn đầu của mình, một người con gái, cô ấy xinh đẹp, được rất nhiều người yêu thích, thực sự thì cũng rất đáng yêu, cô ấy lại là học trò của mình,

không, không phải chứ, mối quan hệ này, không phải chứ, trước giờ mình chưa từng thích ai, không phải mình thích con gái chứ, không phải mình thích em ấy chứ, không được, không được, điều này dù mình có không dị nghị nhưng vấn đề con gái yêu nhau thì sẽ bị người ta dị nghị, hơn nữa còn bố mẹ...”

HyoMin cứ hồ than thở chán chê thì đứng dậy ra phòng mặc đồ, thấy máy báo có tin nhắn, là của JiYeon

-“Unnie, chuyện này là sự cố, có thể coi như không có gì? Unnie nghỉ đi nhé, cảm ơn unnie đã quan tâm e!”

HyoMin đọc tin nhắn thì thoáng buồn rồi lại mỉm cười. “Thật may vì em ấy không có gì với mình, mình cũng nên xác định rõ ràng lại tình cảm này. Thế nhưng nếu mình thật sự thích em ấy thì phải làm sao?”

Sáng hôm sau, Hyomin lại dậy muộn, chạy nhanh hết mức xuống lấy xe rồi lái nhanh tới trường. Vào lớp thì lại không thấy JiYeon đâu ” chẳng phải em ấy nói hôm nay sẽ đi học sao?” Tiết học hôm nay thật nhàm chán, Hyomin cũng chẳng hứng thú dạy như mấy bữa trước chỉ vì sự vắng mặt của JiYeon.

HyoMin thật sự cảm thấy rối loạn về tình cảm của mình, dù sao thì hai người cũng là cô trò, hơn nữa là cô đang cảm thấy mình đơn phương thích JiYeon – cô nàng lớp trưởng hot girl được mọi người mến mộ, nghĩ thật buồn, mặc dù mình ở Mĩ cũng chắc khác gì, về đây lại bị một JiYeon lấn át, mình thì không nhưng không ghen tị mà còn thích cô ấy. Điên rồi, điên thật rồi, Hyomin tan buổi thì lái xe về nhà, tắm rửa xong chẳng ăn uống gì nghỉ ngơi một lúc thì chạy ra ngoài, ấn phím 6 lên nhà JiYeon nhập thử mã cửa hôm qua

Cách

“Em ấy chưa đổi mã sao” Hyomin thủ thủ bước vào nhà, ngoài phòng khách không có ai, phòng bếp cũng không có, Hyomin đẩy cửa phòng ngủ bước vào.

“Hâhahahaha, hâhah” Hyomin nhin không nổi thì ôm bụng cười

Nghe tiếng cười sảng sặc trong phòng, JiYeon bỗng giật mình tỉnh giấc, nhú mày

-“Unnie, vì sao lại vào được đây” lúc này quả nhiên khó chịu

-“Hôm qua, em nói cho unnie mà, không nhớ sao? Quả thật không ngờ hot girl JiYeon của chúng ta cũng có khoảnh khắc này nha, vốn tính qua hỏi tội em vì dám bỏ học nhưng đáng yêu như vậy có nên tha?” Hyomin châm chọc đấm khoanh tay dựa cửa cười cợt

-“...” JiYeon không nói gì lồm cồm bò dậy.

Chẳng là Hyomin mới đẩy cửa phòng bước vào đã nhìn thấy bộ dạng JiYeon nhà ta trong bộ ngủ khủng long xanh lét, phải công nhận là rất rất giống khủng long ý.

-“Unnie không tính ra ngoài sao?” JiYeon chột hỏi

-“Không, cảnh đáng yêu như vậy, đâu phải lúc nào cũng được xem đâu, unnie đương nhiên phải ở lại xem chứ” Hyomin vẫn giấu cợt không thôi, miệng cười không ngừng

-“Unnie nhất định không ra phải không?” Mắt không nhìn ra, JiYeon gấp gọn chăn mền lại

-“Unnie đâu nói hai lời, không ra, không ra” Hyomin cười thích thú

-“Vậy Unnie vào đây em nhờ một chút”

HyoMin thấy JiYeon này giờ vẫn rất nghiêm túc, nghĩ JiYeon định nhờ gì thật thì đi vào sát giường gần JiYeon. Vừa mới tới đã bị JiYeon đè ngửa lên giường

-“Hyomin, unnie chết chắc rồi, có muốn nói lời cuối cùng không?” Ánh mắt gian tà, tóc xoã dài trước mặt Hyomin

HyoMin nhìn JiYeon không chớp mắt, sốc, “em ấy lừa mình à” không ngừng nghĩ trong đầu

-“Em, em, em định làm gì thế hả?”

-“Em ấy hả? Unnie nghĩ em sẽ làm gì, dám lên vào phòng em, mà lại còn thấy-điều-không-ai-được-phép-thấy, em nghĩ chúng ta nên nợ nần giải quyết rõ ràng” JiYeon vẫn giữ chặt tay Hyomin rồi nhảy lên ngồi trên người Hyomin

Cái mùi này thật lạ, mùi thơm của JiYeon, nó rất riêng biệt làm cho Hyomin cứ vậy đơ ra, mắt hờn nói

-“JiYeon ah, chúng ta vừa là cô trò, vừa là chị em tốt, nợ nần gì chứ, em buông unnie ra đi” Hyomin nịnh nọt khi nghe đầu đó có sự nguy hiểm kề cận

-“Không được, không được, em là người rất rõ ràng, không thích nợ nần phức tạp, chuyện gì cũng phải giải quyết cho xong” JiYeon giấu cợt lại

-“Vậy giờ em muốn giải quyết thế nào?”

-“Ồ... ừm...” JiYeon vờ vịt suy nghĩ rồi nhìn HyoMin chăm chăm “Hôm nay mới thấy unnie không những đáng yêu mà rất xinh đẹp nữa nha”

HyoMin nghe JiYeon nói vậy thì mặt mũi đỏ ửng, tim đập thình thịch quay mặt sang bên “em ấy nói mình đáng yêu”

JiYeon thấy tâm trạng HyoMin thay đổi thất thường quả nhiên đáng yêu, miêng cười khi rồi buông tay HyoMin ra.

HyoMin thấy vậy thì xấu hổ, đưa tay đánh vào cánh tay JiYeon rồi cau mày, chu mỏ, giận dỗi.

-“Em đúng là đồ đáng ghét mà, còn không chịu xuống, em tính ngồi trên người unnie không xuống sao, không thấy unnie còi cọc vậy à mà con dino như em cứ đề lên vậy”

HyoMin thật biết cách chọc người nha, người ta vừa buông tay ra mà đã chọc người ta nữa rồi, gì mà con dino như em, làm cho JiYeon đang cười giả là cũng nghiêm mặt lại.

-“Unnie chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao?”

-“hò hò, lơ lơ lơ lơ, miệng hư miệng hư, hi hi” HyoMin biết mình lơ lơ cười ngượng chữa cháy

-“Ừm, quả thật là miệng rất hư, cần phạt nhỉ?” JiYeon tán thành giữ giắt hai tay HyoMin gật gù

-“JiYeon ah, ummmmm” HyoMin to tròn mắt hết cỡ

JiYeon miêng nói xong liền cúi mặt hôn lên môi HyoMin, thấy biểu hiện HyoMin thì càng thích thú, ban đầu chỉ là chạm môi, sau đó thì hôn sâu hơn, ngấu ngiến lấy rồi cắn môi HyoMin khiến HyoMin giật mình kêu lên, nhanh chóng đưa lưỡi vào tìm kiếm đối tác. HyoMin trong lòng ngổn ngang suy nghĩ, nằm im chẳng phản đối, JiYeon thấy vậy thì buông tay HyoMin rồi đưa tay ôm mặt HyoMin hôn sâu hơn. HyoMin định thần rồi, thấy khung cảnh vậy không chống cự, đưa tay lên quàng qua cổ JiYeon kéo xuống, nhắm mắt đáp trả nụ hôn của JiYeon.

Hai người dây dưa qua lại, đến khi cần tìm không khí mới buông. Cả hai thở hổn hển nhìn nhau, hôn nhau cả mấy phút trời thì không sao, giờ buông ra thì lại đỏ mặt ngượng ngùng. JiYeon là người bắt đầu trước vậy mà bây giờ lại xấu hổ nhảy ra khỏi người HyoMin, mở tung chăn ra trốn vào trong im thin thít, HyoMin đang ngượng ngùng thấy JiYeon hành động như trẻ con như vậy thì ôm bụng cười phì.

Thật ra thì JiYeon tính hôn HyoMin là để chọc HyoMin xấu hổ, ai ngờ đầu HyoMin lại đáp trả như vậy, cảm giác mình như mình bị chơi xỏ ý, xấu hổ chết đi được, cuộn tròn người trong chăn.

-“Unnie, em.. em.. aigoooo... thật là...” JiYeon lấp bấp trong chăn vọng ra

-“...”

Thấy HyoMin không nói gì, JiYeon vùng mở chăn ra thì thấy mặt HyoMin ngay sát mặt mình

-“Em làm sao?” HyoMin nghiêm mặt hỏi

-“Ồ.. em.. em.. chỉ là tính đùa chút thôi” JiYeon đỏ mặt nhìn HyoMin

-“Vậy sao? Đối với em, unnie chỉ là người để lôi ra làm trò tiêu khiển, vui chơi, phải không?”

-“Ồ, em không có ý đó, không có” JiYeon hoảng hốt

-“Không có ý đó? Vậy em có ý gì?”

-“Em.. emmm...”

HyoMin thấy JiYeon quả thực không nhịn được cười liền cười phì, làm JiYeon tức điên chồm qua cắn mạnh vào cổ HyoMin.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mỗi Quan Hệ Phức Tạp

-“Oái, em làm cái gì vậy???!” HyoMin điên tiết

-“Gi chứ, cho chừa cái tội chọc em” JiYeon hất cằm khoái chí

-“Em.. em.. đúng là cái đồ khủng long ăn thịt người mà”

Cáu giận, cái người quái ác, hờ ra là cần, HyoMin đứng dậy chạy lẹ ra cửa về nhà, không quên ới lại

-“Ngày mai, mà em không đi học thì em chết chắccccc!!!”

Rầm

HyoMin đóng cửa cái rầm. JiYeon bây giờ ngồi thần thờ, chẳng biết làm gì, lại chui vào ngủ tiếp.

Về tới nhà, HyoMin lại cầm cùi bắp núc, có một mình bày đặt gì nhiều món không biết, vốn tính là qua gọi JiYeon xem sao nghỉ học rồi gọi xuống ăn cơm, vậy mà cái con khủng long ăn thịt đó.. Nghĩ tới lại bực, tay thái thịt thì lại thái luôn vào tay

-“aaaaaa, thật bực mà, Park Ji Yeonnnnn, cái kiểu này ý mà, tôi thích em chắc chết quá!!!!”

Băng vết thương lại rồi nhanh chóng tiếp tục nấu cho xong. Vừa ăn vừa xem TV thì có điện thoại

Mm is calling

-“Dae, umma, con nghe”

-“...”

-“Con vẫn khỏe, công việc ban đầu có hơi khó khăn nhưng vẫn ổn thôi umma, appa và umma ở bên đó vẫn tốt chứ?”

-“...”

-“Saoooooo? Appa umma tính về Hàn một chuyến sao?”

-“Con nuôi? À? Sao con đâu có nghe nhắc tới bao giờ?”

-“...”

-“Được rồi, vậy bao giờ về mọi người gọi con sẽ ra đón”

-“...”

-“Dae, chào umma”

Hờ, gì đây, HyoMin cảm giác như mình ở thế giới hoàn toàn khác biệt ấy, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Ăn nhanh cho xong rồi dọn dẹp, ngày hôm nay thật mệt mỏi.

Được ngày HyoMin thức dậy rất sớm còn tranh thủ tập thể dục được một lát, thật không ngờ dậy sớm lại khoẻ người như vậy, HyoMin kết luận cái điều-mà-ai-cũng-biết. Chạy về tới cửa chung cư thì thấy anh chàng hôm trước giúp mình xách đồ trong siêu thị

-“Hi, anh cũng ở đây sao?”

-“A, Không, chào cô, tôi có người quen ở đây” Yoo Seung Ho đáp

-“Người quen sao? Tôi mới chuyển về đây chắc cũng không biết, vậy chào anh nhé” HyoMin mỉm cười vẫy chào đi vào

-“Dae, chào cô”

HyoMin vừa bước vào thang máy cánh cửa khép lại thì thang máy bên kia mở cửa. Một cô gái tóc đen dài gọn, dáng mảnh khảnh mặc chiếc áo somi hoạ tiết sovinn trong chiếc quần jean đen, nhìn thật cá tính. Cái người-mà-các-bạn-cũng-biết-là-ai-rồi-đấy bước ra người vẫy tay với chàng trai kia rồi leo lên xe, hai người đi đâu mắt hút.

HyoMin vào nhà, tắm nhanh rồi thay đồ tới trường. Quên mất, hôm nay không có tiết ở T6 mà còn bày đặt dọa dẫm con khủng long kia, thở dài trong phòng làm việc rồi xách túi đi xuống T2.

-“Này, nãy tớ nhìn thấy JiYeon đi cùng với ai đó!”

-“Ai là ai? Nói rõ ràng một chút chứ”

-“Đúng, đúng, tò mò muốn chết ý”

Cả hội học sinh nhao nhao

-“Ồ thì một chàng cao ráo, đẹp trai, tớ nhìn mà cũng thích nha, hai người trông rất đẹp đôi đó!!!”

-“Thật sao?? Wae? Wae? Tớ không thích đâu!!” *gào mồm*

-“Êiiii, vô duyên nha, JiYeon có phải của cậu đâu mà thích với chả không!!”

-“Thiệt tình, kỳ cục”

-“Nhưng thật là đau lòng quá đi mà”

-“Không sao, chỉ là đi cùng nhau, ai mà biết được họ có quan hệ gì?”

“Ừ.. ừ. phải phải”

Tất cả những lời đó đương nhiên lọt vào tai cô giáo của chúng ta, một trận sóng dữ dội lại xảy ra trong lòng, không biết phải gỡ cái mớ bong bóng ấy ra sao, cũng thật không biết tình cảm của Hyomin đang dành cho JiYeon là gì, thực sự thích hay đang nhầm lẫn với tình cảm chị em gái. day day thái dương đi vội vào lớp. Giữ tập trung hết mức cổ giăng cho xong tiết học.

Không nén nổi tò mò nên hết tiết cái là Hyomin liền dọn đồ chạy lên T6, cơ mà lên lớp thì không thấy JiYeon đâu cả, hỏi thì mới biết từ hôm đó JiYeon đâu có đi học, còn biết thêm là trước cũng thỉnh thoảng JiYeon hay nghỉ dài ngày như vậy. “Không biết là có chuyện gì nhỉ? Nghỉ nhiều như vậy mà thành tích lại rất tốt, không phải chứ” Hyomin vừa nghĩ vừa lách thếch xách túi ra về.

Tối gần cửa thang máy thì thấy một cặp nam nữ đang đứng ôm nhau, người con trai hơi nghiêng mặt ra phía này, Hyomin nhận ra đó là Yoo Seung Ho, đang mỉm cười thì người con gái kia quay ra

-“JiYeon” Hyomin sững người, đứng hình vài giây rồi đi nhanh vào thang máy, trong tim cô đang nhảy loạn xạ, người con trai đó ... là với JiYeon, người mà học sinh trong trường nhắc tới là cậu ta sao, hai người họ... thực sự là một đôi.. vậy.. JiYeon .. em ấy với mình.. tại sao lại.à.!!?”

Thật sự rất hoảng loạn, Hyomin đứng trong thang máy không yên.

* ting*

Cửa thang máy vừa mở, cô không nhìn mà đi ra đã lao rầm vào một người rồi ngã nhào ra đất. Ê ầm hết cả mình mẩy, miệng lảm bảm thảm trách đứng lên, mới nhớ ra mình lao vào người ta vội quay ra

-“Thật xin lỗi, là do tôi vô ý”

Hyomin cúi đầu xin lỗi thật chẳng ngờ bị người đó kéo người lên, tay giữ lấy khuôn mặt cô, nhanh chóng áp sát hôn lên môi cô. Có trời có đất chứng giám, cô sốc toàn tập, là do không để ý nên va vào người ta còn chưa nhìn rõ mặt mũi người ta ra sao mà bây giờ bị cưỡng hôn. Giờ mới to mắt nhận biết được người đối diện là ai, vội đẩy ra và bạt tai người đó, hét lên

-“JiYeon, em làm cái gì vậy?!!”

..

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Em Yêu Unnie

JiYeon đưa tay ôm lấy má

-“Làm gì? Unnie không thấy hay sao mà còn hỏi em như vậy?”

JiYeon cười khẩy buông tay xuống rồi nói tiếp

-“Nhưng vì unnie đã hỏi nên em sẽ trả lời cho unnie nghe nhé! Em làm điều em muốn làm!”

Dứt câu JiYeon tiến tới kéo tay HyoMin vào thang máy ấn số lên tầng 6. HyoMin bây giờ thật chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, đương nhiên lại gặp cái tình cảnh này là sao.

Vừa ra khỏi thang máy, JiYeon liền kéo HyoMin về nhà mình, đóng cửa rồi lại kéo vào phòng ngủ, đẩy cô xuống giường rồi cũng nằm xuống trùm chăn kín mít, ôm chặt lấy cô.

HyoMin thật sự phát điên luôn, có ai giải thích được cho cô chuyện gì đang xảy ra không?!! Ngang nhiên nghỉ học gần cả tuần trời, lại là đi với một chàng trai, còn đề cô bắt gặp cảnh hai người đang ôm nhau tình tứ trước cửa thang máy, cường hôn cô rồi bây giờ ném cô lên giường, ôm chặt cô, cứ như thể cô là thú nhồi bông cỡ đại không bằng. Thật sự bức, không thể bức hơn, HyoMin quyết định đẩy mạnh JiYeon ra, to tiếng

-“yaaah, JiYeon, em không định giải thích gì với unnie sao?”

-“...” JiYeon không nói gì, mắt đỏ hoe

-“Ồ, JiYeon, em sao vậy?”

HyoMin thấy JiYeon như vậy thì không biết làm sao, trong lòng thầm hỏi em ấy khóc sao? Đưa hai tay ôm lấy mặt JiYeon nâng lên

-“...” JiYeon vẫn không nói gì, ngược lên nhìn HyoMin, giọt nước mắt trào ra

-“Em hư quá, lớn rồi còn khóc nhè sao?” HyoMin gạt giọt nước mắt vương trên má JiYeon mỉm cười

Hai người cứ nằm vậy nhìn nhau rồi JiYeon phá vỡ bầu không khí

-“HyoMin, sao không thấy bạn trai unnie tới nhà unnie vậy?”

-“Hờ, bạn trai? Ai? Unnie không có” HyoMin bất ngờ với câu hỏi của JiYeon

-“Xạo, hôm trước ở siêu thị em thấy unnie đứng với chàng trai vì đứng xa nên em không nhìn rõ, chỉ nhận ra unnie thôi, người đó không phải còn xách đồ ra xe cho unnie sao?” JiYeon lắc đầu không tin

HyoMin nghĩ lại xem là ai thì chợt nhớ ra, không phải chứ, người xách đồ giúp cô là Yoo Seung Ho, không phải là người JiYeon vừa ôm trước cửa thang máy hay sao? Hai tay giữ chặt đầu JiYeon lại, không cho lắc nữa

-“Em là đang trêu unnie?”

-“Không có, rõ ràng hôm đó em thấy thật mà” JiYeon chu mỏ, cau có nhìn HyoMin

-“Unnie không có bạn trai, người đó thì không phải nên hỏi em sao?”

-“Hỏi em gì chứ? Bạn trai unnie sao hỏi em?” JiYeon cười khẩy

HyoMin nhìn cái bộ mặt đáng ghét của JiYeon lúc này thì ngứa mắt véo hai má JiYeon làm JiYeon kêu oai oái

-“Bạn trai ai hả? Unnie không biết xạo nha, tôi là đồ nặng quá nhờ người ta xách nha”

-“Thật?” JiYeon đau quá xuýt xạo hai má nghi ngờ hỏi lại

-“Đã nói unnie không biết xạo, không nghe hay sao?” HyoMin lại giữ chặt hai má JiYeon

-“A a, em biết rồi, em biết rồi, unnie, buông đi mà”

HyoMin thấy vậy mới buông nắm giữ lên.

-“Vậy trước unnie đã từng yêu mấy người rồi?” JiYeon ngoan cố hỏi dai

-“Không ai cả”

-“Hờ, thật sao?”

-“Thật, thật, thật” HyoMin chán nản quay sang nhìn JiYeon

-“Sao lại vậy? Unnie xinh đẹp vậy, công việc vậy, đảm đang vậy mà”

-“Trước thì chuyên tâm học hành, học xong lại về đây làm việc luôn, đâu có thời gian mà quen ai, mà sao em làm gì cứ tra hỏi unnie hoài vậy?” HyoMin nhún mày

-“Hi hi, tốt, tốt rồi” JiYeon cười tinh ranh

-“Tốt? Tốt cái gì?” HyoMin ngờ

-“À, thì là như vậy đấy, trước giờ unnie chưa quen ai, vậy em sẽ là người đầu tiên” nói rồi JiYeon cúi sát mặt vào HyoMin

Mặt HyoMin đỏ bừng vì xấu hổ, không biết nói gì vì bất ngờ, lại xoay người nằm ngửa. JiYeon thấy vậy liền trêu chọc

-“woaaaa, xấu hổ a, đáng yêu quá đi, rồi nhảy nhanh ngồi lên người HyoMin, hai tay giữ chặt má cô, nhìn chăm chăm

-“Em. . làm gì vậy? Xuống mau” HyoMin mắt to tròn hoảng hốt, cố gỡ tay JiYeon ra

JiYeon cười gian nhìn HyoMin, giữ chặt tay HyoMin sang hai bên rồi cúi xuống tính hôn HyoMin thì HyoMin lại quay mặt sang bên hết

-“Yaaaah, Park Ji Yeon, mau buông raaaa”

Cứ như vậy, mèo vờn chuột chạy, JiYeon bực mình buông tay HyoMin rồi giữ chặt lấy khuôn mặt HyoMin mà sát tới hôn cô. HyoMin bây giờ cố đẩy JiYeon ra nhưng mà sức khủng long có vẻ có khác, đẩy hoài không được lại bị JiYeon gây sức nóng trong người, không làm chủ được lại đưa tay lên câu cổ JiYeon. Hai chiếc lưỡi như xa nhau mới gặp lại, mê luyến cuốn lấy không buông đẩy nụ hôn đi sâu. Dứt hơi mới buông, hai người nhìn nhau thờ hồn hèn, HyoMin còn chưa kịp thở thì JiYeon lại tính áp tới hôn cô.

Như lấy được lý trí, HyoMin nhanh chân đạp JiYeon lăn xuống. JiYeon đang tràn ngập trong tình yêu thì bị HyoMin cho cú trời giáng bay xuống thì ngồi bật dậy gầy giữa ăn vạ

-“Yaaaah, Park Hyo Min, unnie bị sao vậy hả??”

-“wae? wae? Unnie làm sao? Em muốn chết hả?” HyoMin ngồi khoanh tay khoanh chân hất cằm hồng hách

-“Đang yên đang lành unnie lại đạp em xuống đây là saoooo?” JiYeon tru tréo

-“Yên lành cái nỗi gì hả? Unnie còn chưa hỏi tội em, em còn ở đó già mồm ăn vạ hay sao?” HyoMin cau mày to tiếng

JiYeon nghe vậy chột dạ, lòng thắc mắc, hỏi tội? Hỏi tội chuyện gì? Có làm gì đâu mà hỏi???

-” Park Ji Yeon!!Cái đồ khủng long nhà em, em coi tôi là cái gì vậy hả???” HyoMin hét lên

-“O, unnie là unnie, em coi gì đâu?” JiYeon ngo gãi đầu gãi tai

-“Vậy unnie là người chùa sao, em muốn làm gì thì làm hả?” HyoMin thật sự phát điên với con khủng long này

-“Đâu phải người chùa, unnie là của em thôi” Nói tới đây, JiYeon lại lồm cồm bò lên giường, mắt long lanh nhìn HyoMin

-“Gì mà của em chứ?” HyoMin cau mày

JiYeon trườn tới ngồi đằng sau HyoMin rồi vòng tay ra trước ôm HyoMin vào lòng, hít hà mùi hương của cô

-“Thì là như vậy đấy”

-“Em. Unnie là của unnie, không có của ai hết á!” Mồm nói tay gỡ JiYeon ra

-“Không, unnie là của em thôi!!!” JiYeon ôm chặt hơn, dựa cằm vào vai HyoMin nói

-“Ai cho em cái quyền tự quyết định vậy?”

-“Là em! Là em!” Nhanh nhẩu nói

-“Yaaaah, unnie đang đùa với em sao?” HyoMin to tiếng

-“Không có, không có” JiYeon giật mình trả lời

-“Nói cho em biết, tình yêu của unnie không có chuyện đơn phương nha, là unnie cùng yêu thương nhau mới được, vậy nên em tránh ra chút coi”

HyoMin đuổi JiYeon xuy xuy

JiYeon nghe vậy mặt ỉu xù, buông tay, cúi mặt không nói gì. Hyomin thấy lạ thì ngồi xoay người lại đối diện với JiYeon.

-“Lại làm sao?”

-“Không sao hết”

-“Không sao mà ngồi im kiểu bất thường như vậy?” Hyomin nghi hoặc

-“Unnie ghét em lắm hả?” JiYeon đột nhiên ngẩng mặt hỏi

-“Sao em hỏi vậy?” Hyomin tròn mắt

-“Thì là như vậy đấy? Mỗi lần em tới gần unnie là unnie đều nổi cáu với em, giờ còn muốn em tránh xa nữa” JiYeon lại tiu nghỉu cúi xuống

-“Ai nói unnie muốn em tránh xa?”

-“Thì lúc đó đó, lúc unnie nói unnie không thích tình yêu đơn phương đó, bảo em tránh ra đó” JiYeon chu mỏ giận dữ

-“Vậy chứ unnie nói không đúng sao? Em đã có bạn trai, tại sao còn làm vậy với unnie?” Hyomin cười buồn quay ra cửa

-“Yoo Seung Ho?” JiYeon trầm nghĩ, “A, người mà em đã ôm trước cửa thang máy sao, cũng vì sợ unnie hiểu nhầm mà em đã phải chạy học tốc từ tầng 1 lên tầng 5 đấy” JiYeon cười khi

-“Là sao” Hyomin quay lại hỏi

-“Thì em thấy unnie lúc đó lại không gọi em rồi đi nhanh nên em nghĩ unnie hiểu nhầm rồi, Seung Ho là bạn thân của em, hôm nay cậu ấy sẽ đi sang Mỹ du học nên chỉ là tới để chia tay thôi.”

-“Ra vậy?”

-“Unnie thật sự để ý vậy sao? Thích em sao?” JiYeon cười thích chí

-“Cười gì chứ, giờ unnie mới hỏi tội em, sao nghĩ học hoài vậy hả?” Hyomin lại khoanh tay, cau mày

-“Ồ thì.. ờ thì..”

-“Ồ thì sao?”

-“Thì là không muốn nhìn thấy unnie đó, mà sao em cứ tránh unnie thì unnie cứ lù lù xuất hiện, xong rồi lại đá em cái vèo” JiYeon nói tới đây thì cũng bực

-“Sao lại không muốn thấy unnie? Nếu như vậy thì thôi, unnie về đây?”

-“Không có, không có, tại khi đó hiểu lầm unnie có bạn trai rồi mà” JiYeon chồm dậy kéo tay Hyomin

-“Hử”

-“Park Hyo Min, ngay từ ngày đầu tiên gặp unnie, em đã yêu unnie mất rồi, làm người yêu em nhé có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Be My Baby!

HyoMin thật lòng chưa từng nghĩ tới, trước giờ là luôn đặt dấu chấm hỏi trong lòng về thứ tình cảm cô dành cho JiYeon, cô luôn quan tâm, lo lắng tới chuyện của con khủng long đó, không gặp thì thấy nhớ, thấy người đó bên cạnh người khác thì khó chịu, nếu thật sự là thứ tình cảm đó thì cũng chỉ là đơn phương. Bây giờ, người đó lại ở ngay trước mắt cô, sau những hành động kỳ cục, khó hiểu thì lại nói yêu cô, nói cô làm người yêu nhé, thế nhưng về chuyện cô đã lo lắng, chuyện một mối quan hệ nữ nữ đồng tính như vậy sẽ bị dị nghị, Hyomin lại là giáo viên, chịu đả kích đương nhiên sẽ không ít, JiYeon lại là hot girl trong trường, nếu như cô tiếp tục mối quan hệ này, e rằng sẽ không thể tiếp tục công việc. Hyomin trong lòng giờ hỗn loạn không biết nên vui hay buồn.

JiYeon thấy HyoMin bồn thần như kẻ mất hồn đi bước tới đằng sau vòng tay qua ôm trước bụng HyoMin, ghé cằm dựa vai HyoMin

-“Có thể không? Ở bên em!”

-“...” HyoMin vẫn giữ im lặng không nói gì

JiYeon buông tay xoay người HyoMin lại, lấy hai áp lên má cô

-“Nhìn em này” JiYeon nói mà nước mắt lưng tròng “Nếu unnie không muốn, em cũng không thể ép buộc mà, cứ trả lời em là không, unnie không thể chứ đừng im lặng như vậy được không?” Giọt nước mắt tràn mi

Chuyện là khi thấy HyoMin im lặng như vậy thì nỗi sợ hãi trong quá khứ lại bao trùm JiYeon, khi mà JiYeon cố gào thét gọi bố mẹ trong lần tai nạn, JiYeon càng gào thét lớn thì câu trả lời vẫn là một màn im lặng, bố mẹ JiYeon đã vĩnh viễn rời bỏ cô lại một mình trên thế giới này. Nghĩ tới đây, JiYeon không cảm được nước mắt ngồi thụp xuống, nước mắt chảy không ngừng.

HyoMin bấy giờ thức tỉnh, không nghĩ trong lúc mình suy nghĩ lại khiến JiYeon tổn thương sâu sắc mà bật khóc như vậy

Liên ngồi xuống vỗ vai JiYeon

-“JiYeon, đừng khóc nữa, sao lại khóc vậy chứ?”

-“Unnie về đi!” JiYeon đột nhiên nghiêm giọng đứng lên đẩy HyoMin về phía cửa rồi khoá trái cửa phòng lại

HyoMin bị đẩy ra ngoài thì không hiểu gì, tay đập mạnh cửa liên hồi

-“Ji Yeon, mở cửa cho unnie, chúng ta nói chuyện có được không?”

-“JiYeonnnnnn”

-“JiYeon, mau mở cửa đi, em tính trong đó làm gì vậy hả”

-“Park Ji Yeonnnnnnnnnnn”

...

Đứng la hò ở ngoài mãi cũng phải thương tâm cái cổ họng, HyoMin đi ra bếp lấy nước uống rồi ngồi xuống sofa. Chờ một lúc cũng không thấy JiYeon mở cửa đành đi về nhà tắm rửa com nước, ngồi suy nghĩ lại liệu rốt cuộc trong lòng đang muốn điều gì, có lẽ bây giờ cô cũng xác định được tình cảm của mình với JiYeon nhưng đây là mối quan hệ cô trò, lại còn đồng tính, người ta dị nghị đã đành nhưng liệu bố mẹ cô có ưng thuận. HyoMin nghĩ ngợi buồn bã chán chê thì lăn ra ngủ

Hôm nay, cô có tiết ở T6, nghĩ vậy là nhanh tay nhanh chân thay đồ lái nhanh tới trường, lòng thầm rộn ràng, môi mỉm cười.

Đúng như cô nghĩ, hôm nay JiYeon đi học. Thế nhưng điều HyoMin không ngờ tới là khuôn mặt của JiYeon, lạnh lùng hơn cả lần đầu tiên cô gặp mặt, hôm nay JiYeon còn kẻ mất hồn, trông thật sự đang sợ. Điều quan trọng nhất JiYeon coi cô như không hề tồn tại.

Cứ như vậy mấy ngày trôi qua, cảm giác như mình không còn tồn tại trong thế giới của JiYeon, HyoMin khẽ chảy giọt nước mắt rồi nhanh tay lau vội đi.

Vài hôm sau, không thể chịu đựng được cái cảnh này nữa, hết tiết.

-“Park Ji Yeon, lát lên phòng giáo viên gặp tôi!” HyoMin xách túi nói rồi đi ra ngoài về phòng làm việc.

Cả lớp nghe thế cũng chỉ nghĩ chủ nhiệm gọi lớp trưởng chắc bàn chuyện công tác trong lớp nên nhìn qua JiYeon rồi ai làm việc người đấy.

-“Cộc! Cộc! Cộc!”

Tiếng gõ cửa truyền tới, HyoMin khẽ gấp lại sổ giấy tờ.

-“Vào đi”

JiYeon bước vào vừa quay lưng lại đóng cửa thì cảm nhận được hơi ấm sau lưng, bàn tay của ai đó đang ôm chặt lấy mình.

JiYeon thấy ngỡ ngàng, lòng thầm hỏi như vậy là sao, tay liền gỡ tay HyoMin buông ra.

HyoMin thấy thái độ của JiYeon như vậy liền ôm chặt hơn, mặt quay nghiêng áp chặt vào lưng JiYeon

-“JiYeon, em đừng như vậy nữa có được không?” Hyomin thò thẻ

JiYeon nghe rồi nhưng vẫn cố gỡ tay Hyomin ra

-“Em thật sự không muốn thấy unnie nữa sao JiYeon?”

HyoMin thật là không giữ nổi mình nữa

JiYeon gạt tay Hyomin ra được rồi thì xoay người lại

-“HyoMin, cô làm gì vậy? Ở đây là trường học, cô là giáo viên, không giữ gìn hình ảnh cho bản thân hay sao?” JiYeon nhắc nhở

-“Ở đây chỉ có em và unnie, hơn nữa unnie không quan tâm tới những thứ khác, unnie chỉ quan tâm tới em, em đừng coi unnie như không hề tồn tại nữa được không?”

Nói rồi Hyomin lại nhào tới ôm chặt JiYeon.

JiYeon thấy vậy lắc đầu rồi lại đẩy Hyomin ra. Giữ chặt vai cô nói

-“Park Hyo Min, em yêu cô cũng là mong điều tốt đẹp với cô, em không muốn cô chịu đả kích từ người khác, chính vì đã nghĩ thông suốt nên mới giữ khoảng cách như vậy. Vậy nên cô đừng hủy hoại hình ảnh bản thân như vậy có được không?”

HyoMin mắt ươn ướt nhìn JiYeon, vốn cô không nghĩ tới điều này, chỉ cho rằng JiYeon đã chán ghét mình nên mới đối xử với cô như vậy. Đưa hai lên ôm má JiYeon

-“Chẳng phải unnie đã nói sẽ không quan tâm tới họ, chỉ quan tâm tới em thôi hay sao? Đừng rồi bỏ unnie!”

Nói rồi Hyomin đưa môi hôn JiYeon. JiYeon tính đẩy Hyomin ra nhưng cũng là nhớ cô rất nhiều, mấy hôm vừa rồi cũng đã nén mình khi cứ tránh mặt Hyomin nên chống cự rồi lại hoà theo nụ hôn của Hyomin, hai tay ôm lấy eo cô mà mút mát đôi môi ấy, JiYeon rất nhớ đôi môi này, hôm nay nó đã thật sự thuộc về JiYeon, không phải đùa cợt, không phải cưỡng ép, là do Hyomin đã trao tặng.

HyoMin thấy JiYeon không đẩy cô nữa mà còn hoà theo thì vui vẻ buông tay choàng qua cổ JiYeon.

Cảm giác bây giờ như cả thế giới là của hai người vậy, thật mê luyến hạnh phúc. Dứt nụ hôn, hai người nhìn nhau đắm đuối vẫn trong vòng tay nhau

-“JiYeon ah”

-“Dae”

-“Be my baby?”

-“nghĩa là gì vậy? Em có giỏi tiếng anh đâu?” JiYeon giả ngu, câu đó thì cần gì giỏi chứ, cố tình để Hyomin nói rõ ra hay chính xác hơn là tỏ tình thì có. Đúng là gian manh.

-“Hở, unnie cũng biết em học tiếng anh không tốt nhưng mà không nghĩ lại kém như vậy nha!” Hyomin nheo mắt JiYeon

-“Ayyyy, đau em, thế unnie không định nói nữa hả” JiYeon kéo Hyomin trở lại vấn đề

-“Nói gì cơ, unnie không nhớ” giờ lại đến Hyomin giả ngơ

-“Yaahhh, unnie đùa e??!” JiYeon bực mình buông Hyomin ra

-“Sao em lại câu? Em biết thừa còn cố giả đồ đúng không?” Hyomin cũng buông JiYeon đứng chống nạnh

JiYeon bị nói trúng tim đen thì mặt đỏ bừng xấu hổ

-“Không nói với unnie nữa, em về lớp đây” Nói rồi JiYeon quay lưng tính mở cửa thì bị Hyomin kéo lại.

-“Được rồi, được rồi, thua em.” Đưa hai tay nheo má JiYeon “Làm người yêu unnie nhé JiYeonie?” Hyomin mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Gia Sư Của Em

JiYeon hài lòng vì đã giải được HyoMin thì tỏ vẻ đắc chí, một tay khoanh lại một tay xoa xoa cằm, ngẩng mặt tỏ vẻ suy nghĩ

-“À ừm, để nghĩ xem nào”

-“Yahhhh, Park Ji Yeon , em đừng có làm quá nhaaaaa” Hyo cau mày tức giận hét lên

-“O, unnie không thấy hay sao, em là rất có giá đấy, biết bao nhiêu người theo đuổi kìa, nhận lời unnie có phải thiệt cho em quá không?” JiYeon tiếp tục đùa dai

-“Yaaaah, là ai nói yêu unnie trước hả???! Được rồi, coi như unnie chưa từng nói với em đi”

HyoMin tức giận quay người bỏ vào ngồi xuống ghế gục đầu xuống bàn lòng thầm nhủ “con khủng long đáng chết”. Nghĩ mà thấy âm ỉ, đã chủ động như vậy rồi mà còn làm cao, đầu đếch cần nữa, cùng lắm một thời gian là quên chứ gì.

JiYeon thấy HyoMin giận thật rồi thì thôi cọt nhả, cài khoá cửa bước lại gần phía bàn làm việc.

-“Giận rồi sao?”

-“..”

-“HyoMin unnie”

-“..”

-“HyoMin ahhh”

-“...”

-“Park Hyo Min”

-“...”

-“Minnie của e ahhhh”

-“...”

-“Giận thật sao?Giận dai dử”

-“..”

-“Yeobo của e à, nếu k đấy thì unnie chết chắc đó”

-“Yahhh, ai là yeobo của em hả? ...Ummmm.”

HyoMin nghe vậy thì vùng dậy cãi lại tên khủng long JiYeon nhưng không biết từ lúc nào JiYeon đã vòng ra sau ghế của cô, xoay nghiêng người cúi xuống giữ chặt cô rồi nhanh chóng hôn cô.

HyoMin cảm thấy như mình cứ bị bắt nạt thì cố đẩy JiYeon ra. JiYeon tính giữ tay cô lại thì có tiếng gõ cửa

Cộc.. cộc .. cộc

Hai người vội buông nhau ra, mặt đỏ bừng, JiYeon đi nhanh về phía cửa mở ra, ra là có bảo vệ lên báo hôm nay trường được nghỉ sớm để chuẩn bị cho Đại hội sắp tới.

Sau khi báo, bảo vệ cũng rời đi, hai người lại nhìn nhau, JiYeon tiến về phía HyoMin thì HyoMin lùi lại ngay

-“Này, em tránh xa unnie chút coi, em cuồng hôn đó hả?” HyoMin đề phòng

-“Unnie thật là.. Em hôn yeobo của e thì có sao chứ?” JiYeon chu mỏ cãi

-“Ai là yeobo của em hả? Tôi đó mà cuồng hôn, sao lại cứ áp dụng với unnie hả” HyoMin xua đuổi JiYeon

-“Là unnie đó, còn phải tới đâu hả? Tối nhà unnie sao? Sau đó thì...” JiYeon cười gian

-“Yahhh, em nghĩ bậy bạ cái gì đó hả?” HyoMin tròn mắt

-“Em nghĩ gì đâu? Unnie xấu xa nghĩ bậy bạ đó chứ” JiYeon cao giọng

-“Gi chứ? Em còn không phải có ý đó sao?” HyoMin đỏ mặt gất lên

-“Ý gì hả? Ý em là sau đó unnie nấu cơm cho em ăn” JiYeon chọc HyoMin rồi ôm bụng thích chí cười

-“...” HyoMin đỏ mặt không biết nói gì

-“Giờ chúng ta về thôi nào yeobo ahhh”

JiYeon kéo tay HyoMin đi rồi với lấy cái túi xách của HyoMin xách theo luôn. Tối gần xe, HyoMin mới lấy lại túi để lấy chìa khoá xe chờ JiYeon về.

HyoMin thì phải cặm cùi cơm nườn con tên khủng long kia rảnh dỗi ngồi xem TV, hết cái xem lại chạy loăng quăng, chán rồi lại ra phá rồi HyoMin

-“Này, em bỏ ra đi chứ, ồm như vậy sao unnie nấu đây.”

-“Thì unnie cứ nấu đi, em đâu có cản trở gì đâu” nói mà tay vẫn ôm chặt HyoMin, cúi đầu hít hà hương thơm của cô.

-“Em không thấy là rất vương vãi sao, em như vậy em không sao đi chuyển được”

-“Ôm một xíu thôi mà, đâu có ảnh hưởng gì?” JiYeon chu mỏ cãi

HyoMin thật hết cách, nấu xong rồi tên hâm dở kia mới chịu buông cô ra bung đồ ăn lên. Hai người ngồi đối diện trước mặt là cái bàn ăn, cứ gắp qua gắp lại, JiYeon nhong nhèo

-“Không thích như vậy? Yeobo dứt cho e đi”

-“Em là trẻ con sao?” Miệng nói vậy nhưng tay thì vẫn dứt cho JiYeon

-“Trẻ con gì chứ, yeobo dứt cho mà, kaf có trẻ con thì cũng có sao, yêu thương yeobo sẽ không bị tội” JiYeon lại cọt nhà

-“Unnie đùa với em sao, từ mai học hành tử tế cho unnie, em nghỉ hoài, tình hình học cũng giảm sút đấy” HyoMin chỉ trích

-“Các môn khác không lo, em chỉ là khó học ngoại ngữ thôi”

-“Có gì mà khó chứ, tại e chưa tập trung thôi”

-“Em không biết, chỉ là không hứng thú lắm”

-“Hứng thú gì chứ, chuyện học bắt buộc mà em lại chờ hứng thú mới học sao, từ mai unnie sẽ kèm thêm cho em”

-“Gi chứ, kèm thêm gì chứ, như vậy vẫn đủ học sinh giỏi đấy thôi” JiYeon ngừng ăn đặt bát xuống, nhìn HyoMin

-“Không tốt đương nhiên cần hỗ trợ, có gia sư riêng không mất phí, còn không thích”

-“Nhưng mà...”

-“Không nhưng nhị gì cả. Mai chúng ta sec bắt đầu, còn bây giờ thì ăn đi”.

End chap hơi ngắn chút vì post sớm hơn dự thường với cả giờ au đi làm rồi, giờ giấc luân phiên không rõ ràng nên rảnh đâu up đó.

Mọi người thương au thì nhớ bình chọn nha, kiếm *sao* quá à, :(toàn đọc không mà chả *sao* cái cho có tinh thần gì cả :(

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Gia Sư Của Em

JiYeon hài lòng vì đã giải được HyoMin thì tỏ vẻ đắc chí, một tay khoanh lại một tay xoa xoa cằm, ngẩng mặt tỏ vẻ suy nghĩ

-“À ừm, để nghĩ xem nào”

-“Yahhhh, Park Ji Yeon , em đừng có làm quá nhaaaaa” Hyo cau mày tức giận hét lên

-“O, unnie không thấy hay sao, em là rất có giá đấy, biết bao nhiêu người theo đuổi kìa, nhận lời unnie có phải thiệt cho em quá không?” JiYeon tiếp tục đùa dai

-“Yaaaah, là ai nói yêu unnie trước hả??? Được rồi, coi như unnie chưa từng nói với em đi”

HyoMin tức giận quay người bỏ vào ngồi xuống ghế gục đầu xuống bàn lòng thầm nhủ “con khủng long đáng chết”. Nghĩ mà thấy ảm ức, đã chủ động như vậy rồi mà còn làm cao, đầu đếch cần nữa, cùng lắm một thời gian là quên chứ gì.

JiYeon thấy HyoMin giận thật rồi thì thôi cọt nhả, cài khoá cửa bước lại gần phía bàn làm việc.

-“Giận rồi sao?”

-“..”

-“HyoMin unnie”

-“..”

-“HyoMin ahhh”

-“...”

-“Park Hyo Min”

-“...”

-“Minnie của e ahhhh”

-“...”

-“Giận thật sao?Giận dai dử”

-“..”

-“Yeobo của e à, nếu k đấy thì unnie chết chắc đó”

-“Yahhh, ai là yeobo của em hả? ...UmMMM.”

HyoMin nghe vậy thì vùng dậy cãi lại tên khủng long JiYeon nhưng không biết từ lúc nào JiYeon đã vòng ra sau ghế của cô, xoay nghiêng người cúi xuống giữ chặt cô rồi nhanh chóng hôn cô.

HyoMin cảm thấy như mình cứ bị bắt nạt thì cố đẩy JiYeon ra. JiYeon tính giữ tay cô lại thì có tiếng gõ cửa

Cộc.. cộc .. cộc

Hai người vội buông nhau ra, mặt đỏ bừng, JiYeon đi nhanh về phía cửa mở ra, ra là có bảo vệ lên báo hôm nay trường được nghỉ sớm để chuẩn bị cho Đại hội sắp tới.

Sau khi báo, bảo vệ cũng rời đi, hai người lại nhìn nhau, JiYeon tiến về phía HyoMin thì HyoMin lùi lại ngay

-“Này, em tránh xa unnie chút coi, em cuồng hôn đó hả?” HyoMin đề phòng

-“Unnie thật là.. Em hôn yeobo của e thì có sao chứ?” JiYeon chu mỏ cãi

-“Ai là yeobo của em hả? Tới đó mà cuồng hôn, sao lại cứ áp dụng với unnie hả” HyoMin xua đuổi JiYeon

-“Là unnie đó, còn phải tới đâu hả? Tới nhà unnie sao? Sau đó thì...” JiYeon cười gian

-“Yahhh , em nghĩ bậy bạ cái gì đó hả?” HyoMin tròn mắt

-“Em nghĩ gì đâu? Unnie xấu xa nghĩ bậy bạ đó chứ” JiYeon cao giọng

-“Gi chứ? Em còn không phải có ý đó sao?” HyoMin đỏ mặt gất lên

-“Ý gì hả? Ý em là sau đó unnie nấu cơm cho em ăn” JiYeon chọc HyoMin rồi ôm bụng thích chí cười

-“...” HyoMin đỏ mặt không biết nói gì

-“Giờ chúng ta về thôi nào yeobo ahhh”

JiYeon kéo tay HyoMin đi rồi với lấy cái túi xách của HyoMin xách theo luôn. Tới gần xe, HyoMin mới lấy lại túi để lấy chìa khoá xe chờ JiYeon về.

HyoMin thì phải cặm cùi cơm nườn con tên khủng long kia rảnh dỗi ngồi xem TV, hết cái xem lại chạy loăng quăng, chán rồi lại ra phá rồi HyoMin

-“Này, em bỏ ra đi chứ, ôm như vậy sao unnie nấu đây.”

-“Thì unnie cứ nấu đi, em đâu có cản trở gì đâu” nói mà tay vẫn ôm chặt HyoMin, cúi đầu hít hà hương thơm của cô.

-“Em không thấy là rất vương vãi sao, em như vậy em không sao đi chuyển được”

-“Ôm một xíu thôi mà, đâu có ảnh hưởng gì?” JiYeon chu mỏ cãi

HyoMin thật hết cách, nấu xong rồi tên hâm dở kia mới chịu buông cô ra bung đồ ăn lên. Hai người ngồi đối diện trước mặt là cái bàn ăn, cứ gắp qua gắp lại, JiYeon nhồm nhèo

-“Không thích như vậy? Yeobo dứt cho e đi”

-“Em là trẻ con sao?” Miệng nói vậy nhưng tay thì vẫn dứt cho JiYeon

-“Trẻ con gì chứ, yeobo dứt cho mà, kaf có trẻ con thì cũng có sao, yêu thương yeobo sẽ không bị tội” JiYeon lại cọt nhà

-“Unnie đùa với em sao, từ mai học hành tử tế cho unnie, em nghỉ ngơi, tình hình học cũng giảm sút đấy” HyoMin chỉ trích

-“Các môn khác không lo, em chỉ là khó học ngoại ngữ thôi”

-“Có gì mà khó chứ, tại e chưa tập trung thôi”

-“Em không biết, chỉ là không hứng thú lắm”

-“Hứng thú gì chứ, chuyện học bắt buộc mà em lại chờ hứng thú mới học sao, từ mai unnie sẽ kèm thêm cho em”

-“Gi chứ, kèm thêm gì chứ, như vậy vẫn đủ học sinh giỏi đấy thôi” JiYeon ngừng ăn đặt bát xuống, nhìn HyoMin

-“Không tốt đương nhiên cần hỗ trợ, có gia sư riêng không mất phí, còn không thích”

-“Nhưng mà...”

-“Không nhưng nhị gì cả. Mai chúng ta sec bắt đầu, còn bây giờ thì ăn đi”.

End chap hơi ngắn chút vì post sớm hơn dự thường với cả giờ au đi làm rồi, giờ giấc luân phiên không rõ ràng nên rảnh đâu up đó.

Mọi người thương au thì nhớ bình chọn nha, kiếm *sao* quá à, :(toàn đọc không mà chả *sao* cái cho có tinh thần gì cả :(

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Picnic

Hai người cùng nhau ăn cơm vui vẻ rồi cùng nhau dọn dẹp sau đó thì ra sofa ngồi xem TV nhưng có điều mà HyoMin không biết là JiYeon gian ranh cười thầm trong bụng này giờ, là từ cái khoảnh khắc HyoMin nói sẽ làm gia sư riêng cho JiYeon đó. Tên khủng long ngoài mặt thì giả vờ từ chối nhưng trong lòng thì mừng thầm nghĩ đủ trò, trước muốn nghĩ xem dụ dỗ HyoMin qua dạy để thực hiện ý đồ đen tối của mình, ai ngờ đầu HyoMin đại khờ lại tự chui đầu vào giỏ chứ.

JiYeon tủm tỉm cười thầm rồi đưa tay quàng vai kéo HyoMin vào lòng nằm hân xướng sofa, để HyoMin gối đầu lên cánh tay mình rồi thiêu thiêu ngủ lúc nào không biết.

Hai người. Người thì hạnh phúc ôm tình yêu của mình trong lòng rồi ngủ ngon lành, người thì mãi mê xem TV nằm trong lòng người yêu ngủ lúc nào cũng không hay. Say sưa ngủ rồi thì ngộ nguậy thế nào xoay đi xoay lại chỉ biết là sáng dậy đã ôm chặt lấy nhau.

JiYeon tỉnh dậy trước, thấy tê tê ở cánh tay mà rút ra không được thì mới nhớ ra là ôm HyoMin đi ngủ, mỉm cười hạnh phúc rồi lại nhắm mắt ôm HyoMin chặt hơn.

HyoMin thấy vật gì đó bám chặt lấy mình thì không cự quật được, khó chịu mở mắt thì thấy bộ mặt của JiYeon phóng đại trước mặt, cô nhìn người nấn nguyệt, hôn cái “chóc” lên miệng JiYeon, chưa kịp dờn thì bị JiYeon đè xuống đẩy nụ hôn đi sâu hơn. HyoMin không biết JiYeon đã tỉnh giấc thành ra bất ngờ trước hành động này, vội đẩy JiYeon ra, mặt đỏ bừng, chạy biến về nhà.

JiYeon nhìn theo HyoMin, cười ngả nghiêng rồi cũng đứng lên thay đồ, chạy xuống nhà HyoMin, ngắm nghĩ cái pass hôm trước rồi nhập số “890530” – *cạch*

JiYeon bước vào không gọi mà chạy vòng quanh tìm HyoMin, các phòng đều không có, chỉ còn mỗi phòng ngủ, JiYeon không gõ cửa bước vào thì

-“Aaaaaaaaaa”

-“...” Đứng hình, miệng há hốc

-“.. Parkkk Jiii Yeeonnn, e ra ngoài mau, sao tự tiện vào phòng người khác thế hả?

HyoMin nhảy vội lên giường túm vội cái chăn trùm lên người. Thì chả là HyoMin mới tắm xong, còn đang khoả thân tìm đồ để mặc thì JiYeon lại lấy lại phong độ nhanh chóng lên theo chui vào trong chăn.

-“Yahhhh, em làm gì vậy? Mau đi ra” HyoMin hét lên cố đẩy JiYeon ra ngoài

-“Không ra, không ra, có mèo nào thấy mỡ lại bỏ qua không?” JiYeon giữ chặt lấy chăn không buông

Hai người cứ giằng qua giằng lại cái chăn, HyoMin giành giật mãi không xong đành bày nịnh nọt nhân kế.

-“JiYeonieeee” HyoMin tỏ vẻ

-“Hummm, sao vậy?” JiYeon dừng lại, k giành giật nữa

HyoMin liền mắt nhìn JiYeon âu yếm rồi ghé sát mặt lại hôn cái chóc lên môi JiYeon, làm con khủng long đứng hình đỏ mặt gì đầu.

-“Unnie khát nước quá, unnie muốn uống nước, JiYeonie ra lấy cho unnie có được không?” Mắt chớp chớp

-“Nước à? Có nước đây rồi” JiYeon cười cợt chỉ vào miệng mình

-“Không đùa, khát thật mà, đi lấy đi rồi đi chơi có được không? Unnie muốn đi chơi xa á!!!” HyoMin vờ giận dỗi

-“đi chơi? Đi đâu?” JiYeon gãi gãi cổ mặt ngo

-“Thế giờ có đi hay là không?”

-“Đi, đi chứ, of course”

Thấy tình hình sự căng thẳng, JiYeon chạy cái lệ, vừa ra khỏi cửa được vài bước chân đã nghe thấy tiếng cửa đóng rầm quay đầu lại mới biết mình mắc bẫy rồi, thế là mèo đánh mất mỡ, lầm lũi bước tới bên cái bình nước.

Quay lại HyoMin thấy JiYeon chạy đi liền chạy theo đóng cửa khoá chốt lại tìm đồ mặc vội, cũng may mà mỹ nhân lẻ kịp thời, không thì đã ngàn chàm!!!

Mở cửa đi ra thì thấy JiYeon đang ngồi trên sofa gục xuống bàn bên cạnh ly nước mới rót. HyoMin tiến lại vài câu cũng không thấy trả lời thầm nghĩ

“Ngủ gì mà nhanh vậy chứ? Chắc đùa?”

-“JiYeon ah”

-“...”

-“JiYeonieeee”

-“...”

HyoMin gọi thêm vài câu cũng không trả lời liền đi ra sofa ngồi xuống cạnh, tay chạm vào người JiYeon thì liền bị đẩy ngã ra sau. Còn đang hồn siêu phách lạc

-“Giờ chạy đi đâu, Minnie yêu dấu?” JiYeon nhìn HyoMin đầy ẩn ý sâu xa

-“Chạy đi đâu chứ?! Là .. là.. đi chơi, đi chơi mà, đi đi thôi” HyoMin áp úng

-“Nhưng bây giờ seobang đói ý rồi yeobo ah, Seobang muốn ở nhà thôi” miệng nói tay vờ về mấy lọn tóc HyoMin

-“Đi đi mà, không phải lúc nào cũng ở nhà sao, đã là người yêu mà chưa được hẹn hò chính thức ngày nào hết á!!” HyoMin tìm đủ mọi lý do luồn lách.

JiYeon nghe HyoMin nói vậy nghĩ lại thì cũng thấy đúng, đành nghe theo lời HyoMin. Hai người chuẩn bị túi lớn túi bé, quyết định tới đảo JeJu nhân dịp mấy ngày nghỉ lễ này.

Tới đảo JeJu, không khí ở đây quả như lời đồn, rất phù hợp với các cặp đôi, họ – tay trong tay nắm chặt lấy bước song song trên con đường thơ mộng, đi một vòng rồi mỗi chân thì nằm giữa bãi cỏ ngắm trời ngắm đất. HyoMin nằm gối đầu lên cánh tay JiYeon, tận hưởng khoảnh khắc này, mùi cỏ, mùi hoa, vừa có nắng vừa có gió, thật sự không đâu hơn được.

Ngắm cảnh chán họ lại về khách sạn ăn tối.

-“Minnie ah, ăn cái này đi!” JiYeon gấp một miếng cá vào bát của HyoMin

-“Ừm, cảm ơn em, em cũng ăn đi này” tay gấp miếng thịt bò vừa bát JiYeon

-“Gi mà em chứ?” JiYeon dùng đũa

-“Thế không em thì là gì nữa?” HyoMin cũng buông bát

-“Thôi, khỏi nói đi, ăn cơm, ăn cơm, đói quá”

JiYeon lại tiếp tục ăn nhưng là ăn nhanh hơn, không phải dễ dàng bỏ qua như vậy mà là âm mưu tính toán đến tối trong đầu thì có làm cho HyoMin cứ tưởng con khủng long ngoan ngoãn không dám chống đối cô, vui vẻ bụng bắt cơm lên ăn ngon lành.

Về tới phòng, JiYeon đi tắm trước còn HyoMin sắp xếp lại đồ đạc. Xếp tới xếp lui, JiYeon mới chui ra để cô vào tắm.

Trong lúc HyoMin tắm thì JiYeon tranh thủ sấy tóc, buộc cao lên đằng sau rồi giờ trò gây tiếng động rồi la lên

-“Aaaaaaaaa, đau quá đi mất”, rồi chạy ra trước cửa phòng tắm, “Minnie, mở cửa mau đau quá đi mất”

-“Em làm cái gì vậy? Unnie đang tắm mà” HyoMin nói vọng ra

-“Unnie tính để người yêu chết mới vui hả?” JiYeon phẫn nộ hét lên

-“Đây, đây ra đây, làm gì mà loạn lên vậy chứ” HyoMin quấn vội cái khăn rồi mở cửa ” đâu, bị làm sao, ở đâu?” HyoMin lo lắng nhìn quanh người JiYeon mà k thấy gì thì nhìn lên bắt gặp ánh mắt, đôi môi vô cùng không trong sáng của JiYeon đang nhìn mình, theo phản xạ tự nhiên, HyoMin tính bỏ chạy thì bị JiYeon giữ tay lại.

Mệt quá! Mệt quá! Giờ mới có thời gian đăng chap, bao nhiêu cảnh hay mà quên mất hết tron, ỉ(

Mọi người đừng bỏ rơi au nha, không biết chap tiếp viết gì bh đây, ai cho ít gợi ý coiiiiiiiiii

Chương 13: Ba Mẹ Trở Về (Warning – Pg15)

Bất ngờ bị giật lại, mắt thẳng băng sàn nhà lại trơn, HyoMin ngã ngửa ra sau, lọt thõm vào lòng JiYeon.

-“Minnie à, sao lại vô ý vậy chứ, trên người duy chỉ một chiếc khăn, lại xà vào người em thế này, không phải unnie đang tính quyến rũ em đấy chứ, oa, thơm thật nha” JiYeon nói giễu cợt rồi cúi đầu xuống hờn cò cò

-“Yah, không phải tại em kéo thì unnie đâu có ngã, xê ra để unnie đi sấy tóc” Lấy lại thăng bằng, HyoMin đứng thẳng người đẩy JiYeon ra tiến về phía bàn trang điểm

-“Gi mà nóng vậy chứ? Để em sấy tóc cho unnie” JiYeon chạy theo lanh chanh

-“Unnie có tay tự làm được” HyoMin tỏ vẻ hờn dỗi

-“Thôi mà, để em sấy cho mà, unnie thật chẳng chịu hợp tác gì cả” JiYeon giật lấy cái máy sấy, phụng phịu sấy tóc cho HyoMin

Sấy tóc xong JiYeon đặt máy sấy lại chỗ cũ, lấy lược chải tóc cho HyoMin gục gàng rồi quàng tay qua cổ HyoMin ôm từ đằng sau, nhìn họ trong gương, JiYeon mỉm cười

-“Minnie, em đang hạnh phúc này, unnie có vậy không?”

-“Không” HyoMin ngẩng mặt lên nhìn gương cũng định trả lời có nhưng nhìn bộ dạng JiYeon thì lại muốn trêu chọc

-“Hờ, sao vậy?” JiYeon buông cô ra đứng thẳng lên, mặt sùng sốt “Sao lại không? Unnie không yêu em vậy nên không hạnh phúc khi ở bên em phải không?” Nói rồi JiYeon lại ngồi phịch xuống đất ăn vạ, gào mồm lên tru tréo.

HyoMin thật hết biết cái thứ khủng long trẻ con này, đành thôi không đùa nữa, ngồi xuống cạnh JiYeon

-“Này, đùa chút thôi mà, em có cần bù lu bù loa thế không hả?” HyoMin kéo kéo tay JiYeon “Đi ngủ thôi, unnie mệt lắm rồi” HyoMin đứng dậy đi tắt đèn, leo lên giường ngủ kéo chăn đắp

JiYeon nghe vậy, không ăn vạ nữa, nhảy luôn lên giường, không an phận mà nằm im ngủ, cứ nhích nhích người phía HyoMin, thấy cô không có động tĩnh gì, cứ quay người sang bên kia thì lại hích hích vào người cô.

HyoMin đi cả ngày, trong người thấy mệt nên muốn ngủ một lát lại không yên với con khủng long này, liền tức giận quay sang

-“Yahhhh, Park JiYeon, em nằm im có được không hả?? Cừ động hoài sao unnie ngủ?”

HyoMin đứng là ngây thơ mà, JiYeon có tính huyệt không xong lại còn bảo nằm im thì làm ăn cái nổi gì chứ.

-“Em không ngủ được, vậy nên unnie cũng không được ngủ”

JiYeon cho chân gác qua người HyoMin, để đầu cô gối lên tay, tay còn lại đưa qua kéo cô vào lòng ôm chặt trong lòng.

-“Em không thấy mình quá đáng sao? Unnie đi cả ngày thật sự thật mệt!” HyoMin mệt mỏi nhưng cũng vòng tay qua ôm lại

-“Em chỉ là muốn cho unnie xem cái này thôi mà” JiYeon thả lỏng tay, cúi xuống nhìn HyoMin

-“Xem gì cơ, ummmmmmm...”

HyoMin không nén nổi tò mò ngược lên nhìn thì liền bị đôi môi kia lấn át, trong người nóng rực.

JiYeon không chỉ dừng lại ở nụ hôn đó, lật người đè lên HyoMin, một tay vẫn để HyoMin gối lên, một tay ôm lấy khuôn mặt cô, mắt nhìn cô say đắm

-“Xem tình yêu của em”

JiYeon nhón miệng cười rồi lại cúi xuống tìm đôi môi của cô, đẩy nụ hôn đi sâu hơn, nhẹ cắn môi cô, đưa lưỡi vào trong tìm kiếm vị ngọt. Không khí trở nên ngọt ngào, JiYeon cởi phăng chiếc áo đang mặc, để lại chiếc áo lót đen cuốn hút rồi lại cúi xuống hôn HyoMin như không thể thiếu đôi môi kia. Bàn tay cũng không yên vị mà luồn lách từ phía dưới áo HyoMin lên, vuốt nhẹ từ eo cô lên để trước ngực HyoMin, nhẹ nhàng xoa nắn bên ngoài chiếc áo nót khiến HyoMin khẽ rên rí

-“aaa, JiYeon ah” HyoMin cắn môi

-“Em nghe đầu đó nói, khi ngủ hình như không nên mặc đồ lót, rất dễ ung thư đó”

Không hiểu JiYeon lôi đầu ra cái lý thuyết đó, nhưng bây giờ người HyoMin thật sự rất nóng, liền ưỡn người lên, JiYeon nhanh chóng luồn tay xuống tháo chốt chiếc áo lót, lột bỏ cả áo trong lẫn ngoài của HyoMin để cô bán khoả thân dưới thân mình, tay lại giữ chặt lấy bộ ngực săn chắc của HyoMin, miệng thì không buông tha đôi môi đã đỏ tấy không ngừng rên rỉ

-“Aaa, JiYeon ahh”

JiYeon chuyển sang hôn vành tai HyoMin xuống dần, xuống dần qua hõm cổ HyoMin rồi tới ngực HyoMin thì dừng lại ngắm nhìn, tay kia vẫn không ngừng xoa nắn, HyoMin thấy vậy, xấu hổ đưa tay che đi thì bị JiYeon giữ tay lại, cúi xuống hôn lên ngực cô, ban đầu nhẹ nhàng rồi mạnh dần lên, đánh đầu chủ quyền trên cổ cô, rồi mút lấy hạt đậu đang cương cứng trên bộ ngực căng tròn, cắn nhẹ làm HyoMin không ngừng rên rỉ

-” JiYeon dừng lại đi, unnie thật sự không chịu nổi, như vậy đủ rồi, đi ngủ đi được không?” HyoMin người uốn éo cầu xin

-“Cũng được thôi thế nhưng unnie yêu ai nào?” JiYeon khoái chí hỏi nhưng vẫn không dừng hành động

-“Unnie yêu em” HyoMin nhắm mắt, cắn chặt môi

-“Vậy em là ai?”

-“Park JiYeon, học trò của unnie, lớp trưởng của unnie, hàng xóm của unnie, được chưa?”

-“Đương nhiên, còn thiếu mà?”

-“Thiếu gì nữa?”

-“Unnie là yeobo của ai? Ai là seobang của unnie?”

-“Unnie là yeobo của em, Park JiYeon là seo của Park HyoMin, được rồi chứ, dừng lại đi, JiYeon, unnie xin em đấy”

-“Còn dám xưng unnie, gọi Yeonie xưng em biết chưa hả?”

“Được, unnie, à, em biết rồi, Yeonie ah”

Rốt cuộc thì HyoMin cũng chịu khuất phục, JiYeon liền dừng lại, quả nhiên quân tử trả thù mười năm không muộn, JiYeon nằm xuống ôm lấy HyoMin, hôn nhẹ lên môi cô rồi mỉm cười

-“Như vậy từ đầu có phải tốt không? Thật hại seobang của em nghĩ cách tới lui để làm em khuất phục, yeobo ngố, yeonie yêu em!” Lại hôn lên trán

-“Hết biết với em luôn”

-“...” tròng mắt

-“à à, hết biết với seobang, em ngủ được chưa?”

-“phải vậy chứ, chúng ta ngủ thôi yeobo à!!!”

Cũng may cho HyoMin là con khủng long là ta vẫn chưa biết gì nhiều, mới học lõm được có từng đó không thì hôm đó cô chết chắc rồi còn gì nữa. Du lịch về, lại bắt đầu cuộc sống thường nhật, người đi học, người đi làm, rảnh dỗi lại qua nhà nhau nấu cơm, xem phim,...

Hôm nay, JiYeon nói có chút việc bận nên HyoMin ở nhà một mình, đang xem TV

Mm is calling

-“Dae, umma”

-“...”

-“wae?? Appa, umma về Hàn rồi sao? Sao không gọi con ra đón vậy?”

-“...”

-“A, thôi chết, mấy hôm đó con đi đảo JeJu, sóng điện thoại không tốt lắm, appa, umma đang ở khách sạn rồi sao, hay chúng ta gặp nhau bây giờ nhé”

-“...”

-“ạ, đi gặp người quen rồi sao? Vậy thôi, mai gặp cũng được ạ! Vậy appa, umma đi cẩn thận nhé”

-“..”

-“Con biết rồi, chào umma nhé, yêu umma”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Con Nuôi (Pg17)

HyoMin ở nhà ngồi buồn, mò lên nhà JiYeon tự mở cửa vào, lọ mọ đủ thứ lại ngồi xuống sofa mở TV xem, miêng lăm bằm không biết con khủng long của cô đi đâu mà lâu về thế, để ngồi tự kỉ chán chết thế này, cầu nhàu chán thì HyoMin lăn ra ngủ gục trên sofa, TV thì vẫn cứ làm việc nó phải làm, chiếu tới chiếu lui mấy chương trình nhảm chán.

JiYeon khi về thấy cửa không khoá thì ngạc nhiên, lẽ nào có trộm, trong nhà thì tối om, đành đứng thế phòng thủ chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào rón rén bước vào, đi tới đi lui các phòng thì chẳng thấy ai mà TV thì bật, cửa không khoá thảm nhũ lẽ nào mình lại đăng trí như vậy! Nhà cửa này giờ chưa bật đèn vẫn tối om chỉ có ánh sáng từ chiếc TV đã chiếu hết chương trình còn một màu xanh không, JiYeon tiến tới sofa tìm điều khiển để tắt TV thì mới thấy dáng người nhỏ nhắn đang nằm trên sofa, JiYeon liền mỉm cười tắt TV rồi bế HyoMin vào giường, đắp chăn cho HyoMin xong thì lấy quần áo đi tắm.

Mới treo đồ lên mắc thì lại sinh ra ý đồ đen tối, chả là sau buổi picnic, muốn hiểu hơn về cái cảm giác khi ở bên HyoMin hôm đó nên có lên mạng tìm tòi và xem được một số không nên xem nhưng khủng long nhà ta lại ham hồ, nằm nghiên cứu cả đêm nên bây giờ tranh thủ lúc người đẹp đang ngủ thì muốn giờ trò.

JiYeon mở nước chính cho ấm nóng vừa đủ xả vào bồn tắm còn có cho thêm chất tạo bọt, đến khi nước được lưng chừng bồn thì khoá vòi lại đi vào phòng.

Quan sát kĩ HyoMin vẫn còn đang say ngủ, JiYeon nhẹ nhàng kéo chăn ra. HyoMin đang ấm thì bị lạnh đột ngột liền cự quậy, JiYeon liền nằm xuống bên cạnh, ôm chăm lấy. Đủ hơi ấm, HyoMin lại say ngủ, JiYeon mỉm cười hôn nhẹ lên môi HyoMin rồi cúi xuống ngắm nhìn, ngược lên nhìn HyoMin gian tà rồi lại cúi xuống, nhẹ tay cời từng cúc chiếc áo của HyoMin để lộ ra bộ ngực săn chắc ẩn sau chiếc áo lót màu đỏ.

-“Minnie, là đang quyến rũ seobang sao?” JiYeon thò thè

Vốn tính coi đồ HyoMin rồi cùng tắm chung nhưng đến công đoạn này đã không kiểm soát được hành vi của mình liền kéo HyoMin vào mình rồi luôn tay cời chiếc áo lót đó ra.

HyoMin ngủ không yên, nhắm mắt chưa kịp nói gì thì đã bị đôi môi khác xâm chiếm, choàng tỉnh, mở mắt ra thì JiYeon, đang đẩy ra tính cho một trận vì cái tội phá đám thì ngực cô lại bàn tay kia làm cho điên đảo mà rên rĩ

-“A”

JiYeon tận dụng đó mà đưa lưỡi vào lòng sục cả khoang miệng cô tìm chiếc lưỡi kia mà mút mát, tay không ngừng xoa nắn khiến HyoMin chịu không nổi mà uốn éo cả người.

Đến khi phổi dường như bị hút cạn khí, JiYeon mới buông tha đôi môi của HyoMin khiến cô không ngừng thờ dốc

-“JiYeon, em cái làm gì vậy? Còn không mau dừng lại”

-“Đã từng nói rồi mà, làm điều em muốn làm, yeobo ngoan ngoan chút coi”

Dứt câu JiYeon lại cúi xuống hôn lên trán, lên tai rồi kéo nụ hôn trải dài xuống cổ, cắn mút để lại những dấu đỏ gọi tình, thoả mãn con mắt rồi mới tiếp tục hành trình khám phá HyoMin, một tay vẫn xoa nắn không ngừng, miêng hôn lên ngực HyoMin rồi mút lấy hạt đậu nhỏ day day cắn nhẹ, làm HyoMin không chịu được lại cong người lên

-“JiYeon dừng lại, thật sự không thể chịu được” HyoMin cầu xin

-“Yeobo à, muốn seobang dừng lại sao?”

-“Phải, dừng lại đi” mắt vẫn nhắm nghiền

-“Khó chịu như vậy, chỉ bằng để seobang thoải mái em có phải tốt hơn?”

-“Thoải mái???”

Chẳng trả lời HyoMin, đưa tay kia xuống mon trốn qua bụng HyoMin nhẹ cời khoá, kéo quần HyoMin xuống.

HyoMin xấu hổ liền đưa tay che đi thì bị JiYeon kéo tay qua đầu khoá chặt. Bây giờ trên người cô chỉ còn có độc chiếc quần lót đỏ, mà cảm giác bây giờ mặt cô đỏ hơn bao giờ hết, nãy thì nóng mà giờ khi JiYeon dừng lại thì thấy lạnh lạnh.

Thấy HyoMin co rúm người, JiYeon lại nằm đè lên người HyoMin, tay ôm lấy khuôn mặt cô

-“Park JiYeon yêu em, Minnie à”

JiYeon cúi xuống lại chìm sâu vào nụ hôn nồng nhiệt của hai người, HyoMin đưa vòng qua cổ JiYeon kéo xuống. Thấy HyoMin đồng tình liền đưa tay xuống xoa nắn bộ ngực căng tròn rồi lại đưa xuống dưới nữa, cái-nơi-mà-ai-cũng-biết-là-nơi-nào-đó, mon trốn bên ngoài chiếc quần lót đỏ gọi cảm kia, làm HyoMin cứ nóng lạnh rồi bây giờ nóng đến bỏng người, cong người thờ gập

-“Yeonie, em thật sự chịu không được nữa, dừng lại đi” HyoMin van xin

-“Dừng lại? Như này sao?”

Miệng nói tay liền dút vào bên trong chiếc quần đang ướt đầm, khẽ chạm vào từng thớ thịt mỏng của HyoMin

-“Aaa, quả thật rất khó chịu” HyoMin nhăn nhó

-“Sẽ không còn khó chịu nữa đâu”

JiYeon lại xuống câu dẫn HyoMin vào nụ hôn khác, nhân lúc HyoMin đang chìm đắm trong nụ hôn thì đưa thẳng ngón tay vào bên trong HyoMin.

-“Aaaaaa, đau!” HyoMin cắn môi JiYeon đến bật máu

-“Sẽ hết đau ngay thôi mà”

JiYeon liếm nhẹ máu trên môi, tay nhẹ nhàng đưa đẩy bên trong. HyoMin cắn chặt môi. Dần dần cảm giác đau dần qua đi, HyoMin cảm giác khoan khoái, muốn được nhiều hơn thế

-“Yeonie, mạnh hơn nữa, aaaa”

JiYeon thúc tay ngày càng nhanh hơn, sâu hơn vào bên trong đến khi có thứ nước gì đó trào ra khiến HyoMin nằm bệt hẳn xuống, JiYeon rút tay ra nhìn HyoMin âu yếm, hôn lên trán cô

-“Park HyoMin là của Park JiYeon” mỉm cười rồi nhấc bổng HyoMin vào phòng tắm, đặt cô vào bồn rồi cũng chui vào ngồi đằng sau cô.

HyoMin sau cơn khoái lạc thì mệt mỏi, đứng còn không vững nên để mặc JiYeon muốn làm gì thì làm.

JiYeon nhẹ nhàng chà cạo khắp cơ thể HyoMin, thêm sữa tắm rồi hít hà cơ thể cô như không thể rời xa, vòng tay ôm lấy cô từ đằng sau, trêu chọc HyoMin

-“Giáo viên chủ nhiệm, em yêu cô”

-“Còn đùa được” HyoMin mắt nhắm nghiền dựa lưng vào người JiYeon

-“Không phải sao? Vậy thì hàng xóm tôi yêu cô nhé? Hay là gia sư em yêu chị?” JiYeon thích thú cười, ôm chặt HyoMin hơn

-“...”

Thấy HyoMin im lặng, JiYeon cũng không cười nữa, xoay người HyoMin đối diện với mình.

-“HyoMin ah”

-“Hửm?”

-“HyoMin yêu ai?”

-“Đương nhiên là HyoMin, hơn nữa còn có appa, umma!” HyoMin chọc lại

-“Không có JiYeon sao?”

-“Không có” HyoMin tỉnh bơ như thật

JiYeon mắt nhìn HyoMin chăm chăm, bỗng nhiên mắt đẫm nước quay mặt đi.

HyoMin thấy biểu hiện của JiYeon như vậy, trầm nghĩ không ngờ JiYeon lại yếu đuối như vậy, liền đưa hai tay xoa mặt JiYeon lại

-“HyoMin yêu JiYeon, yêu JiYeon nhất, Park HyoMin chỉ yêu một mình Park JiYeon, biết không?”

Nói rồi HyoMin chủ động tới gần hôn lên môi JiYeon, kéo JiYeon vào chôn thân đường hạnh phúc, hai người nằm ôm nhau mãi trong bồn tắm mới đứng dậy xả sạch người rồi vào phòng ngủ.

Đêm đó, có hai người hạnh phúc bên nhau.

Hôm sau, sau giờ dạy, JiYeon lại biến mất kêu có hẹn gấp, HyoMin chả biết làm gì đành lái xe về, đang trên đường đi thì điện thoại reo lên

Mm is calling

-“Nae, umma”

-“...”

-“À, người umma đã nói đợt đó sao, con nuôi 2 người đó hả? Chả giới thiệu trước cho con, tự nhận nuôi, xong bây giờ lại bắt con đi gặp là sao?”

-“...”

-“Là em con á? Đâu có cùng huyết thống, mà cũng không sao, coi như là có người để nhờ vả rồi, mà con trai hay con gái vậy umma?”

-“...”

-“Con gái, vẫn còn đang đi học, đi học thi đi học chứ, con tính nhờ vả có chút mà umma đã vậy rồi? Tính vứt bỏ con bênh vực nó sao?”

-“..”

-“Con biết rồi, trêu umma một chút vậy thôi, con về qua nhà tắm rửa thay đồ rồi sẽ tới đó sau, chào umma”

HyoMin lái nhanh về nhà, đang nhiên lại có thêm cô em gái là sao. Cũng coi như có người tâm sự, HyoMin mở nhạc, lắc lư theo giai điệu.

Thay đồ xong HyoMin tới địa chỉ nhà hàng mẹ cô đã nhắn, tới nơi thì thấy bố mẹ, cô liền chạy qua ôm chầm lấy

-“Nhớ appa, umma quá đi à!!!”

-“Chúng ta cũng nhớ con mà nên mới về đây thăm đó thôi, chả bù cho con tính không sang đó thăm hai lão già này cả đời hay sao đó”

-“Đâu có, là con đang bận việc thôi mà, có kỳ nghỉ sẽ liên quan thăm hai người”

HyoMin kéo ghế ngồi xuống

-“Nhỏ đó chưa tới sao ạ?”

-“Ừm, em ấy nói xe hỏng nên đi bộ tới” bà Park đáp

-“HyoMin, con tính bao giờ ra mắt chàng rể cho appa đây” ông Park lên tiếng

-“Đâu có vội appa” nói tới đây HyoMin chợt dạ, kiểm đầu cho appa cô chàng rể bây giờ khi mà cô đang quan hệ với một người con gái, tính định hỏi dò bố mẹ thì thấy bà Park đứng lên vỗ tay

-“Ồ đây, Dino”

HyoMin quay ra người đó cũng đang vỗ tay với ông bà Park. Nhưng là khi cô với người đó chạm mắt nhau thì cả hai cùng đứng hình không nói nổi lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chị Em Nuôi

-“Dino, còn đứng đó làm gì, mau lại đây”

Nghe thấy tiếng bà Park, thời gian đang ngừng trôi mới tiếp tục dòng chảy. Người đó tiến lại gần về phía bà

-“Ngồi xuống đi con, đây là HyoMin, chị gái con đó, thật tình bây giờ mới để hai đứa biết nhau” Bà Park chỉ xuống ghế cạnh HyoMin cười nói “À, HyoMin, Dino học trong trường con dạy đó” tay cắt lát miếng thịt bỏ vào đĩa từng người

-“...” HyoMin không biết nói gì, mắt ái ngại người bên cạnh rồi nhìn bố mẹ, tính nói

-“Appa, umma, thật ra thì”

-“Appa,umma, con và HyoMin unnie đã biết nhau từ trước rồi ạ! Chị ấy là chủ nhiệm lớp con” Người đó cười nói như không có chuyện gì xảy ra

-“JiYeon” HyoMin sững người

-“Oh, vậy sao, trùng hợp vậy, à mà, hai con cùng ở một chung cư nữa, biết chứ?”

Bà Park hơi ngạc nhiên

-“Nae, tụi con biết umma” Jiyeon tiếp lời “con với chị ấy cũng khá thân thiết vì con là lớp trưởng nên nhiều khi cần trao đổi công việc trên lớp”

-“Thì ra là thế, hai con như vậy thì tốt rồi có thể bao bọc cho nhau, còn nữa quen biết ai thì giới thiệu cho chị con đi Dino, chị con tới tuổi kết hôn rồi” Bà Park nói

Ông bà Park đang ăn nên không để ý tới thái độ của JiYeon và HyoMin, hai người đang sững người nhìn nhau, HyoMin quay ra nói

-“Umma ah, đừng đùa nữa mà”

-“Umma đâu có đùa đâu”

-“Umma con nói phải đó, không thể một mình mãi được” ông Park giờ mới lên tiếng

-“Nhưng con...”

-“Nhưng nhĩ gì nữa, con định một mình tới già hay sao, như ta và mẹ con không phải sao, có người bên cạnh sẽ tốt hơn con gái ả”

-“Nae, con biết rồi appa, umma”

HyoMin lại quay ra nhìn JiYeon rồi cúi xuống nhìn bát thức ăn trước mặt, hiện giờ trong lòng thật rối bời, cảm xúc xen lẫn, không biết làm sao, người yêu của cô bỗng chốc lại là em cô nhưng vấn đề không nằm ở đó, vì họ không cùng huyết thống thể nhưng vì JiYeon là con gái, làm sao để bố mẹ đồng ý chấp nhận chuyện tình cảm của cô và JiYeon.

Ăn xong ông bà Park về trước, còn HyoMin và JiYeon đi chung xe về. Đi hơn nửa đường chẳng ai nói với nhau câu nào, mỗi người chìm vào một suy nghĩ riêng rồi JiYeon chợt lên tiếng

-“Minnie ah”

-“Ừ, sao vậy?”

-“Chúng ta...”

-“Chúng ta làm sao?”

-“Chúng ta phải làm sao đây?”

-“Không biết nữa, chuyện này...”

...

Họ lại im lặng, xe đã tới hầm chung cư, hai người cùng lên nhà HyoMin ngồi xuống sofa, sau một lát suy nghĩ, HyoMin quyết định lên tiếng

-“Yeonie ah, chuyện chúng ta có thể tiếp tục không? Em thật không biết tại sao lại rơi vào hoàn cảnh này”

-“Bố mẹ em cũng là bố mẹ Yeonie, họ thật sự rất tốt, Yeonie thật không muốn làm họ đau lòng” JiYeon cúi mặt

-“Vậy Yeonie tính như thế nào? Còn không biết chắc là họ có quá gay gắt hay sẽ chấp nhận, cả Yeonie và họ, em thật sự không muốn mất ai cả”

-“Vậy cứ để một thời gian, từ từ ta sẽ nói có được không?”

-“Ừm, em biết rồi”

-“Vậy em đi tắm trước đi”

HyoMin đứng lên đi lấy đồ đi tắm, còn JiYeon ngồi vẫn suy nghĩ gì đó, đến khi HyoMin tắm xong vẫn còn thấy JiYeon ngẩn ngơ.

-“Yeonie, đi tắm đi, nghĩ gì lâu vậy?” HyoMin lay vai JiYeon

-“À, Yeonie đi đây” JiYeon giật mình rồi cũng đi vào tắm

Đêm đó, hai người nằm trong vòng tay nhau nhưng cảm thấy thật khó ngủ, cứ nhìn nhau lại ôm chặt hơn như thể người kia sắp biến mất khỏi thế giới của mình vậy.

Sáng sớm hôm sau, hai người đã thức dậy cùng tới trường. Người giảng bài, người ngồi nghe nhưng rốt cuộc thì tâm trí ở đâu cũng không biết nữa, có lẽ đây là tiết học nhạt nhẽo nhất mà họ từng có.

Tan học, HyoMin đã dẫn JiYeon hôm nay sẽ dạy kèm ngoại ngữ nên họ cùng về nhà JiYeon. Đối diện nhau lúc này, thật chẳng muốn suy nghĩ gì nữa chỉ muốn mãi ở bên nhau thế này thôi, JiYeon ôm chặt lấy HyoMin từ phía sau, cúi sát đầu vào cổ cô

-“Chúng ta có thể mãi thế này không?”

-“Chúng ta vẫn đang như vậy đó thôi”

-“Yeonie rất sợ, sợ em sẽ biến mất như bố mẹ Yeonie, sợ em sẽ rời bỏ Yeonie”

HyoMin xoay người lại, ôm lấy JiYeon

-“Ngốc, chúng ta dù thế nào vẫn luôn bên nhau mà phải không? Giờ thì học thôi”

JiYeon hí hửng đi ra bàn ngồi kéo theo HyoMin ngồi đối diện. Không biết là JiYeon ngây ngốc hay vờ như không hiểu câu nói trả lời của HyoMin vốn có nhiều hàm ý bên trong.

-“Nào, cú pháp đó sai rồi, sao môn nào cũng thông minh mà môn này dở ẹc vậy”

HyoMin nhăn nhó chu mỏ

-“Ai biết chứ, hẳn là định mệnh đưa ta đến gặp nhau chẳng”

-“Yah, còn đùa được, không lo mà học đi”

-“Không phải đang học đây hay sao” JiYeon cãi

-“Vậy thì học đi, học cho tử tế vào”

Chỉ được một lúc, JiYeon bắt đầu nghĩ ra trò trêu chọc HyoMin. HyoMin đang cầm sách đọc, tìm các câu JiYeon còn kém thì thấy chân buồn buồn, đưa tay xuống xoa xoa. Vừa thẳng lưng lên thì lại buồn buồn, mắt vẫn nhìn sách lại đưa tay xuống xoa xoa. Được một lúc, cô lại thấy buồn buồn ở chân nhưng lần này nó không dừng ở một điểm mà chạy dần lên đùi cô, bực mình cúi người xuống xem có cái quái gì ở dưới thì phát hiện ra cái chổi lông gà bên ghế JiYeon đang ngồi, ngẩng lên định cho JiYeon một trận thì đã thấy JiYeon trèo hẳn lên mặt bàn nhìn cô gian tà, hai tay giữ chặt lấy cô

-“Yah, không học đi chỉ giỏi bày trò àh”

HyoMin nhăn mày

-“Em cứ ngồi trước mặt vậy thật khó học quá đi ah”

-“Là sao?”

-“Là như này”

Nói rồi JiYeon kẹp chặt HyoMin bằng hai chân, tay giữ hai má cô, cúi xuống hôn môi cô. HyoMin thật tức chết với cái con khủng long này, giãy giụa thì bị JiYeon cắn môi làm đau quá hết lên. JiYeon lại nhân cơ hội đó, luồn lưỡi lưỡi kính vào trong mút mát lưỡi HyoMin, tay đưa xuống ghì sâu cô vào người. HyoMin bĩu môi này làm cho mê luyến cũng đành hoà theo, đôi tay được tự do thì ôm lấy JiYeon đẩy nụ hôn sâu hơn. Hai người hôn nhau như thể không nhanh thì người khác tranh mất phần ý, hết hơi mới buông ra nhìn nhau thở hổn hển

-“Minnie ah”

-“Hử”

-“Sao em cứ quyến rũ Yeonie hoài vậy?”

-“Em đâu có” HyoMin thanh minh

-“Còn nói không? Em như vậy thì người làm seobang như Yeonie biết làm sao”

-“Em làm sao?!”

-“Em nhìn thử xem”

Nghe vậy, HyoMin cúi xuống, quả thật muốn giết người mà, ai bảo cô cái áo vải gì trong suốt để nhìn thấy đủ vòng cơ thể cơ, chẳng trách con khủng long nó học không được

-“Vậy buông em ra em đi thay đồ”

-“Hay để Yeonie thay đồ cho em đi”

-“Em tự thay được rồi”

-“Không được, Yeonie sẽ giúp em”

HyoMin chưa kịp phản ứng lại bị đôi môi kia lần át. JiYeon hôn môi cô rồi dần trượt xuống cổ, tay kéo ngược chiếc áo lên làm lộ bộ nội y đen ngày hôm nay, ý quên lộ từ nãy rồi, chỉ là bây giờ rõ hơn mà thôi. JiYeon đưa tay ve vãn bộ ngực của cô rồi bóp mạnh

-“A, đau” HyoMin hét lên

JiYeon liền cúi xuống mút lấy bên ngực đó, cái lưỡi còn tinh nghịch trên đầu rồi day day cắn nhẹ

-“Yeonie, đủ rồi đó, để em đi thay đồ”

HyoMin nói rồi đẩy JiYeon ra trong lúc JiYeon buông lỏng cô để cúi xuống. HyoMin bước đi lấy đồ, JiYeon cũng chạy theo. Trong lúc HyoMin tìm đồ, JiYeon đứng sau vòng lên ôm lấy ngực cô, xoa nắn

-“JiYeon ah, ra học đi mà”

-“Ôm em một lúc thôiiiii” JiYeon nũng nịu

-“Ôm như vậy đó hả?”

-“Ôm kiểu mới đó”

-“Hay nhờ, thú vị nhờ” HyoMin gằn giọng

-“Hi hi” JiYeon té lệ

HyoMin lắc đầu ngán ngẩm nhìn theo thềm ngõ

-“Đúng là đồ trẻ con”

Vài hôm sau, bà Park có gọi điện nói HyoMin đi gặp mặt vài người, cô cũng không biết nên làm sao, cô đi như vậy JiYeon sẽ buồn lại chẳng cãi lời mẹ được.

JiYeon biết chuyện rồi thì cũng thông cảm nên bảo HyoMin cứ đi đi, cũng chỉ là gặp mặt thôi, đâu phải kết hôn ngay.

HyoMin đi gặp mặt về rồi lại nhớ JiYeon, ôm chăm lấy, JiYeon ngạc nhiên

-“Sao vậy?”

-“Chúng ta rốt cuộc phải làm sao đây?”

-“Yeonie nghĩ appa, umma có thể khó chấp nhận điều này, họ đã có công nuôi dưỡng thay cha mẹ Yeonie, đã cứu Yeonie khỏi nơi tăm tối, Yeonie không thể đối xử với họ như vậy, Yeonie yêu em, Park JiYeon yêu Park HyoMin rất rất nhiều nhưng Yeonie xin lỗi”

Nói tới đây, nước mắt JiYeon bỗng rơi, HyoMin không thấy là vì đang ôm JiYeon nhưng nghe JiYeon nói vậy thì không khỏi bất an

-“Yeonie nói vậy nghĩa là sao”

-“Yeonie... Yeonie...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Phải Làm Sao?

-“Yeonie.. Yeonie.. thật sự cũng không biết phải làm sao nữa.”

JiYeon thực lòng rối bời, vừa không muốn buồn lòng cha mẹ nuôi, vừa không muốn xa rời HyoMin. Vòng tay ôm HyoMin chặt hơn.

-“Là Park JiYeon này vô dụng phải không? Là em không tốt để Minie lo lắng”

HyoMin nhận ra sự sợ hãi đang bủa vây JiYeon liền vỗ vỗ nhẹ lưng JiYeon

-“Yeonie không vô dụng, Yeonie rất tốt, là do chúng ta không may mắn, gặp chút rắc rối, đừng nghĩ nữa, ngủ đi nào, từ từ rồi tính có được không?”

JiYeon rút tay mà HyoMin đang gối liền rồi nằm thật xuống chui vào lòng HyoMin, giống như đứa trẻ cần được che chở.

HyoMin ban đầu hơi ngạc nhiên khi thấy JiYeon đột ngột đẩy cô rút tay ra, lại nghĩ mình nói gì sai sao. chưa kịp nghĩ nhiều hơn thì lại thấy JiYeon chui rúc vào lòng cô, HyoMin mỉm cười, cứ nghĩ là đứa trẻ này đã lớn cơ đấy, hoá ra vẫn chỉ là đứa trẻ mà thôi.

HyoMin choàng tay qua ôm lấy JiYeon xoa xoa lưng đứa trẻ của cô rồi hai người cũng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm mở mắt đã không thấy JiYeon đâu, ngồi dậy dụi dụi mắt HyoMin vớ lấy cái điện thoại, đã gần trưa rồi cơ đấy. Nghĩ đến đây mới giật mình ngồi dậy nhanh hết mức lao vào phòng vệ sinh, tháo đồ xong các kiểu rồi xách túi ra tới cửa mới chợt nhớ ra điều gì đó, tự cốc vào đầu trách mình nhầm nhứ. Chẳng là HyoMin nhớ ra hôm nay chủ nhật, cô được nghỉ vậy mà còn cuống cuống nghĩ muộn làm.

Bước vào nhà mới lại nhớ ra JiYeon

-“Á, JiYeon rốt cuộc đi đâu rồi nhỉ?”

Rút máy gọi cho JiYeon, HyoMin chống tay lên eo đi đi lại lại

Bíppp... bípppppp.... bípppp

...

*Bípppp.... bípppppp ... bípppppp”

.....

Gọi mãi, hết cuộc này đến cuộc khác rồi cuộc thì vẫn không ai nghe máy, không biết có xảy ra chuyện gì không nữa, HyoMin là bắt đầu lo lắng, liền rút máy ra gọi

*Bípppp... bípppp...

-“...”

-“Nae, umma à, JiYeon có hẹn cùng hai người không vậy?”

-“..”

-“À, không có gì, con không liên lạc với em ấy thôi”

-“...”

-“Nae, con biết rồi”

-“...”

-“Con đã đi gặp người ta rồi, chỉ là không thấy hợp mà thôi”

-“...”

-“Nae, mà umma nè, lỡ như .. chỉ là lỡ như thôi nhé, con không có cảm giác gì với đàn ông thì sao?” HyoMin nghi ngại hỏi

-“...”

-“Umma ah, có nghe con nói gì không vậy?” Lần này không thấy bà Park trả lời, HyoMin thəm lo lắng

-“...”

-“Con chỉ là giả sử thôi mà umma”

-“...”

-“Con biết, con sẽ xem lại cảm giác của mình”

-“....”

-“Nae, con chào umma”

Tất máy, HyoMin ngồi xuống suy nghĩ. Phải! Cha mẹ nào cũng thương con, cũng muốn điều tốt cho con cái và cha mẹ cô cũng không phải ngoại lệ. Khi nghe HyoMin hỏi vậy bà Park đã không khỏi bàng hoàng, ít nhiều trong đầu cũng đã nghĩ gì đó nhưng lại thôi không nói ra, rồi khi HyoMin gọi thì bà cũng chỉ đưa ra lời khuyên làm con người nhỏ bé trong thế giới, tốt hơn vẫn không nên trái với luân thường đạo lý, bà nói HyoMin vẫn là nên cần một người đủ mạnh mẽ để cô nương tựa.

Bây giờ cũng đã hơn 5 giờ chiều, JiYeon cũng không thấy liên lạc gì, HyoMin đứng lên ngồi xuống chẳng biết làm gì liền thay quần áo ra ngoài đi dạo. Ghé vào một siêu thị nhỏ, ăn tạm chút gì đó, mua nước rồi đi ra công viên. Trong lúc ngẫm xung quanh, do không để ý, HyoMin đã va phải một người, làm đổ hết cả đồ của người ta, liền cúi đầu xin lỗi rồi cùng người đó nhặt những thứ đang rơi trên mặt đất kia.

-“Thật sự rất xin lỗi anh”

-“Không sao mà, cũng đâu phải cô cố tình”

-“hì, vậy tôi xin phép đi trước” nói rồi HyoMin bước đi thì nghe tiếng gọi lại

-“Này, cô gì ơi”

-“Sao vậy?”

-“Cô đi một mình sao?”

-“Phải rồi”

-“Vậy có muốn chơi cùng tôi không? Tôi có vài vé nhưng không biết chơi cùng ai” người đó nói rồi xòe đồng vé trò chơi trên tay

-“oh, được thôi, dù sao tôi cũng đang rảnh mà”

-“vậy chúng ta đi thôi”

Họ đã chơi rất nhiều trò chơi, anh ta còn bắn chai trúng được một con gấu trúc bông cho HyoMin. Chơi hết số vé, cũng mệt luôn ngồi nghỉ ở ghế trong công viên.

-“Cô ở đây chờ tôi một chút nhé!”

-“ah, được”

Nói rồi anh ta chạy đi, HyoMin tranh thủ gọi điện cho JiYeon nhưng là vẫn không nhắc máy. chiếc điện thoại bị nắm chặt trong tay tới khi anh ta quay lại và trên tay là hai chiếc kem.

-“Xin lỗi, đông quá nên phải xếp hàng” mở hộp nhể nhại, chia tay đưa kem cho HyoMin

-“Không sao, cảm ơn anh”

Hai người cứ vậy ngồi ăn kem trong công viên xong anh ta nói muốn đưa HyoMin về mặc dù đã từ chối nhưng anh ta vẫn quyết như vậy

-“À mà quên mất chưa hỏi, cô tên gì vậy”

-“HyoMin. Park HyoMin 22t. còn anh?”

-“Fu XinBo, 28t thật vui vì được biết em, chúng ta còn gặp lại chứ?”

-“Cái đó có lẽ còn tùy duyên, tôi, à em vào trước nhé! Tạm biệt!”

-“Tạm biệt”

HyoMin bước vào thang máy mở điện thoại ra đã hơn 9h, thế là cả ngày hôm nay không liên lạc được với JiYeon, gọi hoài không được cũng chẳng buồn quan tâm xem cô đang thế nào nữa. Đồ khủng long đáng ghét, tại sao lại yêu cái đồ xấu tính đó nữa không biết, HyoMin bấm số mở cửa bước vào nhà. Đang lần mò bật công tắc điện trong bóng tối thì bỗng ai đó lấy tay khống chế cô lại đẩy cô vào sát tường.

HyoMin cố gắng vùng vẫy nhưng vẫn là người kia khỏe hơn, HyoMin không đẩy ra được thì hét lên

-“Ai vậy?? Mau buông tôi ra! Làm gì vậy hả?! Có biết là đang xâm nhập bất hợp pháp không? Tôi sẽ khởi kiệnm.. umm..”

La hét um tôi liền bị người đó cường hôn, thế nhưng...

Như nhận ra điều gì đó, HyoMin liền đáp trả nụ hôn này, khi hai đôi môi đã hoà quyện vào với nhau tưởng như không thể tách rời thì HyoMin cắn mạnh vào môi đối phương, tranh thủ lúc đó đẩy ra rồi bật đèn.

-“JiYeon, Park JiYeonnnn! Đang làm cái trò gì vậy hả? Lẽ ra em phải nhớ ra chỉ có JiYeon biết mật mã nhà em nhưng cũng chỉ vì cái đồ xấu xa này làm cho tâm trí người ta không còn minh mẫn nữa”

Nói rồi HyoMin tiến tới đâm thùm thụp vào vai JiYeon, miệng không ngừng trách móc

-“Đồ khủng long thối, đồ xấu xa, cả ngày biến mất chẳng quan tâm xem người ta ra sao, đồ đáng ghét, gọi điện thì không bắt máy, cũng chẳng buồn nhắn tin cho người ta một câu...”

Cứ mỗi câu lại đánh JiYeon một cái, JiYeon chỉ đứng đó khiến HyoMin ngạc nhiên ngừng lại, tay vẫn đang đưa lên

-“Sao vậy hả? Không đứng sao còn nhìn vậy hả?”

-“Đứng đứng đứng, tất cả những gì em nói đều đúng nên tôi đang đứng yên để em trách mắng đây”

HyoMin chu mỏ phụng phịu quay mặt đi, khoanh tay trước ngực

-“Sao không đánh nữa, hết giận chưa?”

-“..” HyoMin chẳng nói gì, chu mỏ hơn vẫn quay mặt đi chỗ khác

-“Không trả lời nghĩa là hết giận nha” JiYeon nghiêng người sang nhìn HyoMin, thấy HyoMin không nói gì liền nhắc bóng cô lên đi vào phòng làm cô giật gựa không ngừng.

Ném HyoMin cái ruynh vào bồn tắm làm cô ướt như chuột lột

-“Yahhhh, Park JiYeon, thiệt tình ahhhh”

-“Đi chơi cả ngày không tắm đi còn kêu cái gì?”

-“Để người ta ở ngoài tự lấy đồ đi tắm không được hay sao mà ném vô đây vậy hả” HyoMin cau có chồm dậy bước ra ngoài cầu nhau

-“Uớt như vậy, đồ thì bó có biết cởi ra khó hơn không hả?” Nghĩ thật tức ngược mặt lườm JiYeon ” Còn không ra ngoài?”

-“Sao lại phải ra ngoài?” JiYeon mặt tỉnh bơ “Chẳng phải khó cởi đồ sao, tôi giúp em” nói là làm, JiYeon liền xông tới

HyoMin cố đẩy JiYeon ra cơ mà... người cô ướt nhẹp, sàn nhà trơn lăm cô rầm cái ngã nhào lại bồn tắm, cố ngoi lên thì bị JiYeon ấn xuống. JiYeon liền tóm lấy áo cô kéo ra.

-“Yahhhh, Park JiYeon, um..”

-“La gì chứ, chẳng phải em là của tôi sao?”

HyoMin tính cho JiYeon một trận liền bị JiYeon chặn lại bằng một nụ hôn. Rồi nghe JiYeon nói vậy toan cãi

-“Ai của ai chứ hả?”

-“thì ai đó đã ăn cùng, ngủ cùng, tắm cùng và...” JiYeon quay mặt nói nhón nhơ

-“...” HyoMin đỏ mặt, “thật trơ trên hết mức mà”

JiYeon chẳng nói chẳng rằng lôi HyoMin ra ngoài lột đồ cô ra, với HyoMin Thì JiYeon quả nhiên không nên nhiều lời mà phải hành động luôn.

Sau khi chiến đấu cùng cực cũng lột được đồng đồ ướt nhẹp đó ra.

-“Bây giờ có tắm không? Hay là...”

-“Hay là sao?”

-“Muốn tôi tắm chung phải không?”

-“Yahh, đi ra ngoài đi đồ dơ xôm”

JiYeon cười sảng sặc bước ra tìm bộ đồ để thay, vào đó với HyoMin chỉ để giờ cũng ướt nhẹp.

HyoMin tắm xong bước ra thì thấy JiYeon đang trầm tư suy nghĩ gì đó, tay còn cầm máy sấy.

Thấy HyoMin ra, JiYeon liền vẫy tay

-“Lại đây”

HyoMin tiến tới ngồi xuống, JiYeon giúp cô sấy tóc.

-“Yeonie, hôm nay đã đi đâu”

-“Ừm, đi tới một nơi mà em chưa từng tới”

-“sao lạ vậy?”

-“thì là như vậy đấy”

-“đúng là đáng ghét mà”

-“HyoMin này”

-“hửm”

-“em có yêu tôi không?”

-“sao tự nhiên hỏi lạ vậy?”

-“đâu có gì lạ, không trả lời được sao, vậy là không?”

-“Ề, rõ rắc rối mà, yêu, yêu, yêu nhiều lắm, được chưa?”

JiYeon đặt máy sấy xuống, xoay người HyoMin lại, nhìn thẳng vào mắt cô.

-“Tôi yêu em, thế nhưng nếu như chuyện chúng ta không thể tôi không muốn em gái của em, em hiểu chứ?”

-“Sao lại vậy?”

-“hôm nay, sau khi tới nơi đó, tôi đã tới gặp umma, umma thật sự rất lo cho cuộc sống của em khi cứ một mình như vậy? Umma muốn có một người ở bên cạnh chăm sóc cho em, umma nói em có gọi điện cho umma hỏi tôi rồi lại nói giả sử em không có cảm giác với đàn ông, mặc dạ em nói là giả sử như vậy, nhưng umma biết chắc em phải có mối hỏi nên umma càng lo lắng hơn. umma nói tôi cũng nên tìm ai đó tránh có suy nghĩ như em”

-“Vậy Yeonie nói sao?”

-“Tôi nói tôi sẽ suy nghĩ”

-“Suy nghĩ?”

-“Phải, có lẽ umma sẽ nghĩ tôi nói về vấn đề đó nhưng tôi sẽ suy nghĩ về tất cả, về chúng ta, về bố mẹ”

-“chúng ta phải làm sao đây?”

-“cũng không thể giấu mãi được, hoặc là người tôi yêu hoặc là 2 kẻ xa lạ, e muốn sao?”

Câu hỏi của JiYeon chân thành hơn bao giờ hết, JiYeon muốn để HyoMin quyết định lúc này. Hôm nay, JiYeon đã về thăm mộ cha mẹ ruột, đã kể họ nghe tất cả, xin họ cho một hướng đi nhưng tất nhiên chỉ là một màn im lặng. JiYeon dĩ nhiên không muốn ép buộc HyoMin vì dù gì đó là cha mẹ ruột của HyoMin, HyoMin có thể sẽ vì họ mà từ bỏ mối tình này.

HyoMin nghe JiYeon hỏi vậy, nhất thời cũng không biết trả lời sao, ôm chăm lấy JiYeon

-“Em không biết, em muốn được ở bên JiYeon, muốn được JiYeon yêu, làm sao em biết họ có đồng ý hay không? Hứa với em, ở bên em dù có chuyện gì xảy ra có được không? Em không muốn rời xa JiYeon!”

-“Tôi biết, tôi cũng muốn như vậy, nhưng nếu họ không đồng ý, tôi không thể ở lại nhìn em bên người khác, nơi này rất đau em có biết không?”

JiYeon đưa tay HyoMin đặt lên ngực mình, HyoMin nhìn vào nơi trái tim đang rung lên từng nhịp đập đó mà mắt ướt đầm, chồm lên đưa tay qua cổ JiYeon, hôn lên đôi môi đó rồi nhìn vào mắt JiYeon.

-“Không được đi, không được đi đâu hết, phải ở nguyên đây có biết không?”

HyoMin cũng lấy tay JiYeon đặt lên ngực mình. Hai đôi môi tự tìm tới nhau, quẩn luyến, say đắm hơn bao giờ hết, họ đã thuộc về nhau, kể từ lúc đó, bây giờ hay sau này, họ vẫn không muốn xa rời nhưng chuyện gì đến cũng vẫn phải đến dù muốn hay không.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cuộc Gặp Mặt Bất Ngờ

Người đi học, người đi làm, bốn mắt nhìn nhau da diết như thể chỉ rời mắt đi chỗ khác là sẽ không nhìn thấy đối phương nữa. Miệng vẫn giảng, tai vẫn nghe, con tim vẫn đập vì nhau.

Hôm nay, HyoMin dạy T6 tiết cuối nên hết tiết cũng tới giờ về, cả lớp nhanh chân chạy hết cả, HyoMin cất đồ xách túi lên phòng làm việc cất đồ án trước khi ra về, JiYeon lặng lẽ bước theo sau.

Vừa vào tới phòng, JiYeon đã khép cửa lại, ôm chăm lấy con người đang loay hoay cất đồ kia.

-“Thật là nhớ chết đi được, nhìn hoài như vậy còn nhớ, sau này không thấy biết phải làm sao?” JiYeon đưa cằm lên vai HyoMin

-“Đạo này cũng mồm mép ghê lắm cơ, dịch ra chút coi cho người ta dọn dẹp đồng giấy tờ này xong còn về nào.”

-“Mồm mép gì chứ, người ta nói thật chứ bộ, cứ như thế này đi, không cần về nữa”

-“Nhảm nhí, không buông nhanh lát đừng kêu rên và la vì cái bụng sôi ùng ục nha”

HyoMin nói rồi kéo tay JiYeon ra, thu dọn nốt cho xong, JiYeon nghe vậy thì cũng nghĩ nghĩ thế nhưng mà thái độ đó là sao chứ, dám đẩy mình đi, đổi cho biết.

Nghĩ là làm, JiYeon quay lưng đi ra gần cửa đứng, hai tay khoanh lại, lưng dựa tường, mặt mũi phụng phịu.

HyoMin thì mãi thu dọn nên không để ý, cứ lo sắp xếp hết thứ này rồi lại nhảy qua thứ kia, lúc xong ngồi xuống nghỉ chút thì mới thoáng nhận ra sự im lặng đang ngờ. Nhìn quanh thì không thấy JiYeon đâu.

-“Quái lạ, đi đâu mất tiêu rồi”

HyoMin đứng dậy đi ra khóa cửa rồi xuống gara trường lấy xe, gọi điện cho JiYeon thì không bắt máy.

Chẳng là nãy đứng đợi mãi mà vẫn bị bơ mem có người tức, dùng dùng bỏ về trước. Vâng là chạy bộ về nhà, điện thoại thì vứt trong cặp vẫn để rung, vào đến nhà thì vứt cặp đó, lấy đồ đi tắm hạ hỏa.

Tắm xong JiYeon còn mãi mê tóc tai, quần áo, điện thoại không thấy kêu lại ung dung nghĩ là không ai liên lạc, lúc sửa soạn xong mới lại tức vì ai đó không thấy mình mà không thèm quan tâm nên tức mìn ra bật TV nằm xem.

Xem tới xem lui hết chương trình này tới chương trình kia thì bả đầu thấy đói. Con giận lên đỉnh điểm mới tính gọi điện cho con người vô tâm kia một trận thì không thấy điện thoại đâu, lúc này mới ngớ người ra đi tìm. Vâng, cuối cùng cũng thấy sau khi lục tung đồ đạc.

Màn hình hiển thị (7) cuộc gọi nhờ từ Minnie.

-“Á, chết rồi, để rung quên chưa bật chuông!!”

Bấm số gọi lại cho HyoMin

-“Tút... tut... tut...”

Chỉ là những tiếng tut dài, nóng lòng chạy xuống nhà HyoMin mở cửa vào thì vẫn tối om, không có ai cả. JiYeon liền gọi điện cho bà Park

-“...”

-“Yeoboseyo, umma, HyoMin unnie có qua đó không ạ?”

-“...”

-“Không có sao, nãy ở trường con về trước, không để ý unnie gọi điện, con có gọi lại nhưng không được, con qua nhà mà không thấy nên hỏi umma vậy thôi.

-“...”

-“umma không cần phải lo đâu, con sẽ chạy xung quanh tìm xem, chắc là unnie ấy đi đâu đó xung quanh thôi, con tìm được sẽ báo cho umma”

-“...”

“Nae, con chào umma”

Tắt máy, JiYeon nhìn lại xung quanh thì mới để ý, dường như HyoMin chưa về nhà, không biết đi đâu rồi.

JiYeon chạy vòng quanh cả khu cũng không thấy HyoMin đâu, HyoMin mới về nước chưa được lâu nên không quen biết nhiều người, có thể đi đâu được chứ”

Như chợt nghĩ ra điều gì đó

Không phải chứ, nếu thật sự ở đó thì đúng thật là ngốc mà JiYeon thăm nghĩ rồi lại chạy đi

Vừa tới nơi, JiYeon nhìn tới nhìn lui rồi đi vào gara ngó nghiêng. Bỗng thờ dãi đứng lại, hai tay chống eo, đúng là không thờ tin được mà, cả cái gara này duy chỉ một chiếc Audi A8 đang ở trong. Còn có thể là ai cơ chứ.

Chuyện là HyoMin gọi điện không được, nghĩ JiYeon đang xung quanh đâu đấy nên quyết vào ngồi trong xe ngồi chờ, ai ngờ mệt lại ngủ quên lúc nào không hay, đi dạy đề máy rung, nãy mãi dọn đồ nên cũng không để ý điện thoại chưa bật chuông nên JiYeon có gọi thì cũng chẳng biết.

JiYeon lại gần chiếc xe ngó mặt nhìn qua lớp cửa kính, cô gái của cô đang nằm trong đó ngủ say sưa, thật không biết phải nói sao. Với tay mở cửa xe, cửa không khóa, gì chứ, đùa à, JiYeon tức giận chui vào tính cho HyoMin một bài học.

HyoMin đang ngủ ngon lành bỗng có vật nặng đè lên người, cảm giác chật chội, đôi môi bị cướp lấy, ngực thì có ai đó lần mò tới, đang nghĩ mơ gì mà ... mơ màng mở mắt ra thì ... vội đẩy ra thờ hồn hèn.

Lấy hai tay che trước ngực, nhìn lại kẻ đã sàm sỡ cô, là JiYeon, tên khủng long này thật là.. làm người ta chờ mãi còn giờ trò với cô. định mắng cho một trận thì lại nhìn bộ mặt hừng hừng sát khí.

-“Gi chứ, còn nhìn tôi với ánh mắt đó là sao, còn chưa trách thì thôi đó” HyoMin cau mày

-“Trách?! Ai trách ai vậy?!” JiYeon lớn tiếng

-“Còn ai, đương nhiên là tôi trách rồi. đi đâu không nói một câu, làm người ta xong việc tìm không thấy, gọi điện thì không nghe, ngồi đây chờ ai này” HyoMin chu mỏ

-“Chứ không phải ai đó không quan tâm tới tôi đến mức tôi bỏ về trước còn không biết sao???! Người gì đâu ngốc vậy, không thấy thì không về đi, ngồi đây làm gì, gọi lại hoài cũng không bắt máy nữa”

-“không thấy người ta đang bận phải dọn lại đồ án sao, à, điện thoại, quên nữa, để rung từ lúc lên lớp chưa có bật chuông lại” HyoMin với tay tìm điện thoại trong túi

-“Nè, có biết này không phải tôi thì bây giờ có người đã ngồi lấy lời khai không hả?”

-“Sao lại lấy lời khai?” HyoMin tròn mắt

-“Chứ không phải một mình trong xe, nằm ngủ say sưa, cửa còn không khoá, muốn có người lên lợi dụng sao” JiYeon chui tọt vào xe ngó sát mặt HyoMin hỏi

“Đâu.. đâu có..” HyoMin bị phả hơi nóng mặt đỏ bừng bừng ” không nói nữa.. mau về thôi..”

Lái xe ra bên ngoài mới thấy trời đã sẩm tối, bụng reo vang, tức lòng quay qua lườm JiYeon, giờ này rồi còn nấu ăn gì chứ.

-“Ăn gì bây giờ đây”

-“Ăn thịt”

-“Thịt gì?”

-“Thịt người chứ thịt gì”

HyoMin ngây ngô nghe đến thì sốc, phanh gấp, làm tí thì xảy ra tai nạn liên hoàn, đánh hạ cửa kính cúi đầu xin lỗi mọi người, rồi tiếp tục lái đi.

JiYeon ngồi cười thích chí vì bộ mặt của HyoMin

-” Vui quá ha” HyoMin cau gắt

-“đúng là ngố mà”

-“vâng, ngố kệ tôi, liên quan ai đâu”

-“èi, chút chút là dỗi”

-“đâu như ai đó”

-“tôi sao hả??” JiYeon lại cúi sát vào người HyoMin

HyoMin thấy vậy liền né sang bên kia

-“Không sao, không sao, về chỗ đi”

Ghé tạm vào quán ăn gần đó, gọi những món ăn nhanh, hai người bắt đầu cpong cuộc chiến đấu với thức ăn. Vừa đưa được miếng thịt lên miệng đã nghe tiếng gọi

-“HyoMinshí?”

HyoMin quay đầu lại

-“Fu XinBo? Anh cũng tới đây ăn sao?”

-“Phải, anh ngồi cùng được chứ”

-“Anh ngồi đi, bàn chung mà”

-“E hèmmm!!” JiYeon thấy mình bị vô hình

-“Đây là..” Fu XinBo thắc mắc

-“À, đây là JiYeon, JiYeon, đây là FuXinBo, người bạn mới quen thôi”

-“Mới quen sao? Lúc nào vậy?” JiYeon mắt không nhìn XinBo, tay gấp thịt ăn.

-“Hôm ai đó đi mất tích đó” HyoMin đáp

-“Ra vậy, một ngày thôi là một người bạn, hay thật”

-“Suy nghĩ gì vậy hả? à, Xin Bo anh ăn gì?” HyoMin liếc xéo JiYeon rồi quay qua hỏi XinBo

-“Ừm, anh gọi rồi, hai người ăn đi”

-“Đương nhiên phải ăn rồi” JiYeon đáp

-“JiYeonie” HyoMin thấy thái độ JiYeon khó coi

-“..” JiYeon ngẩng đầu nhìn HyoMin rồi lại tiếp tục ăn.

Suốt cả bữa, HyoMin và Fu XinBo vui vẻ nói chuyện, JiYeon im lặng không nói lời nào, trong lòng khó chịu.

Ăn xong Fu XinBo có mời hai người đi uống nước nhưng HyoMin nhìn thấy JiYeon khó chịu nên về nhà có việc xin phép về trước. Fu XinBo cũng không níu kéo thêm.

Về tới nhà, thì bà Park gọi điện nói sẽ tới gặp hai người có chuyện nên cả hai qua nhà HyoMin tắm rửa rồi ngồi chờ.

Gần 9h bà Park mới tới.

“Hai con này, umma có hai gia đình người bạn có hai cậu con trai rất được, một người hơn HyoMin vài tuổi, hiện công việc ổn định, còn một người bằng tuổi JiYeon, đang du học bên Mĩ. Umma đã hẹn cả hai cùng tới gặp một ngày, hai chị em tới cùng nhau nhé!” Bà Park cười nói vui vẻ.

-“Nhưng..”

JiYeon định nói gì đó nhưng HyoMin đã ra hiệu ngừng..

-“Tụi con biết rồi umma, umma cứ nhấn thời gian và địa điểm cho con, cũng muộn rồi, umma ngủ lại đây nhé”

-“Thôi, umma về, còn appa con nữa, hôm khác umma sẽ qua, thế nhé, umma về đây”

Hai người ra cửa tiễn bà Park rồi trở vào

-“Sao Minnie không để tôi nói”

-“Có lẽ chưa phải lúc, chờ thêm một thời gian có được không? Dù sao cũng chỉ là đi xem mặt thôi mà, đi ngủ thôi, mai còn phải dậy sớm mà” HyoMin kéo tay JiYeon vào phòng ngủ

Hai người ổn định chân gối rồi, JiYeon mới nhớ ra

-“Này, còn chưa hỏi, Fu XinBo đó, mới quen mà có vẻ thân nhau quá nhỉ?”

-“Đâu có, hôm nay là lần thứ hai gặp mặt mà”

-“Vậy chứ hôm nay không gặp thì cũng định im đi không nói có phải không?”

-“Vốn dĩ không lưu tâm, JiYeon này”

-“Sao?”

-“Hình như nghe có ai đó đang ghen quanh đây” HyoMin nhìn JiYeon chớp chớp mắt nhìn JiYeon

-“Yahh, ai ghen chứ?!” JiYeon mặt đỏ nằm ngửa lên

-“Còn nói không phải, vậy ai đó đánh má hồng sao, đáng yêu quá nè” HyoMin chồm tới, trèo lên người JiYeon, béo má rồi hôn chụt lên môi

-“Yahh, không đùa nữa

-“Ai đùa đâu, yêu thương mà, chụt chụt” HyoMin cười thích chí hôn môi JiYeon

-“Không xuống phải không?”

-“Sao lại phải xuống nhỉ?” HyoMin nghiêng mặt trêu chọc

-“Được, vậy nằm yên đó” JiYeon đưa chân lên quặp chân lấy thân HyoMin trên người, đưa tay vòng qua cổ HyoMin kéo xuống

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tái Ngộ

JiYeon kéo mặt HyoMin tới sát mặt mình, phả nhẹ hơi thở hương bạc hà, nhìn thẳng mắt HyoMin nhếch miệng cười.

-“Giáo viên xinh đẹp của em, quyến rũ em sao? Là đang câu dẫn em phải không, Park HyoMin”

Nếu là trước đây, trong tình cảnh giống như thế này, HyoMin đã rùng mình chạy thoát thân nhưng bây giờ hai người chính thức yêu nhau cũng được một khoảng thời gian khá dài, chuyện đó không phải chưa từng trải qua, cô đã quá quen với kiểu hăm dọa của JiYeon, chỉ có duy nhất một lần quá khích – à mà nói vậy cũng phải, là yêu thương nhau hơi hơi nhiều một chút thôi. Còn đâu cô chỉ cần dụ dỗ chút chút là không dám mang động ả, dù sao JiYeon của cô cũng là một đứa trẻ thôi – nghĩ trong đầu vậy thôi, trẻ con gì mà “...” không dám nghĩ nữa nhưng hần lần này cũng vậy thôi, là hăm dọa sẽ không có chuyện gì.

-“À ồ, để nghĩ xem nào” Hai tay HyoMin chống xuống giường, cổ vẫn bị JiYeon câu chặt, vậy nên mắt đảo loạn xạ giả vờ nghĩ nghĩ rồi nhìn lại JiYeon khiêu khích “mình có phải đang quyến rũ học sinh Park Ji Yeon không ta?” HyoMin hùa theo câu đùa của JiYeon

JiYeon thấy HyoMin thật không biết lượng sức mình mà quay mặt cười, tay không buông HyoMin.

-“Nếu đã vậy hôm nay cô trò chúng ta phải viết nên câu chuyện đẹp về tình thầy trò mới được” JiYeon quay lại đối mặt với HyoMin

-“Ồ, học sinh JiYeon quả nhiên lớp trưởng nha, nằm trên giường mà vẫn nghĩ tới chuyện sách vở, bảo sao nghỉ học nhiều mà thành tích không tầm thường” HyoMin tiếp tục chọc “vậy theo học sinh JiYeon, chúng ta nên viết gì đây”

-“Ừmmm” JiYeon vờ nghĩ, “thật khó nói đề em viết luôn vậy nhé”

Nói rồi JiYeon kéo HyoMin xuống nữa, môi chạm môi, HyoMin không nghĩ gì, vốn dĩ khuôn long của cô bị cuồng hôn mà nên cô cũng là nhiệt tình đáp trả thôi.

JiYeon tận hưởng sự ngọt ngào từ đôi môi đó, thật không muốn rời, nhẹ cắn HyoMin, trong người bỗng nhiên phản kích ” là Minie câu dẫn trước đó nha” đầu thầm nghĩ, hai cánh tay nhẹ di chuyển từ cổ xuống eo HyoMin, một tay giữ thân cô trên mình, một tay luồn vào trong áo lần mò tới ngực cô xoa nắn.

-“A, JiYeon ah...”

HyoMin trước là muốn trêu ghẹo JiYeon, giờ thì lại bị JiYeon khiêu khích, bàn tay hư hỏng đó đang kích thích cô nhưng vì người cô đang dính chặt vào JiYeon nên có chút không thoải mái. HyoMin đưa tay luồn qua cổ JiYeon, chống khuỷu tay lên tạo khoảng cách giữa hai cơ thể.

JiYeon thấy HyoMin phối hợp thì buông chân ra không kèm cặp cô nữa, để chân mình giữa hai chân HyoMin nằm trên, tay còn lại kéo áo HyoMin qua đầu vứt sang một bên rồi tiện tay cởi nốt chiếc bra của cô. Hai tay lại tìm tới ngực cô.

Thấy HyoMin sắp không còn hơi mà thở nữa, JiYeon buông đôi môi đã sung tấy kia ra, nâng người cô dậy để cô ngồi dựa hẳn lưng vào gối, đôi môi đi trêu ghẹo từ cổ cô dần trượt xuống.

Một bên ngực HyoMin bị chiếm giữ bởi cái miệng đó, một bên lại bị bàn tay kia nắm giữ khiến cô không kiểm soát được mà rên rỉ

-“Yeonie ah, khó chịu...”

JiYeon ngẩng đầu nhìn cô mỉm cười, hôn môi cô

-“Ai nói quyến rũ người ta chứ”

Tay đang định đi chơi xa thì điện thoại của cả hai báo có tin nhắn cùng lúc

tینگ tینگ

tینگ tینگ

-“Đêm rồi, ai phá đám kỳ vậy” JiYeon nhăn nhó

HyoMin chồm người qua với lấy điện thoại đặt trên tủ đầu giường

-“Là umma”

-“Hở, không phải chứ!” JiYeon nghe vậy cũng với lấy điện thoại của mình xem

Vâng, hai tin nhắn đến, hai số máy, hai người nhận, một nội dung

“Umma đã hẹn người ta 10h sáng mai gặp nhà hàng Tiara nói chuyện rồi cùng 2 đứa dùng bữa luôn, nhớ đi cùng nhau tới đó, đừng làm umma xấu mặt với người ta biết chưa 2 công chúa của umma!”

Không hẹn mà mà gặp, hai người trung hai cái điện thoại ra nhìn nhau thờ dài rồi trả lời bà Park.

JiYeon cầm hai cái điện thoại bỏ lại tủ, chán nản nói

-“OKkkkk, tốt rồi, giờ sao”

-“...”

Thấy HyoMin đang trầm ngâm lại ngược nhìn xuống bộ dạng của HyoMin lúc này bỗng lại cười tươi.

HyoMin bất giác thấy lạnh lạnh, nhìn xuống rồi lại quay qua nhìn JiYeon đang nhìn gì cười cười lại bưng tỉnh

-“Thôi nha, ngủ ngủ, mai phải dậy sớm còn chuẩn bị đồ nha” HyoMin đưa tay che che, với với chiếc áo tỉnh mặc vào thì JiYeon gạt gạt chiếc áo rơi xuống đất

-“Yahh, không thấy unnie đang cố lấy nó hay sao” HyoMin định cúi xuống nhặt thì bị JiYeon giữ lại

-“Đằng nào cũng cời rồi mà, để vậy luôn đi thoải mái hơn đó, đắp chăn vô này”

Nói rồi JiYeon kéo HyoMin nằm xuống kéo kéo cái chăn.

-“Tỉnh gạt unnie sao, unnie thoải mái hay ai đó tính lợi bản thân hả?” HyoMin ngồi bật dậy

-“Lợi gì hả? Lợi gì đâu?” JiYeon cũng bật dậy theo

-“Chứ không phải có người tính dè tui sao?”

-“Đâu có, ngủ mà ngủ mà”

-“Nếu vậy em cũng phải cời nữa” HyoMin nhào tới túm áo JiYeon

JiYeon bị bất ngờ, giằng qua giằng lại vẫn là bị lột, lòng thầm chu treó HyoMin người gì đâu tong teo mà giờ khoẻ dữ.

-“Tốt, giờ mới công bằng chứ, giờ mới thấy có khủng long eo ót vậy nha” HyoMin chọc

-“Yah, nói gì đó hả”

-“Còn không phải sao? Haha”

Hai người lại nhào tới vật qua vật lại. Cuối cùng là mệt và nằm ôm nhau ngủ ngon lành.

Sáng thức dậy, chuẩn bị tới lui cũng gần tới giờ, con gái quả nhiên rắc rối nhỉ? Xong xuôi mọi thứ, hai người tới nhà hàng Tiara.

-“Xin chào quý khách, cho hỏi quý khách đã đặt bàn trước chưa ạ?”

-“Dạ, là bàn bốn người thì phải, chúng tôi cũng không rõ lắm”

-“Dạ có phải là cùng hai người nam nữa không ạ?”

-“Phải rồi”

-” Vậy mời quý khách theo tôi, họ đã đến trước và đang chờ bên trong”

Hai người gạt đầu rồi đi theo nhân viên đi vào bàn, từ xa thấy hai người đang ngồi đối diện nhau nói chuyện không rõ mặt.

HyoMin kéo tay JiYeon đi tới chào hỏi

-“Xin chào,...” Còn chưa kịp chào hỏi đã HyoMin đã nhận ra hai người đang ngồi trước mặt, JiYeon thì ngẩn ngơ đầu đó không để ý dù đứng bên cạnh.

Hai người đàn ông thấy có tiếng nói thì quay cũng sững sờ

-“HyoMin”

-“JiYeon”

HyoMin thì vẫn hoá đá này giờ rồi, JiYeon nghe gọi mình quay ra thì cũng bất ngờ không kém

-“SeungHo ah, cậu mới đi du học mà, sao giờ lại ngồi đây”

HyoMin bây giờ mới định thần

-“Phải rồi, Fu XinBo, sao anh cũng có mặt ở đây vậy?” Nghĩ một lúc “Không phải chứ, hai người...?”

Bốn con người quen mà lạ lạ mà quen, cứ loạn xị ngầu cuối cùng cũng ngồi được vào bàn.

-“Thật không ngờ chúng ta lại có duyên như vậy đấy, hai em là con cô Park sao?” Fu XinBo mở lời sau khi mọi người gọi món xong đang chờ đồ lên.

-“Phải” HyoMin trả lời

-“Thì là cũng có chuyện như thế đó” JiYeon tiếp lời

-“JiYeon, hay là sang Mi cùng mình đi” Seung Ho tươi cười nhìn JiYeon rồi quay sang HyoMin nói “Thật không ngờ hai người là chị em, sau này phải gọi HyoMin noona rồi”

-“Chuyện đó cũng là sau này mới biết” HyoMin trả lời”

-“Sao lại vậy?” Fu XinBo, Yoo Seung đồng thanh

-“Thật ra tôi chỉ là con nuôi, HyoMin unnie vốn dĩ không biết, sau này bố mẹ về mới tổ chức gặp mặt”

Hai người kia gạt gù như đã hiểu. Thức ăn cũng đã bày tới, bốn người bắt đầu ăn cũng vừa nói chuyện. Người quen cả nên cũng không ngại ngừng gì nữa.

-“HyoMin này, cho anh số điện thoại đi sẽ tiện liên lạc hơn, SeungHo đã có số JiYeon rồi” Fu XinBo liền rút điện thoại ra

HyoMin liếc nhìn JiYeon thấy không phản ứng gì cũng trả lời

-“Vậy cũng được, 010-1989-0530”

-“Ăn xong chúng ta cùng đi chơi đi, vốn dĩ không ngờ hôm nay lại vui như vậy” SeungHo nêu ý kiến

-“Phải đấy, chúng ta cùng đi chứ, hai em muốn đi đâu” Fu XinBo hưởng ứng

-“Yeonie, em thấy sao?” HyoMin quay qua hỏi JiYeon

-“Sao cũng được, unnie quyết định đi” JiYeon thờ ơ đáp

HyoMin quay qua đang chưa biết quyết định sao thì nhìn hai người kia nhìn mình kỳ vọng đành gạt đầu cho xong.

Vậy là ăn xong họ quyết định tới công viên giải trí, chơi rất nhiều trò và vui vẻ. Tại sao à? Vì hai công chúa của chúng ta cứ mãi mê kéo tay nhau chơi coi hai người kia như vô hình, à mà không, vô hình thì hơi quá, như vệ sĩ đi. Nhưng hai người kia lại vô tư chẳng biết gì chỉ thấy hai cô gái cười thì cũng vui vẻ về rồi. Đi tàu siêu tốc, chia cặp ra ngồi, JiYeon sợ quá trời đất la lối um tùm, xuống tới nơi xanh mát lại nhìn thấy tay của Yoo SeungHo xước xước lại rỉ máu.

-“Tay cậu va vào đâu sao SeungHo?” JiYeon tỏ vẻ quan tâm

-“Hờ hờ, hứ không phải ai đó, vì sợ quá mà bám chặt lấy tay mình hay sao” Seung dờ khóc dờ cười với JiYeon ngây thơ vô số tội này.

-“Hờ hờ, cậu đang nói tôi ý hả? Có phải không vậy?” JiYeon mặt ngố đáng yêu cười trừ nhìn lại thăm cảnh mình gây ra

-“Chẳng lẽ là tôi tự hại mình sao?” SeungHo cốc nhẹ đầu JiYeon

HyoMin và XinBo chứng kiến cảnh tượng này thì cười ngặt nghẽo.

Bốn người lại kéo nhau đi gấp thú bông. Thả xèng quá trời luôn mà không gấp được con nào. JiYeon lại giờ trò phụng phịu, HyoMin cũng ngẩn ngơ liếc nhìn em Panda trong tủ kính, hai chàng trai không biết làm sao lại kéo qua bắn súng tặng thú, trong lúc chờ hai cô gái bắn trước thì Seung Ho chạy đi mua kem và kẹo bông. HyoMin thì bắn được đủ điểm cái móc chìa khoá nhỏ, JiYeon thì bắn được cái mũ lưỡi trai. Thấy hai cô gái mặt buồn tui ngủ, SeungHo liền đưa kem và kẹo bông.

-“JiYeon, cậu thích cái nào, mình sẽ bắn rồi tặng cậu”

-“Được không vậy? Khó lắm đó” JiYeon vừa ăn vừa nghi hoặc hỏi

-“Được được, cậu cứ nói đi” SeungHo tay lăm lăm cây súng trong tay

-“Con đó kia” JiYeon chỉ tay vào con khủng long xanh lét trên giá bàn đổi thưởng”.

-“Được, chờ một chút” Seung Ho bắt đầu giờ súng lên ngắm

Fu XinBo thấy vậy cũng hỏi HyoMin

-“HyoMin, anh cũng muốn tặng em, em thích thứ nào”

-“Cái đó” HyoMin gật gật chỉ con gấu trúc cạnh con khủng long.

Fu XinBo cũng giờ cao nòng súng. Điều không ngờ tới, cả hai đều bắn súng rất tốt, không phân biệt cao thấp, nhìn nhau nhếch miệng cười ăn ý rồi lấy hai con gấu cho hai cô gái.

JiYeon và HyoMin vốn dĩ nghĩ hai người là không thể nên không để tâm ra ghế ngồi với nhau, thấy hai chàng bê hai con gấu ra mà tròn mắt ngạc nhiên.

-“Không phải hai người bỏ tiền ra mua chuộc đấy chứ” JiYeon híp mắt lại dò hỏi

-“Không có đâu nha, đừng coi thường tụi này vậy chứ” hai người phân bua

-“Vậy còn được chứ”

-“Tặng lại hai người cái này”

Hyo Min thì đưa móc chìa khoá cho Fu XinBo, JiYeon thì đưa chiếc mũ đang đội cho SeungHo.

Bốn người đi chơi lòng vòng cũng hết trò để chơi, hai chàng tính đưa hai nàng về nhưng vì HyoMin cũng đi xe nên đành hẹn hôm khác cùng đi chơi nơi khác, hai cô gái cũng vui vẻ nhận lời. Trước khi về, SeungHo có kéo JiYeon lại nói hai người đủ nghe

-“JiYeon, nhớ những gì tớ nói với cậu khi nãy” rồi bắt ngờ hôn vào má cô.

JiYeon sững sờ rồi lại bị SeungHo kéo đi ra xe HyoMin.

Sau đó, SeungHo cũng tạm biệt HyoMin và Fu XinBo quay ra xe.

Fu XinBo dặn dò hai người đi cẩn thận rồi cũng lên xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Lời Tỏ Tình Của Seungho

Trên xe, JiYeon vẫn ngăn người vì hành động của SeungHo, theo phản xạ mà đưa tay chạm má. Bỗng nhớ lại những gì cậu ta nói.

Flash back

-“JiYeon ah” SeungHo gọi nhỏ

-“Sao thế?” JiYeon quay mặt ra

-“Lại đây một chút”

SeungHo nắm lấy tay JiYeon kéo ra xa khi HyoMin và Fu XinBo đang mãi nói chuyện.

-“Có chuyện gì sao?” JiYeon hỏi khi thấy SeungHo kéo ra đây rồi mà mãi chẳng nói gì

-“Làm bạn gái tớ nhé!” SeungHo nghiêm túc nói

-“Cậu... Tớ...”

JiYeon thật sự bất ngờ, trước giờ đều là nghĩ hai người chơi thân với nhau nên khi chia tay SeungHo đi du học, cậu ấy nói muốn ôm thì cũng chỉ là nghĩ ôm tạm biệt, xã giao thông thường mà thôi chứ chưa từng nghĩ tới điều này.

-“Tớ thích cậu, à không, tớ yêu cậu, đã từ rất lâu rồi. Vì tớ biết xung quanh cậu có rất nhiều người theo đuổi nên tớ chưa từng dám thổ lộ mà chỉ lặng lẽ bên cạnh cậu như một người bạn. Khi biết mình sẽ đi du học, tớ đã muốn nói với cậu hôm chia tay đó nhưng là tớ không đủ can đảm. Sau đó qua Mi rồi, tớ vẫn không thể dùng thứ tình cảm này lại được. Hôm qua, tớ mới về Hàn Quốc vì mẹ nói chuyện xem mặt, tớ vốn không muốn đi vì trong lòng tớ chỉ có cậu mà thôi nhưng mẹ muốn tớ đi vì đó là con gái bạn mẹ, không thể từ chối được, hơn nữa cũng chỉ là xem mặt, không hợp có thể không gặp lại nữa. Thật may mắn vì người đó là cậu, JiYeon ah, rốt cuộc những năm tháng tớ chờ đợi cũng được hồi đáp một chút. Cảm ơn vì người đó là cậu. Hôm nay, tớ đã dồn hết lòng can đảm của mình để thổ lộ với cậu những điều tớ giấu kín trong lòng. JiYeon, tớ yêu cậu” SeungHo chân thành nói

-“Seung Ho”

JiYeon phần nào cảm động vì người bạn này, người bạn đã cùng mình suốt bao năm tháng, thật không ngờ đến lại nói yêu mình. Thật sự không biết phải đối mặt thế nào. Giờ bên cạnh đã có HyoMin, JiYeon cũng chẳng biết phải từ chối thế nào để SeungHo không phải tổn thương.

“Cậu không nhất thiết phải trả lời ngay, tớ sẽ chờ cậu, sẽ chờ cậu đồng ý làm bạn gái tớ, giờ đi thôi không hai người kia lại đi tìm”

Nói rồi SeungHo kéo tay JiYeon quay lại chỗ cũ.

End flash back

-“Yeonie?”

HyoMin thấy JiYeon bỗng dưng trầm ngâm, biểu hiện kỳ lạ thì không khỏi thắc mắc

-“Đang nghĩ gì vậy?”

-“À, à, không có gì” JiYeon mãi mê suy nghĩ, nghe HyoMin gọi thì hồn vía trở lại, lại lảng sang chuyện khác.

Cũng là HyoMin khi nãy mãi tạm biệt Fu XinBo nên không để ý mà biết được SeungHo đã hôn má người cô yêu, thật chẳng biết nếu nhìn thấy thì sẽ thế nào nữa.

Về tới chung cư thì cả hai quyết định ai về nhà đấy vì JiYeon còn chuyện sách vở cho ngày mai, HyoMin cũng bận giao án nữa.

Tranh thủ tắm rửa xong, JiYeon hôm nay ngoan ngoãn lôi sách vở ra xem lại, dạo này mãi mê với HyoMin cũng chẳng thêm đã động gì mấy, nếu không phải vốn gì IQ cao chắc tụt hạng quá, cũng là nên bỏ sung kiến thức. Đang chăm chăm quyền sách thì điện thoại có tin nhắn.

Ting ting

*Người gửi: SeungHo

“Tớ phải quay lại Mi luôn, qua đó tớ không dùng điện thoại nên chắc sẽ không liên lạc với cậu. Nhưng tớ sẽ về sớm, trong thời gian đó cậu hãy suy nghĩ về những gì tớ nói. Khi tớ về, tớ mong cậu sẽ là bạn gái tớ ;) Ngủ ngon nhé, không cần trả lời lại đâu, tớ tắt máy đây, yêu cậu – Park Ji Yeon”*

Lại thêm một màn thần thờ nữa.

-“Chắc, sao trước giờ mình lại không biết cậu ta có lãng mạn vậy nhỉ? Giờ phải làm sao đây, thật đau đầu mà”

JiYeon day day cái thái dương, nhíu mày, vừa đặt cái điện thoại xuống thì lại có tin nhắn tới.

Ting ting

*Người gửi: Minie x

Khùng long con, ngủ ngon nhé, mai dậy sớm đi học đó, yêu thương nhiều thật nhiều Moazhhhh.* *

Đúng là không yên ổn mà học được mà, mới có hơn 10h ngủ nghề gì chứ, nhìn lại đồng hồ

-“Oái, đã gần 12h từ khi nào rồi, mình ngồi chăm chú vào quyển sách này đến mức thời gian trôi nhanh vậy sao?!”

JiYeon hai tay ôm má, tròn mắt ngạc nhiên. Thật ra cũng chả đến mức đó, chỉ là có người vừa học vừa mải mê nghĩ lung tung mà thôi. Nhanh tay nhắn tin đáp trả

Yahhh, ai là khủng long con hả? Mới viết tới đây thì lại cười gian viết tiếp *Yeobo ah, seobang lạnh quá :(

—> Sent

HyoMin bên này vừa tắt đèn chui vào chăn nằm thì nhận được tin nhắn.

HyoMin: Sao lại lạnh? Nhà có chăn không biết đường mà chui vào sao??!

JiYeon: Chăn bẩn, hôm qua mang đi giặt rồi. :(Có ai thương tôi quan tâm tới tôi đâu

HyoMin: Vậy mặc nhiều áo vào đi. /)

JiYeon: Đi ngủ mà bắt mặc nhiều áo lôm côm vậy sao ngủ.

HyoMin: Chứ bây giờ làm sao? Thôi, xuống đây ngủ đi

JiYeon: Thôi thôi đi, tôi không ngủ nữa, ngồi đây cho chết rét luôn, cần ai quan tâm chứ.

HyoMin: Đúng là đồ khủng long thôi mà. Dối dối gì chứ? Ai làm gì em hả?

JiYeon: “”

HyoMin: Dối thật đấy à, sao không trả lời?

JiYeon: “”

HyoMin: Yahhhhhh

HyoMin: Đúng là đồ đáng ghét mà.*

Chẳng là không thấy JiYeon trả lời nên chị Ngố lại cục xúc lôm côm bò dậy bật đèn. Dậm dậm chân xuống cho bõ tức, người gì đâu, cô đã nằm yên vị trên giường rồi còn lăm chuyện làm cô phải dậy.

Bê cái chăn lếch thếch ra cửa, còn chẳng buồn thay đồ, vẫn nguyên cái bộ ngủ con gấu trúc ấy khoá cửa rồi ra thang máy lên tầng 6.

Mở mã khoá vào nhà, thì không thấy JiYeon đâu, hoá ra đang trong nhà tắm, HyoMin cười thầm bê chăn vào phòng trốn.

Nhắc lại JiYeon, tò vò đáng thương mà không được quan tâm, tức người nóng phùng phùng dọn lại đồng sách vở rồi lại đi vào tắm, lúc đi ra thì như hiện lảnh trong bộ Kangaroo màu hồng, nhìn đến là đáng yêu, làm HyoMin trốn trong tủ miệng há hốc, quả thực chưa thấy JiYeon mặc cái bộ này bao giờ, không ngờ còn có khía cạnh này nữa, tay cô vô tình chạm cạnh tủ làm phát tiếng động.

JiYeon nghe thấy tiếng động thì giật mình, vốn thì ai cũng biết là có vô rồi nhưng phòng thân thì vẫn hơn, chạy lại cầm cái chổi giờ cao, lòng thắc mắc ở đây thì không thể có chuột được nên chỉ có thể là trộm mà thôi.

HyoMin từ lúc gây ra tiếng động thì nhắm mắt hai tay ôm mặt ngồi im re. Thấy không có chuyện gì xảy ra thì mở mắt nhìn qua khe tủ không thấy JiYeon đâu, đành đẩy cửa tủ bước ra, nào ngờ đầu vừa bước ra thì một vệt trung mông kêu la oai oái

-“Aaaaa đau quá ðiiiiiiii”

JiYeon đứng nép sát cạnh tủ thấy cửa mở ra, trộm chui ra thì chổi trên cao giáng xuống trung môn tên trộm, nghe tiếng kêu la mới ngó người ra.

-“Minie, làm cái trò gì vậy mà trốn trong đó hả”

Vội chạy lại đỡ HyoMin đang bò lồm cồm xoa môn thì bị liếc xéo

-“Gi chứ, ghét tôi quá nên đánh chứ gì?”

-“Đâu có, ai bảo chui vô đó chi, làm người ta tưởng trộm”

-“Trộm gì mà trộm, chung cư cao cấp mà cứ làm như nhà dưới mặt đất không bằng”

Nói thế chứ trước cũng chả tưởng JiYeon là trộm còn gì.

-“Thôi, không nói nữa, ngồi lên đây xem nào” JiYeon nhắc HyoMin lên giường “có đau lắm không?”

-“Cứ thử bị đánh xem” HyoMin phụng phịu

-“Yah, vừa phải thôi nha, ai có ý hả? Chui vô chi rồi cứ hần học hoài à?” Tay xoa xoa

-“Chứ tại ai dối với hòn làm người ta phải lên đây hả?” HyoMin bắt bẻ

-“Chứ tại ai không quan tâm tôi cơ”

-“Xi, cái đồ gì đâu, nhỏ mọn” bịu môi

-“Yah, nói ai nhỏ mọn hả” JiYeon gồng mình

-“Thì ai đó đó” HyoMin vênh mặt

-“Có tin chết với tôi giờ không?”

-“Sao? Sao? Tính làm gì hả? đây sợ hả?”

Tức mình JiYeon chồm tới đè ngửa HyoMin ra hôn ngấu ngiến cho chừa cái tội hư thân đi.

-“Có hư nữa không hả?” JiYeon tạm buông

-“.. phù .. phù.. cái đồ khủng long.. chơi gì kì vậy.. không còn hơi mà thở nữa” HyoMin thở hổn hển

-“Vậy cho chừa, còn dám nữa không hả”

JiYeon đang mãi đắc ý thì bị HyoMin đẩy lật người lại, cắn chặt vào vai. May mà còn có cái bộ ngủ dày cộp không thì đi tong cái cánh gà rồi.

Cắn xong HyoMin chạy nhanh, hai người cứ thế đuổi nhau, mệt quá thì lăn đùng ra nằm trên sàn thở hổn hển

-“Thôi, không đùa nữa, mai còn phải dậy sớm.. phù ..phù..” HyoMin thở gấp

-“Thôi thì thôi, người thì bé mà chạy nhanh dữ.. phù .. phù”

Chạy hoài nóng, đành cởi hai cái bộ ngủ ra rồi đắp chăn ôm nhau ngủ.

Cứ thế rồi ngày qua ngày lại, thỉnh thoảng Fu XinBo cũng có hẹn mời HyoMin đi ăn cơm uống nước thì JiYeon lại góp mặt cùng, đôi khi JiYeon bận việc thì hai người kia lại đi riêng, HyoMin cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ nghĩ là bạn bè đi chơi cùng nhau thôi nhưng Fu XinBo thì ngày càng thích HyoMin hơn. Lần nào đi cùng HyoMin về, anh cũng kể với mẹ rằng HyoMin hôm nay HyoMin mặc gì, nói gì, ... làm bà Fu cũng rất hài lòng mà trò chuyện cùng bà Park. Bà Park nghe kể vậy thì nghĩ chắc HyoMin cũng thích Fu XinBo rồi, vậy nà không cần phải lo lắng cho cô nữa. Giờ chỉ còn JiYeon mà thôi, tuy là con nuôi nhưng vốn dĩ bà cũng coi như con đẻ không hề phân biệt.

JiYeon nghe bà Park muốn gặp nói chuyện thì liền tới.

-“Umma, con tới rồi”

Chương 20: Tâm Sự Của Bà Park

JiYeon mới bước vào nhà đã thấy bà Park đang ngồi đọc báo.

-“Ừm, con tới rồi sao, lại đây ngồi đi”

-“Nae”

-“Chuyện học của con vẫn tốt chứ”

-“Nae”

-“Học gì thì học cũng đừng như unnie con, tới bây giờ mới chịu tìm hiểu người ta đấy” Bà Park đặt tờ báo xuống, rót thêm một tách trà cho JiYeon “Con uống đi”

-“Nae, umma cứ để tự con được rồi” JiYeon nhận lấy

-“Umma chỉ có mỗi unnie con, cho tới khi có thêm con nữa” bà Park vui vẻ kể “với appa và umma thì chỉ cần thấy các con hạnh phúc là người già như chúng ta vui rồi”

-“Sao umma lại nói vậy ạ! Hai người còn trẻ mà

-“Đầu sắp hai thứ tóc rồi còn trẻ gì nữa, chỉ mong các con mau lập gia đình, nhìn thấy các con vui vẻ, umma còn gì mừng hơn chứ”

-“Umma..” JiYeon cúi đầu

-“Cuộc sống ngăn ngừi lắm con à, nay sống mai chết, ta đâu biết trước được điều gì, vậy nên hãy cứ sống như mình muốn, làm những điều mình thích, chẳng phải chúng ta học tập hay làm việc cũng là chỉ để phục vụ cho chính bản thân hay sao. Con thử nghĩ xem, con đi học tích lũy kiến thức, đạt được thành quả, thi đỗ vào một trường đại học rồi lại tiếp tục học để có được tấm bằng đi xin việc. Đi làm rồi thì tích lũy kinh nghiệm cho bản thân, kiếm được đồng lương cho chính công sức mình bỏ ra rồi dùng tiền đó mua đồ ăn, mua quần áo, vật dụng... tất cả chỉ là để phục vụ cho bản thân mà thôi. Cứ như hai lão già này, làm nhiều rồi bây giờ phải nghỉ ngơi, du lịch đó đây cho tinh thần thoải mái, vậy mà rốt cuộc vẫn còn một chuyện phải lo lắng”. Bà Park trầm ngâm

-“Umma lo lắng điều gì ạ?”

-“Là các con đó, đứa nào cũng chỉ học học, unnie con học xong đi làm rồi cũng chỉ biết đến việc, chẳng chịu để ý ai, con cũng vậy. Chả đứa nào chịu nghĩ cho bà già này” Bà Park thở dài lắc đầu

-“..” JiYeon cúi đầu suy nghĩ

-“Nếu không phải bà già này nhiều chuyện tác động thì không biết bao giờ các con mới chịu để ý bên ngoài nữa. JiYeon, con thấy cậu SeungHo đó ra sao?”

JiYeon đang lắng nghe bỗng bị hỏi vậy bỗng giật mình

-“Dạ umma, cậu ấy với con là có quen biết từ trước, sau đó cậu ấy đi du học”

-“Vậy sao? Thật tốt, ta nghe bà Yoo nói SeungHo rất thích con.”

-“Dạ” JiYeon sốc, cái tên SeungHo này thật không ngờ được, chuyện gì cũng có thể nói ra sao

-“Dạ gì chứ, con thấy cậu ta thế nào?”

-“Cậu ấy cũng tốt ạ”

-“Ừm, vậy là umma cũng bớt lo rồi, chỉ sợ con thấy cậu ta khó coi, umma lại mất công đi tìm người khác” Bà Park gật gật đầu nâng tách trà lên thưởng thức

-“Hà” JiYeon sốc thật sự “Umma ah, không cần phải lo lắng cho con, con vẫn còn chưa học xong, chờ con thi xong sẽ nói chuyện với umma sau”

-“Hai đứa con mới ở với nhau được vài tháng đã dạy nhau như thế rồi sao, trước HyoMin cũng nói vậy với umma, nhưng rồi sao, nó tui đại học, học xong là trốn về đây làm việc, mất công umma về đây này”

-“..” JiYeon đơ rồi

-“Thế nên con đừng có ý nghĩ lừa umma, cũng may giờ umma cũng có thể yên tâm HyoMin phần nào rồi, nghe bà Fu nói Fu XinBo cũng rất thích HyoMin, hai đứa cũng có đi ăn, đi chơi cùng nhau, tìm hiểu. Vậy mà không có thấy unnie con nói gì với umma hết, phải để người khác truyền tin lại thế này đây” bà Park lắc đầu đặt tách trà xuống

-“Umma nói HyoMin unnie và Fu XinBo đang tìm hiểu nhau sao” JiYeon bỗng cứng người

-“Phải, thật tốt phải không?” Bà Park vui vẻ mỉm cười

-“Dạ, thật. tốt.”

JiYeon cố gắng cười nhạt. Bà Park mới nói HyoMin và Fu XinBo là hẹn hò. Ngoài lúc 3 người cùng đi. Họ có hẹn riêng? JiYeon bỗng cảm thấy tim mình co thắt không ngừng.

-“Umma ah, bây giờ con có chút việc phải đi, hôm khác sẽ quay lại!”

-“Được, con đi đi”

-“Dạ, con chào umma”

JiYeon bước vội, cánh cửa vừa đóng lại, đôi mắt vô hồn đã ngấn nước. Chạy nhanh hết mức có thể. Khóc, nó đang khóc mất rồi, thật sự đã khóc rồi. Cảm giác có gì đó đang chĩa vào ngực nó, chĩa vào tim nó, đau lắm, người đó, người nó yêu – HyoMin là đang hẹn hò với người khác. Trước đó nó đã từng hỏi cô, cô trả lời vốn là không lưu tâm, à nhưng là nó quên mất, thời điểm đó đã cách xa rất xa. Khi đó họ mới chỉ gặp nhau 1 lần nhưng bây giờ thì sao. Cố gắng gạt đi những suy nghĩ tồi tệ, JiYeon tự trách bản thân không tin tưởng HyoMin mới nghe lời một phía mà áp đặt.

JiYeon dừng lại ngồi vào một ghế đá gần đó, trấn tĩnh lại đầu óc, phải rồi không thể chỉ nghe, JiYeon quyết định sẽ để ý mối quan hệ của HyoMin và Fu XinBo.

Lang thang đi bộ về, đang nghĩ xem có nên hỏi thẳng HyoMin thì sợ HyoMin sẽ giận và trách cứ tại sao không tin tưởng cô ấy. Thế nhưng từ xa JiYeon trông thấy bóng dáng quen thuộc đang đứng tạm biệt người đàn ông đó, một lần nữa nước mắt JiYeon lại trực trào. “Là thật sao?” .. Hàng ngàn câu hỏi đang hiện lên trong đầu JiYeon lúc này.

Sau khi thấy HyoMin đã vào trong, JiYeon mới thất thiếu bước về. Hôm nay, JiYeon không sang nhà HyoMin nữa, nó ấn phím 6 đi thẳng về nhà, liền chui vào phòng tắm xả nước, ngâm mình trong đó.

Cảm thấy đầu óc đã thoải mái hơn, JiYeon bước ra rót tạm một cốc sữa uống rồi cầm điện thoại vào phòng ngủ.

Ting ting

*Người gửi: Minie x

Yeonieeee! Cả ngày hôm nay đi đâu vậy?

Tin nhắn tới và nó mở ra xem, là người khiến nó mệt mỏi như thế này, nó thật sự rất mệt

Em có việc bận, giờ mệt rồi, ngủ ngon nhé uể oải nhắn tin lại

HyoMin: Ừm, vậy ngủ ngon nhé! Mai gặp lại! Yêu Yeonie!

Cầm điện thoại trên tay, nước mắt nó lại rơi, yêu nó ư? Giờ nó không dám chắc?

Sáng hôm sau JiYeon dậy sớm, chuẩn bị xong thì xách cặp đi trước rồi nhắn tin.

-“Em đi trước rồi nhé!”

Đến lớp rồi, JiYeon nằm gục mặt trên bàn, mọi người cũng biết tính tình JiYeon nên không ai dám hỏi gì, có thắc mắc cũng chỉ là thắc mắc trong đầu hay bàn tán khi không có nó ở đó.

Tiết 4, HyoMin có tiết ở T6, JiYeon biết nên đã lên phòng y tế từ tiết 3, khi HyoMin thì không thấy đâu, hỏi lớp thì lớp nói đang trên phòng y tế, lòng tự hỏi không biết hôm qua JiYeon có chuyện gì mà cư xử lạ lùng từ tối qua. Cũng may hôm nay, HyoMin chỉ có 4 tiết nên dạy xong liền thu dọn đồ lên phòng y tế.

Thấy JiYeon đang nằm ngủ một mình trong phòng, HyoMin đóng cửa lại rồi đi vào ngồi cạnh xuống, tay đưa lên trán JiYeon kiểm tra, hơi ấm ấm chắc là mệt trong người thôi cũng không có vấn đề gì. Nhìn JiYeon ngủ, HyoMin đặt xuống môi nó một nụ hôn rồi mỉm cười. Bỗng điện thoại rung, HyoMin liền

lấy máy ra nghe

-“XinBo oppa, có chuyện gì không?”

-“..”

-“Cái đó hôm trước đã nói rồi mà”

-“..”

-“Phải, anh chỉ cần nhớ theo đó là được”

-“..”

-“Nae, bye oppa”

Thật ra JiYeon không có chỉ là nghe có tiếng bước chân thì nhắm mắt vào thôi nên đương nhiên là đã nghe thấy ai gọi đến ai, và thân mật tới mức gọi oppa rồi cơ mà. JiYeon nhếch miệng cười.

HyoMin nghe xong cất máy quay qua người JiYeon lay nhẹ

-“Yeonie ah”

-“..”

-“Dậy về thôi nào, moazh moazh moazh” HyoMin lay lay người JiYeon rồi hôn môi kêu

JiYeon tự hỏi mình có phải quá đa nghi không? Hay ghen quá mức rồi, tự trách mình chẳng ra sao, HyoMin đâu có nói gì, vẫn luôn quan tâm, ngọt ngào mà tự nhiên nghe umma kể vậy quay ra tránh mặt cô.

Ngồi dậy vuron vai, nhìn HyoMin thật lâu

-“Sao vậy? Mặt dính gì sao?”

HyoMin đưa tay lên mặt xoa xoa, khuôn mặt ngổ đáng yêu khó tả, làm JiYeon không kìm lòng được giữ chặt lấy hai tay đang trên má cô, tiến tới hôn cô. HyoMin tròn mắt, cái đồ hâm này cứ thỉnh thoảng lại dớ chứng vậy sao? Nhưng biết làm sao, đó là người yêu cô mà, HyoMin đáp trả lại nụ hôn, hai đôi môi hoà quyện vào nhau, JiYeon đưa tay xuống eo ôm sát cô, HyoMin cũng đưa tay ra sau cổ JiYeon mà đẩy nụ hôn đi sâu.

-“Này, hôm nay, thấy JiYeon sao vậy á?”

-“Ừ, mới tới lớp đã nằm gục trên bàn, có chuyện gì không biết?”

-“Cô ấy có bao giờ nói cho ai biết chuyện của mình đâu?”

-“Phải phải, thật là làm chúng ta khổ tâm lo lắng mà”

Hai người đang say đắm thì nghe thấy tiếng người nói chuyện liền khựng lại bất động, chờ nhóm người đi xa mới quay qua nhìn nhau.

-“Ồi chào, nhiều người quan tâm, lo lắng vậy kìa”

-“..”

-“Không cãi được phải không?” HyoMin bắt đầu chọc

-“Phải” JiYeon mỉm cười

-“Yah, công khai đó hả?” HyoMin chu mỏ

-“Chỉ trả lời đúng sự thật mà thôi”

JiYeon hôn chóc cái lên môi HyoMin rồi kéo tay cô đứng dậy ra về.

Cả hai cùng về nhà HyoMin ăn tối vui vẻ sau đó JiYeon đi tắm trước còn HyoMin dọn dẹp nốt.

Sau khi tắm xong, JiYeon bước ra bỗng nghe tiếng HyoMin nói chuyện điện thoại

-“Xinbo, em không muốn làm JiYeon buồn, chẳng phải em đã nói với anh rồi sao” HyoMin trả lời sau đó lại nghe đầu dây bên kia nói

JiYeon không biết chuyện gì nhưng nghe HyoMin nói vậy thì cảm thấy bản thân run rẩy không ngừng, lặng lẽ đi ra ngoài để mặc HyoMin vẫn nói điện thoại.

Lang thang ngoài đường, nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt nhỏ bé, JiYeon không biết phải đi đâu, hiện tại không muốn về nhà, vậy nên cứ bước đi vô định.

-“Ra là vì không muốn tôi buồn nên mới lặng lẽ hẹn hò người khác bên ngoài mà không dám công khai sao, đầu cần phải như vậy, thà rằng cứ nói thẳng ra thì tôi có lẽ sẽ không có cảm giác đau đớn vì bị lừa dối như thế này, sẽ không bị tổn thương đến vậy. Được, cô không muốn tôi buồn, tôi cũng không cho phép ai rời bỏ tôi. Là tôi – Park JiYeon sẽ từ bỏ cô.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Quyết Định

-“Tôi sẽ từ bỏ cô, tôi sẽ từ bỏ cô”

Miệng không ngừng lái nhai, cứ lang thang như vậy cho tới khuya, JiYeon mới chợt nhận ra lúc đó ra không kiểm soát được cảm xúc mà nó đã đi mà không mang theo gì cả. Trên người lúc này chỉ có bộ ngủ mỏng manh, bỗng cảm thấy lạnh, một thân một mình con gái giữa đêm khuya, đành lê thân về nhà.

Vừa vào tới nhà đã thấy HyoMin lao ra ôm chầm lấy

-“Em đi đâu vậy, có biết unnie rất lo không? Gọi điện mới biết em để máy ở nhà, chạy đi tìm thì không thấy em đâu cả”

-“Đi dạo, có gì phải lo lắng”

Nói rồi JiYeon gạt tay HyoMin ra, vào phòng tắm rửa mặt rồi leo lên giường nằm.

-“Có chuyện gì sao?” HyoMin đi theo

-“Không có chuyện gì cả, mệt, muốn ngủ” JiYeon nhắm mắt lại, nằm ngửa tay gác lên trán.

-“...” HyoMin tính hỏi rồi thấy vậy lại thôi “Vậy ngủ thôi” HyoMin cũng leo lên giường nằm cạnh, choàng tay qua ôm lấy JiYeon.

JiYeon định gạt qua nhưng nghĩ rồi lại thôi, chìm vào giấc ngủ, hôm nay, nó đã chịu đựng quá nhiều rồi.

Sáng sớm thức dậy, HyoMin đã không thấy JiYeon đâu, ngó qua ngó lại trong nhà cũng không thấy. Chẳng lẽ lại đi học trước rồi. Cô cũng tranh thủ rồi đi làm luôn, hôm nay không có tiết bên T6 nên không có gặp JiYeon ở trường. Tan ca có ghé qua lớp tính gọi JiYeon về cùng nhưng cũng không thấy, gọi điện thì nói có việc bận, suy nghĩ vài điều rồi đi về. Mới tới cổng trường đã thấy Fu XinBo đứng đó vẫy tay.

-“Sao anh lại ở đây?”

-“Anh muốn mời em đi ăn cơm”

-“XinBo oppa”

-“Anh biết, chỉ ăn cơm thôi mà”

-“Thôi được, dù sao hôm nay em cũng rảnh”

-“Được, vậy tới nhà hàng Tiara nhé”

-“Khoan đã, hay là đi chung xe đi, đi hai xe thật bất tiện”

-“Vậy phải làm sao?”

-“Em gửi xe lại đi, lát anh sẽ đưa em về”

-“Vậy cũng được”

HyoMin gửi lại xe tại trường rồi lên xe Fu XinBo. Chiếc xe vừa rời đi.

-“Chẳng phải cô HyoMin sao? Người đó là ai vậy?”

-“Phải người yêu không vậy?”

-“Trông anh ta cũng cao ráo, đẹp trai, phong độ, ra dáng người đàn ông thành đạt nha”

-“Chà, chắc đúng là người yêu rồi, không thì mỗi người một xe đâu cần phải đi chung vậy chứ”

-“Ồ há, nếu như vậy thì hay nha, họ thật đẹp đôi mà”

-“Phải phải”

Vậy là không ít người đã chứng kiến HyoMin bước lên xe Fu Xinbo. Chuyện ở đời đã bao giờ ngừng, chỉ có lan xa mà thôi.

Sáng hôm sau vừa tới lớp, JiYeon đã nghe dân tình đưa đẩy.

-“Này này, biết gì không? hôm qua người yêu cô HyoMin tới tận trường đón”

-“Owoaaa vậy sao? Trông người đó thế nào?”

-“Thì đẹp trai, phong độ, họ rất đẹp đôi ỹ”

....

Bất giác JiYeon lại thấy đau nhói, đứng dậy đi lên phòng y tế. Đi học về lại bắt gặp cảnh không nên nhìn thấy, là Fu XinBo và HyoMin đang đứng đằng xa, Fu XinBo ôm HyoMin và hôn cô ấy, JiYeon chẳng thể tiếp tục đứng đó, nó chạy thật nhanh tới nhà bà Park.

-“JiYeon, vào đi con” bà Park mở cửa rồi đẩy JiYeon vào

-“Nae”

-“Con ngồi đi, đã ăn gì chưa?”

-“ạ..” JiYeon chưa kịp trả lời thì bà Park lại tiếp tục

-“Chưa phải không? Chờ umma một chút, chúng ta ra ngoài ăn, appa con cũng đi chơi với mấy ông bạn rồi, để có bà già này một mình, thật may vì con đã tới”

-“Nae” JiYeon thấy bà Park nói vậy thì chẳng gì khác được

Bà Park thay đồ xong thì hai người cùng tới một nhà hàng gần đó vừa ăn vừa nói chuyện

-“Umma ah” JiYeon ngừng đưa

-“Sao vậy con?”

-“Con sẽ sang Mỹ”

-“Thật sao?” Giờ thì bà Park cũng buông bát, “con quyết định vậy thật tốt, bên đó sẽ giúp ích nhiều cho tương lai của con. Trước vì nghĩ con thích ở đây nên umma cũng không muốn nói nhiều, sợ con sẽ nghĩ umma ép buộc con. Nhưng giờ thì thật tốt rồi, SeungHo cũng đang bên đó nữa, thật tốt, thật tốt.”

-“Nae”

-“Vậy con muốn bao giờ thì đi, đã nói cho HyoMin biết chưa?”

-“Con chưa, khi nào xong thủ tục con sẽ đi ngay” JiYeon nghe thấy HyoMin thì bàn tay nắm chặt lại”

-“Được, vậy để umma chuẩn bị giấy tờ cho con, sang đó càng nhanh càng tốt, sẽ dễ thích nghi hơn”

...

Hai người cứ vừa ăn vừa nói chuyện rôm rả, ăn xong hai người lại vòng qua công viên đi dạo mát.

-“JiYeon này, sao bỗng nhiên con lại muốn đi sang đó vậy?” Bà Park cười tủn tủn

-“Dạ con..”

JiYeon khó nói, nó không thể nói vì Park HyoMin nên mới rời xa nơi này, nơi bố mẹ nó luôn ở đây, quyết định như vậy nó cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Mỗi khi có chuyện nó lại ra mộ, nơi bố mẹ nằm đó. Hôm trước không đi học cũng là ra đây, nó đã ngồi nói chuyện với bố mẹ cả buổi, kể cho bố mẹ nằm đó nghe tất cả về chuyện của nó và HyoMin, lần đầu gặp cô ấy đã ngỡ thế nào, rồi bất ngờ lại là giáo viên của nó, hàng xóm của nó, gia sư của nó, người yêu của nó và bây giờ thì... là người lừa dối nó. Nó ngồi khóc ở đó cả buổi và cảm thấy cuộc sống của mình bất hạnh hơn bao giờ hết, vốn dĩ nó không muốn nhận lời yêu ai, luôn sống như một tảng băng vì sợ những người đó đến rồi cũng từ bỏ nó như bố mẹ. Không biết vì điều gì nó lại chấp nhận HyoMin đến với nó như một định mệnh.

-“JiYeon” bà Park gọi khi thấy JiYeon thần thờ ngồi suy nghĩ gì đó

-“Dạ dạ”

-“Umma biết rồi, con không cần phải ngại ngần nữa, là ở bên đó có ai ý đúng không?”

Nói rồi bà Park cười đắc ý, JiYeon cũng giật mình với cách suy nghĩ của bà Park định nói không phải nhưng suy cho cùng thì như vậy lấy đó làm lý do để nó đi vậy nên nó im lặng. Bà Park thấy JiYeon lạnh lùng ngày nào giờ trước mặt bà đã là một cô thiếu nữ, còn có ý chừng nhân thì vui mừng không hết.

Sau khi đưa bà Park về nhà, JiYeon cũng đi về. Vào trong nhà thì thấy thân hình nó yêu thương đang nằm ngủ trên ghế sofa, theo phản xạ mà đi tới ngồi xuống đất cạnh sofa, đưa tay gạt mấy sợi tóc còn đang vương trên mặt cô, rồi lại chạy dài ngón tay trên khuôn mặt cô hôn nhẹ lên trán.

JiYeon đã quyết định rồi, sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra tới khi nó sang Mỹ, dù nó rất muốn ghét con người kia nhưng vẫn là yêu thương thật nhiều, nó cũng không muốn cô buồn vì nó nên sẽ không nói gì đến những gì nó chứng kiến, sẽ để cô không phải khó xử, nó-sẽ-là-người-ra-đi.

Đứng dậy vào phòng lấy đồ đi tắm. Khi trở ra thì HyoMin đã dậy, đang ngồi xem TV, thấy nó ra thì HyoMin chạy tới ôm chầm lấy nó. Tay vẫn còn đang cầm khăn lau tóc ướt, JiYeon hỏi

-“Sao vậy? Buông em ra, ướt hết người bây giờ?”

-“Không buông, muốn ôm em, dạo gần đây, em đi đâu hoài vậy?” HyoMin ôm chặt hơn

-“Em đi có việc mà, ôm đủ chưa? Em đi sấy tóc!”

-“Chưa, nhớ em”

HyoMin mặt buồn, JiYeon đâu nhìn thấy được nhưng nó cũng rất muốn ôm cô, dạo này cũng là không thường xuyên gặp nhau, nghĩ rồi vẫn để khăn trên đầu, nó vòng tay qua ôm HyoMin. Hít lấy mùi hương quen thuộc mà sau này có thể sẽ không còn được thấy nữa. Đứng ôm nhau mãi, JiYeon mới nói

-“Đã ăn gì chưa?”

-“Ăn từ chiều rồi”

À đúng rồi, chẳng phải chiều nay khi về đã bắt gặp cô và Fu XinBo... nó không muốn nghĩ tới nữa, lòng lại quặn thắt, cố cư xử bình thường, nó đẩy cô ra

-“No rồi thì sấy tóc cho em đi”

HyoMin chẳng may suy nghĩ gì liền kéo tay JiYeon vào phòng. Đầu tiên thì nhẹ nhàng, sấy từ từ, được một lúc tóc còn hơi ẩm, HyoMin bắt đầu túm tím cười gây sự chú ý với con khủng long bận rộn với cái điện thoại kia bằng cách hất tung tóc nó loạn xạ, rồi bụ.

JiYeon đang mê mẩn chạy Minion gay cấn thì bị phá đám, đâm rầm cái mặt minion vào oto, tức giận chết, quay ra hăm hè HyoMin.

HyoMin thấy chọc được JiYeon rồi thì cười thích chí rồi chạy đi.

-“Yah, Park HyoMin, đứng lại đó cho em”

Thế là cũng lâu rồi, mới được tập thể dục như vậy, nhưng mà cũng biết rồi đây, có lần nào JiYeon đuổi được HyoMin đâu, mệt quá thì giờ trò vờ ngã.

-“Aaaa, đau quá, oaaaa”

HyoMin trúng kế chạy lại, ngó nghiêng thấy JiYeon có vẻ rất đau thì tới gần ngồi xuống sờ

-“đâu, bị đau ở đâu, unnie xem nào”

Bất ngờ bị JiYeon túm được, nhận ra thì cũng đã muộn màng, muốn chạy cũng không được.

-“Unnie ah”

-“hi hi”

-“HyoMin unnie”

-“hi hi, sao vậy?”

-“Hôm nay, vui ha?” JiYeon vờ cười cười rồi nghiêm mặt

-“sô ri sô ri, đùa chút thôi mà”

-“có ai chuyên phá sóng như unnie không? Có biết người ta sắp phá kỉ lục không hả, chạy mãi mới được gần 20km, unnie chơi gì kì vậy?” Lại cười

-“Đâu có biết đâu, không biết là không có tội mà, hi hi” mặt nai vàng ngơ ngác

-“vậy sao? Ý unnie là sẽ phui tay sau khi giết người cũng được hả?”

-“unnie không có ý đó” lắc lắc cái đầu

-“chứ ý unnie là sao?”

-“không có sao hết á!!! Hehe, tha lần này đi mà” chấp chấp cái tay

-“không được không được, mất bao nhiêu công sức để con cù chuối Minion đó chạy, sắp phá được kỷ lục rồi” JiYeon cũng lắc đầu bĩu môi

“Moazhhhh”

HyoMin hôn lên má JiYeon rồi ôm chặt lấy làm Jiyeon đứng hình. Trong lòng sóng gió lại cuộn trào, giả như không có Fu XinBo thì nó và cô sẽ vẫn vui vẻ như vậy, nếu như nó không chứng kiến tất cả, nó sẽ ôm lấy người con gái này thật chặt không buông nhưng là nó thấy cô dường như cũng đã đáp trả tình cảm, là cô thích anh ta, nó sợ, sợ cảm giác bị bỏ rơi nên mới quyết định chạy trốn, chạy trốn khỏi nơi đây, chạy trốn khỏi cô. Chẳng bàn đến trong nó có ích kỷ mà giữ cô hay không, chỉ là sợ bị bỏ rơi lần nữa, nếu cô vẫn tiếp tục mối quan hệ với Fu XinBo, dù bây giờ cô không muốn nó buồn nhưng chắc chắn sau này sẽ bỏ nó mà đi.

HyoMin thấy JiYeon như người mất hồn thì lay lay người nó

-“Yeonie, Yeonie ah”

-“Hửm?” Giật mình nhìn HyoMin

-“Hồn em bay đi đâu đó, đi ngủ thôi”

HyoMin đứng dậy kéo tay JiYeon đi ngủ, để tay JiYeon sang rồi gối đầu lên đó, vòng tay qua ôm nó thật chặt. JiYeon cảm nhận được hơi ấm quen thuộc, chỉ là mỉm cười rồi vòng tay qua ôm chặt cô vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bên Nhau Hôm Nay

Kể từ ngày hôm đó, JiYeon vẫn tỏ ra bình thường với HyoMin và coi như chưa biết chuyện cô với Fu XinBo. Đôi lúc, JiYeon vẫn bắt gặp họ đi cùng nhau rồi lặng lẽ đi vòng đường khác tránh gặp mặt. JiYeon nghĩ mình đã quyết định đứng đắn khi chọn rời xa nơi này, nếu nó không thấy HyoMin, không thấy cô và Fu XinBo đi cùng nhau, nó sẽ không thấy đau, hơn nữa qua Mỹ rồi có lẽ vì chuyên tâm học hành, thời gian cũng sẽ giúp nó quên cô mà thôi.

JiYeon đang đi thì có chuông điện thoại.

Umma is calling.

-“Nae, umma”

-“...”

-“Dạ, con tới liền”

Đổi hướng, JiYeon đi ngược lại tới quán cafe MY EVER.

-“Umma” JiYeon kéo ghế ngồi xuống đối diện bà Park

-“Ừm, umma gọi con tới báo cho con biết, mọi giấy tờ thủ tục đều xong cả rồi, khi nào con đi?” Bà Park đẩy tập hồ sơ giấy tờ qua phía JiYeon

-“Dạ, ...” JiYeon nghĩ nghĩ rồi quyết định luôn “ngày kia con sẽ đi luôn”

-“Đi mau vậy sao? Umma cũng muốn con đi sớm còn ổn định nhưng không ngờ con còn vội gặp ai đó hơn nha” bà Park nhắc tách trà nhấp môi cười

-“Umma đùa hoài ah” JiYeon cũng cười rồi quay qua nói với phục vụ “Cho tôi 1 Americano”

-“Còn trẻ đã mê coffe sao?”

-“Nae, cũng không biết từ bao giờ đã thành thói quen ạ”

-“Nhưng hạn chế nhé, uống nhiều không tốt cho sức khỏe đâu” bà Park dặn dò

-“Nae, con biết rồi”

-“Lần này, umma với appa cũng tính quay về đó nên sẽ đặt vé cho con luôn, dù gì cũng là lần đầu con sang đó nên có người chỉ dẫn trước mắt rồi sau này thì tự thân vận động nha chứ đừng ý lại ai đó nha” bà Park trêu đùa

-“Nae, umma”

JiYeon biết bà đang ám chỉ điều gì, nó cũng ngại giải thích, vô tình vì muốn bỏ đi mà thành thử ra lại thành tình nhân của SeungHo thế này, thật chẳng biết làm sao.

Hai người trò chuyện thêm một lúc thì bà Park nói về còn chuẩn bị đồ vì JiYeon nói ngày kia đã đi rồi. JiYeon đưa bà về rồi cũng về nhưng hôm nay nó không về nhà mà lại dừng ở nhà HyoMin. Cũng không như mọi khi mở cửa vào mà lại ấn chuông cửa.

HyoMin đang trong bếp cặm cụi nấu ăn thì nghe tiếng chuông cửa liền chạy ra, nhìn qua camera thì lại là JiYeon, không khỏi thắc mắc rồi mở cửa.

-“Lạ nha, hôm nay sao vậy? Còn bày đặt bấm chuông mà không tự vào nữa”

HyoMin xoay người đi vào để cửa đó cho JiYeon đóng thì liền nhận được hơi ấm từ phía sau, là JiYeon đang ôm cô.

-“Yeonie, có chuyện gì sao?”

-“Em sẽ sang Mỹ du học”

-“Mỹ? Du học?” Hyo Min ngạc nhiên xoay người lại “Trước nay đâu thấy em nói gì, chẳng phải trước không muốn đi sao”

-“Em đã quyết định rồi, mọi thủ tục hành chính đã xong, ngày kia em sẽ đi” JiYeon tay đặt lên eo cô

-“Sao gấp vậy?”

Tin này thật sự gây sốc, bỗng chốc một người nói không muốn đi đâu, giờ lại nói sẽ đi mà lại gấp gấp, không cho cô chuẩn bị tinh thần nữa, JiYeon đột nhiên sao lại quyết định như vậy?? Ngăn câu hỏi bỗng chốc hiện lên trong đầu HyoMin

-“Ừm, sang sớm ổn định cuộc sống trước khi nhập học, phải cảm ơn unnie vì đã gia sư cho em nếu không bây giờ không biết qua đó mà lạc đường thì sẽ phải làm sao đây”

Bỗng dưng nhớ HyoMin ngăn lệ, cô ôm chặt lấy JiYeon, cô nghĩ nếu JiYeon sang đó thì sẽ có tương lai hơn là ở đây, vậy nên cô không thể giữ JiYeon lại được nhưng nghĩ tới ngày kia JiYeon đã đi rồi, cô là sẽ một mình, sẽ nhớ con khủng long lắm, nước mắt cứ thế rơi ướt áo JiYeon.

JiYeon không nghĩ HyoMin lại thành ra như vậy liền ôm lấy, xoa xoa lưng cô

-“Minie khóc, sao lại khóc?”

-“Không biết nữa, đi ăn thôi, còn phải chuẩn bị đồ cho em nữa, mai chúng ta sẽ đi chơi có được không?” Mặt ngăn lệ ngược nhìn JiYeon

-“Được được, đi ăn nào”

Nhìn HyoMin, JiYeon không khỏi rung động nhưng cố trấn tĩnh bản thân rằng HyoMin đã có Fu XinBo rồi, giờ có lo cũng là vô ích, người cô ấy cần là anh ta, dù mình có đi hay ở cũng vậy thôi.

Hôm sau họ cùng tới Thủy cung, ở đây thật đẹp, là lần đầu tiên cả hai tới không khỏi ngạc nhiên thú vị, hết ngắm nhìn lại chụp ảnh cùng nhau.

-“Yeonie, nhìn kìa, chú chim cánh cụt đấy thật đáng yêu”

-“Phải, nhưng gầy ốm à như Minie á” JiYeon lắc đầu chê bai

-“Yah, em thì béo hơn hã”

Hai người đùa giỡn vui vẻ, cứ thấy con gì lại gán ghép trên nhau.

-“Oa, nhìn mấy con sứa này thật đẹp”

JiYeon chỉ rồi còn làm động tác phụ họa nhún lên nhún xuống đáng yêu vô cùng, HyoMin cũng vui vẻ mỉm cười đi tới bẹo má rồi hôn nhẹ môi JiYeon.

-“Mai Yeonie đi rồi, cả ngày hôm nay chúng ta sẽ đi chơi, không về nhà nữa”

-“Được, theo ý Minie” JiYeon vòng tay qua ôm lấy cô.

“Nhìn này JiYeon, cười lên nào”

HyoMin giờ cái chiếc điện thoại lên để chế độ selfie. Một bức ảnh đẹp, hai cô gái xinh xắn đang tươi cười hạnh phúc, thật ước thời gian ngừng trôi để họ được mãi như thế này.

Chụp chán chê với đủ loại sinh vật trong thủy cung, hai người mới chịu ra ngoài. Chưa tới cổng, JiYeon đã mè nheo đòi ảnh, vốn dĩ HyoMin định giữ làm của riêng nhưng con khủng long hung dữ quá nên đành phải share bớt một ít rồi mới được chuyển địa điểm vui chơi.

Liếc xéo JiYeon một cái, HyoMin chu mỏ lăm bầm.

-“Đúng là cái đồ khủng long xấu tính”

-“Yah, unnie nói cái gì đó hả?”

-“Đâu có nói gì đâu, đang nghĩ xem đi đâu đó mà” tỉnh bơ

May cho HyoMin là JiYeon nó đang xem lại ảnh không để ý, không thì chết chắc rồi.

Giờ cũng quá trưa rồi, đồng ý là đi ăn trước đã rồi mới suy nghĩ được.

Đúng là đi từ sáng ham vui có khác, thức ăn vừa bày trước mặt là chẳng có giữ hình tượng gì hết, hai người ăn như sắp chết đói đến nơi, cũng may là ngồi góc khuất không thì đôi khi mai lại được lên báo với tiêu đề “Hai cô gái xinh đẹp gây sốc với trình độ ăn uống” cũng nên.

-“Minie này, ai mà lấy phải unnie chắc khổ rồi, tiền đâu mà nuôi nổi chứ?” JiYeon bắt đầu xoa bụng no kênh chọc ngoáy

-“Em thấy thương cho ai lấy unnie sao? Chứ ai lấy em thì chắc phải đại gia cỡ lớn ý nhĩ?” HyoMin cũng không kém phần long trọng, phải ngồi ngả ra sau cho dễ thở

-“Đương nhiên là lấy em sẽ đỡ khổ hơn lấy unnie rồi, hahaha”

-“Ừm, vậy cũng tốt”

HyoMin nghĩ nghĩ rồi cười gian, JiYeon thấy vậy thắc mắc nhưng cũng không hỏi, một câu nói mỗi người một suy nghĩ riêng.

Địa điểm tiếp theo là khu vui chơi trong trung tâm thương mại. Vào tới nơi, mua cả đồng xèng chia nhau rồi mỗi người nhảy lên một chiếc oto. JiYeon thấy xe HyoMin bị tông thì quay ra cười ròn rã, nhìn lại màn hình thì xe mình cũng tông thẳng vào tường, làm HyoMin cười ngặt nghẽo không thôi. Tiếp theo, hai cô gái muốn độ sức nên thả xèng trò đập búa tính sức. JiYeon đập trước, HyoMin cười khẩy

-“Chẳng có gì ghê gớm, nhìn unnie này”

HyoMin xoay xoay cái cổ, bẻ bẻ ngón tay rồi vác chiếc búa lên, giờ giờ thế nào chỗ cần đập không đập lại đập ra ngoài làm JiYeon lại được tròng cười.

-“Unnie làm được không vậy?”

-“Lại lại, tại không để ý chứ bộ” HyoMin lấp liếm qua chuyện

Hai lần sau cũng chẳng khá hơn, dùng hết hơi hết sức được có vài chục điểm

-“Thôi, trò này chán chết, đi chơi trò khác” HyoMin đánh bài chuẩn

-“Chứ không phải yếu xìu sao”

-“Chẳng qua là em đi học võ thôi”

HyoMin lẻ lười chạy qua bên kia cầm súng lên hướng JiYeon mà nhắm

-“Pằng pằng”

-“Á, bắn em sao”

JiYeon chạy lại, HyoMin liền vút súng mà chạy, rượt đuổi chán lại nhảy qua chơi đập chuột, đập tới đập lui loạn xạ không à. Thấy HyoMin hăng say cau mày nhìn mấy con chuột cứ chui lên chui xuống, JiYeon lắc đầu mỉm cười chạy đi mua nước.

-“Unnie, nghỉ chút uống nước đi này”

-“Không được, unnie phải đập hết cái lũ này mới được” HyoMin vẫn hăng say

-“Unnie định đập đến bao giờ đây, có uống nước đi không hả”

-“Một chút thôi mà”

JiYeon cũng nghe đứng im chờ một lúc, HyoMin vẫn không có ý gì là dừng lại cả, JiYeon cúi liền tu chai nước một hơi rồi kéo HyoMin qua, giữ chặt lấy mặt cô, áp miệng vào truyền nước qua rồi lấy tay giữ chặt môi HyoMin lại.

HyoMin đang chơi bắt ngờ với hành động của JiYeon, nuốt cái ực, tròn mắt

-“JiYeon, đây là nơi công cộng đó”

-“Có sao, ai nói unnie không chịu dừng lại”

JiYeon nói chuyện tình bơ như không có gì rồi bước đi nơi khác, HyoMin quay đầu nhìn mấy con chuột chui lên chui xuống luyên tiết cũng đành chạy theo JiYeon.

-“Yeonie, đi từ từ thôi, đuổi theo mệt muốn chết”

-“Em tưởng unnie vẫn muốn ở đó chơi tiếp chứ” chân vẫn bước đi

-“Không chơi nữa, không chơi nữa, đi đâu vậy?”

-“Unnie có biết mấy giờ rồi không hả?”

HyoMin liền rút điện thoại ra xem

-“Bây. giờ. là. 4h. 15p.25s.” chậm rãi đọc

-“Vậy đi nhanh thôi” JiYeon kéo tay HyoMin chạy

-“Nhưng mà đi đâu vậy??”

-“Thì cứ đi đi”

Đến nơi HyoMin mới biết, hoá ra là xem phim, xem thì cứ nói đại đi, bày đặt hoài.

-“Quý khách phòng 5 bên kia ạ”

JiYeon lại kéo tay HyoMin đi. Vào tới chỗ ngồi, HyoMin mới được yên ổn mà thờ. Còn chẳng biết mình được xem phim gì nữa, người gì đâu chẳng cho chọn gì cứ tự ý mua.

-“Á, quên mất, unnie ngồi đây chờ em một lát”

JiYeon chạy đi để HyoMin ngồi lại, được nửa tiếng thì vào phim mất 20p rồi cũng không thấy JiYeon quay lại đang định lôi điện thoại ra hỏi ở đâu thì lại thấy lù lù xuất hiện. Trên tay ôm bắp rang bơ và nước chia cho HyoMin.

-“aaaaaaaaaaaaaaaa”

HyoMin ôm chặt lấy JiYeon, không dám mở mắt, dạ là JiYeon chọn phim ma, may mà mua ghế Sweer box ý, nên HyoMin mới bay sang được mà ôm chứ, JiYeon thì khoái chứ cười, không phải nó không sợ, mà nó có nhìn màn hình đầu, chỉ chăm chú nhìn cô chứ không thì chắc cũng ngất rồi. Nhân lúc HyoMin còn đang nhắm chặt mắt sợ, JiYeon lấy trong túi ra một sợi dây chuyền mặt bông tuyết vòng tay qua cổ cô đeo lên rồi mỉm cười. HyoMin thì ngây thơ, cứ nghĩ người kia lo cho mình nên cho đỡ sợ, mãi sau khi vào nhà vệ sinh mới phát hiện ra sợi dây.

-Này, Yeonie, cái này của em hả?” Chỉ chỉ vào sợi dây chuyền

JiYeon không nói gì chỉ mỉm cười lòng thầm nghĩ

Hoa tuyết đó tượng trưng cho trái tim em, đã trao cho unnie rồi, từ bỏ là do em chọn, sau này cũng sẽ không yêu ai nữa

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chia Xa

Bây giờ đã hơn 7h rồi, HyoMin đang không biết đi đâu nữa thì JiYeon gợi ý

-“Minie, chúng ta đi siêu thị mua đồ về tự thân vận động”

-“Ừm, được đó”

Vậy là hai người ghé qua siêu thị, nhìn JiYeon thích thú đẩy xe cứ như một đứa trẻ vậy.

-“Yeonie, ăn gì đây”

-“Ừmmm, nướng, sườn này, bulgogi này...”

-“Cái này, cái này nữa”

-“Cả rau nữa”

-“Được, lấy hết đi”

-“Mua thêm sochu đi, hôm nay em muốn uống”

-“Nhưng mai em phải đi rồi mà”

-“Không sao, một chút thôi mà” JiYeon nài nỉ

HyoMin không biết làm sao, đành chiều ý, một chút xù JiYeon mà vác tới 5 chai về. Loay hoay tắm ướp rồi bếp nướng, chén rượu đầy đủ cả rồi mới ngồi xuống.

-“Xong cả rồi đó em tắm đi rồi ăn”

JiYeon lê bước vào nhà tắm, tắm xong còn thấy HyoMin vẫn cặm cụi

-“Đề đó em nướng cho unnie đi tắm đi”

HyoMin để đồ rồi cũng đi tắm, đi ra đã thấy JiYeon nướng đồ được khá nhiều rồi, đi đến ngồi xuống đối diện

-“Chà chà, ngon quá ha, ăn thôi nào” JiYeon xuýt xoa

-“Yeonie, sườn này” HyoMin gấp vào bát cho JiYeon

-“Unnie cũng ăn đi” JiYeon cũng gấp lại

Ăn một miếng, nói một câu, cạn một chén rồi chẳng mấy mà say, thành ra đồ thì mặc đồ, để đó mai dọn vác xác nhau vào ngủ.

-“Unnie thật hư, có biết không?” Say rồi JiYeon bắt đầu nói lòng mình “Nếu thích người khác thì phải nói cho em biết, đừng đối xử với em như vậy có biết không hả?”

-“Gi mà thích người khác chứ?” HyoMin cũng say lại chẳng hiểu JiYeon nói gì cứ cãi nhau thôi

-“Chứ không phải sao, em đi rồi, unnie sẽ không phải buồn vì em nữa, có thể đến bên người ta một cách công khai, không cần lén lút, không cần lén lút mà” giọng lè nhè

-“em làm nhảm gì mà unnie chẳng hiểu gì hết”

Lập qua lập lại thành ra bây giờ là đối mặt nhau, JiYeon mơ hồ nhìn HyoMin qua men rượu rồi lại nghe cô nói

-“Em thật tệ, muốn đi là đi còn chẳng hỏi xem unnie có buồn không, Yeonie thật tệ”

HyoMin đắm đắm lên người JiYeon trách móc, JiYeon giữ tay HyoMin lại nhìn sâu vào mắt cô, bốn mắt nhìn nhau, sẵn hơi rượu trong người, JiYeon cũng chẳng làm chủ mình nữa, liền leo lên người HyoMin

Ngón tay khẽ lướt qua khuôn mặt ấy, khoảng cách cũng rút ngắn dần, hai đôi môi chạm nhau chậm rãi, từ tốn, giống như ăn một chiếc bánh ngon mà sợ hết vậy.

HyoMin say rồi, vốn là muốn được yêu thương chẳng ngại mà đưa tay câu cổ JiYeon hôn lấy, JiYeon như được tác động, nụ hôn cũng mạnh bạo hơn, đôi môi không ngừng mút mát, chiếc lưỡi cũng len lỏi vào trong tìm bạn, có vị ngọt của cô, vị cay của rượu chúng hoà quyện vào nhau thật hoàn hảo. Bàn tay vô thức cũng chạy đi làm việc của nó, nhẹ kéo ngược chiếc áo của HyoMin lên vòng qua đầu cô rồi vòng tay sau mà buông cúc áo nhỏ gạt ra, chiếc quần sort mặc đi ngủ thì có gì đáng ngại, chỉ một lần có thể cởi cả quần chíp rồi. Nhanh chóng lột đồ của mình, bây giờ chẳng còn gì ngăn cản nữa, hai đôi môi lại tìm tới nhau, bàn tay cũng đã giữ lại ngực cô mà xoa nắn, đưa chân mình đặt vào nơi đó của cô, làm cô không khỏi rên rỉ

-“Ừm, Yeonie...”

-“Phải, nên gọi tên em, lẽ ra luôn gọi tên em”

JiYeon trườn xuống hôn cổ rồi tới ngực, như kẻ say tình, điên cuồng ngẫu nhiên ngực cô, tay cũng nắn bóp mạnh hơn. HyoMin chịu không nổi mà rên lớn

-“Aaaa, Yeonie ah!”

JiYeon rời tay xuống ve vãn bụng HyoMin khiến cô cong người hết mức, không dừng ở đó, JiYeon lại tiếp tục trêu chọc khi đưa tay xuống bên dưới lướt nhẹ xung quanh nơi đó, HyoMin thật sự hết sức chịu đựng ôm chặt lấy JiYeon vẫn còn đang ngẫu nhiên ngực cô. JiYeon nhẹ nhàng đưa chân tách rộng hai chân cô ra rồi đưa ngón tay vào bên trong cô.

-“Aaa, Yeonie, unnie hết chịu nổi rồi”

JiYeon mỉm cười rồi đẩy tay đi nhanh dần, nhanh hơn nữa, sâu vào bên trong cô, khiến cô thỏa mãn, khiến cô phải nhớ nó đã thỏa mãn cho cô như thế nào.

Hạnh phúc nào cũng vậy, ở bên nhau thì thời gian thấm thoát trôi đi, sáng sớm thức giấc, JiYeon nhắm mắt nhìn HyoMin vẫn còn đang say ngủ, hôn nhẹ lên trán

-“Em yêu unnie”

Nhìn cô thêm một chút rồi ra dọn dẹp cái đồng ngoài kia. Sau khi dọn dẹp, thấy cô vẫn ngủ nó lấy đồ rồi đi tắm

HyoMin tỉnh dậy thấy thân ở trần thì nhớ là hôm qua đã hoan lạc thế nào, mò mẫm kiểm quần áo rồi cũng đi ra dọn dẹp nhưng ra thì đã thấy được dọn dẹp cả rồi nên lại đi vào vệ sinh cá nhân, cũng may nhà có hai cái phòng tắm, nếu không chắc hắt cẳng cái tên trong kia ra quá.

JiYeon vừa đi ra vừa lau tóc, không thấy HyoMin trên giường thì ngó nghiêng

-“Minie ah!”

..

-“Đâu rồi”

JiYeon lại lò dò đi ra phòng khách, thấy có “ai đó” đang trong phòng tắm bên ngoài thì lại đi vào trong sấy tóc thay đồ, chuẩn bị đủ tất cả rồi thì kéo vali ra phòng khách ngồi chờ HyoMin.

Một lát sau HyoMin mới xong, thấy JiYeon vẫn còn mải mê với cái điện thoại, tính hù trêu cơ mà lại nhìn thấy “con cừu chuối” đang chạy trên màn hình nên đành thôi mà vào phòng thay đồ. Chuẩn bị đủ cả rồi vẫn thấy người kia ung dung chạy chạy chạy liên nhủ may

-“Yeonie, không đi nữa phải không?”

-“Humm?”

-“Hay là đừng đi nữa” HyoMin chợt nảy ra suy nghĩ

-“Phải đi chứ” nói rồi JiYeon cắt máy rồi đứng dậy kéo vali ra ngoài.

HyoMin đưa JiYeon vòng qua đón ông bà Park rồi mới ra sân bay InCheon. Ông bà Park hành lý chẳng có gì nhiều chỉ có vài thứ coi như là quà cho bạn bè bên Mỹ nên cũng phải chờ đợi gì lâu.

-“Dino, con chuẩn bị đủ mọi thứ rồi chứ”

-“Nae”

-“Sang đó cũng đừng lo lắng quá, trước mắt appa và umma sẽ dẫn dắt cho quen, sau này 2 người chúng ta có đi đâu thì cũng có SeungHo bên đó”

-“Nae”

HyoMin vốn là chỉ tập trung lái xe nhưng khi nghe nhắc tới SeungHo thì bỗng ngạc nhiên, điều này cô chưa nghĩ tới, lẽ nào JiYeon bất giác muốn đi là vì SeungHo, không thể nào, HyoMin bỗng dưng cảm thấy hoang loạn mà không chú ý đèn đỏ liền phanh gấp.

-“HyoMin, con sao vậy?”

-“Dạ, không sao, chỉ là con hơi mệt chút thôi”

-“Unnie không sao thật chứ, có đi được nữa không vậy?” JiYeon lo lắng

-“Không sao, sân bay ngay kia rồi”

Tiếp tục lái xe đi, tới nơi tranh thủ gửi xe rồi vào ghế chờ cùng ông bà Park và JiYeon. Trong lúc ông bà Park đang bàn chuyện du lịch sắp tới, HyoMin mới hỏi

-“Yeonie, em thật sự muốn đi sao”

-“Phải”

-“Lý do là gì vậy?” Thật sự không mong muốn JiYeon nói ra điều cô lo sợ

-“Học, không phải trước em đã nói rồi sao”

HyoMin trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thật may không có nói vì SeungHo

-“Em đã quyết định học gì chưa?”

-“Em đang suy nghĩ, ổn định rồi mới đăng kí học”

-“Ừm, nhưng vẫn là nên sớm chọn lựa, cũng không còn nhiều thời gian nữa”

-“Em biết rồi”

JiYeon miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại thầm oán trách HyoMin, lẽ ra đừng tỏ ra lo lắng cho nó như vậy, lẽ ra nên lạnh nhạt với nó một chút, cô như vậy sẽ khiến nó ích kỷ mà không thể rời đi mất.

Loa sân bay bắt đầu thông báo chuyến bay sắp khởi hành, hành khách mau chóng đi vào, ông bà Park và JiYeon cũng đứng dậy kéo vali, mọi người cùng HyoMin chia tay tạm biệt.

Đến khi tiễn họ tới cổng, HyoMin vẫy tay rồi người lại nhanh chóng để không ai thấy đôi mắt đang rung rung. Định bước đi thì bỗng có vòng tay từ đằng sau ôm lấy.

JiYeon muốn cô lần cuối, nó sợ rằng sau này sẽ không thể làm vậy được nữa. Nó ôm thật chặt rồi mỉm cười nói

-“Tạm biệt, unnie nhớ giữ gìn sức khỏe”

Thấy HyoMin im lặng không nói gì, JiYeon lại ngậm ngùi buông tay, khẽ nhếch miệng cười nhạt rồi kéo vali đi thẳng vào trong, đầu óc mông lung chỉ là tình cảm chị đối với em phải không vậy nên mới cư xử như vậy, đôi khi trong lòng đã mong cô giữ nó lại nhưng không, cô chỉ đứng đó.

HyoMin vốn dĩ muốn quay lại ôm lấy nhưng là nước mắt đã rơi rồi, cô không thể để JiYeon nhìn thấy, cô cũng muốn giữ JiYeon ở lại nhưng cũng không thể gạt bỏ tương lai của nó, vậy nên chỉ biết đứng đó, khóc, rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Idol

5 năm sau tại Hàn Quốc, một ngôi sao thần tượng đang trên thời kỳ đỉnh cao, được biết đến nhờ tài năng thiên phú. Chỉ hơn một năm, đã có trong tay sự nghiệp sáng lạn. Tham gia và được biết đến từ một cuộc thi người mẫu trẻ, liên tục được xuất hiện trên bìa các tạp chí lớn như Elle, Cosmopolitan, ... Sau đó, lấn sân sang sự nghiệp ca hát với ca khúc debut Never Ever với hình ảnh một người con gái đau khổ vì tình yêu nhưng quyết không buông tay từ bỏ. Những hình ảnh nóng bỏng cộng thêm vũ đạo khiêu gợi, ca từ hay, nhanh chóng lấy được thị trường, ca khúc đã liên tục đứng top, nghiêm nhiên sở hữu một số lượng fan hùng hậu khiến người ta phải hoảng sợ những gì cô đang có. Cũng có thể xem cô bây giờ như là “quá nhanh quá nguy hiểm”, các tiền bối cũng phải nể vài phần, thế nhưng cái gì cũng có mặt trái phải của nó vì cái mặt lạnh hay vì sự thành công đang mơ ước mà cô cũng không ít người ghen ghét.

Mới bước xuống xe, đã nghe tiếng hò hét

-“Ryannnnnn, Ryannnnn”

-“Ryan, saranghaeyooooo”

-“Ryannnnnn”

..... Đám đông chật cứng khiến vệ sĩ phải mở đường để lấy lối đi cho cô.

*

Ryan Park

Sinh ngày 07/06/1993

Nơi sinh: Hàn Quốc

Cung Song Tử

Chiều cao 1m67

Cân nặng 45kg

Nhóm máu AB

Tốt nghiệp New York University, khoa Thanh nhạc

Hiện đang hoạt động dưới sự quản lý của MBK Entertainmen.

*

Ryan vẫy chào fan vui vẻ rồi nhanh chóng vào bên trong. Cô vừa nhận lời kịch bản phim điện ảnh The Death Bell 2, tiếp theo phần đầu thành công nên ít nhiều trong lòng cũng có chút lo lắng vì đây là lần đầu thử sức trên vai trò diễn viên. Được biết, diễn viên đóng cặp lần này là Yoon Si Yoon, anh chàng cũng là ngôi sao đang lên, không biết tính khí thế nào. Lật giờ từng trang kịch bản xem xét lại thật kỹ thì có tiếng bên cạnh

-“Xin chào, tôi là Yoon Si Yoon, hy vọng chúng ta sẽ làm việc vui vẻ”

-“Chào anh, tôi là Ryan, hợp tác vui vẻ”

Ryan trong đầu hình thành khuôn mặt của Yoon Si Yoon, một chàng trai không tệ, nụ cười duyên lại lịch thiệp, xem ra không cần lo lắng chuyện không hợp bạn diễn. Phân cảnh cuối nhân vật do Ryan thủ vai bị ngạt nước phải hô hấp nhân tạo, vậy là có kiss scense, đau lòng là tới hơn 300 nụ hôn mới hoàn thành phân cảnh.

-“Ryan-si, thật khó cho cô rồi” Yoon Si Yoon cười trừ đưa chai nước

-“Cảm ơn, Tôi không sao, là công việc thôi mà”

Ryan nhận lấy rồi mỉm cười, đây là lần đầu Yoon Si Yoon thấy cô mỉm cười thực sự trước mặt anh và nụ cười đó hình như vô tình đã đánh cắp trái tim anh rồi.

Hôm nay là buổi họp báo ra mắt phim, tất cả mọi người đều tới đông đủ, phải trả lời tất cả các câu hỏi và trưng ra nụ cười giả tạo đó khiến Ryan cảm thấy thật mệt mỏi.

Buổi họp báo vừa kết thúc, Ryan tính nhanh chóng rời khỏi thì lại được lời mời từ Yoon Si Yoon

-“Ryan-si”

-“Si Yoon oppa, em đã nói rồi, oppa hơn tuổi e, không cần đối đáp kính ngữ như vậy, thật làm em cảm thấy khó thở”

-“Nae, à, ừ, anh biết rồi, sẽ không dùng kính ngữ nữa, cũng muộn rồi, anh biết chỗ này rất được, cùng đi ăn với anh nhé!”

Ryan suy nghĩ một hồi thì đồng ý vì bụng này giờ cũng biểu tình rồi, liền rút điện thoại gọi cho quản lý trình bày hoàn cảnh sau đó lên xe Yoon Si Yoon mà cả hai không hề biết là đã có phóng viên bám theo đằng sau.

-“Ryan, anh quên mất, em ăn được cay không vậy?”

-“Anh hỏi gì kỳ! Đó là món khoái khẩu của em đó!” Ryan chu mỏ

-“Vậy sao? Anh nghĩ những thần tượng nữ tụi em phải chăm sóc da kỹ lưỡng, không ăn ớt cay nóng sẽ mọc mụn hay sao?” Si Yoon híp mắt cười

-“Anh nói cũng đúng, nhưng là em coi trọng khẩu vị hơn” Ryan đắc chí

-“Em đúng là khác biệt mà” Si Yoon cười vui

Tới nơi, Si Yoon lái xe vào bãi đỗ gần đó, chạy qua mở cửa rồi dẫn Ryan ra. Ryan không phải kén chọn gì nhưng Si Yoon này quả thật không tầm thường, dám mời một ngôi sao thần tượng đi ăn vỉa hè cơ đấy.

-“Ryan Idol, không chê nơi này chứ” Si Yoon như sự nhớ ra điều gì đó

-“Anh quả nhiên khác người” Ryan giờ cao ngón tay cái

-“Ý em là...” Si Yoon ngo ngác

-“Không có gì, thật tốt, trước giờ không ai rủ em đi những nơi này nên em là phải nhờ quản lý đi mua đồ về”

-“A, ra vậy, vậy thì tốt rồi, em muốn ăn gì?” Si Yoon mỉm cười đáp

-“tokbukk!” Ryan tươi cười, lại một lần nữa khiến Si Yoon bất động

-“Si Yoon oppa, anh sao vậy” Ryan lấy tay lắc lắc người Yoon Si Yoon

-“À, à không có gì, ajuma, cho cháu”

Si Yoon gỡ đầu gỡ tai rồi quay ra chủ quán gọi đồ.

Đồ ăn nóng hổi bung lên, Ryan bây giờ mới huỷ hoại hình ảnh hình tượng Idol của mình, ăn ngấu nghiến, Si Yoon lại thêm một tập đứng hình

-“Ryan ah, ăn từ từ thôi, nghẹn bây giờ”

-“Em quen rồi, hi hi” phòng miệng vẫn còn đầy thức ăn nói

-“Nhìn em bây giờ anh mới hiểu tại sao fan của em lại đặt cho em cái biệt danh ấy” Si Yoon cười gấp thức ăn bỏ vào miệng

-“Biệt danh?” Ryan vẫn một miệng thức ăn nhưng là dừng lại không nhai nữa mà hỏi

-“Phải, biệt danh là Dino”

-“À, cái đó” Ryan bỗng cười “bố mẹ đã gọi em từ nhỏ”

-“Chà, vậy em đích thực là một con khủng long chính hiệu sao?” Si Yoon há miệng vờ ngạc nhiên trêu chọc Ryan

-“Yah, anh thật quá đáng mà” Ryan lấy tay vói sang đánh đánh vào vai Si Yoon.

Hai người tiếp tục ăn vui vẻ, nào ngờ tất cả mọi hình ảnh này giờ đều đã bị phóng viên lưu giữ lại.

Sáng hôm sau, trên trang nhất các trang báo rầm rộ đưa tin “Ryan Park – Yoon Si Yoon phim giả tình thật”, bài báo nói tới sự thân mật của cả hai từ lúc quay phim, cho tới khi phim kết thúc, lại có cả hình ảnh minh họa rõ nét, hẹn hò ăn tối ngoài đường công khai, vui vẻ đùa giỡn,...

Yoon Si Yoon và Ryan biết được đều là không khỏi ngạc nhiên, Yoon Si Yoon vì lý vốn trái tim đã lệch nhịp bởi Ryan nên cũng không phản ứng gì còn rất vui vẻ tươi cười. Phía Ryan liền nhận được điện thoại của chủ tịch lên gấp.

Cộc cộc

-“Vào đi”

-“Nae, chủ tịch cháu tới rồi” Ryan bước vào cúi chào

-“Ừm, cháu ngồi đi, ta có chút chuyện cần trao đổi”

-“Nae”

-“Về chuyện báo chí đưa tin đó, ta quên chưa thông báo với cháu”

Ryan nghe tới đây thì sững sờ

-“Ý chủ tịch là..”

-“Cháu hãy giả hẹn hò cùng Yoon Si Yoon”

-“Sao ạ?”

-“Chúng ta mới mở hộp báo cho phim “The Death Bell 2” hôm qua, nhận được khá nhiều sự quan tâm, nếu bây giờ hai diễn viên chính thêm tin đồn hẹn hò thì phim chắc chắn sẽ đạt doanh thu cao”

-“Nhưng cháu..” Ryan cắn môi

-“Nghe lời ta, ta vì công ty nhưng cũng là vì sự nghiệp của cháu, đây là phim đầu cháu tham gia nếu thành công thì tiền đồ rất lớn”

Ryan sau một hồi suy nghĩ thì cũng đồng ý, chẳng còn cách nào khác, chủ tịch cũng hài lòng cho cô về nghỉ ngơi vài ngày. Bên kia, Yoon Si Yoon cũng đã được thông báo, thoáng trầm buồn vì giả hẹn hò nhưng dù sao vẫn là được hẹn hò cùng Ryan nên lại phấn khởi ngay mà gọi cho Ryan.

-“Ryan, em biết chuyện rồi chứ”

-“Nae”

-“Vậy giờ em có rảnh không? Anh tới đưa em đi ăn”

-“Vậy cũng được, em được cho nghỉ vài ngày nên cũng rảnh”

-“Chờ anh một chút, 15p nữa có mặt”

-“Nae”

Tất máy, Ryan nhìn vào hình nền điện thoại, hình ảnh hai cô gái tươi cười dựa vào vai nhau bắt gặp cười buồn.

-“HyoMin, hôm nay em chỉ có 1 tiết, bây giờ về luôn phải không?”

-“Nae, có gì không unnie?” HyoMin đang sửa soạn đồ đáp

-“Vậy chúng mình đi shopping rồi đi ăn nha”

-“Nhưng..” HyoMin lưỡng lự

-“Đi đi mà, thật không hiểu nổi sao em có thể tồn tại đến bây giờ chứ, đi dạy rồi về, rồi lại đi dạy rồi về, chẳng chịu ra ngoài, xung quanh có rất nhiều điều hay ho mà em không quan tâm gì cả...”

-“Thôi được rồi, được rồi, em đi là được chứ gì, lần nào unnie cũng vậy à” HyoMin ngán ngẩm lắc đầu

Sau khi JiYeon đi, HyoMin cũng tập quen dần với cuộc sống không có nó bên cạnh, dần dần cũng quen thân với nhiều giáo viên trong trường hơn, đặc biệt là Qri, tên thật là Lee Ji Hyun nhưng cô ấy thích được gọi như vậy, khi HyoMin hỏi tại sao thì cô ấy nói Qri = Q + ri, mà Q thì cute, ri thì trong Pretty, nghĩa là đáng yêu và xinh đẹp. Nhìn vẻ mặt của Qri khi đó khiến cô không khỏi ôm bụng cười, vì một Qri bên ngoài thì khí chất hơn người, ai nhìn chắc nghĩ phải tiểu thư con nhà giàu cuộc sống sang chảnh vậy mà lại hồn nhiên như vậy. Vô tình họ là cặp bạn thân kể từ đó, Qri suốt ngày chỉ thích shopping, cô ấy nói lẽ ra theo ngành thiết kế thời trang nhưng vì bố mẹ muốn nối nghiệp gia đình nên cô mới thi sư phạm, rốt cuộc mới gặp được người bạn này, mỗi lần rủ HyoMin đi đâu, cô ấy lại bắt đầu một bài ca giống như vậy, biết thừa tính HyoMin chắc chắn cô sẽ phải đi cùng thôi, HyoMin cảm thấy như kiếp trước mình có nợ nần gì Qri vậy.

Sau khi Shopping túi lớn túi nhỏ trên tay, hai người tới một nhà hàng sang trọng, bỏ vốn dĩ sau khi JiYeon đi, cô không thích tới nơi ồn ào, chỉ muốn tìm nơi yên tĩnh. Chọn bàn hướng cửa sổ để có thể ngắm cảnh thành phố, hai người mới ngồi xuống gọi đồ.

Qri đang mãi mê kể lể mấy món đồ thì thấy một đôi nam nữ mới tới ngồi bàn cách đó không xa, bỗng nhú mày

-“Nhìn hai người họ thật quen, là đã gặp ở đâu thì phải”

HyoMin vốn không quan tâm, đang ngắm cảnh bỗng thấy con chim đang hót không ngừng bỗng dừng lại mà hỏi vậy thì không khỏi ngạc nhiên quay ra nhìn Qri

-“Unnie nói gì cơ?”

-“Unnie nói hai người ngồi đằng kia, trông rất quen, không biết đã trông thấy ở đâu rồi” Qri vẫn không ngừng quan sát

HyoMin nhìn theo hướng mắt của Qri thì bỗng khựng lại.

-“JiYeon, không phải, em ấy không phải vẫn còn đang bên Mỹ sao, đâu thể ở đây lúc này được” HyoMin miệng lẩm bẩm một mình

-“Em nói gì vậy” Qri hỏi rồi đột nhiên đập bàn sáng mắt nói “A, HyoMin, unnie nhớ ra rồi, hai người họ, đúng rồi là người họ”

-“Họ nào? Unnie nói em chẳng hiểu gì cả” HyoMin nhú mày

-“Em nhìn xem, chàng trai kia là Yoon Si Yoon, diễn viên mới đang lên, còn cô gái đó là Ryan, vừa là người mẫu, ca sĩ còn mới tham gia diễn xuất đang rất nổi tiếng đó, em không biết sao, unnie nghĩ unnie đã là người mù thông tin lắm rồi chứ?”

-“Ryan?” HyoMin neho mắt lại nhìn lần nữa, trong đầu thầm nghĩ ” giống, thật giống”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Ánh Hào Quang

-“Ryan, ăn cái này đi” Yoon Si Yoon liền gấp miếng thịt qua đĩa của Ryan

-“Kumo, oppa, anh cũng ăn đi” Ryan cũng thuận tay gấp lại cho Si Yoon một miếng cá

Hai người ăn vui vẻ mà không để ý phía bên kia có hai người vẫn nhìn sang.

-“Em đi vệ sinh một chút” Ryan đứng lên

-“Ừm” Si Yoon cười đáp

Nhanh chóng tiến vào nhà vệ sinh, Ryan liền rút máy điện thoại đang rung trong túi này giờ, chả là trước khi vào nhà hàng đã tiện tay tắt chuông điện thoại để khỏi ảnh hưởng tới bữa ăn.

-“Con nghe, umma”

-“...”

-“Con là vẫn rất tốt, umma, không khí bên Nam Phi thế nào? Hai người không phải tiết kiệm tiền điện thoại quá đó chứ” Ryan trêu chọc

-“...”

-“Mất sóng gì chứ, umma gạt con, chứ không phải hai người cui chơi ngắm cảnh khắp nơi trên thế giới hay sao, đã bao lâu rồi mới liên lạc cho con, ôi trời, lần cuối cùng umma liên lạc cho con đã hơn 1 năm, hai người muốn con bay qua đó ăn vạ hay sao?”

-“....”

-“Nếu không hai người cứ thay đổi địa điểm liên tục thì con cũng đâu có khó khăn liên lạc như vậy”

-“...”

-“Umma, con đã học xong được một năm rồi, con đã trở về Hàn Quốc rồi”

-“...”

-“Con không phải muốn giấu, mà là muốn nói cũng không được, umma đâu có liên lạc cho con”

-“...”

-“Tất nhiên rồi, lỗi của hai người, không thể trách con”

-“...”

-“Unnie? con chưa có gặp, hiện tại con rất bận rộn, unnie cũng có cuộc sống riêng, umma đừng nói cho unnie con đã về nha, đến thời điểm con sẽ tìm unnie sau.”

-“...”

-“Nae, con biết rồi, tạm biệt umma, hai người đi chơi nhớ giữ sức khỏe nhé”

Cuộc gọi kết thúc, Ryan liền cất máy điện thoại, bước ra nhìn đối diện chính mình trong gương dò xét, đã thay đổi, thật sự đã thay đổi rất nhiều. Quay trở lại bàn, Yoon Si Yoon lại híp mắt cười với cô.

-“Làm gì nhìn em hoài vậy?”

-“Đâu có ai đánh thuê, không mất tiền đương nhiên phải ngắm” Si Yoon pha cười

-“Yah, sao lại không mất tiền, có biết khuôn mặt này là vô giá không?” Ryan hùa theo nghênh mặt

-“Ái chà, vậy đi với anh là hợp rồi” Si Yoon tự mãn

Hai người đùa giỡn vui vẻ, căn bản Ryan coi Si Yoon như người bạn thân thiết nên cũng ra sức đùa, bộc lộ con người thật của cô trong vài năm trở lại đây, đó là lý do tại sao khi ngắm mình trong gương đã lại nghĩ “thay đổi rồi”.

-“HyoMin, ăn nhiều vào, em không thấy em còn hơn cả cá mắm à?” Qri liên tục gấp thức ăn vào đĩa cho HyoMin

-“Unnie nói em mà không nhìn lại mình, unnie thì bằng con cá mắm đó biết không?” Nói rồi HyoMin cũng ra sức gấp lại cho Qri

-“Bạn tốt, unnie không lo cho em thì lo cho ai chứ, sao lại chanh chua vậy?”

-“Yah, sao lại bảo em chanh chua, em chỉ nói đúng sự thật thôi”

-“Được, được, em nói phải, nói phải”

Thấy hai người bên kia đùa giỡn, Qri lại chột nhó ra

-“À, HyoMin, cuối tuần đi xem phim nha”

-“Ừa, trước nay unnie đâu có hứng mấy vụ phim ảnh đó đâu, sao giờ có nhả hứng quá vậy?” HyoMin thắc mắc

-“Bồng dung muốn thử xem tài năng của họ đến đâu mà dân tình láo loạn thôi”

-“Ý unnie là..”

-“Phải, phải, là hai người đó, họ mới đóng chung phim “The Death Bell 2” mà lần trước chúng ta xem phần 1 rồi đó

-“Hả, Qri, không phải chứ, phim ma sao, unnie không nhớ, năm ngoái unnie đã hành hạ em thế nào trong rạp chiếu à?” HyoMi hốt hoảng

-“Nhớ nhớ, sẽ không thể nữa, tại con quý EunJung đó, không nói trước đó là phim kinh dị chỉ đưa có hai vé mời nói phim đó thủ vai chính bảo nhất định phải tới, unnie là không có chuẩn bị tâm lý trước nên mới vậy” Qri uly khuaát nói

-“Chà chà, Ham EunJung, cái cô ca sĩ diễn viên đó sao?”

-“Phải, phải”

-“Vậy EunJung đó rốt cuộc là có mối quan hệ gì với unnie, có phải...” HyoMin chưa hỏi xong thì liền bị chặn lời

-“No, no, đó là em của một người bạn thôi”

-“Lại còn một người bạn nữa sao, ai vậy? Chưa từng nghe unnie kể về ai mà thần bí vậy á?”

-“Người đó, à, thật ra cũng hơi khó nói” Qri bỗng đỏ mặt

-“Ya ya, Qri, không phải unnie sau lưng em đã có ý chung nhân chứ” HyoMin vờ trêu chọc làm như mình là tình nhân của Qri

-“Bạn tốt, dù unnie có ai đó cũng sẽ không bỏ rơi em một mình”

-“Vậy người đó là ai, unnie làm mình thấy tò mò rồi đó”

-“Park So Yeon, hiện đang là DJ bên SR Bar”

-“Làm thế nào mà mấy người quen nhau trong khi công việc thì chẳng liên quan vậy?” HyoMin ngạc nhiên

-“Thì đợt đó unnie cũng buồn vì không được theo thiết kế nên cùng vài người bạn đi chơi, họ đưa unnie tới SR Bar, trong lúc họ vui vẻ thì chỉ có mỗi unnie mặt đưa đám thôi à, bỗng có một cánh tay kéo unnie lên đài DJ, cô ấy điều luyện điều chỉnh mấy cái nút với đĩa đó mà unnie nhìn chẳng hiểu gì hết, chỉ biết nó tạo nên nền nhạc khiến người ta không thể đứng yên được thôi...” Qri thao thao bất tuyệt về con người kia

-“Vậy chốt lại là Qri à, unnie thích con gái sao?” HyoMin đưa tay chắn trước ngực mình tỏ vẻ nghiêm túc

-“Phải, unnie thích SoYeon nhưng không biết em ấy với unnie là sao” Qri vẫn tiếp tục tâm sự ngẩng mặt lên nhìn HyoMin thì khẽ nhủ mày “HyoMin, thái độ cả em là sao?”

HyoMin đang tính chọc Qri thì thấy bộ mặt nhiều cảm xúc đan xen đó liền hạ tay xuống

-“Không có, tính chọc unnie chút thôi” HyoMin cười hề hề

-“Em kỳ thị người đồng tính?” Qri không dừng lại ở đó

-“Không có, không có” HyoMin liền đầu lắc tay xua

-“Có lẽ unnie chọn nhầm bạn”

Qri đứng lên định gọi thanh toán thì HyoMin kéo cô ấy ngồi xuống lại

-“Unnie thật là.. đã nói không phải” giờ thì HyoMin cũng nhủ mày

-“Em như vậy còn không phải sao?” Qri tỏ vẻ hờn dỗi

-“Qri unnie” HyoMin trầm mặc cúi đầu

-“Sao?” Hai tay khoanh trước ngực

-“Vốn dĩ em chưa từng nói điều này với ai, em..”

Qri nghe vậy liền quay ra nhìn HyoMin, hiểu ra trong lòng HyoMin đang có nỗi niềm sâu kín liền kéo tay HyoMin đi thanh toán, có gì từ từ về nhà hẵng nói.

Cuối tuần, theo lịch hẹn, HyoMin cùng Qri đi xem phim, ổn định chỗ ngồi, tắt chuông điện thoại, phim bắt đầu chiếu. Qri miệng nói là vậy mà giờ cũng chẳng khác xưa, mỗi lần thấy đoạn kinh dị liền bám chặt lấy HyoMin mà cào cào, ban đầu HyoMin còn tùy ý, sau liền quay sang hằm hè làm Qri không dám mạnh động nữa, phim cũng chẳng dám xem, cứ lặng lẽ một bóng ngô, một nước cho tới cuối phim.

-“Công nhận họ diễn xuất tốt ha, unnie xem mà sợ hết hồn à”

Qri vừa ra khỏi phòng đã vui vẻ như thường liền nhận lấy ánh mặt miệt thị của Hyo Min

-“Ây, liền sau unnie không rủ em xem phim kinh dị nữa là được chứ gì”

Qri liền túm tay HyoMin đứng đưa rồi kéo đi. HyoMin cũng là giận một chút thôi nhưng sau đó thì hoàn toàn chìm vào suy nghĩ riêng mặc Qri kéo đi đâu thì kéo. Trong khi, Qri đang ngắm nghía vài món đồ da báo – họa tiết yêu thích của cô ấy thì HyoMin bỗng hỏi

-“Unnie, cô diễn viên Ryan đó”

-“Ừm, sao vậy?”

-“Đó là tên thật sao?”

-“Cái đó unnie không rõ, cũng như em thôi, unnie đâu phải fan của ai, chỉ là hôm đó tình cờ đang xem đồ trên mạng thì thấy qua tin đó thôi”

-“Vậy sao?”

-“Em thích Ryan đó rồi sao, cũng phải dù gì cô ấy đang là ngôi sao thần tượng nổi tiếng nhất, rất nhiều fan, nếu muốn biết thêm thông tin em có thể google hỏi profile mà” Qri miệng nói, tay vẫn chọn đồ.

Có vậy cũng không nghĩ ra, HyoMin tự trách mình sao nhiều lúc ngớ dề sợ. Rồi cũng Qri tiếp tục hành trình shopping.

Nói thế rồi công việc nhiều, sắp tới là kỳ thi học kỳ I, mãi lo chuyện học sinh nên HyoMin cũng quên khuấy chuyện tìm hiểu Ryan.

“Và giải thưởng danh giá giành cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, xin chúc mừng Ryan Park”

Tiếng vỗ tay vờ oà, Ryan cũng khó lòng tin được, cô như bất động khi nghe tên mình được reo lên, vốn nghĩ được nhận giải “Diễn viên mới xuất sắc nhất” đã là đã quá xa xỉ, sau đó là thêm “Diễn viên trẻ triển vọng”, cảm xúc đã dâng trào và bây giờ gần như bùng nổ, khi mình được xướng tên nhận giải danh giá nhất. Ryan bước lên bục mà nước mắt rơi không ngừng, MC cũng phải xúc động mà trấn an. Lấy lại bình tĩnh, Ryan lại cúi người

-“Thật sự rất cảm ơn mọi người đã cho tôi vinh dự được đứng đây thêm một lần nữa, tất cả mọi cảm xúc trong tôi giờ đây như vỡ òa, cảm ơn vì đã dõi theo tôi, đã ủng hộ tôi, tôi sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ hơn nữa, cảm ơn mọi người rất nhiều, kamsamita”.

“The Death Bell 2” thành công rực rỡ đứng đầu về doanh thu được đề cử rất nhiều giải, trong những ngày cuối công chiếu cũng không tồn vế, cả đoàn làm phim đều hứng khởi mở tiệc liên hoan vì đã rinh về rất nhiều giải thưởng trong đó Ryan đã ẵm tới 3 chiếc cup cho lần đầu đi diễn.

-“Si Yoon, Ryan, hai người vất vả rồi” Đạo diễn Cha EunTeuk nâng chén

-“Đâu có, đều là nhờ đạo diễn Cha và mọi người trong đoàn, chúng tôi chỉ là góp sức nhỏ bé thôi” Ryan cười đáp

-“Đúng vậy, chúng tôi mời mọi người 1 ly” Si Yoon tiếp lời

-“Hai người có tốt chất lại khiêm tốn vậy, bảo sao lại được lòng công chúng, tốt tốt, ăn đi nào” Đạo diễn Cha cười nói

-“Nếu không phải đạo diễn Cha đề xuất thì tôi đâu dám lấn sân như vậy, phải là cảm ơn đạo diễn thật nhiều” Ryan nâng chén mời

-“Ryan, bản tính ta không thiên vị, không vì cô đang nổi mà mời, ta đã xem qua MV debut của cô, cảm thấy cô có tố chất diễn viên, nhập cảnh rất tốt nên mới mạn phép” đạo diễn gật đầu

-“Vậy sau này phải nhờ vả đạo diễn nhiều rồi, tôi sắp có dự án mới có lẽ lại phiền đạo diễn” Ryan cười gắp thịt vào đĩa của đạo diễn

-“Không vấn đề, Cha EunTeuk ta người ngoài nói khó thì khó thật nhưng được cộng tác với người có tố chất thì sẵn lòng.”

-“Vậy nhờ đạo diễn ạ”

Buổi tiệc kết thúc, Si Yoon lái xe đưa Ryan về Dorm, hiện tại ở vẫn ở đây từ khi thuộc sự quản lý MBK Entertainment.

-“Ryan” Si Yoon mở lời khi tới cổng

-“Nae” Ryan đang định mở cửa xuống xe thì nghe gọi liền quay đầu lại

-“...” “Chúc ngủ ngon” Si Yoon định nói gì đó nhưng lại thôi, anh quyết định để lần sau nói cũng không vội, hôm nay Ryan uống hơi nhiều, cô ấy chắc cũng mệt rồi.

-“Nae, Oppa, jaljajo, chut” Ryan chồm tới hôn vào má Si Yoon rồi mở cửa vào Dorm, lẳng lặng về phòng lăn ra ngủ luôn mà không biết có người vẫn lấy tay ôm má này giờ còn chưa kịp tỉnh vì hôn vừa đã bay theo cô cả rồi, chỉ đến khi bảo vệ thấy xe đỗ quá lâu mới ra gõ cửa xe, anh mới tỉnh táo lại,

mỉm cười lái xe về.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Là Em Sao?

Bây giờ thì đi đâu trong cái Đại Hàn Dân Quốc này cũng nhắc tới ngôi sao thần tượng Ryan rằng thì tài giỏi thế nào, xuất thần ra sao, rằng thì tài sắc vẹn toàn, liệu có thể có người hoàn hảo như thế.

Sau đại thành công của Ryan, số lượng fan ngày càng hùng hậu nhưng mặt trái thì xuất hiện không ít anti fan tung tin đồn cho rằng cô là được nâng đỡ, cô phẫu thuật thẩm mỹ hay là không phù hợp với Si Yoon,.. vâng, chuyện netizen thì ai cũng biết rồi, nên nhớ dù bạn có hoàn hảo tới cỡ nào cũng sẽ có kẻ không ưa. Chuyện này lại dễ hiểu hơn, tính đến nay, Ryan mới chỉ bắt đầu sự nghiệp được 2 năm nhưng gặt hái được lại quá lớn, sức ép không thể không có, hơn nữa những lần trước hoạt động thành công thì đòi hỏi cho lần sau lại càng khó hơn. Ryan liệu có chịu đựng được thế giới showbiz đầy khốc liệt này.

HyoMin đang lái xe trên đường về nhà sau giờ làm thì bị tắc đường, nhứ mầy cau có

-“Lạ thật, vốn dĩ bình thường đâu có tắc ở đây bao giờ”

Mở kính xe ngó nghiêng quan sát thì nghe ngóng được thì ra Ryan đang quay MV mới gần đây nên fan tới cổ vũ, bất chợt HyoMin mới nhớ ra điều mình muốn làm từ mấy tháng trước, tự cốc đầu trách mình đãng trí, cứ tập trung vào công việc là chẳng nhớ được gì.

Cũng lúc đó, Ryan bước ra từ toà nhà cách đó không xa, fan cũng nháo nhào chạy theo hò hét, vệ sĩ phải đi theo để đảm bảo an toàn, trong một tích tắc nào đó, hai đôi mắt bỗng chạm nhìn nhau, HyoMin như có điện giật trong người, trước trong nhà hàng cũng chỉ là nhìn nghiêng nghiêng, nhưng bây giờ là nhìn trực diện như vậy, quả thật rất giống, không chỉ trên phim ảnh, mà là ngoài đời cũng rất giống, lòng HyoMin thật sự mong đó không phải JiYeon của cô.

Kết thúc dòng suy tư của HyoMin là tiếng còi inh ỏi, ra là sau khi Ryan dời đi thì fan cũng ồ ạt kéo về, đường cũng hết tắc, cô mãi suy nghĩ không để ý liền bị nhắc nhở bằng còi xe. Lái nhanh hết mức có thể về nhà, HyoMin không về nhà như thường lệ mà lên tầng 6, vội ấn mã số cửa vào nhà JiYeon, trông không như trước, cô ngạc nhiên, nếu JiYeon đã về sao lại không tới gặp cô chứ nhưng Ryan đó vì sao lại giống tới vậy, chẳng lẽ đúng như tin đồn, cô ta phẫu thuật thẩm mỹ sao nhưng có bao nhiêu khuôn mặt không chọn lại chọn khuôn mặt của JiYeon, à mà JiYeon của cô rất đẹp mà, HyoMin sau một hồi luyên thuyên lại khoá cửa về nhà.

Tắm rửa xong ăn nhanh gì đó dọn dẹp liền nằm ngả người ra sofa, hôm nay cô rất mệt mỏi, năm nay lại chủ nhiệm lớp 12, cô đã theo lớp từ lớp 10 nên cũng biết tính cách từng học sinh, mọi chuyện cũng dễ hơn nhưng vẫn là phải lo lắng, thường xuyên nhắc nhở động viên học sinh vì đã năm cuối rồi, đôi khi HyoMin cũng muốn dừng lại, có lẽ nghề giáo viên thật sự không thích hợp với cô. Đi nhiều với Qri mới phát hiện ra mình cũng có năng khiếu về thiết kế thời trang, cô dự định sau khi kết thúc năm học này sẽ nghiên cứu sâu hơn bên lĩnh vực đó. Nghĩ đủ thứ chuyện rồi mới chợt nhớ ra.

-“A, Ryan Park”

HyoMin liền bật dậy lấy chiếc MacBook Air ra gõ gõ.

-“Aigoo, mình là chúa đãng trí mà, đầu rồi, xem nào, nhiều thế này thì biết cái nào chứ...” HyoMin kéo lên lại kéo xuống” ề, ấn đại một cái xem sao, Ryan Park – JiYeon rốt cuộc tại sao lại có người giống người như vậy chứ, a đây rồi”

HyoMin neho mắt nhìn từng dòng chữ lại còn có cả đầy hình ảnh của Ryan xung quanh

-“Tên Ryan Park, cái này biết rồi, ngày sinh 7/6/93. hờ, cùng ngày sinh với JiYeon, nhóm máu AB, cái này mình không có để ý”

HyoMin nhứ mầy xem tiếp

“xem nào, xuất hiện trong một cuộc thi người mẫu, sau đó lấn sân sang ca sĩ, mới debut được 1 năm sao, ca khúc Never Ever lọt top, trụ hạng trong nhiều tuần lại còn được mấy cái cup”

Tới đây thì HyoMin mở thêm tab, vào MelOn tìm bài hát Never Ever lên nghe rồi chỉnh lại tab cũ tiếp tục đọc

“Tham gia phim “The Death Bell 2” và phim giả tình thật với Yoon Si Yoon, hờ”

Dù biết là không liên quan tới mình nhưng khuôn mặt đó hên hò cùng người khác bỗng nhiên HyoMin có chút khó chịu

....

“Nhận được 3 giải cho vai diễn vừa rồi sao? Chỉ cách đây vài hôm, mình đúng là mù thông tin mà, chà, cô ta có được coi là thần thánh không nhỉ, dù mình không quan tâm tới giới showbiz nhưng mới phát triển sự nghiệp không bao lâu mà thành tựu không ít nếu không muốn nói là quá nhiều, hẳn số người ganh tị cũng không nhỏ, hiện đang thuộc sự quản lý của MBK Entertainment”

...

Sau khi đọc hết thông tin, HyoMin thấy còn có các comment phía bên dưới

-“Ryan là tuyệt nhất”

-“Ryan, em yêu chỉ”

-“Tại sao lại có người hoàn hảo vậy chứ?”

-“Hãy trả lại trái tim cho tôi”

...

-“Dino, thật mong chờ sản phẩm mới ra lò”

HyoMin chợt khựng lại trước comment này.

-“Dino, nghe quen vậy, à phải rồi, là bố mẹ luôn gọi JiYeon như vậy”

HyoMin nhìn lại những bức ảnh Ryan trên màn hình rồi lại nhìn vào màn hình điện thoại của cô là một người đang tươi cười kéo tay cô đi, lòng tự hỏi

“Ryan này rốt cuộc là sao?”

Vốn dĩ HyoMin muốn hỏi ông bà Park về JiYeon nhưng họ lại suốt ngày đi du lịch, bên đầu còn thông báo tình hình JiYeon cho cô biết sau đó thì lặn mất tăm hơi, liên lạc với họ còn khó khăn hơn cả gặp Thủ tướng vậy, cô còn không ngờ tới là JiYeon – con khủng long đó còn mãi mê học hơn cả cô năm xưa, 5 năm không hề một mẩu tin nhắn nào, cho tới bây giờ cũng gần 6 năm rồi, cô rất nhớ nó không biết nó có nhớ cô như cô đã nhớ nó trong gần 6 năm qua, bất giác một giọt nước mắt lăn dài, HyoMin vội lấy tay gạt đi, khẽ gấp MacBook lại, cô về giường ngủ.

Sáng hôm sau là chủ nhật, muốn ngủ dậy muộn một chút nhưng điện thoại cứ kêu inh ỏi, HyoMin đành lồm cồm bò dậy với điện thoại nghe

-“unnie à, hôm nay là ngày nghỉ duy nhất trong tuần đó, tha cho em đi có được không?” HyoMin khản khản

-“...”

-“cái đó..” HyoMin vẫn còn mắt nhắm mắt mở lại bị ngắt lời

-“...”

-“tôi này? Vậy mà bây giờ unnie đã phá em là sao?”

-“...”

-“em có nhiều đồ rồi mà”

-“...”

-“cũng chỉ là đi bar, có gì đâu quan trọng”

-“...”

-“thôi thôi, được rồi được rồi, dậy đây, chuẩn bị xong sẽ qua đón unnie, được rồi chứ, em tắt máy đây.

HyoMin bỏ điện thoại qua một bên rồi đứng dậy vươn vai ngáp dài, gấp lại chăn mền chỉnh chu thì bước vào nhà tắm vệ sinh cá nhân. Một lúc sau mới trở ra vội thay đồ rồi tới nhà Qri.

Chuyện là Qri được mời tới party cuối năm của SR Bar, hôm nay chỉ mời những nhân vật đặc biệt chỉ không mở cho khách vào như mọi khi, đồ thì cô ấy không có thiếu nhưng là đi gặp mặt người thân thương thì chẳng ưng mắt cái nào liền kéo HyoMin đi cùng, HyoMin thương Qri vì tình cảm đơn phương đã lâu muốn thúc đẩy cuộc tình này, coi như gả Qri cho người ta để cô được yên giấc mỗi sáng chủ nhật chứ tốt đẹp gì đâu. Đùa chút vậy thôi, HyoMin là đã tiếp xúc qua SoYeon đó một lần, cảm thấy con người này không tệ, có thể gửi gắm người bạn tốt của cô cho người đó, chứng kiến cảnh Qri suốt

ngày thần thờ, HyoMin không khỏi mỉm cười.

Đón được Qri rồi hai người cùng nhau ăn gì đó nhanh nhanh rồi liền xả vào các shop đồ

-“HyoMin, em thấy cái này sao, có phù hợp với không khí party không?”

Qri giờ tới 3-4 chiếc liền một lúc, ban đầu HyoMin cũng nhiệt tình tư vấn, sau đó thì liền bó chân bó tay bó toàn thân với cô bạn này.

Sau 5 tiếng đồng hồ, lượn hết cả cái trung tâm thương mại, HyoMin nhẩm nhẩm trở thành người khuôn vác, mồ hôi nhễ nhại dù ở đây có điều hoà, rõ ràng là kiếp trước xó nợ Qri mà, nếu không đã chẳng bị đẩy đoạ thế này.

-Qri, chúng ta đã đi hết cả trung tâm này rồi, người em cũng hết nơi treo đồ cho unnie rồi” HyoMin thờ hồn hèn vì chạy theo chân Qri

-“Minie bé bỏng, giúp unnie em đâu có thiệt, unnie sẽ đền bù công lao xứng đáng mà” Qri cười gian

-“em không thiếu gì ngoài thiếu ngủ unnie à” nói tới đây HyoMin lại ngáp dài

-“èi, em thật là... unnie gọi em đi vì cũng muốn em chuẩn bị cho tối nay chứ bộ, vậy mà em chẳng chọn gì là sao?”

-“Đi gặp người unnie thâm thương trộm nhớ sao em lại phải chuẩn bị?”

-“thì có người em muốn gặp đó”

-“Người em muốn gặp” HyoMin tròn mắt “cứ cho là mối quan hệ đã đởm cải thiện hơn nhưng chưa có ai khiến em muốn bỏ giấc ngủ như unnie đâu”

-“em chắc chứ” Qri ngạc nhiên

-“phải, còn khác được sao?” HyoMin nhún vai

-“vậy tiếc thật, unnie cứ nghĩ em muốn tìm hiểu nên đã nhờ SoYeon mời người đó tới”

-“tốt cuộc người đó là ai mà unnie cứ thần bí vậy”

-“tối nay đi sẽ biết, nếu không xấu xí trước mặt người ta thì nên lựa đồ đi, đưa bớt đây, unnie xách cùng em”

Nói rồi Qri gỡ bớt đồ trên tay HyoMin, ngoe nguẩy xách đi, HyoMin vì hơi tò mò nên cũng nghe theo sắm vài bộ đồ, hai nàng cứ mãi mê lượn phố lượn phường, tới nhà thì cũng hơn 7h tối, liền nhanh chóng tắm rửa, thay đồ make up, cảm thấy OK mới bắt đầu đi.

Tới SR đã gần 10h, hai nàng bước vào trong tiếng nhạc được tạo hoá từ đôi bàn tay của SoYeon, vừa thấy hai nàng, SoYeon đã bật nhạc đã thu trước đó rồi cầm vài ly rượu lại gần.

-“Qri unnie, HyoMin đến rồi sao”

-“ừm, unnie mới đến, mọi người đến cũng đông rồi nhỉ?” Qri hỏi, HyoMin chỉ mỉm cười gật đầu chào SoYeon

-“Nae, cũng khá đông đủ rồi, chỉ thiếu vài người thôi” SoYeon ngó quanh rồi đưa rượu cho hai người “mời”

Qri, HyoMin nhận rượu từ tay SoYeon rồi cùng ly uống cạn, trò chuyện rôm rả. Một lát sau, SoYeon nhìn hướng ra phía cửa

-“a, đến rồi unnie”

-“đến rồi sao?” Qri cũng quay ra

-“EunJung, bên này” SoYeon giơ tay lên vẫy

Ánh đèn pha trộn, nhấp nháy khiến HyoMin hơi loá mắt, nhìn không rõ, chỉ thấy hơi mờ mờ một cô gái tóc ngắn ngang vai còn đi cùng một người phía sau cô ấy mà thôi.

-“Qri unnie, đã lâu không gặp rồi” EunJung chào hỏi

*Ham EunJung

Sinh ngày: 12/12/1988

Chiều cao: 1m68

Cân nặng: 46kg

Nghề nghiệp: Ca sĩ, diễn viên

Công ty quản lý: MBK Entertainment

*

-“Phải, cũng phải 2-3 tháng nữa, còn tưởng ai đó ngày càng nổi tiếng nên không muốn giao du với kẻ hèn mọn này chứ”

-“Unnie chọc em hoài, em đâu dám có thái độ như vậy với unnie” EunJung đáp rồi lấy hai ly rượu trên khay đưa cho người đứng cạnh bên một ly

-“À, quên nữa, việc unnie như SoYeon unnie, em đã rước người tới đây” EunJung ghé qua thăm thì vào tai Qri

-“Mọi người, hôm nay chúng ta có Ryan Park chung vui”

SoYeon bước lên bục nói lớn, tất cả mọi người đều ngừng việc lại quay qua rồi hò hét lớn tên Ryan. Ngay giờ, HyoMin mãi quan sát EunJung là một gái khá xinh đẹp nhưng có vẻ gì đó rất menly, giờ mới chú ý người phía sau EunJung khi SoYeon giới thiệu

-“Xin chào, tôi là Ryan, hôm nay rất vui khi nhận được lời mời dự Party của SR Bar, chúng ta hãy chơi thật vui nhé!”

Ryan giờ cao ly rượu trong tay nói rồi uống cạn. Đám đông lại càng phấn khích hơn, sức hút của Ryan quả nhiên đáng sợ, để đáp lại tình cảm của mọi người, Ryan nhận lời trình diễn lại Never Ever ngay trong bar cùng sự hỗ trợ nhạc của SoYeon và hỗ trợ vũ đạo của EunJung. Cơ thể đó uyển chuyển trong từng động tác, nóng càng thêm nóng, mọi người phấn khích reo hò, kết thúc ca khúc mọi người cũng thoả mãn không phiền Ryan nữa.

5 người họ tụ họp lại một bàn, SoYeon gọi vài khay rượu toàn ly nhỏ đủ màu đặt lên bàn.

-“Choi thôi nào!! quên nữa, phải giới thiệu lại chứ nhỉ? Đây là Qri unnie, bên cạnh là HyoMin, bên này là EunJung và Ryan chắc mọi người cũng biết rồi” SoYeon chỉ qua Qri và HyoMin

HyoMin này giờ mắt không ngừng nhìn Ryan nhưng khi nghe SoYeon giới thiệu thì liền ngoảnh mặt qua nhìn EunJung rồi cười

-“Rất vui được làm quen” bọn họ nhanh chóng chào hỏi rồi bắt đầu trò chơi

Lẽ đương nhiên thua thì phạt rượu, ai thì cũng phải nếm qua nhưng số là HyoMin không may, một mình cô đã lĩnh hơn nửa số rượu, dám chơi dám chịu hơn nữa cũng là muốn uống khi nghĩ tới JiYeon, cứ từng chén từng chén mà không biết phía bên kia có người đang nhủu mày nhìn cô.

HyoMin đã đánh, Qri cũng chẳng khá hơn, từ lượng lại thấp nên nhanh chóng đã gục. HyoMin xin phép vào nhà vệ sinh một lát, vừa vào tới nơi đã cho ra hết những thứ cần ra, quay lại bồn rửa mặt xúc miệng rồi gục mặt xuống bồn.

-“Unnie không sao chứ, không uống được lẽ ra không nên cố như vậy”

Nghe tiếng nói, HyoMin gượng mình đứng dậy, vừa ngẩng mặt lên đã nhìn thấy trước mặt mình là ngôi sao thần tượng Ryan, khoảnh khắc gần như vậy. HyoMin liền nhếch miệng cười nhạt

-“Park JiYeon, là em sao?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Trốn Tránh

-“Park JiYeon, là em sao?”

HyoMin mơ hồ nhìn, người đổ nhào về phía Ryan. Ryan vội đỡ lấy thân thể ấy

-“Unnie say rồi, HyoMin”

-“Park HyoMin này dù là không tỉnh táo vẫn biết Ryan đó là em, Yeonie”

Nói xong, HyoMin liền gục mặt ngủ ngay trên vai Ryan, Ryan khẽ nhủu mày rồi gọi người HyoMin ra ngoài.

Tới bàn thì nghe SoYeon nói EunJung có chút chuyện đã đi ngay, Qri thì vẫn còn say ngủ trong lòng SoYeon. Ryan bỗng cảm thấy khó chịu vì tình huống

này

-“Unnie, giờ phải làm sao?”

-“Unnie sẽ lo cho Qri, đưa HyoMin tới chỗ em được không?” SoYeon nhún vai không biết làm sao

-“Cái này, em...”

Ryan thật khó xử mà hiện tại cô đang ở dorm của công ty, đi như thế này không bị khiển trách là may lắm rồi, giờ còn vác người đầy mùi rượu này về chắc hết nghỉ quá.

-“Em giúp unnie đi, unnie không thể một mình lo cho hai người được” SoYeon ánh mắt khẩn thiết

-“Thôi được rồi, vậy em đi trước đây”

Suy nghĩ một hồi cũng đành đồng ý, không thể bỏ mặc HyoMin lại đây nhưng cũng không biết đưa đi đâu bây giờ, liền dìu HyoMin tới cửa Bar thì rút điện thoại ra tìm số

-“Yeoboseyo, BoRam unnie, em có chút chuyện cần unnie giúp đỡ”

-“...”

-“Em đang ở SR Bar”

-“..”

-“Nae, em sẽ chờ”

10 phút sau, một chiếc xe Volkswagen trắng đang hướng tới, một cô gái thân hình nhỏ nhắn, nét mặt trẻ thơ mở cửa bước ra

-“Ryan, không phải em lại gây chuyện?”

-“Hi, Boram unnie, cảm ơn vì đã tới”

*Jeon BoRam – 30 tuổi.

Bạn thân của Ryan khi còn bên Mỹ, hiện đang là quản lý của cô trực thuộc MBK Entertainment*

BoRam phụ giúp Ryan dìu HyoMin vào trong xe, yên ổn rồi chiếc xe mới bắt đầu rời bánh.

-“Ryan, cô gái này...” BoRam liếc qua gương chiếu hậu nhìn Ryan thắc mắc

-“Phải, là người đó” Ryan kéo HyoMin sát lại người, để cô dựa lên vai mình

-“Nhưng tại sao lại?”

-“EunJung unnie mời em tới dự party, chỉ là vô tình gặp mà thôi” cúi nhìn người bên cạnh, Ryan khẽ lấy tay gạt vài sợi tóc đang vương trên khuôn mặt kia

-“Nếu vậy..?”

-“Không sao đâu, unnie đừng nghĩ nhiều, giờ chúng ta làm sao đây, không thể đưa về Dorm được”

-“Chẳng phải em biết nhà cô ấy sao, đưa về là được mà”

-“Không được, unnie ấy...” Ryan nghĩ ngợi một chút “trong khi say đã nhắc tới JiYeon, nếu biết em đưa về không phải càng chắc chắn em là JiYeon sao? Là em đã trốn tránh gần 6 năm, cũng không quan tâm unnie ấy giờ ra sao, có hạnh phúc bên người ấy, là em đã luôn cố gạt unnie ấy ra khỏi tâm trí, em không thể đứng trước unnie với thân phận JiYeon được đâu..”

BoRam nhìn đứa em này thì cảm thấy thật đau lòng mà nhớ lại.

flash back

Khoảng hơn 5 năm trước, BoRam được bạn nhờ quản lý MY Bar tại New York, đang ở trong phòng vừa nằm vừa ăn vừa xem TV thì thấy nhân viên chạy vào báo là đã đến giờ Bar đóng cửa nhưng có một cô gái vì quá say nên không chịu về còn làm loạn. BoRam nhú mày, thậm bực đứng là ăn cũng không yên mà, cho phép nhân viên xong việc thì cứ ra về trước, mọi chuyện để cô giải quyết.

Sau khi nhân viên về hết, cô gái kia cũng say ngủ từ lâu, BoRam mới tiến lại gần, khoanh tay trước ngực, lắc đầu ca thán

-“Giới trẻ bây giờ thật là.. xinh đẹp như vậy lại say xin bên ngoài đến thế này không biết rất nguy hiểm hay sao, nếu tôi không phải con gái thì chết chắc dưới tay lũ hám sắc rồi nhè..”

-“em nhớ unnie..”

BoRam đang ca thán bỗng nghe người kia nói mê thì cười

-“Nhớ người ta thì phải tìm đến người ta nói cuo người ta biết chứ sao lại đến Bar uống cho say mềm, đồ ngốc này, dậy đi”

BoRam lay lay người kia dậy, thấy không phản xạ gì thì cau mày

-“Cô gái, dậy đi, có biết là đang cản trở đường sống của tôi không hả, gói Snack còn đang ăn dở kia, không nhanh nó ỉu mất ai đền cho tôi hả?” BoRam chu mỏ lay người kia

Hoàn toàn bất động, BoRam thở dài chẳng biết làm sao đành dìu người kia vào phòng đặt lên sofa.

-“Gan thật đấy, tôi mà là con trai thì...”

BoRam chếp chếp miệng rồi ngoe nguẩy đi lấy đồ ăn, xem phim tiếp, chứ bây giờ làm sao về được.

Sáng hôm sau, BoRam đang say ngủ cạnh bên sofa thì bỗng ăn nguyên cả cái gối mà cô hay tựa lưng vào đầu.

-“Yah, ai chơi gì kỳ vậy?” BoRam nhăn nhó xoa đầu

-“Cô là ai, sao lại ở đây hả?” Người đó che tay đề phòng

-“Tôi phải hỏi cô mới đúng, con gái con đưa đi chơi khuya uống rượu say đến mức nhà không về nổi, cô có biết đây là đâu không hả?” BoRam phát cáu, chả mấy ai nhìn thấy cô cáu đến vậy, ai nhìn vào cũng thấy cô như là đứa trẻ vui tươi, cô vốn dĩ như người không tuổi mà.

-“O” Người đó sững người, tỉnh dậy đã thấy ai đó gục đầu cạnh sofa chẳng nghĩ ngợi gì mà choảng người ta luôn, bây giờ mới nhìn xung quanh “Đây là đâu?”

-“MY Bar” BoRam đứng dậy “cô không tính về sao”

-“À, phải rồi, xin lỗi, tôi...”

-“Không sao, con gái không nên một mình ở ngoài khuya như vậy, tôi là BoRam quản lý ở đây”

-“Ừm, rất vui được biết cô, tôi là Ryan, 17 tuổi”

-“17 tuổi?”

-“Phải, có sao, cô thì cũng chỉ ngang tuổi tôi chứ gì đâu ngạc nhiên” người đó nhìn quanh căn phòng

-“Ngang tuổi, tôi đã 24 rồi”

-“24? Really?”

-“Yes, little sis”

-“OMG, I’m sorry”

-“Không sao, ai cũng nghĩ vậy mà, nhưng em là người định cư hay du học”

-“Em là người Hàn Quốc, mới sang vài tháng thôi, đi du học đó”

-“Hàn Quốc? Vậy chúng ta đồng hương rồi, hiện tại em ở đâu?” BoRam chẳng ngại nói tiếng mẹ đẻ, đã bao lâu rồi giờ mới được nói

-“Vậy unnie cũng người Hàn Quốc sao? Tốt thật, em ở gần đây thôi” Ryan vui vẻ trả lời

-“Em vào vệ sinh cá nhân đi rồi chúng ta đi ăn gì đó, vì em mà cả đêm qua unnie khổ sở lắm đó, em phải khao trả ơn unnie mới được” BoRam hí hửng

-“Ok, no problem, big sis”

end Flash Back

-“Vậy đưa về nhà unnie vậy!” BoRam lấy tay day day thái dương, trách đời sao toàn để cô khổ sở với những con ma men vậy.

Tối nọ, hai người diu HyoMin vào phòng ngủ, RyAn ở lại lo cho HyoMin, còn BoRam đi cất xe, ngo qua xem có cần gì không rồi cũng về phòng mình. Cũng may, nhà BoRam rộng có nhiều phòng, không thì hai người kia cũng bị đá ra phòng khách cho xem.

Ryan ngồi nhìn HyoMin nằm ngủ mà cau mày lại nghe tiếng HyoMin nói trong hơi men

-“JiYeon, đi đâu vậy, tại sao không liên lạc với unnie, có biết unnie rất lo lắng, rất nhớ em không? JiYeon, trở về đi, đừng đi nữa...”

Ryan bỗng thấy nhói lòng, tay hướng mặt HyoMin mà chạm vào vuốt nhẹ

-“Minie, em cũng rất nhớ unnie”

flash back

6 năm trước, khi JiYeon cất bước ra đi, ông bà Park cũng chỉ ổn định cho nó một tháng rồi lại lên đường đi du lịch, bà Park đã dặn dò đưa địa chỉ của SeungHo nói có gì qua đó nhưng JiYeon không muốn nhờ vả cậu ấy nên tự mình loay hoay ở đây. Đêm xuống cũng là lúc nó cảm thấy cô đơn nhất, nó muốn gọi cho HyoMin nhưng lại sợ làm phiền cô, có thể cô đang ở bên Fu Xinbo, nghĩ tới lại thêm đau lòng, nó bắt đầu ra vào các quán Bar mượn rượu quên sầu, rốt cuộc sầu chẳng thấy quên đâu, đêm nhà lại nằm ca hát, hát hoài hát mãi bỗng thấy nhận ra hình như trước đây mình chưa từng hát, giờ hát nhiều vậy, nó thấy bản thân dường như có năng khiếu, sau đó nó quyết định nộp hồ sơ vào trường New York University khoa Thanh Nhạc, thật không ngờ lại đỗ cao, nhập cảnh đã phải đổi tên nên bây giờ trong trường, Ryan Park cũng là cái tên có tiếng. Vài tháng sau, vốn dĩ việc học cũng làm nó phần nào thôi nhớ tới HyoMin thì nó lại nhận được điện thoại của bà Park, bà nói đi du lịch rất vui, hỏi nó tình hình ra sao, có ổn không? Nó cũng vui vẻ trả lời nhưng không có nhắc tới chuyện học gì, chỉ nói mọi chuyện đều tốt. Chuyện qua chuyện lại, bà Park đột nhiên lại nhắc tới HyoMin, nói hai người đã lâu vậy rồi, bà cần phải thúc giục mới được, JiYeon vốn không hiểu chuyện, cứ nghe vậy là đã như bị ngắt điện rồi. Tối đó, JiYeon lại lò mò qua quán Bar, nó rất buồn, uống rất nhiều say tới chẳng biết trời đất gì nữa, cũng là hôm đó mới quen được người bạn cũng là người Hàn Quốc, hơn nó 7 tuổi, đang giúp đỡ bạn quản lý tại quán Bar, mới tốt nghiệp ngành quản trị kinh doanh.

Sau này, người đó cũng giúp đỡ JiYeon rất nhiều, còn hướng nó về Hàn Quốc phát triển sự nghiệp, thấy nó có vẻ lo lắng, người đó đã kéo nó đi khắp nơi, giúp mở còi mở giao tiếp với mọi người, còn hứa sẽ theo nó về Hàn Quốc.

Sau khi tốt nghiệp, người JiYeon trở về nước, người đó cũng giữ lời hứa, nó thấy người đó có những mối quan hệ thật tốt, thậm chí cô ấy tốt như vậy, đương nhiên xung quanh cũng là những người thật tốt. Tạm thời, hai người cùng ở chung tại nhà người đó ở Hàn Quốc bên khu Gangnam, đang say lịt qua lịt lại trên giường ôm con khủng long ngủ, JiYeon bỗng bị dựng dậy.

-“Ryan, cuộc thi này rất tốt, em xem này”

-“BoRam unnie, em buồn ngủ lắm” JiYeon nhào người xuống nằm thì lại bị dựng dậy

-“Em có tỉnh táo lại ngay không hả, bây giờ em đã 24 tuổi rồi nếu không nhanh sẽ không thể phát triển sự nghiệp được, em đi thi đi, sau đó unnie sẽ kéo em về công ty unnie đang làm quản lý ở đó rồi làm quản lý riêng cho em”

JiYeon nghe vậy liền mỉm cười

-“Là unnie nói đó nha, làm quản lý riêng cho em, được em sẽ đi thi” hí hửng chạy vào nhà tắm

-“bà cô của tôi ạ, em thấy unnie ở bên em suốt mấy năm qua như vậy có khác gì quản lý riêng không hả” BoRam ngán ngẩm lắc đầu ra ngoài

End flash back

Thấy HyoMin đã say ngủ, Ryan liền đứng dậy ra ngoài đóng cửa lại, hướng qua phòng BoRam gõ cửa

-“Vào đi”

-“Unnie”

-“Sao không nghỉ đi? Mai em có lịch trình đó”

-“Em biết nên bây giờ em sẽ về dorm”

-“Muộn lắm rồi, ở lại đây cũng được, trước ở mãi không sao, giờ là người nổi tiếng nên chê sao” BoRam trêu chọc

-“Không có, em.. em.” Ryan vội xua tay

Nhìn thấy sự lúng túng của Ryan, BoRam thờ dãi

-“Ryan, em còn định trốn tránh tới bao giờ”

Đã hơn 5 năm, ở bên cạnh BoRam không phải không biết, người nằm trong phòng kia chính là người trong ảnh nền điện thoại của Ryan, đã không ít lần BoRam chứng kiến Ryan ngắm nhìn hình người đó đến ngẩn ngơ, khi đã quá thân rồi Ryan mới chịu mở lòng mà tâm sự mọi chuyện, BoRam thì cũng chỉ nghe từ một phía nhưng đã cô sống đến tận bây giờ, ít nhiều cũng hiểu chuyện hơn, rõ ràng có uẩn khúc gì đó, cô đã từng thắc mắc tại sao Ryan không

hỏi rõ HyoMin nhưng Ryan chỉ lắc đầu rồi lẩn sang chuyện khác, rõ ràng là Ryan đang trốn tránh, không dám đối diện với hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chính Là Em!

Dự là sẽ có nhiều tình tiết mới nhưng nhiều bạn mong ngóng 2 cục nợ của đời au quay lại quá nên có khi au sẽ end fic sớm :(chắc cũng vài chap nữa thôi. Au sẽ chuyển qua fic mới, có ai muốn đặt fic gì không thì cmt nhé! Cảm ơn các bạn thời gian qua đã ủng hộ cho fic đầu tay này!

Gamsamita!!

BoRam nhìn Ryan trước mặt không khỏi phiền lòng, cô không biết Ryan này sẽ còn trốn chạy tới bao giờ nữa, tới Mỹ cũng vì người đó, trở về cũng là muốn biết người đó ra sao, cô thừa hiểu Ryan chỉ lấy cô ra đề là cái cớ chứ trước hay sau Ryan này cũng sẽ về nước, cô chỉ là mong Ryan sớm vui vẻ nên đẩy nhanh tiến độ để cái đồ cứng đầu này mau trở về. Cô biết thực lực của Ryan, sớm hay muộn gì Ryan cũng sẽ thành công nhưng vẫn hăm dọa cái độ tuổi 24 đó để người đó mau mau biết tới. Họạ là 1 năm sau, Ryan đã nổi tiếng rồi, cô vẫn không thấy người đó xuất hiện, lẽ nào người thật sự không quan tâm nữa, đã hạnh phúc bên người khác như Ryan nói, BoRam ngay lúc đó đã có ý định gạt bỏ suy nghĩ về người đó ra khỏi đầu Ryan, cô không thể để Ryan như vậy mãi được, phải khuyên bảo biết bao nhiêu trong suốt 5 năm ở Mỹ, Ryan đó mới chịu mở miệng, mở lòng ra mà giao tiếp với mọi người xung quanh, lúc đó cô chỉ một suy nghĩ trong đầu, Ryan này đi học thanh nhạc tính hát cho một mình nghe hay sao? Bây giờ, cũng may không bị mang tiếng chảnh chọe nhưng cứ nhìn cái mặt không cười đó xem, có khác nào đi khiêu khích người khác đâu. Cũng biết chuyện hò với Yoon Si Yoon chỉ một mục đích PR cho phim “The Death Bell 2” nhưng thật sự thấy trong số những người quen biết trong showbiz thì Si Yoon là thân với Ryan hơn cả, cô đã nghĩ có khi nào hai người này có bất chia tay cũng không đành. Nhưng hiện tại cũng gần 2 năm kể từ khi Ryan phát triển sự nghiệp tại đây, khi cô đã dường như quên đi thì cô lại thấy người đó xuất hiện bên cạnh Ryan, thật lo lắng cho đứa trẻ của cô, chỉ nhìn qua thôi, cũng biết Ryan còn yêu người đó thế nào.

-“Ryan, unnie không muốn nói nữa nhưng unnie hoặc là em đối diện trực tiếp hoặc ngừng lại thứ tình cảm đó, đều là giải thoát cho em, unnie không kỳ thị người đồng tính, trước là lo cho em phải chịu tổn thương, sau cũng là lo cho sự nghiệp của em, giờ em đang trên đỉnh cao của sự nghiệp, chuyện đó không đùa được đâu, một khi rơi xuống rất khó để trở lại”

-“Em, em..” Ryan vẫn cúi đầu, tay bấu chặt vào nhau

-“Em biết unnie đối với em như thế nào phải không? Dù không cùng huyết thống nhưng từ lâu unnie đã xem như máu mủ của mình, unnie chỉ mong điều tốt nhất với em mà thôi, dù em quyết định thế nào, unnie vẫn sẽ ủng hộ em nhưng mọi chuyện phải rõ ràng Ryan à, em không thể cứ lấp lửng mãi như vậy được”

-“Em.. em sẽ suy nghĩ”

-“Cũng muộn rồi, em đi nghỉ đi”

-“Nae”

Bước ra đóng cửa phòng lại, Ryan đi đi lại lại trước cánh cửa phòng mà HyoMin đang nằm trong đó, thừa hiểu BoRam tốt với mình thế nào, unnie ấy đã bỏ lỡ biết bao cơ hội làm việc tốt, tới giờ đã 30 mà cũng chẳng yêu đương gì, cũng coi như là hy sinh cả tuổi thanh xuân vì Ryan, lại nghĩ tới những lời unnie ấy vừa nói, phải, cũng chính vì đây là tình yêu đồng tính nên năm xưa nó và HyoMin không thể công khai, không thể nói rõ với bà Park để rồi chứng kiến HyoMin và Fu XinBo bên nhau ngay trước mắt không thể làm gì mà chỉ biết chạy trốn. Giờ là thân tượng của giới trẻ thì còn khó hơn, phải đối diện không phải là những người quen, không chỉ là ông bà Park mà là cả cái showbiz này, cả cái xã hội này. Thành công của ngày hôm nay cũng là BoRam giúp đỡ mà nên nếu sự nghiệp đổ bể cũng là hủy hoại công sức của unnie ấy, mà hơn đề hơn cả là dù còn yêu thương HyoMin thế nào cũng là vô nghĩa khi người trong lòng HyoMin kia không phải là nó. Quyết định không vào phòng mà ra sofa ngoài phòng khách, Ryan nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, hôm nay quả thật rất mệt mỏi rồi. Đến trong giấc mơ, miệng cũng không ngừng lẩm nhai

“Tôi không phải Park JiYeon”

Sáng sớm thức dậy đầu đau như búa bổ, HyoMin lấy hai tay ôm chặt lấy đầu mà day day, nhắm mắt trước ánh sáng bên khung cửa sổ, cảnh vật này..

-“Aaaaaaaaa” nhận ra đây không phải phòng mình, HyoMin liền lật chăn nhào người dậy, ngó qua ngó lại trong phòng “ủa, đây là đâu vậy?”

Lò dò bước ra ngoài, đi hết cả nhà không thấy ai, cô dừng lại nơi phòng khách thì thấy một ít đồ ăn và một notice đặt trên bàn.

-“Chào unnie, tôi là Ryan, tối qua unnie say quá, SoYeon unnie có nhờ tôi đưa unnie về nhưng tôi không biết nhà nên đưa unnie tới đây, đây là nhà chị quản lý của tôi nên unnie không cần lo, tôi có lịch trình nên phải đi trước, tôi có để đồ ăn sẵn đó, unnie ăn đi rồi đi sau nhé, tạm biệt”

HyoMin nhủ mày, suy nghĩ gì đó, vào phòng tắm vệ sinh cá nhân rồi mới ra ăn, dọn dẹp xong cô mới bắt taxi tới SR Bar để lấy xe. HyoMin vào trong tìm SoYeon nhưng người ở đó nói, tối qua, Qri say nên SoYeon đã đưa về, buổi sáng bar không hoạt động nên chắc tối SoYeon mới qua rồi chỉ chỗ để xe của cô. HyoMin lấy xe rồi lái ra, trên đường đi cố liên lạc cho Qri nhưng không được, máy báo thuê bao không liên lạc được, hoặc là Qri đã tắt máy, hoặc là máy hết pin, không biết Qri đã về chưa nên HyoMin vòng qua nhà cô ấy, ấn chuông mãi cũng không thấy ai ra vậy là chưa về rồi, tính gọi cho SoYeon nhưng lại nhớ ra mình không có lưu số nên giờ thì chịu rồi, HyoMin quay trở lại xe đi về.

Phải tới buổi chiều, Qri mới liên lạc cho HyoMin.

-“Yeoboseyo, unnie à, làm gì mà giờ mới xuất hiện vậy?” HyoMin ngán ngẩm cầm chiếc điện thoại

-“...”

-“Hả, gì cơ, khoan khoan, giờ unnie đang ở đâu?” HyoMin bỗng hứng thú

-“...”

-“Được, chờ chút, em qua nhà unnie”

HyoMin liền thay đồ rồi qua nhà Qri. Vừa tới nơi đã bấm chuông liên hồi

-“Trời ơi, em tính phá chuông nhà unnie sao?” Qri vừa mở cửa đã khở sở xót xa cái chuông

-“Ai bảo unnie làm gì mà lâu, mãi không mở cửa cơ?” HyoMin chạy vọt vào nhà không quên tháo guốc

-“Yah, chứ không phải vì em hóng quá hay sao, từ lúc em bấm chuông lần đầu tới lúc unnie ra mở cửa chưa tới 1 phút à” Qri trách trách nhưng tay thì rót nước với cầm dao với đĩa qua bàn gọt hoa quả

-“Êi, thôi cho qua đi, vào vấn đề chính, sao sao, tối qua, chuyện gì đã xảy ra rồi” HyoMin khoanh tay đặt trên bàn, cầm tựa lên đó, mắt nháy nháy, miệng cười gian

-“Chuyện gì là gì chứ, em nghĩ đi đâu vậy?” Qri mặt đỏ bừng, tay vẫn gọt gọt quả táo

-“Thật không vậy? Chứ bộ unnie đánh phẩn má hồng quá đà đó hả?” HyoMin liền đổi tư thế ngồi thẳng dậy, một tay chống cằm, một tay xoay xoay ngón tay về hình tròn trên mặt bàn, nhủ một bên mày nhìn Qri

-“Thì cũng đâu có gì, chỉ là unnie say, sau đó SoYeon đưa về nhà cô ấy thôi” Qri nhìn bộ dạng HyoMin thì biết không thể không nói được đâu

-“rồi sao nữa” giờ thì HyoMin đưa cả hai tay chống cằm

-“Em làm gì cứ như điều tra tội phạm vậy, ăn đi”

Qri cảm miếng táo mới bỏ nhét thẳng vào miệng HyoMin đang tra khảo kia, HyoMin đỡ lấy miếng táo quá to trên miệng hắt hắt cảm ý chỉ nói tiếp đi

-“Thì sau đó unnie ngủ ở phòng SoYeon, còn cô ấy ra phòng khách ngủ”

-“Chỉ vậy thôi sao” HyoMin nhủ mày như xem phim gặp phải cảnh không thích

-“Ừm, chứ em nghĩ sao” Qri cũng đưa miếng táo lên cắn

-“Chán chết” HyoMin với tay lấy miếng khác

-“nhưng mà còn có chuyện khác cơ” Qri cũng tùm tùm cười ngượng

-“sao? Chuyện gì? Unnie cứ làm em tò mò chết đi được”

-“Sau khi tỉnh dậy, unnie có gặp SoYeon ngoài phòng khách”

HyoMin tập trung cao độ ngừng ăn lại hai tay chống cằm, mắt chớp chớp

-“SoYeon hỏi unnie có nhớ chuyện gì xảy hôm qua không? Unnie nói unnie chỉ biết là unnie đã say, sau đó thì không biết gì nữa...”

flash back

Buổi sáng tại nhà SoYeon

-“Qri, unnie thật sự không nhớ gì sao?” SoYeon khoanh tay trước ngực nhìn Qri

Qri nhìn SoYeon ái ngại cười cười

-“Ừm, unnie đã làm gì không phải sao như là làm bồn xe em, hay là...” Qri diễn tả rồi chột khựng lại

-“hay là sao?” SoYeon hứng thú chờ đợi câu trả lời của Qri

-“.. à ..à.. unnie đã .. cái đó .. unnie.. đã nôn ra người em sao”

Qri nhắm chặt mắt, nếu là thật thì cô ấy không biết chui vào đâu cho biết xấu hổ nữa, SoYeon nhìn biểu hiện của Qri thì mặc cười vì vẻ đáng yêu của con người có vẻ ngoài lãnh đạm kia nụnh vẫn cố nén cười

-“Không có nhưng những gì unnie làm còn kinh khủng hơn thế” SoYeon tỏ vẻ không hài lòng

-“hả? Unnie làm gì?” Qri liền mở mắt, hoảng hốt nói

-“Unnie” SoYeon nói rồi từng bước tiến lại gần Qri

-“đã” SoYeon lại gần hơn gần hơn

- “hôn em” khoảng cách đã rất gần

Qri giờ đã bị SoYeon đẩy tới áp sát vào tường

-” ờ, thật có chuyện đó sao” sức nóng toả ra, Qri bỗng lấm thắm mồ hôi

-“Hôn nữa” SoYeon đưa tay giữ lấy cằm Qri đang run rẩy kia

-“unnie còn nói yêu em thật nhiều” SoYeon nhìn thấy biểu hiện trước mắt bây giờ thật thú vị “Qri, unnie thật sự yêu em sao” SoYeon nghiêng mắt nhìn Qri, hướng sát môi Qri nói

-“O, unnie.. unnie” Qri lúng túng trước hành động của SoYeon

-“Unnie làm sao?”

SoYeon lại nói, phả hương thơm từ miệng qua, Qri có thể cảm nhận được hương vị bạc hà cay ngọt đó, nhắm chặt mắt lại, cô quyết định nói ra lòng mình

-“Phải, unnie yêu em, Park SoYeon”

Qri không biết SoYeon sẽ thế nào khi biết mình yêu cô ấy, sợ SoYeon sẽ coi Qri như người xa lạ, thật sự rất sợ, đang mãi suy nghĩ thì cô cảm nhận được môi mình như có gì đó chạm vào, thật mềm nhưng không chỉ dừng lại ở đó, phía bên eo cô cũng như có ai ôm lấy, bùng mở mắt ra, Qri tròn mắt bất động nhìn.

SoYeon là đang hôn, là đang ôm lấy cô. Qri nhất thời không biết làm sao, cứ chỉ biết đứng như vậy nhìn SoYeon muốn làm gì thì làm

SoYeon đang nhắm mắt hôn Qri cảm thấy mình không được đáp trả liền cắn môi Qri. Qri nhất thời bị đau liền “a” lên một tiếng, chiếc lưỡi liền bị cuốn lấy bởi một chiếc lưỡi khác. SoYeon thấy Qri cứ đơ ra như vậy thì bực mình vừa buồn cười, môi vẫn không ngừng hôn Qri, tay nhắc bổng người cô ấy lên tiến tới sofa, Qri đang bị nụ hôn làm mất hồn bỗng bị nhắc bổng lên thì càng sợ hãi, tay vòng qua cổ SoYeon bám chặt lấy. SoYeon vốn dĩ ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Qri thì đã biết lý do tại sao 28 năm sống trên đời chưa từng lay động một chàng trai nào, cô không nghĩ mình là người đồng tính mà chỉ đơn giản nghĩ mình là không hứng thú yêu đương, rồi Qri xuất hiện, thế có chúa, cô tình nguyện làm les một lần vì Qri, vậy mà Qri ngay ngốc không biết lại còn khổ sở mất mấy tháng ròng.

Hai người yên vị trên sofa, Qri vẫn chưa hết sợ, tay vẫn bám chặt lấy SoYeon nhưng khi thấy SoYeon ngừng hôn liền mở mắt đã thấy người kia đang nhìn mình không chớp mắt thì đỏ mặt quay đi.

SoYeon nhìn Qri mỉm cười, cô biết cô ấy lo lắng điều gì liền chồm tới hôn lên trán cô ấy rồi thì thảo.

“Kyul, em yêu unnie”

Sau đó, liền gục mặt lên hõm cổ Qri ngủ ngon lành. Qri nãy thật không hiểu hết hành động của SoYeon, giờ còn gọi cô bằng tên thân mật, nói yêu cô, bỗng thấy lâng lâng trong người, cái này có được gọi là hạnh phúc không? Qri khẽ nhìn người kia, mỉm cười hạnh phúc mà quên đi cả sức nặng đang đè lên cơ thể mình.

* End Flash Back*

Qri vừa hồi tưởng vừa kể lại, HyoMin thì chăm chú nghe xong lại thấy Qri ngẩn ngơ thì liền gọi

-“Qri, unnie đang kể mà sao lại ngẩn người ra thế?”

-“HyoMin, em thử nghĩ xem, unnie có phải là đã nằm mơ không, aaaaa” Qri bỗng giật nảy mình hét lên

-“Aigooo, unnie thật là làm em hết hồn” HyoMin giật mình thót tim vì Qri đang ngẩn ngơ tự nhiên lại giật đùng đùng hét lên, may mà cô không có tiền sử bệnh tim, không thì cũng chết sớm vì Qri mất

-“Nhưng rồi sau đó thì sao nữa” HyoMin lại hóng tiếp

-“Thì nằm ôm nhau ngủ trên sofa á, dậy thì SoYeon đưa unnie về thôi” Qri nghĩ lại đỏ bừng mặt

-“Chayoooo, vậy là cuối cùng cũng gả unnie được rồi, i’m Freeeeee” HyoMin hét lên sung sướng

-“Yahhh, HyoMin, em như vậy mà được đó hả? À, còn nữa, em, hôm qua đi đâu, hôm qua tuy là say thật nhưng vẫn biết em cũng uống rất nhiều, mà tư lượng thì hơn unnie có chút à? khai mau đi” Qri sức nhớ ra rồi híp mắt nhìn HyoMin

HyoMin mắt đảo vòng quanh giả vờ không nghe nhưng liền bị Qri nhéo cái tay

-“Aaa, em nói, em nói là được mà” HyoMin xuýt xoa cái tay

-“Nói mau” Qri trừng mắt

-“Thì SoYeon nhà unnie đó, muốn ở chung với một mình unnie không à? EunJung thì có việc về từ trước rồi, thành thử ra là..” HyoMin chọi chọi hai ngón tay trở vào nhau

-“Ý em là Ryan?” Qri đoán trong nghi hoặc

-“thì là vậy đó”

-“Vậy là em với Ryan đó là về nhà Ryan hử?”

-“Không có, cô ấy nói là nhà quản lý của cô ấy” HyoMin xua tay

-“À, à, ra vậy, thế rồi sao nữa” Qri cúi đầu gầy gật suy nghĩ rồi dùng cái quay ra hỏi

-“thì em ngủ cho tới sáng luôn, thức dậy họ đã đi cả rồi chỉ để lại notice thôi”

-“Ừm, cơ mà Ryan đó, vẫn biết là thần tượng nhưng mà hình như unnie đã nhìn thấy ở đâu đó trước rồi thì phải”

Qri nhú mày suy nghĩ, một lát sau thì

-“A, phải rồi, nếu không nhầm thì..” Qri xoa xoa cằm, “HyoMin, unnie mượn điện thoại chút coi” liền giật lấy điện thoại đang trên tay HyoMin

HyoMin vừa mới mở điện thoại đọc tin nhắn thì liền bị Qri giật lấy, chưa hết bàng hoàng thì lại bị cái giọng la lối kia làm tim cũng bay ra ngoài

-“Phải rồi, chính là người này, rất giống phải không? JiYeon của em đó và Ryan thật sự rất giống nhau, em nhìn xem chỉ là khác nhau về phong cách thôi, có khi nào họ là song sinh thất lạc không vậy?”

Qri hí hửng nhìn màn hình nền điện thoại của HyoMin.

Điều mà Qri hỏi cũng là điều mà HyoMin thắc mắc, hai người đó rất giống nhau nhưng sắc thái, phong cách, cử chỉ lại khác nhau. Hôm đó, xem profile của Ryan cô, cô chỉ nghĩ duy nhất một điều Ryan có phải JiYeon hay không? Nhưng hôm nay, Qri lại nêu ra cho cô một khả năng nữa, có khi nào JiYeon có chị em song sinh mà không biết không.

-“Qri này” HyoMin suy nghĩ một hồi, mơ hồ nói

-“ừm, sao?” Qri vẫn chăm chú nhìn người trong ảnh cùng HyoMin

-“Em đã xem profile của Ryan rồi, đúng là cùng ngày sinh với JiYeon, hơn nữa trùng nhóm máu luôn, ngay cả biệt danh Dino nữa, không có lý nào lại trùng hợp như thế, JiYeon có kể cho em biết về gia đình em ấy, rõ ràng là không hề có ai khác ngoài JiYeon đâu, ba mẹ JiYeon đều mất trong vụ tai nạn đó thể nhưng” HyoMin trầm buồn “nếu Ryan là JiYeon, tại sao về Hàn Quốc lại không báo cho em, tại sao thấy em lại giả như không quen hay là em ấy giận em vì trong thời gian qua đã không liên lạc” HyoMin hốt hoảng

-“Không có đâu, JiYeon chắc chắn sẽ biết em là lo cho em ấy, muốn em ấy tập trung học nên mới không làm phiền mà” nghĩ gì đó Qri lại đập bàn “HyoMin, chết rồi, rất có thể đó, vì hai người yêu nhau nên chuyện không liên lạc như vậy và với một người sống nội tâm như JiYeon thì rất có thể, có khi nào em ấy nghĩ em không còn yêu, không còn quan tâm đến em ấy nữa”

-“Qri ahhh, vậy bây giờ em phải sao đây?” HyoMin cắn lấy ngón tay mình ngồi không yên

-“Ừm, xem nào, trước hết, em qua Mỹ xác minh đi, unnie sẽ đi cùng em”

Vậy là HyoMin cùng Qri đặt vé sang Mỹ ngay hôm đó, trước bà Park cũng đã báo cho HyoMin biết địa chỉ của JiYeon bên Mỹ, cô đã lưu vào ghi chú điện thoại, không ngờ đến bây giờ mới dùng tới. Sau nửa ngày chật vật trên máy bay, hai người bắt taxi đến địa chỉ đó ngay. Bấm chuông hoài không thấy ai mở cửa, hỏi xung quanh thì được biết chủ nhân căn nhà đã không ở đây được gần 2 năm rồi. Tìm tới trường thì không ai biết tới cái tên JiYeon, khi hai người mang ảnh ra hỏi thì mới biết đó là Ryan.

Hai người vui mừng ôm lấy nhau hết lớn trước sự kinh ngạc của bao nhiêu người liền cười ngượng mà rời đi. Đặt vé trở về Hàn Quốc ngay sau đó.

Trên máy bay, biết được Jiyeon chính là Ryan, HyoMin mừng không tả, em ấy đã thành công lớn như vậy, thật đáng bao năm cô chờ đợi thế nhưng lòng lại hiện lên một nỗi lo.

-“Qri, vậy là JiYeon thật sự giận em”

Qri vói tay qua vỗ vỗ cô bạn nhỏ, mỉm cười

-“Đừng lo, bây giờ chúng ta sẽ về, em nghỉ ngơi đi, sau đó sẽ gặp Ryan làm rõ mọi chuyện, cô ấy sẽ hiểu thôi, đừng lo, unnie luôn ở bên em”

HyoMin ôm chầm lấy Qri trong đầu chỉ tâm niệm “JiYeon, unnie yêu em, đừng giận unnie, đừng rời xa unnie, unnie đã chờ đợi quá lâu rồi”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Là Em Sai Rồi!

Tối sáng, hai người mới về tới sân bay InCheon, mau chóng trở về nhà, quá sức mệt mỏi, hai chuyến bay trong một ngày, HyoMin cũng không biết vì đâu mà sức họ dẻo dai đến vậy. Cùng qua nhà Qri, hai người đổ nhào xuống giường mà ngủ chẳng biết trời đất thiên địa gì nữa.

Qri mãi mê lo chuyện cùng HyoMin mà quên mất một người, đang ngủ thì liền nghe điện thoại reo

-“Yeoboseyo” mắt vẫn nhắm tịt

-“...”

-“hử?”

-“...”

-“Soyeon” Qri liền bật dậy “không có, không có, unnie không có trốn em, điện thoại không liên lạc được chắc lúc đó unnie đang trên máy bay”

-“...”

-“Unnie sang Mỹ có chút chuyện cùng HyoMin”

-“...”

-“Em nghĩ gì vậy? HyoMin cũng như em gái unnie từ lâu rồi” Qri bỗng cười gian “So à, em đang ghen sao?”

-“..”

-“còn chối nữa, vậy sao lại cáu với unnie”

-“...”

-“thôi, đừng giận, tối unnie sẽ SR bar, à, em nói Eun Jung mời Ryan tới đó được không?”

-“...”

-“Êi, So đáng yêu quá à, moazh moazh, unnie với HyoMin hay Ryan đều không có gì hết á, Qri chỉ yêu So thôi, hẹn Ryan là giúp HyoMin á” Qri vui vẻ

-“...”

-“Thì So cứ nhờ EunJung đi rồi mọi người sẽ biết cả thôi”

-“...”

-“Được, tối unnie và HyoMin sẽ qua, bye So nhé, yêu em, chụt”

Nghe cái màn chảy nước kia, HyoMin có muốn ngủ cũng không ngủ nổi.

-“Hai người thật là... có cần suất mướn như vậy không?”

-“Thì có sao, tụi tui yêu nhau, tụi tui có quyền nha, mấy người cứ chê đi rồi còn suất mướn hơn nha” Qri chu mỏ nhìn HyoMin ngứa mắt thì cầm lấy gối nên cho mấy cái.

-“Aaaa unnie thật là bạo lực, sớm muộn SoYeon phát hiện ra sẽ chạy trốn thôi”

-“Yah, Park HyoMin, chuyện tình của unnie còn chưa được 3 ngày, em dám” nói rồi cầm gối đuổi theo HyoMin đang bỏ chạy.

10h tối tại SR Bar

HyoMin cùng Qri vừa bước vào đã thấy khuôn mặt đặng sát khí đi tới.

-“HyoMin”

-“Nae” HyoMin bỗng thấy run rẩy sợ hãi thay người bên cạnh.

-“Unnie mượn Qri một lát” nói rồi SoYeon kéo tay Qri đi để lại HyoMin vẫn còn đang ngơ ngác

Vào tới phòng nghỉ của nhân viên, Qri liền giật tay ra mà xoa, đau quá chùng

-“Em làm gì vậy, còn HyoMin ngoài đó nữa”

Qri tính đi ra thì bị So Yeon kéo lại, ghì chặt vào tường mà hôn, Qri bị bất ngờ nên đập đập tay vào người SoYeon tính đẩy ra thì lại bị cô ấy ghì chặt hơn, cuối cùng cũng để thuận theo tự nhiên. SoYeon hôn tới gần ngạt hơi mới dừng lại trừng mắt nhìn Qri

-“Sao lại nhìn unnie như vậy?” Qri vừa thờ hồn hèn vừa sợ hãi

-“Unnie còn dám hỏi?”

-“không biết đương nhiên phải hỏi rồi”

SoYeon lại cúi sát mặt tới làm Qri như ngừng thở luôn, SoYeon không khỏi buồn cười trước biểu hiện này liền phì cười, hôn nhẹ lên môi Qri mà nói

-“Còn lần nào biến mất như vậy, unnie chết với em đó”

-“...” Qri không biết nói gì nữa để mặc cho kéo vào lòng ôm

Thấy Qri bất động lâu như vậy, SoYeon ngạc nhiên vô cùng liền đẩy ra giữ chặt hai cánh tay Qri.

-“Kyul?”

-“...”

-“Kyul?”

-“Hó?” Qri mắt vô hồn nghe tiếng gọi bỗng quay lại

-“Sao unnie lúc nào cũng như người mất hồn vậy?” SoYeon nhú mày

-“Em” Qri vô thức nói

-“Em làm sao?” SoYeon tò mò

-“Là tại em, cứ hành động bất chợt vậy, không để unnie chuẩn bị tâm lý, tìm muốn rút ra ngoài luôn nè” Qri lúc này mới thực sự nhận thức được mà ôm lấy ngực trái

-“...” SoYeon sững sờ trước một Qri như vậy “Aaa, thật là đáng yêu quá đi mà” SoYeon giữ lấy khuôn mặt kia hôn cái chụt rồ kéo ra ngoài “Chúng ta ra thôi chắc họ tới cả rồi”

Vừa ra tới bàn, thấy có mỗi EunJung ngồi đó với vài người bạn, SoYeon và Qri ngạc nhiên nhìn nhau. SoYeon lên tiếng

-” Eun Jung, Ryan không tới sao, còn HyoMin vừa ở đây mà đi đâu rồi” nhìn qua nhìn lại

-“Ryan có tới, HyoMin nói có chuyện muốn nói riêng với Ryan nên hai người họ mới vừa đi ra ngoài rồi” EunJung tay nâng ly rượu nói rồi cụng ly với bạn.

SoYeon và Qri nghe vậy an tâm cũng liền nhập cuộc

Ryan hôm nay vừa kết thúc lịch trình, đang tính về Dorm tắm rồi ngủ thì lại nhận điện thoại của EunJung tới rủ ra SR Bar, EunJung vừa là tiền bối trong công ty, vừa là bạn thân, hơn nữa sắp có dự án hai người ra chung sản phẩm nữa, Ryan có muốn từ chối cũng không được liền nhận lời rồi về Dorm tắm rửa trước đợi EunJung qua đón sau.

Vừa tới SR Bar đã thấy HyoMin đang ngồi đó một mình, đi theo EunJung qua đó chào hỏi.

-“HyoMin unnie đến sớm vậy, không đi cùng Qri unnie sao?” EunJung ngồi xuống bên cạnh rồi vỗ vỗ ý chỉ Ryan ngồi xuống

-“Chào unnie” Ryan mỉm cười nhìn HyoMin nhưng thoáng thấy biểu hiện kỳ lạ của HyoMin thì nhanh chóng quay đi

-“Unnie tới cùng Qri unnie mà, nhưng vừa tới đã bị SoYeon unnie mượn đi mất rồi” HyoMin nhún vai

-“Vây thôi, cứ kệ họ đi, em gọi thêm bạn tới chung vui” EunJung liền rút máy gọi điện

Một lát sau, vài người bạn tới, EunJung liền đứng dậy ra đón, theo tự nhiên thì bây giờ Ryan và HyoMin ngồi cạnh nhau, không khí có chút ngột ngạt, HyoMin lòng không yên hai tay cứ bấu chặt lấy nhau, Ryan cũng để ý chỉ là không để HyoMin biết, trong lòng cũng thắc mắc không biết HyoMin có chuyện gì thì bỗng nghe HyoMin gọi.

-“Ryan này!”

-“Nae” Ryan quay hẳn người sang đối diện với HyoMin

-“Chúng ta ra ngoài một lát được không? Unnie có chút chuyện muốn nói với em” HyoMin đề nghị

-“Nae, vậy để em nói qua EunJung unnie một tiếng”

Ryan đứng dậy bước ra ngoài, HyoMin cũng bước theo thấy EunJung đang từ cửa đi vào

-“EunJung unnie, HyoMin unnie có chút chuyện muốn nói với em, chúng em ra ngoài một lát”

EunJung không nói gì chỉ mỉm cười giờ tay ra hiệu Ok rồi dẫn bạn vào trong.

Ryan và HyoMin ra ngoài, đi được một đoạn đường, Ryan không thấy HyoMin nói gì đành lên tiếng

-“Unnie là có chuyện gì muốn nói với em vậy?” Ryan vẫn bước đi, đầu hơi cúi xuống, hai tay khoanh trước ngực

-“JiYeon ah”

Ryan nghe vậy liền chững bước rồi nhanh chóng bước tiếp như chưa có chuyện gì. HyoMin thấy biểu hiện của Ryan như vậy có chút không cam lòng liền chạy tới ôm chầm lấy Ryan từ phía sau.

-“JiYeon, đừng”

HyoMin nghẹn giọng lại. Ryan nhịp tim còn chưa ổn định lại bị HyoMin bất ngờ ôm tới, tính gỡ tay HyoMin lại nghe cô nói vậy thì bất động vài giây rồi cũng gạt HyoMin ra rồi xoay người lại.

-“HyoMin unnie, đã say rồi sao, để em gọi EunJung unnie báo Qri unnie đưa unnie về”

Ryan tính rút điện thoại thì bị HyoMin ngăn cản bằng một nụ hôn, nụ hôn này đã thấm đẫm nước mắt từ bao giờ, vị mặn đó đang lan chảy trong miệng Ryan, chỉ biết đứng sững người đó để mặc HyoMin hôn mình.

HyoMin không thấy biểu hiện khác gì từ Ryan liền ngưng lại ôm chầm lấy nức nở

-“JiYeon, đừng đối xử với unnie như vậy có được không?”

-“HyoMin, hình như unnie có gì đó nhầm lẫn rồi, em là Ryan”

Ryan đang đấu tranh bản thân cố trấn tĩnh mình, cũng rất muốn ôm người đó, muốn hôn người đó cho thỏa nỗi lòng nhưng lại luôn lo sợ mình sẽ bị bỏ rơi, liền đẩy HyoMin giữ chặt hai vai cô nói.

-“Phải rồi, Ryan Park, em còn định trốn chạy unnie tới bao giờ, em nghĩ chỉ cần thay đổi một cái tên, thay đổi phong thái là unnie sẽ không nhận ra em hay sao?”

-“Em. em” Ryan bỗng cứng họng

-“Unnie biết cả rồi, cũng đã qua Mỹ, em định cả đời này sẽ không quan tâm tới unnie?” HyoMin nói mà nước mắt không ngừng rơi

-“Cho dù có là Ryan Park – một ngôi sao thần tượng hay một Park JiYeon chỉ biết sống nội tâm thu hẹp mình với xung quanh, chỉ cần đó là em thôi”

-“Unnie à, chuyện này...”

-“Khi em quyết định đi Mỹ dù rất đau lòng, muốn giữ em lại nhưng unnie vẫn chấp nhận để em đi vì muốn tốt cho tương lai của em, 6 năm qua, dù rất nhớ em, muốn nghe giọng nói của em cũng không dám gọi điện, nhắn tin chỉ sợ sẽ làm ảnh hưởng tới chuyện học tập của em ở bên đó, đã nhiều lần unnie muốn sang đó tìm em nhưng rồi lại thôi, là do unnie không tốt, không liên lạc với em nên mới giận unnie có phải không?”

HyoMin dường như không thể kiểm soát nổi cảm xúc của mình nữa, tất cả đều vỡ oà, Ryan nghe những điều đó tim như chết lặng, cứ đứng bất động như vậy, mắt vô hồn. HyoMin thấy vậy bỗng cười ngầy ngỗ như hiểu chuyện gì.

-“À, là unnie chưa nghĩ tới, unnie không suy nghĩ thấu đáo rồi, em đâu còn Park JiYeon ngày xưa nữa, em bây giờ là Ryan Park – một ngôi sao thần tượng nổi tiếng, có biết bao nhiêu người hâm mộ, biết bao nhiêu người ở bên cạnh, một Park HyoMin đâu có ý nghĩa gì, phải rồi, em còn tương lai của em, phải rồi, JiYeon à, unnie sẽ không tìm tới làm phiền em đâu, hãy luôn thành công nhé”

HyoMin xoay người lại bước đi với đôi mắt vô hồn, phải rồi, sao trước giờ cô chưa từng nghĩ tới, JiYeon bây giờ đã là Ryan rồi, làm sao có thể bên cô được nữa, cô chỉ là một người giáo viên bình thường, làm sao có thể với... Nghĩ tới, HyoMin nhắm mắt lại, giọt nước mắt lại lăn dài trên má.

Ryan sau khi nghe tất cả mọi việc thì mọi việc đang xáo trộn hết lên, đầu như muốn vỡ ra, HyoMin nói là vì JiYeon sao, vì tương lai của JiYeon sao, suốt bao lâu nay vẫn chờ đợi JiYeon trở về, sợ rằng JiYeon giận cô,... tất cả chuyển biến dữ dội, đầu Ryan như muốn nổ tung nhưng vừa rồi HyoMin nói sao? Cô nói sẽ từ bỏ sao? Không được, Ryan bùng tỉnh, trước mắt đã thấy HyoMin đi một quãng xa.

HyoMin không biết giờ nên làm thế nào, cô cứ đi, cứ đi, bây giờ cô chỉ muốn đi, không muốn dừng lại, trước sau đều không quan sát, không biết từ khi sao đã ra tới đường cái. HyoMin là không chú ý tới nên vẫn thân nhiên bước qua đường xe đang chạy dù đã có đèn báo người đi bộ dừng lại.

bíppppp bíppppp

Tiếng còi oto vang lên, chiếc xe đang lao tới, HyoMin bất giác quay sang nhìn, chân cô trĩu nặng không bước rồi, mà cho dù có bước được thời khắc này, cô cũng không muốn bước tiếp, nhắm mắt lại mỉm cười, là cô đang muốn buông bỏ tất cả.

-“Đồ điên, muốn chết cũng đừng báo hại người khác” tài xế lái qua rồi vẫn cố ngoái đầu lại mắng nhiếc

HyoMin mơ hồ mở mắt, cô không chết, đã có ai đó đưa tay kéo cô lại, ôm chặt lấy cô ngã lăn ra. Sức va đập xuống đất khiến toàn thân đau nhức, HyoMin cố gượng dậy thì lại bị kéo nằm xuống, người đó ôm chặt lấy cô. Ngước mắt lên nhìn, HyoMin run rẩy nói

-“Ryan, em. em. Đầu em chảy máu rồi”

HyoMin hốt hoảng muốn ngồi dậy xem Ryan thế nào nhưng người đó vẫn là một mực ôm chặt lấy cô

-“Em không sao, unnie nằm yên nào”

Ryan mỉm cười nhìn HyoMin

-“Nhưng...” HyoMin lo lắng

-“Minie, em sai rồi, đừng bỏ rơi em”

-“Ryan?” HyoMin ngạc nhiên

-“Là em sai vậy nên đừng từ bỏ em có được không?”

Chương 30: Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi

-“Em sai rồi vậy nên đừng từ bỏ em có được không?” Ryan ngược nhìn HyoMin chân thành nhất có thể

-“Nhưng em.. Ryan..” HyoMin bỗng dừng lại lấp bắp

-“Bây giờ em là JiYeon, không phải Ryan, hôn unnie được phải không?”

Bây giờ, là JiYeon dưới danh phận JiYeon kéo HyoMin sát lại hôn cô, HyoMin vẫn chưa kịp tiêu hoá nỗi chuyện gì đang xảy ra thì đã bị cưỡng hôn nhưng nụ hôn này thì cô đồng ý.

Cũng may là giờ đã nửa đêm, chẳng có người qua lại, có thì cũng là thỉnh thoảng có chiếc xe chạy qua chứ nếu không cái cảnh tượng bây giờ, hai người con gái nằm ra giữa đường ôm hôn nhau đã kỳ cục lắm rồi chứ đừng nói nếu có ai đó nhận ra ngôi sao thần tượng của chúng ta thì..

Nụ hôn ngừng lại, hai người nhìn nhau say đắm miệng mỉm cười, Ryan liền lật người HyoMin xuống tính hôn tiếp thì liền bị HyoMin đẩy ra

-“Yah, JiYeon, em biết mình đang làm gì không hả?”

-“Đương nhiên biết” Ryan đáp

-“Này, thử hỏi xem có thần tượng nào như em không hả?” HyoMin đứng dậy phui phui quần áo

-“Em làm sao?” Ryan vẫn ngồi đó, giờ còn muốn ăn vạ

-“Nên nhớ, em là Park JiYeon của Park HyoMin nhưng là Ryan Park của cái xã hội này đây, đứng dậy mau, để ai nhìn thấy được thì sự nghiệp của em cũng coi như xong biết không?” Nắm lấy tay Ryan, HyoMin kéo lên rồi lôi đi xềnh xệch.

Trên đường đi, Ryan như còn thắc mắc gì đó, hai tay cứ khoanh trước ngực, nhủ mày không ngừng, hôn vĩa đề đi đâu, HyoMin đành lôi lại

-“Có chuyện gì sao?”

-“Ừm, có, đã 6 năm rồi, luôn muốn câu trả lời mà không dám hỏi” Ryan nhìn HyoMin phụng phịu

-“Em trẻ con đó hả? Về mặt đó là sao chứ? Là chuyện gì?” Hai tay véo lấy má Ryan

-“Fu XinBo” Ryan duy chỉ nói một cái tên, miệng thì cứ chu ra

-“Fu XinBo? Anh ta làm sao?” HyoMin không hiểu Ryan muốn nói tới điều gì

Ryan không nói gì, chỉ trầm mặc nhìn HyoMin, HyoMin sau một hồi cũng loé sáng trong đầu

-“JiYeon, đừng nói với unnie là em.. ghen với Fu XinBo nha”

Ryan nổi giận dùng dùng bỏ đi, HyoMin liền chạy theo bám lấy cánh tay lay lay

-“Sao vậy hả? Em không nói rõ sao unnie hiểu được” HyoMin nhõng nhẽo

Ryan quay qua nhìn HyoMin rồi thở dài

-“Khi đó, khi nghe unnie và Fu XinBo có quan hệ qua lại, em đã để ý và nhận thấy hai người quả thật rất thân thiết, dù cố gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu cả trăm lần nhưng cái mà em đã chứng kiến là anh ta đã ôm hôn unnie, còn unnie, Park HyoMin không hề chống cự” Nói tới đây Ryan quay mặt đi “Em vì nỗi ám ảnh vụ tai nạn đó, rất sợ sẽ có người bỏ rơi em một lần nữa, em cũng nghe unnie nói với anh rằng không muốn em buồn, vậy nên cộng dồn tất cả lại, em quyết định đi Mỹ, là em đã từ bỏ unnie vào khoảnh khắc đó”

-“JiYeon” HyoMin đã không ngờ sự nhu nhược của mình lại khiến JiYeon tổn thương nhiều đến vậy, vốn nghĩ có thể tự giải quyết nhưng thành ra lại hoang phí 6 năm trời có thể bên nhau.

-“Tại sao khi đó không nói với unnie, khủng long góc” HyoMin vòng tay ôm chặt lấy Ryan “Những gì em thấy đâu như em nghĩ”

-“Ý unnie là sao?” Ryan quay lại hỏi

-“Là unnie chỉ yêu mình em, không có ai khác, khi đó, Fu XinBo đúng là theo đuổi unnie, anh ấy cũng rất tốt nữa, unnie chỉ coi anh ấy như oppa à, khi anh ấy thổ lộ, unnie cũng nói rõ rằng không thể vì unnie đã có người yêu rồi, anh ấy muốn ôm unnie một lần, unnie nghĩ cũng không có gì cả nên đồng ý thôi, còn nụ hôn đó là ngoài ý muốn, anh ấy chủ động, unnie chỉ là không kịp phản ứng” HyoMin giương mắt mèo con đáng thương ngước lên nhìn Ryan

-“Phải không vậy?” Ryan nghi hoặc

Vội buông Ryan ra, HyoMin đưa tay lên

-“Park HyoMin xin thề cả đời này chỉ yêu một mình JiYeon, chưa từng có suy nghĩ gì khác với ai ngoài JiYeon, nếu có JiYeon muốn sao cũng được hết”

Ryan vòng tay ôm lấy HyoMin, cảm giác này hạnh phúc hơn bao giờ hết. Hai người tay trong tay dắt nhau về SR Bar, gần tới nơi thì HyoMin vội buông tay chạy vào, Ryan nhìn theo khó hiểu.

-“Yah, hai người đi đâu mất hút lâu vậy, EunJung chờ lâu quá về trước rồi” Qri vờ trách rồi mời thêm “Thôi, cũng muộn rồi, bar cũng sắp đóng cửa rồi, chúng ta về thôi, à mà Ryan, em đi gì tới vậy” Qri quay qua Ryan hỏi

-“à, EunJung unnie đưa em tới” Ryan cười ngượng

-“EunJung về mất rồi, giờ làm sao đây, hay thế này đi, HyoMin đưa Ryan về nhé, SoYeon sẽ đưa unnie về” Qri nháy mắt với HyoMin

-“Vây cũng được” HyoMin đáp

-“Ryan à, em không ngại chứ” SoYeon tỏ vẻ quan tâm

-“Dạ, không sao unnie, người quen cả mà, em chỉ sợ phiền HyoMin unnie thôi” Ryan cười nói

-“Vây thì tốt rồi, chúng ta đi thôi”

Thật ra EunJung không có chuyện gì hết, là do SoYeon, Qri bày trò à, xui EunJung về sớm, mai sẽ hóng được tin đặc biệt, EunJung tò mò muốn moi thêm thông tin nhưng là hai người kia chắc quá nên đành đứng đây, trước khi về còn không quên đưa tay ra hiệu cảnh cáo.

Vây là SoYeon cùng Qri một xe, HyoMin cùng Ryan một xe, nói là đưa về nhưng SoYeon lại đưa Qri về nhà mình nên tới ngã ba thì top 4 chia tay.

-“JiYeon, bây giờ em ở đâu?”

-“Em ở Dorm của Công ty”

-“Sao không về nhà cho thoải mái”

-“...”

-“Sao vậy?”

-“thì khi đó không muốn gặp unnie” Ryan quay đầu qua cửa sổ

-“vây bây giờ vẫn không muốn gặp phải không?”

HyoMin lái xe tấp vào lề đường rồi phanh gấp, Ryan theo đó mà lao người lên, đập đầu vào kính xe đúng chỗ ban này vì cứu HyoMin mà ngã đập đầu vào cột đèn xước chảy máu. HyoMin lúc này không để ý chỉ nhìn thẳng phía trước chờ đợi câu trả lời.

-“Ayyy” Ryan đưa tay giữ lấy đầu “Không có, giờ rất muốn gặp nhưng unnie có cần phải phanh gấp vậy không?”

Nghe được câu trả lời muốn nghe xong lại nghe giọng hờn trách của Ryan, HyoMin quay sang mới thấy đầu Ryan lại rỉ máu ra, lái xe nhanh về nhà, kéo Ryan lên.

6 năm rồi, căn nhà này vẫn vậy, không thay đổi gì nhiều, Ryan đứng ngắm nhìn xung quanh.

-“Em làm như lần đầu tới đây vậy” HyoMin tìm đồ sơ cứu xong ra kéo tay Ryan ngồi xuống ghế “ừ mà cũng phải, lần đầu tiên có Ryan Park – đại diện cho người nổi tiếng tới thăm giáo viên bình thường này” HyoMin trêu chọc

-“phải rồi, ngôi sao thần tượng đến nhà mà không tiếp đãi gì sao?” Ryan không ngại hòa theo

-“vây ngôi sao thần tượng Ryan muốn được tiếp đãi gì nào?”

HyoMin cười giả lả, tay vẫn xem xét vết xước trên đầu Ryan, sát trùng rồi băng lại, vỗ nhẹ một cái rồi nhìn mỉm cười. Ryan cũng sờ lại vết thương xoa xoa rồi vòng tay kéo HyoMin sát lại.

HyoMin trong vòng tay Ryan cảm thấy ấm áp không ngại đưa tay vòng qua cổ Ryan ôm lấy. Mũi chạm mũi nhìn nhau mỉm cười.

-“Yeonie, không được đi đâu nữa biết chưa?”

-“VẬY unnie không được có ý nghĩ rời xa em!”

-“ĐƯỢC, yêu là không ai muốn bỏ đi”

-“phải rồi, yêu là không ai muốn bỏ đi”

Hai người mỉm cười hạnh phúc ôm nhau thật chặt chỉ mong thời gian ngừng trôi để ta mãi được bên nhau thế này.

-“Yeonie ah”

-“Nae”

-“Đi tắm rồi ngủ thôi, unnie mệt rồi”

-“Ờ, ý unnie là chúng ta cùng tắm rồi ngủ?” Ryan cười gian tà

-“No, no, nhà này có hai phòng tắm nha”

HyoMin vội buông Ryan ra xua tay rồi gỡ tay Ryan đứng dậy đi vào phòng lấy đồ. Ngay thơ nghĩ rằng Ryan ngoan ngoãn nghe lời mà đi tắm rồi nên cũng vào phòng tắm luôn, ngờ đâu vừa cởi đồ, thả mình vào bồn tắm đã xả đầy nước, bọt xà bông đã lấp kín bồn, HyoMin chìm mình xuống dưới nước nín thở, đang thư giãn thì bỗng có vật đè lên làm cô muốn ngoi lên không xong, khó thở quá, HyoMin vùng vẫy muốn thoát ra, mờ mắt trong màn nước hình ảnh mờ mờ ảo ảo của Ryan bỗng hiện ra trước mặt.

Thầm trách HyoMin khơi ra vụ tắm đó rồi lại bảo tắm riêng, Ryan ngồi đó cau có nhìn người kia bước vào phòng, sau một hồi cũng không đi tắm mà cười khoái chí lên vào phòng HyoMin, cửa không khoá, cứ thế Ryan bước vào, không thấy HyoMin đâu, đang thắc mắc không biết đi đâu rồi lại thấy nước trong bồn sóng sánh trực trào. Mắt sáng lên, Ryan liền gỡ trò treu chọc, đồ chẳng buồn cởi bỏ cứ thế bước vào bồn tắm, ngoi lên người HyoMin giữ chặt lấy hai tay, khi thấy cô vùng vẫy, Ryan mới cúi đầu xuyên qua màn nước, mờ mờ ảo ảo nhìn HyoMin bây giờ thật thú vị.

HyoMin hoảng sợ, nín thở đã quá lâu rồi, cô cần oxy, Ryan chỉ giỏi chơi đại, nhìn người nằm dưới mặt tái mét mới vội kéo lên.

HyoMin vừa được ngoi lên khỏi mặt nước thì thở hổn hển, mặt từ tái chuyển qua đỏ bừng nhìn Ryan ai oán

-“Em.. muốn giết unnie sao? Chơi gì kỳ vậy? Chút nữa là tắc thở luôn rồi” HyoMin gắt lên

Ryan liền cúi đầu co người ra vẻ sợ hãi lắm rồi lại chồm tới giữ lấy mặt HyoMin, phồng miêng lên thổi hơi vào miệng HyoMin làm miệng HyoMin cũng cần phồng.

-“Yah, làm cái trò gì đấy” HyoMin ngạc nhiên trước hành động của Ryan

-“Thì cho unnie Oxi đó” Ryan cợt nhả

-“Oxi? Có mà cacbon đioxit thì có” HyoMin chu mỏ

Ryan nhìn HyoMin cười khúc khích, đã lâu rồi mới được cười vui như vậy.

-“Vui lắm hay sao mà cười?”

-“Phải, rất vui” bỗng Ryan trở nên nghiêm túc, HyoMin cũng chẳng biết nói gì nữa

Ryan nhìn sâu vào đôi mắt đó, tiến tới hôn lên trán HyoMin rồi từ từ di chuyển xuống mắt cô, mũi cô và dừng lại trên đôi môi mềm mọng. Môi chạm môi, Ryan mỉm cười

-“Park HyoMin, em yêu unnie, yêu rất nhiều, có biết không?”

HyoMin thật cảm động, 6 năm chờ đợi thật không ưong phí, vì người đó là JiYeon, nếu bắt cô phải chờ cả đời, cô cũng sẽ chờ, đưa hai tay lên ôm chặt lấy má Ryan thở thê

-“Unnie cũng yêu em, yêu rất nhiều, rất rất nhiều”

HyoMin hôn lên đôi môi đó. Ryan ôm lấy HyoMin để cô ngoi trên người mình, tay giữ chặt eo, đáp trả nụ hôn đó. Nụ hôn dần dần sâu hơn, Ryan hé miệng lấy lưỡi liếm đôi môi ngọt ngào kia liền bị HyoMin mút chặt lấy, hai chiếc lưỡi chơi đùa không muốn rời. Cảm thấy có gì đó không đúng, HyoMin ngừng lại nhìn Ryan mới trở mắt ra

-“Ryan”

-“Nae” Ryan vẫn còn quyến luyến chồm tới hôn liền bị Hyomin đẩy ra

-“Đồ của em ướt cả rồi” Hyomin nhì chăm chăm người Ryan

-“Kệ đi” Ryan lại chồm tới và lại bị đẩy ra

-“Mà sao em lại chui vào đây, em tắm pử ngoài kia cơ mà” Hyomin nhủ mảy

-“Ồ thì.. ờ thì...” Ryan bị hổ lấp bắp “ngoài đó.. ngoài đó không có nước nóng á, em không tắm được nước lạnh à” Ryan đối quanh

-“Sao nhà unnie mà unnie không biết ở đó không có nước nóng ha” Hyomin đứng lên khoanh tay trước ngực nhủ mảy nhìn Ryan lại thấy Ryan không nhìn cô, theo hướng mắt Ryan nhìn theo, vội đỏ mặt vội ngồi thụp xuống

-“Yah, em ra ngoài mau”

Chả là vô ý, Hyomin đứng lên trong tình trạng khoả thân, Ryan dù muốn hay không thì thân hình hoàn mỹ đó cũng đập vào mắt cơ mà nó muốn.

-“Thôi, tắm chung đi mà, người em ướt hết rồi này” Ryan nịnh nọt

-“Không, ra mau”

Nói là làm, Hyomin đẩy Ryan đứng dậy ra khỏi bồn và trừng mắt nhìn đe dọa

Ryan bước ra miệng lẩm bầm bĩu môi

-“Cứ làm như em chưa thấy cơ thể unnie không bằng”

-“Nói gì đó hả?” Hyomin nghe không rõ liền hỏi

-“Nói gì chứ” Ryan nhăn mũi lè lưỡi đi ngoài tắm.

Vây là quay lại rồi nhé, nhưng tự nhiên end trong khi còn nhiều điều chưa giải đáp thì vô duyên quá nên sẽ cố gắng tua nhanh thôi chứ không end luôn được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Ryjung Couple

Tắm xong, Hyomin leo được lên giường là ngủ luôn, hôm nay đã quá mệt rồi. Lát sau, Ryan vào phòng nhìn thân hình nhỏ bé đang cuộn tròn người nằm ngủ liền tiến tới nằm đối diện mặt cô, đôi mắt kia còn hơi sưng vì ban nãy khóc quá nhiều, Ryan tự trách bản thân thật nhiều, hôn nhẹ hôn mắt cô rồi ngồi dậy kéo chăn đắp cho cả hai, chỉnh lại tư thế ngủ cho cô rồi mới nằm xuống nâng đầu cô lên đưa tay xuống để cô gối lên, ôm cô vào lòng mà ngủ ngon lành.

Sau ngày hôm đó, Ryan tập trung vào dự án mới cùng EunJung. Hai người tung ra ca khúc Painkiller và MV được xây dựng theo mô hình phim ngắn, nội dung nói về tình yêu đồng tính, sản phẩm cấp mức 16+. Trong MV, Ryan là một người đau khổ vì một tình yêu đã lỡ, cố gắng đuổi theo, níu kéo thế nào cũng vẫn bị chàng trai đó gạt bỏ, EunJung là bạn thân của cô, luôn theo bước Ryan ngăn cản cô đừng ngu ngốc, muốn kéo cô ra khỏi sự mê muội đó dù đã không ít lần bị cô đẩy ra để chạy theo người đó, EunJung vẫn nhẫn nại kiên trì đi sau cô đang đuổi theo chàng trai kia. Chỉ tới khi, chàng trai đó nhẫn tâm đẩy cô ra, vứt bỏ sợi dây kỷ niệm, cô mới thực sự gục ngã, EunJung nhìn cô mà cũng quặn thắt, bước tới gần ôm lấy cô thật chặt cũng khóc theo. Tiếp đó, EunJung vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc cô hết mực, qua những tháng ngày đau khổ, cô cũng lấy lại nụ cười, cô và EunJung dạo chơi khắp mọi nơi, vui vẻ chụp ảnh cùng nhau, cô bỗng nhận ra EunJung là một người không thể thiếu trong đời mình. Vào ngày sinh nhật cô, chỉ có EunJung ở bên cạnh, hai người vui vẻ thổi nến bánh sinh nhật trong đêm tối, đùa giỡn bôi kem trên bánh lên mặt nhau, mãi chạy Ryan vấp chân ngã làm EunJung cũng ngã theo sau, người trên người dưới đều im lặng, nhìn sâu vào mắt nhau, EunJung khẽ cúi xuống hôn lên môi Ryan một cách rụt rè vì sợ Ryan sẽ từ chối nhưng không ngờ Ryan lại tiếp nhận nụ hôn đó mà đưa tay vòng qua cổ EunJung kéo xuống, nụ hôn vì thế mà mãnh liệt hơn. Thấp thoáng cảnh lưng trần của EunJung đang nằm trên người Ryan bên dưới, chiếc chăn che thân dưới của hai người mờ mờ ảo ảo nhưng nóng bỏng vô cùng, room tận mặt cảnh Ryan rướn người vì khoái cảm mất ngủ suốt đêm, môi mím chặt thật khiêu khích, cuối MV là cảnh EunJung nằm bên cạnh Ryan đang say ngủ dưới ánh nắng cửa sổ hắt vào tròn thật giống thiên thần, vuốt nhẹ trên khuôn mặt đó, EunJung hôn lên trán Ryan thì thầm vào tai “Saranghae” rồi lại nhắm mắt ôm

cô vào lòng.

MV PainKiller vừa ra lò chưa được một ngày đã đạt gần 2 triệu lượt views, quá nhiều so với mô hình phim ngắn, tuy là 16p nhưng cũng là gấp 3-4 lần so với các MV thông thường.

“Sao bỗng nhiên lại chủ đề đồng tính, Ryan và Yoon Si Yoon chia tay rồi sao?”

+1368 -156

“Nếu EunJung và Ryan là thật thì sao nhỉ? OMG”

+984 -76

-“Không ưa Ryan, chuyện gì cũng dám làm, mới đó mà dám đóng bedscene ở trần như vậy? Tôi đặt dấu chấm hỏi cho sự nổi tiếng của cô ta, không phải cũng dưới thân mấy người giỏi lăng xê đó chứ”

+539 -1730

-“EunJung menly vậy mà? Không phải chứ? Yoon Si Yoon sẽ đau lòng đây”

+832 -186

-“Ryan là số 1, ủng hộ unnie hết mình”

+1583 -267

.....

Chẳng là vài tittle báo đã đăng ảnh thân mật của EunJung và Ryan nơi hậu trường, nào thì EunJung gấp đồ ăn cho Ryan, rồi thì Ryan chỉnh lại tóc cho EunJung, còn có ảnh Ryan ngồi trên ghế áp má vào bụng EunJung đứng bên cạnh còn vòng tay ôm nhau thắm thiết,... thế nên netizens mới lại có cơ hội bàn tán, vô tình lại có shipper cho RyJung nữa chứ.

Vâng, lại chiến lược PR, ngồi họp báo mà EunJung và Ryan cứ tung moment khiến fan muốn rớt tim luôn.

Yoon SiYoon gần đây cũng tham gia nhiều dự án phim nên ít liên lạc với Ryan, mới biết cô sắp ra sản phẩm mới nên cũng ngóng MV ủng hộ, còn nhắn tin hỏi han, chúc thành công, ai ngờ đâu tới khi MV ra mắt thì lại chứng kiến cảnh không nên chứng kiến, mắt căng tròn hết cỡ, bỗng thấy cảm giác khó tả mà tắt đi chuyển qua đọc báo mạng thì lại gặp ngay tittle “Ryan-EunJung đi đầu chuyện tình đồng giới?” Kịch chuột vào thì một đồng ảnh thật khiến các chàng trai đau lòng. Si Yoon mặt mũi méo xệch, tới hôm đó, sau bữa liên hoan, anh đưa cô Ryan về, cô ấy còn hôn má anh, nghĩ tới SiYoon liền đưa tay lên má.

-“Ryan, không phải anh nghĩ nhiều chứ”

Yoon SiYoon lăm lăm kéo xuống nhìn từng bức ảnh, còn đọc được mấy cái comments liền tắt máy đứng lên đi qua đi lại. Rút máy điện thoại ra, anh quyết định gọi cho Ryan, sau một hồi cũng có người nhắc máy

-“Yeoboseyo, SiYoon oppa”

-“Ồ ừm, Ryan, à, .. ừm” Si Yoon không biết nói cứ lắp bắp mãi không xong

-“Oppa có chuyện gì sao?”

-“Ồ, cái đó, MV mới có vẻ thu hút rất nhiều người, chúc mừng em”

-“Nae”

-“À, ừm, Ryan, em với EunJungsi..?”

-“Ý oppa là RyJung couple đó hả?” SiYoon nghe tiếng cười khanh khách bên kia đầu dây “cũng giống như đợt quảng bá The Death Bell 2 thôi”

SiYoon suy nghĩ một hồi vừa mừng vừa lo, mừng vì chuyện tin đồn tình cảm của EunJung và Ryan không phải thật chỉ mang tính chất PR, lo vì không biết Ryan đối với anh là thế nào vì từ hôm đó Ryan cũng không biểu hiện gì hơn. SiYoon đánh nửa đùa nửa thật

-“Vậy anh thì sao? Anh là gì của em? Có EunJung rồi muốn đá anh đi phải không?”

-“Anh hả? Anh là oppa của em, không có EunJung cũng đá anh tung mông” Ryan cười nói

-“Thật sao! Em thật khiến người ta đau lòng nha” SiYoon làm ra vẻ vẫn đùa nhưng câu này là thật thâm anh muốn nói

-“haha, quá khen quá khen”

-“nhưng nếu anh yêu em thì phải làm sao đây” SiYoon vẫn nửa đùa nửa thật

-“vậy thì anh phải ngừng yêu em thôi, xin lỗi vì anh chỉ là người đến sau” Ryan lại cười phá lên

-“sao lại đến sau? Không phải anh tới đầu tiên sao?” SiYoon bỗng ngạc nhiên trước câu trả lời đó

-“à thì em có người yêu rồi” Ryan nhỏ giọng qua điện thoại “vì là chưa công khai được thôi” Ryan vẫn hồn nhiên tâm sự vì nghĩ đó là oppa thân thiết mà không biết rằng bên kia có một bộ mặt đã ghệt ra rồi.

-“vậy sao?” SiYoon nói mà như không nói, hồn vía anh bay cả rồi

-“Yoon Si Yoon, tôi phân cảnh của anh rồi” tiếng staff vọng vào

-“được, tôi ra đây” SiYoon vọng ra “Ryan, tới cảnh anh diễn rồi, liên lạc sau nhé”

-“Nae, bye oppa”

SiYoon ngậm ngùi tắt máy rồi thở dài bước ra.

Kết thúc hợp báo, Ryan liền nhận được điện thoại từ SiYoon, vẫy tay tạm biệt EunJung rồi lên xe BoRam chờ sẵn, vẫy chào fan, đóng cửa lại mới ấn phím trả lời. Cười giả là một hồi, SiYoon phải diễn rồi mới ngừng lại mà tạm biệt.

-“BoRam unnie” Ryan ngắm nhìn màn hình nền điện thoại

-“Hửm” BoRam vẫn tập trung lái xe

-“Có phải sống là phải biết trân trọng những gì mình đang có không?”

-“Ừm, tất nhiên rồi” BoRam đơn giản nghĩ tới thành công hiện tại của Ryan

-“em đã quyết định rồi, em ngủ một lát, tới Dòm thì gọi em nha” Ryan liền nhắm nghiền mắt để lại BoRam chẳng hiểu cô nói gì hết, chỉ biết nhún vai mà đi tiếp

-“Unnie này, em thu xếp đồ, mai sẽ trở về nhà cũ của em ở Cheong Cham Dong”

-“Sao bỗng dừng lại về đó” Miệng hỏi nhưng BoRam vẫn giúp Ryan thu dọn đồ đạc

-“Em ở dorm cũng lâu rồi, nhà bỏ không cũng lâu luôn, chắc sắp thành nhà hoang quá” Ryan vừa dọn vừa nói

-“Ừm, vậy cũng được, ít ra cũng thoải mái tự do hơn ở đây, có chuyện gì cần giúp thì cứ nói với unnie”

-“Nae, kumo, yêu unnie quá à” Ryan buông đồ đó chạy tới ôm lấy BoRam xoay vòng

-“Yah, em làm gì thế, bỏ unnie xuống, chóng mặt quá à” BoRam hét lớn

-“hehe” Ryan đặt BoRam xuống rồi ngoe nguẩy mông chạy đi dọn tiếp

-“Em đúng thật là.. cư xử như bị lỡ tuổi thơ bây giờ bù đắp vậy, ra về người lớn rồi cuộc thì 23 tuổi rồi vẫn chỉ là cái đồ con nít”

-“Kệ em, ít ra người ta nhìn thì vẫn ra người trưởng thành, còn có nhìn unnie thế nào cũng trẻ cấp 1 à” Ryan bĩu môi

-“Em không trẻ được như unnie nên ghen tị sao, tưởng muốn như unnie mà được à”

-“Xí, em không thèm à”

-“Vậy cứ giữ khuôn mặt bà cô đó của em đi”

-“yah, unnie nói ai bà cô hà”

-“nói em mà, không nghe rõ sao”

Hai người lại quậy tung trời đất lên, tới tối mới xong dọn đồ, cũng chẳng có gì nhiều ngoài đồng quần áo với một ít phụ kiện.

-“Hay là em về luôn nhĩ?” Ryan đứng nhìn đồng hồ chợt nảy ra suy nghĩ

-“Nhớ nhà vậy sao? Cũng được dù sao hôm nay unnie cũng rảnh, tôi giúp em một tay” BoRam ngó qua điện thoại rồi nói

-“Thật sao? Unnie đúng là thần hộ mệnh của em đó” Ryan lại ôm chầm lấy BoRam lắc lư

-“Em là cục nợ của unnie thì có”

-“Vây cũng được há?”

-“Thôi được rồi, đi thôi không muộn rồi, em còn chưa cho unnie ăn gì đó”

-“Á, quên mất đó, đi thôi, chúng ta còn đi ăn nữa”

Hai người bốn tay bốn túi đồ nén với khoang sau xe rồi cùng tới nhà Ryan. 6 năm rồi, vẫn thế nhưng nhà cửa thì sạch sẽ như vẫn có người đang sống ở đây và quét dọn thường xuyên vậy, Ryan thăm hiểu điều gì, chỉ có BoRam thì không khỏi thắc mắc nhưng cái bụng biểu tình dữ dội nên xếp đồ xong liền ăn vạ đòi ăn.

Ngồi trong nhà hàng, yên vị trước mặt đủ loại thức ăn BoRam mới cười tít mắt, nhanh chóng thìa đĩa. Ryan nhìn đồng thức ăn chỉ biết nuốt nước bọt, thần tượng gì chứ, khổ quá trời, lúc nào cũng phải kiêng này kiêng nọ, nhìn miếng sườn kia xem, có thịt bò kia nữa, Ryan hai tay chống cằm phụng phịu nhìn người trước mặt đang miệng nhai nhồm nhăm mà híp mắt bĩu môi rút máy điện thoại ra. Không tin nhắn, không gọi nhờ từ HyoMin, xem lại ngày mới nhất liên lạc là trước khi MV được phát hành 1 ngày. Tới giờ là đã 3 ngày rồi, không biết HyoMin làm gì mà không thèm nhắn tin nữa.

Ryan: “U doing? With? Where?” sent

HyoMin: “Care?”

Ryan: “what happened to you? :o u ok?”

HyoMin: “nothing, I’m OKAY :j”

Ryan: “:/) can’t understand u, where?”

Hyomin: “home”

Ryan híp mắt nhìn điện thoại khó chịu, chả hiểu sao mấy hôm không liên lạc xong còn trả lời tin nhắn kiểu nhạt tạch. Liếc qua đã thấy BoRam dọn sạch sẽ đồng thức ăn, nhất thời không nói được lời nào, hết nhìn BoRam lại nhìn đồng đĩa sạch trơn trên bàn

-“Unnie à, ăn gì nhanh dữ vậy, không sợ đau dạ dày sao?”

-“Tại em bỏ đói unnie lâu quá mà, giờ thờ không rồi” BoRam ngả người tựa vào ghế xoa xoa bụng

-“Hết nói nỗi unnie luôn á” Ryan cũng là lo cho BoRam thôi, người thì bé mà ăn thì không có đồ thủ luôn

-“Hihi, mai mốt lại dọn nhà giúp em nha” BoRam miệng cười tay vẫn xoa xoa bụng

-“unnie đã mua bảo hiểm bụng chưa vậy? Em chỉ sợ dọn được 2 lần chắc cái bụng unnie hết chứa nổi mà vỡ ra mất” cười đau khổ

-” đừng lo mấy cái đó, cứ đưa unnie đi ăn là được”

Nói chuyện một lát, tiêu hoá bớt rồi, BoRam lái xe quay lại thả Ryan trước cửa chung cư rồi mới về nhà.

Vẫy tay tạm biệt BoRam, Ryan trở về nhà tắm rửa thay đồ xong xuôi mới cầm điện thoại bước ra ngoài khoá cửa lại cẩn thận rồi xuống tầng 5. Rón rén như ăn trộm đột nhập vào nhà HyoMin.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ghen

Nhẹ thật nhẹ, Ryan đẩy cửa bước vào rồi đóng cửa, lại rón rén từng bước vào, trong nhà tắt đèn tối om chỉ có ánh sáng hắt ra từ phía TV, cúi người bò lồm cồm tới gần sofa rồi từ từ ngó qua thấy HyoMin đang nằm dài trên sofa xem phim, Ryan nheo mắt vì ánh sáng TV, muốn biết cô đang xem cái gì mà chăm chú thế bỗng mắt to tròn, miệng há muốn rớt quai hàm rồi quay qua nhìn HyoMin vẫn đang chăm chú xem, giờ mới để ý nhìn từ trên xuống dưới HyoMin một lượt, càng muốn rớt quai hàm nữa, không phải Ryan dè dặt nhưng cứ thử đặt mình vào tình cảnh này xem, người bạn yêu đang nằm đó trong tư thế hết sức khiêu gợi, không biết ở đâu ra cái áo sơ mi trắng rộng thùng thình tổng thể cái có một cúc dưới cùng à, thành thử ra là “có khác gì không mặc đâu”, vốn nghĩ rằng nội y màu đỏ mới dễ khiến người ta kích thích nhưng giờ mới biết màu vàng cũng chẳng vừa, bên trên thì bộ ngực căng tròn ẩn lấp sau chiếc bra, bên dưới bộ mông cong săn chắc, mà vấn đề quan trọng hơn hết là cái phim mà cô ấy đang xem chăm chú kia kia, vừa ngược lên đã thấy cảnh “hót hòn họt”, là phim gì nhỉ? Cái phim cũng vừa “hót hòn họt” được sản xuất từ bộ truyện cũng “hót hòn họt”. À, đúng rồi, “Fifty Shades of Grey”, thật là truyện chưa có đọc, phim chưa có xem, nghe mọi người bàn tán thôi à, báo chí cũng đưa tin nữa, hai diễn viên trên ảnh bìa phim đó, anh ta tiến tới hôn .. ơng ta đang đề cô ấy xuống giường kia... aaaaaa, nhắm mắt quay đi Ryan gào thét trong lòng, vốn định hù HyoMin vì dám thái độ ngang dọc thì lại bị cô cho quả lừa trong người. Mắt chớp chớp nhìn cái màn hình TV rồi ngó qua HyoMin thấy vẫn đang chăm chú. Nóng máu, Ryan đứng thẳng dậy bước qua ngồi lên sofa ép HyoMin vào trong, hai tay khoanh trước ngực, nheo mắt nhìn thẳng màn hình.

-“Đã xem phim nóng lại còn ăn mặc khiêu khích, quả nhiên không đùa được mà” Ryan ngoái đầu quay qua nhìn HyoMin.

Đang xem phim bỗng tự dưng có người ngồi ngay trước mặt còn comment nhiệt tình, HyoMin tim muốn bay ra ngoài, mắt chớp không ngừng nhìn người đó

-“Em. em. sao lại ở đây?” Miệng lắp bắp

-“Em ở đây thì sao? hờ hờ, hay ha, mãi mê xem phim nóng, người yêu vào bao giờ còn không biết ha, thế nên không thèm quan tâm hỏi han mình mấy ngày trời, lại còn hờ hững khi mình nhắn tin nữa” Ryan cười nhạt

-“Unnie.. unnie.. nhưng mà em. ummm”

HyoMin đang biết nói gì vốn định hỏi lại Ryan liền bị Ryan cúi xuống hôn lấy, cố gắng đẩy Ryan không được thì đập đập vào người Ryan. Ryan khó chịu vì hàng động của HyoMin thì dừng lại trừng mắt nhìn, HyoMin bị sợ tay giữ nguyên hiện trạng trên lưng Ryan nằm im thin thít, Ryan trèo hẳn lên người cô, đưa tay qua cổ, tay trái giữ lấy chiếc cúc cài dần xuống, nhắm mắt lại hôn nhẹ lên môi cô, một lần, hai lần, cứ thế từ từ mút lấy môi HyoMin như thưởng thức chiếc kẹo dẻo, Ryan ôn nhu như vậy, HyoMin làm sao không rơi vào lưới tình, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng đáp trả. Ryan hài lòng đưa lưỡi liếm môi HyoMin trêu chọc, HyoMin lập tức cắn câu đưa lưỡi định mút lấy thì bị Ryan nút chặt, hai chiếc lưỡi dây dưa, nụ hôn này thật ngọt ngào mà cũng quá ướt át. Xoay người HyoMin lại rồi nghiêng người vào trong, nằm tụt hẳn xuống sofa, Ryan luôn chân phải xuống dưới chân HyoMin, chân kia để giữa hai chân cô, tay phải vẫn để cô gối lên, kéo sát lại, hôn cô không ngừng bù cho quãng thời gian bận bịu vừa rồi, tay trái trượt từ trên vai cô xuống, nhẹ gạt vạt áo sơ mi, vòng qua ngực cô chạm lấy, nhẹ xoa bên ngoài chiếc bra màu vàng rồi bóp mạnh. HyoMin giật nảy người, chỉ nụ hôn kia cũng khiến cô nóng tới toát mồ hôi rồi giờ còn bị Ryan kích thích như vậy, HyoMin rời môi giữa cổ ra sau, người cong lên. Ryan nhếch miệng cười nhìn HyoMin đang bị dục vọng lấn át, tay đẩy chiếc bra lên mà xoa nắn bên ngực căng tròn, môi hôn lá lướt từ vành vai HyoMin theo khuôn mặt cô tới cằm mới dần hôn xuống, nút mạnh bên cổ cô để lại dấu đỏ gọi tình. HyoMin bị kích thích này giờ, cái đồ khủng long còn cô tình trêu chọc cô, cắn chặt môi chịu đựng, tay đưa qua lưng Ryan mà bám chặt. Ryan giật phăng chiếc bra ném xuống đất, lại chồm lên người HyoMin nhìn mê đắm cơ thể hoàn mỹ này, thật nhớ. HyoMin thấy Ryan cứ nhìn chăm chăm người mình thì đỏ mặt xấu hổ lấy tay che tay, không quên đánh bóp vào người Ryan rồi quay mặt đi. Ryan mỉm cười nhìn HyoMin rồi liền cúi xuống hôn lấy bộ ngực số 32, cắn nhẹ rồi mút lấy như đứa trẻ khát sữa, tay trái chống xuống, tay phải liền lần mò qua eo cô, hai ngón tay lướt quanh bụng, rồi lại di chuyển xuống dưới xoa nắn bộ mông số 34, vỗ cái đét. HyoMin uốn éo không ngừng, hai tay bám chặt lấy lưng Ryan, không chịu nổi khẽ rên thành tiếng. Ryan liền đưa tay về vùng cấm chạm nhẹ ngoài panties mà di lên xuống.

-“Minie, không nhớ em sao?” Ryan hướng mặt lên ngang tầm HyoMin

-“Có.. nhớ, ư.. ư” HyoMin cố nói từng từ

-“Vậy sao không liên lạc với em” Ryan kéo chiếc quần xuống rồi dùng chân hất đi, vẫn không ngừng trêu chọc bên dưới cô

-“..”

-“Không muốn nói sao, vậy chúng ta dừng lại nhé” Ryan đang ve vãn bên ngoài bỗng nhiên đưa ngón tay vào trong HyoMin thúc một cái liền bỏ ra.

HyoMin thật khổ mà, tình cảnh bây giờ khác nào sống không được mà chết không xong, nhắm chặt mắt nhắm nhỏ gần từng chữ

-“Là ..do em.? .. EunJung. hai.. người” HyoMin khó nói

-“Em và EunJung làm sao?” Ryan ngó hỏi lại

HyoMin dù rất muốn được thoải mái nhưng chịu đựng thế đủ rồi, xem cái MV đó đã đủ tức điên giờ còn đây đây cô thế này, không cần nữa, không cần phải thoải mái nữa, dùng hết hơi sức đẩy Ryan ra ngồi dậy, vừa đứng lên định vào nhà tắm gội rửa cái con thèm khát này thì bị kéo lại ngã vào lòng Ryan.

Ôm chặt HyoMin trong tay, Ryan hôn lên môi cô để giữ cô bình tĩnh lại không giãy giụa nữa mới nói.

-“Không phải unnie ghen với EunJung unnie chứ?”

-“..”

-“Vậy là thật sao?” Ryan cười cợt, HyoMin liền liếc mắt nhìn “ai đó khác thì không nói làm gì nhưng lại ghen với EunJung unnie hờ, đồ ngốc của em ạ, không nhớ là nhờ có unnie ấy nên chúng ta mới đang ở bên nhau sao, hơn nữa, đó là công việc mà, unnie không thương em vất vả còn ghen tuông lung tung rồi giận dỗi, có biết em buồn lắm không?” Tay ôm chặt HyoMin hơn.

HyoMin nghe một hồi thì thấy cũng phải, hai người họ là đang làm việc, mọi thứ đều công khai chứ có phải lén lút ngoại tình đâu, thế cơ mà đâu nhất thiết phải quay cảnh nóng bỏng như thế lại còn thân thiết quá chừng cứ như hẹn hò thật không bằng, nghĩ tới HyoMin liền cau mày lườm

-“Sao mà biết được em? Trước là JiYeon – hot girl của trường, giờ là Ryan – ngôi sao thần tượng, dù là ai cũng thật ít người theo đuổi em ha, làm sao unnie biết em làm gì khi unnie không có ở đó, tin đồn phim giả tình thật của em với Yoon Si Yoob gì đó, giờ còn thân mật với EunJung, thật khiến unnie thấy mình không biết có giữ nổi em không nữa” HyoMin bịu môi mĩa mai

-“Yeobo ngố của em à!!! Em chỉ có mình unnie thôi, Yoon Si Yoon đó là oppa thân thiết với em, EunJung là cũng vậy còn tiền bối cùng công ty lần này làm chung sản phẩm, tất cả tin tức đó đều là để PR à? Unnie không biết showbiz này thế nào sao? Mà SiYoon oppa thì em không biết thế nào chứ EunJung unnie nhìn menly vậy thôi chứ straight 100% nha, unnie đừng có đại miệng kéo unnie giận nha” Ryan phản búa

-“Cái showbiz gì đó của em vốn unnie đâu có quan tâm” HyoMin thật thà nói rồi chợt biến sắc “Nhưng làm sao em biết EunJung straight?”

-“thì vì công ty muốn EunJung unnie ra mắt thật lạ và độc đáo, về ngoài thì cá tính, giọng ca lại ngọt ngào, fan girl, fan boy đủ cả ý. Nói cho unnie biết, không được nói cho ai đó, EunJung unnie đang bí mật hẹn hò chỉ vì sự nghiệp nên chưa thể công khai thôi”

-“Thật? Là ai vậy em biết không?” HyoMin sáng mắt

-“Anh ta là diễn viên, tên gì nhỉ?” Ryan suy nghĩ “à, đúng rồi, Jang WOO, em cũng không nhớ rõ anh ta lắm, cũng khá đẹp trai, cao ráo,..”

Ryan thao thao bất tuyệt mà không biết HyoMin đã thay đổi trạng thái rồi. Nói một hồi không thấy HyoMin nói gì mới ngừng lại nhìn thì chợt dạ liền nuốt bước bọt, mắt chớp chớp cười hề hề

-“Minie ah, sao lại nhìn em dữ vậy?”

-“Jang Woo đẹp trai ha, cao ráo ha,.. hay là để unnie giúp em nói chuyện với EunJung nhường lại cho em ha?” HyoMin miệng nói cười, mắt thì phóng ra lửa

-“Nhường gì chứ hờ hờ, đẹp trai, cao ráo, tốt bụng gì đó, em đâu có cần, cần Minie của em thôi à?” Ryan cười trừ nịnh nọt

-“Giờ dẻo miệng ha? Ngon ha?”

-“Không có, không có, em nói sự thật thôi à, yêu Minie của em nhất à, à không, chỉ yêu một mình unnie thôi à” Ryan hôn chụt cái môi HyoMin, ôm chặt lấy thấy HyoMin có vẻ xuôi xuôi liền tiếp lời “Unnie biết không người yêu tốt á là người ..như thế nào nhỉ? À, là người không để người yêu mình đấu tranh với người thứ ba mà phải tự giác đá bay người đó ra, phải không? Thế nên vì em là người yêu tốt nên unnie đừng lo gì hết á” chớp chớp mắt

HyoMin nhìn bộ dạng Ryan lúc này thật khác JiYeon năm xưa, cười nói nhiều hơn, gian manh hơn nhưng vẫn thật trẻ con, quan trọng là vẫn yêu cô không hề thay đổi, HyoMin hạnh phúc mỉm cười

Ryan thấy HyoMin không nói gì nghĩ gì đó rồi mỉm cười, hết giận rồi phải không nhỉ? Ryan ranh mãnh nhân cơ hội HyoMin đang chìm đắm trong suy nghĩ thì ngồi dậy bế thốc cô vào phòng ngủ đặt cô xuống giường hôn chặt lấy bờ môi kia, một tay chống xuống giường, một tay đã giữ chặt lấy ngực cô xoa nắn không ngừng rồi liền nhào người xuống mút lấy bầu ngực, khẽ cắn lấy đầu ngực mà tay còn dùng lưỡi treu đùa nó. HyoMin mãi mê suy nghĩ thấy nhột chợt nhìn xung quanh thì không biết mình đã vào phòng ngủ lúc nào, này giờ Ryan cố kích thích cô coi như công toi vì cô đâu có để ý. Chỉ biết bây giờ cô thấy nhột liền đẩy Ryan ra, Ryan chưng hửng nhìn HyoMin

-“Nhột, làm gì đấy” HyoMin nhìn lại, Ryan nhú mày rồi lại cúi xuống hôn lên ngực cô nhưng giờ thì cô chẳng có cảm giác gì liền kéo Ryan lên đối diện, nhìn vào đôi mắt đó rồi hôn chụt một cái vào môi Ryan.

Mất 1s suy nghĩ, Ryan hôn lại một cái lên môi HyoMin rồi thần nhiên quyết định

-“Chúng ta tiếp tục” định trườn xuống lại bị HyoMin lôi lên

-“Thôi, đủ rồi” HyoMin giữ lấy hai má Ryan

-“Hớ?” Ryan chớp mắt liên tục

-“Mất hứng rồi, em ngủ đi, unnie đi tắm”

Nói rồi HyoMin đẩy Ryan còn đang sững sờ qua một bên rồi là lướt thân hình không nội y chỉ khoác bên ngoài chiếc somi trắng mỏng bên này.

Ryan sau 1 phút 1 giây thất thần liền bật dậy

-“chắc đùa”

Gầm giọng bước vào phòng tắm, vừa bước vừa coi bỏ đồ vứt vung vãi lên sàn. HyoMin hôm nay nổi hứng tắm vòi sen chứ không tắm bồn như mọi khi, chiếc áo sơ mi đã được treo lên móc đồ, ngửa mặt để nước xả từ trên xuống cảm giác như đứng giữa trời mưa thật thoải mái, đưa tay lên vuốt nước trên mặt rồi vòn qua tóc xuôi xuống hất tóc sang một bên thật gọi cảm, với tay lấy sữa tắm xoa lên cổ tạo bọt trắng, tay đưa khắp cơ thể với tầng bọt trắng thơm nồng nàn, bàn tay từ eo chậm dần lên xoa lấy ngực chính mình mới thấy vết đỏ trên đó liền chuyển với ra sau lưng.

Mọi hành động của HyoMin lúc này đều được thu lại trong mắt Ryan, khi đó hưng hăng bước vào không nghĩ lại chứng kiến cảnh tượng này liền đứng sững lại phía sau HyoMin vài mét. Ngắm nhìn từng động tác của HyoMin cùng cơ thể đẹp đẽ, mái tóc ướt trải dài, bàn tay đang mon trón lớp da thịt kia, từng giọt nước chạy qua cơ thể rớt xuống, Ryan nhìn không chớp mắt mà nuốt nước bọt, bỗng thấy cơ thể tê giật như luồng điện chạy qua, khó thở, đưa tay lên giữ chặt ngực trái mong tim đập chậm lại. Nóng, nóng quá, chịu không nổi cảnh tượng trước mặt, Ryan liền bước tới sát lại ôm lấy HyoMin từ phía sau, đưa cằm tới sát vai, cạ mũi vào cổ cô hít lấy mùi hương dịu ngọt rồi hôn nhẹ.

-“Park Hyo Min, đừng quyến rũ như vậy!”

Xin trân trọng thông báo sau một tuần thức khuya viết chap giờ au đã bệt giường, up nốt chap này au sẽ nghỉ vài hôm phục hồi bộ não!!! T.T

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hành Động Bộc Phát

-“Park Hyo Min, đừng quyến rũ như vậy!”

Hơi thở nóng bỏng phả ngang cổ khiến HyoMin cảm nhận luồng điện chạy qua tê rần, đôi bàn tay kia đang ôm ngang eo cô bỗng dần dịch chuyển lên. Ryan ôm trọn lấy hai bên ngực HyoMin từ phía sau, ép sát, cắn mạnh cổ cô còn để lại dấu răng sau đó dùng lưỡi lê la lên vết cắn. HyoMin bất ngờ bị đẩy vội quay nghiêng mặt áp má vào tường, bị cắn đau mắt nhắm nghiền, Ryan còn dùng lưỡi treu chọc cô khiến hơi thở dồn dập khê a lên một tiếng. Hai tay HyoMin hiện giờ đang bám chặt tường cô trụ vững trước chiêu trò của Ryan.

Hai tay kia không ngừng hành hạ hai bầu ngực, khi ôn nhu nhẹ nhàng, khi dồn lực bóp lấy, đôi môi khê hôn lên vết cắn thật nhẹ, nghiêng đầu hướng tới đôi môi đang cố mím chặt chịu đựng đưa lưỡi theo theo viền môi đó, tay phải dần trượt nhẹ, những đầu ngón tay lướt qua bụng, vắn về phía đùi trong, miết nhẹ lên, bàn tay giữ trọn lấy nơi đó. HyoMin hết nhột phía bụng lại bị kích thích không ngừng, môi đang mím chặt chịu không nổi cũng liền khê rên ri

-“Ummm, JiYeon ah...”

-“Unnie là đang mất hứng sao?” Tay trái chạm eo, tay phải không ngừng ve vắn bên dưới.

-“Ummm, đừng đùa nữa...” HyoMin tay bám chặt tường

-“Mất hứng với em sao?” Ryan không ngừng khuấy động bên dưới HyoMin

-“không.. có.. không.. có, unnie...” HyoMin đang biết nói sao nữa, giọng giờ khản đặc, thờ nặng nề

-“Unnie thật hư” Ryan phả hơi ngang vành tai HyoMin cắn nhẹ, nhếch miệng cười “nhưng biết làm sao, em yêu unnie”

Xoay người HyoMin lại, Ryan hướng đến đôi môi kia hôn nhẹ vài lần rồi mút lấy, thấy HyoMin không đáp trả lại mà mắt môi nhắm chặt cố gắng đè nén, Ryan mỉm cười, đưa ngón tay dài của mình trượt vào bên trong HyoMin khiến cô la lên, nhanh chóng Ryan đưa lưỡi tiến sâu trong miệng cô, cướp lấy chiếc lưỡi kia mút lấy, tay kéo chân HyoMin gác qua đùi mình rồi chống đầu gối vào tường giữ thẳng bằng rồi lại giữ lấy eo cô, khoảng cách giữa hai chân cô được mở rộng, ngón tay nhẹ nhàng đưa đẩy bên trong hờ hững nửa chừng vài nhịp rồi thúc mạnh sâu bên trong. HyoMin cảm thấy khoái cảm dâng cao hơn bao giờ hết, đã rất lâu rồi kể từ đêm đó trước khi JiYeon bay sang Mỹ. Cô thật sự nhớ cảm giác này, chỉ JiYeon mới có thể đem lại, thật thoải mái.

-“Yeonie, nhanh... một chút”

Ryan không đáp chỉ cười rút ngón tay đó ra đưa ngón tay khác vào làm quen với thân thể HyoMin, chờ đợi HyoMin chìm đắm trong nó liền trượt nhẹ ngón tay ra, thúc mạnh cả hai ngón tay vào bên trong chặt hẹp, HyoMin bất ngờ la lên, Ryan lại đưa đẩy thật nhẹ, thấy bên trong đã dần tiếp nhận liền dồn sức đưa đẩy thật nhanh, HyoMin thoả mãn cong người bám chặt lấy thân Ryan, đến cực điểm, HyoMin thoả mãn hét lên, không đứng nổi liền khuỵu chân xuống, đổ vào người Ryan. Ryan hạ chân xuống, đỡ lấy cô ôm chặt dưới dòng nước, giúp cô tắm lại rồi mới cuốn khăn tắm bế cô vào phòng. Vừa chạm giường, HyoMin mắt lim dim, cô muốn ngủ, xoay người kéo Ryan lại, rúc đầu vào lòng Ryan ngủ ngon lành. Ryan nhìn người con gái đang nằm trong lòng mình, mỉm cười hạnh phúc, nhẹ hôn lên trán cô, ôm thật chặt.

Vài ngày sau, Ryan tổ chức fan meeting, EunJung hân hạnh được mời tới cùng biểu diễn PainKiller trên Stage cùng. Khi phần trình diễn kết thúc, EunJung cũng ngồi nán lại trên stage cùng Ryan giao lưu với fan đủ thứ. Đến khi fan bắt chợt đòi sự thật về RyJung couple, hai người quay qua nhìn nhau một lát rồi cùng cười.

-“Nếu RyJung is real liệu tôi sẽ có nhiều antifan không nhỉ?” EunJung cười hỏi fan

-“ohhhhhh” fan đồng loạt ngạc nhiên

-“Sao vậy? Khó trả lời sao? Vậy hẳn là tôi sẽ có rất nhiều antifan vì cướp đi Ryan nhỉ?” EunJung với tay qua vai Ryan kéo lại, Ryan cười khúc khích vì sự pha trò của EunJung

-“Thật saoooooooo?” Fan lại đồng thanh

-“Như vậy có được không?” Ryan lên tiếng

-“Hai người thật sự đồng tính?” Vài fan sững sốt

EunJung định nói gì đó nhưng Ryan chặn lại, đây là fan meeting của Ryan không thể làm khó EunJung.

-“Mọi người à!” Ryan tươi cười

-“Naeeeeeee” fan hò hét

-“EunJung unnie là hoa có chủ rồi, Ryan rất buồn” giả mặt đau khổ “nhưng mọi người đừng tiết lộ ra ngoài nha”

-“...” fan im lặng một hồi, EunJung cũng tròn mắt nhìn Ryan nhưng tay cô đã nắm chặt lấy tay EunJung rồi gật đầu ý là không sao, không cần lo lắng. EunJung vì sự nghiệp mà phải quên đi bản thân, yêu cũng không được công khai, Ryan thấy thật thương tiền bối, ai kêu cái mặt đẹp trai hút gái làm gì để phải ra mắt cái kiểu menly đó cơ.

-“Mọi người à, có được không vậy?”

-“đượccccc”

-“Vậy mọi người có muốn biết những điều Ryan chưa từng tiết lộ không?” Ryan làm aeyo khiến fan chết đứng la hét ầm ĩ

-“Trước hết Ryan muốn cảm ơn mọi người vì đã luôn yêu thương và ủng hộ Ryan, Ryan sẽ cố gắng làm việc chăm chỉ hơn nữa, mong rằng mọi người sẽ vẫn tiếp tục ủng hộ Ryan nhé”

-“Naeeeeeee”

EunJung ngồi kế bên mỉm cười hài lòng nhìn Ryan, thầm nghĩ nếu không phải đã có người yêu thì cứ tiếp xúc với một Ryan thế này thì dù là straight cũng tình nguyện là les một lần để yêu Ryan. Nhưng chỉ là nếu thôi, cô yêu Jang Woo và Ryan là một cô em gái đáng mến.

-“Mọi người cũng biết vừa qua Ryan và EunJung unnie cùng thực hiện ca khúc PainKiller qua phim ngắn về vấn đề đồng tính, tiết lộ bí mật đầu tiên, ý tưởng này do Ryan đề xuất”

-“Ohhhhhh” fan ngạc nhiên, ai cũng nghĩ mấy cái đó là do có người biên tập, idol vốn là làm theo kịch bản đã biên tập.

Không chỉ fan mà EunJung cũng ngạc nhiên luôn. Ryan quay qua nhìn EunJung mỉm cười rồi quay lại phía fan.

-“Ngạc nhiên sao?” Ryan cười khúc khích “Ryan thật táo bạo phải không?”

-“Naeeeeeee”

-“Thật ra vấn đề đồng tính thì tại nhiều nước đã được công nhận, qua sản phẩm PainKiller Ryan mong rằng tất cả mọi người hiểu nhiều hơn về người đồng tính, ít hà khắc hơn về vấn đề này hay còn có thể tiếp nhận đồng tính như những vấn đề bình thường khác, theo Ryan thì tình yêu cần được tôn trọng, cho dù là dị tính, đồng tính hay lưỡng tính, chỉ cần hai người thật lòng yêu thương nhau thì Ryan nghĩ là tình yêu đó thật đáng ngưỡng mộ. Không phân biệt giàu nghèo, già trẻ, nam nữ, Ryan muốn có một tình yêu như vậy.”

-“Có phải Ryan đang ngầm thừa nhận mình là người đồng tính?” Một vài người lên tiếng, EunJung nghe câu hỏi thì cũng muốn nghe câu trả lời phía Ryan

-“EunJung unnie, sao nhìn em hoài vậy? Yêu em rồi sao?!” Ryan thản nhiên như không có gì còn trêu chọc EunJung.

-“Thật ra vốn dĩ là Ryan chưa xác nhận được giới tính chính xác à” Ryan cười nói, fan ngồi dưới đang nhón nháo bỗng im lặng

-“Không tin sao, nhưng có một điều Ryan có thể khẳng định là Ryan not straight” fan lại được dịp miệng há to tới rớt quay hàm

-“Vậy đã tiết lộ bí mật thứ 2 nhé, Ryan không phải gái thẳng đâu, mặc dù thích trai đẹp nhưng gái đẹp cũng làm Ryan thổn thức ạ” Ryan tung tin từ từ

-“thế nhưng trước giờ ngoài tin đồn phim giả tình thật với SiYoon oppa thì Ryan chưa quen người con trai nào á, đó là tiết lộ thứ 3” fan mặt biến sắc liên tục

-“Vậy nên Ryan thật sự lo lắng nếu Ryan là người đồng tính, liệu mọi người có thể tiếp tục ủng hộ Ryan hay không?”

Ryan bỗng thôi cười trở nên nghiêm túc hướng tới fan chờ đợi. Bên dưới im lặng, không khí bỗng thật ngột ngạt, giọt mồ hôi lan chảy từ trên trán theo viền khuôn mặt xuống, Ryan thu lại ánh mắt cười nhạt, định đứng dậy lui vào trong thì một bàn tay đã giữ lại. Ryan ngạc nhiên quay qua nhìn, EunJung mỉm cười đứng lên rồi quay qua hướng fan.

-“Tôi – Ham EunJung, vốn là tiền bối và đồng nghiệp của Ryan nhưng hôm nay, tôi chính thức trở thành fan của Ryan, tôi không biết mọi người nghĩ thế nào, sẽ quyết định ra sao nhưng tôi cũng muốn tâm sự với các bạn, chúng tôi mặc dù là thần tượng được các bạn hâm mộ nhưng chúng tôi cũng là con người, chúng tôi cũng có cuộc sống riêng, chúng tôi cũng muốn được yêu, việc yêu ai là đúng hay sai chỉ có thể trách trái tim mà thôi, dù Ryan như thế nào, tôi sẽ vẫn là fan trung thành của cô ấy”.

Ryan lắng nghe lời EunJung nói, lòng cảm động, cảm xúc dâng trào, mắt đỏ hoe ôm chặt lấy EunJung khóc như một đứa trẻ, EunJung mỉm cười vòng qua vỗ lưng Ryan.

-“Đừng khóc, em là một idol đó, phải mạnh mẽ lên mới được”

-“Nae” Ryan vẫn thút thít

..

“Ryan.. Ryan.. Ryan..” Fan còn chưa hiểu hết những gì Ryan muốn nói đã chứng kiến một màn sụt sướt như vậy liền hò hét

Ryan xúc động quay ra nhìn những con người đang hò reo bên dưới thăm hỏi ánh hào quang này sẽ sáng bao lâu.

Kết thúc fan meeting, Ryan và EunJung ngồi trong phòng chờ chuẩn bị ra về.

-“EunJung unnie, cảm ơn unnie”

-“Sao lại cảm ơn?” EunJung quay qua nhìn

-“Nếu không có unnie, hôm nay em không biết phải làm sao, có lẽ đã bỏ chạy” Ryan cúi đầu

EunJung lại ôm lấy, xoa đầu Ryan rồi đưa tay nâng khuôn mặt đang cúi kia lên.

-“Ngốc, unnie chỉ nói những gì mình nghĩ thôi, không có giúp gì em đâu, unnie thực sự ngưỡng mộ em đó, dám nói ra như vậy không sợ mất fan sao, unnie thật kém cỏi phải không? Yêu mà không thể công khai, cứ lén lút như ngoại tình vậy” EunJung mỉm cười rồi lại trầm buồn

-“Không có, unnie đừng nghĩ vậy, chỉ là thời điểm chưa thích hợp để công khai thôi, em luôn ủng hộ unnie mà” Ryan nhí nhảnh đáp

-“Kumo” EunJung mỉm cười hôn nhẹ hôn trán Ryan “Về thôi nào”

BoRam sau khi lấy xe đã đỗ trước cổng đợi Ryan. EunJung nhận được lời mời đi ăn từ Ryan nhưng ái ngại xin lỗi hẹn hôm khác vì hôm nay có hẹn với người cả tháng mới được gặp một lần, Ryan hiểu ya nháy mắt rồi cũng tạm biệt, lên xe ngồi cạnh ghế lái cùng BoRam.

Ryan vô định nhìn ra phía cửa xe, cứ im lặng cho tới khi BoRam lên tiếng

-“Ryan” Khuôn mặt không chút cảm xúc hướng thẳng phía trước

-“Nae” Ryan ngồi thẳng lại quay sang nhìn BoRam

-“Em không có gì muốn nói với unnie sao?” Vẫn giữ nguyên trạng thái

Ryan biết BoRam đang muốn nói tới điều gì. BoRam luôn ở bên giúp đỡ Ryan để đến được vị trí như bây giờ vậy mà hôm nay Ryan hành động bộc phát, tự ý nói những điều không nên nói, cứ cho là được nhiều người hâm mộ yêu thích nhưng vẫn hoá ở cái nước Đại Hàn Dân Quốc này không phải chuyện đùa, chỉ một vấn đề nhỏ cũng sẽ bị chỉ trích không ngừng, sự nghiệp cũng như pha lê dù đẹp thế nào đã rơi thì sẽ vỡ. Cứ cho là xã hội bây giờ thoải mái hơn cũng chỉ là dành cho người khác, có thể đơn giản nghĩ họ không kỳ thị người đồng tính nhưng đứng trước tình huống người thân là người đồng tính thì lại khác, vốn dĩ khó chấp nhận, một ngôi sao thần tượng thì càng khó, bản thân là người được người khác hâm mộ, được đưa làm tấm gương, là bản mẫu để hướng theo mà lại có vấn đề không tốt, ai dám chắc những người gọi là đang hâm mộ đó sẽ tiếp tục ở bên ủng hộ. Ryan thật suy nghĩ quá nông cạn

rồi.

-Em xin lỗi.. em” Ryan nhỏ giọng cúi đầu

Lái sát vào lề đường dừng xe, BoRam thờ dài quay sang nhìn Ryan một hồi.

-“Không cần phải xin lỗi, unnie chỉ chấp nhận lời xin lỗi khi điều đó xảy ra ngoài ý muốn, còn nếu đã là chủ ý có sẵn thì không cần, dù biết là không đúng nhưng vẫn muốn làm thì đó là lựa chọn của em, em không nên xin lỗi về quyết định của mình”

-“Em.. em.. ”

-“Unnie không trách em vì em đã nói điều em muốn nói, chỉ là unnie cảm thấy bị tổn thương Ryan à, có lẽ unnie không là gì nên việc em muốn làm gì cũng không cần nói qua unnie” BoRam mắt đỏ hoe, giọng nghẹn lại

-“Unnie, em không có..” Ryan vội giải thích

-“Em không cần phải nói nữa” đưa tay gạt giọt nước mắt vừa rơi, BoRam quay sang phía bên kia “Trước unnie luôn nghĩ là chúng ta như chị em ruột vậy, đã nghĩ rằng em cần unnie giúp đỡ, phải cô bé năm đó luôn tự mình tạo tấm màn vô hình với mọi người xung quanh cần unnie giúp đỡ nhưng unnie quên mất rằng em giờ đây đã đủ lớn đủ cánh có thể tự bay đi rồi, unnie nghĩ rồi, ở đây có lẽ không còn việc gì phải bận tâm nữa, unnie sẽ quay trở lại Mỹ” nhẹ gạt gạt đầu rồi hướng lại phía trước.

-“Hãy sống tốt cuộc sống của em, unnie sẽ nộp đơn thôi việc vào ngày mai và tìm quản lý khác cho em”.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Người Chị Tốt Nhất

BoRam nắm chặt vô lăng đau lòng nói. Tất cả gì những gì cô làm đều vì muốn tốt cho Ryan, mong Ryan sẽ sống thật vui vẻ, chỉ cần Ryan hạnh phúc thì dù đứa trẻ đó làm gì cô cũng sẽ ở bên ủng hộ, chỉ là hãy nói cho cô biết, nói rằng đứa trẻ đó muốn gì, sẽ làm gì để cô còn chuẩn bị trước phòng khi mọi việc không theo ý nhưng hôm nay Ryan đã coi cô như vô hình, coi cô như chưa hề tồn tại mà hành động như vậy, đứa trẻ này không biết rằng cứ không suy nghĩ mà hành động như vậy nếu hậu quả tồi tệ thì nó sẽ là người hứng chịu tất cả hay sao, chỉ vì thương mà giận, giận rồi lại càng thương hơn nhưng giờ cô cảm thấy mình như người thừa, không còn việc cho cô ở đây nữa rồi, Ryan đã trưởng thành có thể tự bước đi con đường riêng. Giọt nước mắt lại lăn dài trên má Boram

-“BoRam unnie, bình tĩnh lại, nghe em nói có được không?”

Ryan nhất thời cảm thấy mình lại gầy gầy rồi nữa rồi, một phút nông nổi không ngờ lại khiến BoRam tổn thương như vậy, tự trách bản thân hạn hẹp, lúc nào cũng hành động mà không suy nghĩ chín chắn, trước HyoMin đã vậy, giờ lại là không nghĩ tới BoRam, sẽ không im lặng nữa, cần phải rõ ràng mọi chuyện.

BoRam vẫn lặng yên nhìn ra ngoài, không đáp lại, Ryan liếc nhìn người qua, giữ lấy hai bả vai BoRam xoa người cô lại, nhìn sâu vào đôi mắt đỏ hoe của cô, Ryan thấy mình thật tệ, lúc nào cũng khiến những người thân bên cạnh phải khóc.

“Unnie ah” Ryan khẽ gọi tay vẫn giữ lấy vai cô

BoRam bị xoa người ra là thế, đối diện là thế nhưng mắt cứ trầm buồn cúi đầu nhìn xuống không hướng tới Ryan. Ryan rời tay khỏi bả vai, đưa lên giữ lấy khuôn mặt kia hướng mặt mình.

-“Trước unnie trách em là không chịu hỏi rõ ràng chuyện HyoMin đã tự quyết định bỏ đi. Bây giờ, là unnie như vậy sao?” Ryan thờ dài nhìn

Boram nghe vậy thì đưa mắt qua nhìn Ryan rồi lại nhìn đi chỗ khác không nói gì.

Thấy BoRam có vẻ bình tĩnh hơn, Ryan kéo cô lại gần, vòng tay qua ôm cô, dựa cằm vào cô.

-“Em xin lỗi, em sai rồi, nhất thời lại làm vậy, unnie biết tính em mà phải không? Nghĩ gì là làm luôn chẳng biết tính toán trước sau, không nghĩ ngợi sâu xa gì cả. Với em, unnie không những là chị mà còn như là một người thầy, một người mẹ nữa, sao lại nói unnie không là gì của em được chứ?” Ryan vỗ nhẹ lưng rồi ngồi thẳng dậy nhìn BoRam nói tiếp “là em vô ý, là đứa không biết nghĩ, làm unnie buồn rồi, unnie phạt em gì cũng được, đừng bỏ rơi em mà!” Thấy BoRam xuôi rồi, Ryan lại chưng bộ mặt mèo con ra chớp chớp mắt tỏ vẻ đang thương.

BoRam nhìn cái bộ mặt kia suốt ngày chỉ biết nũng nịu, không chịu suy nghĩ tí đi bắt cô suốt ngày lo lắng chạy theo sau, định bám cô mãi không cho đi lấy

chồng nữa hay sao, nhìn thật đáng ghét. Liếc xéo Ryan một cái, BoRam liền quay qua khởi động xe đi tiếp.

-“Uiui, Rambo của em hết giận rồi, biết Rambo thương em nhất mà, yêu Rambo lắm à!”

Ryan biết BoRam hết giận liền bám chặt lấy cánh tay BoRam ôm lấy nghiêng người sang dựa đầu vào vai cô hí hửng

-“Ai nói! Rambo nào của cô? Mau tránh qua bên kia để tôi còn lái xe” BoRam vẫn thẳng mắt lái xe

-“Aigooo, unnie thật là.. hết giận rồi còn bày đặt à, em không hiểu unnie thì còn ai hiểu chứ, moazh” Hôn chụt cái lên má BoRam Ryan liền ngồi lại vị trí ngay ngắn để yên BoRam lái xe.

Chỉ được một lúc, Ryan lại xoay bên này xoay bên kia cứ nhủu mầy rồi lại giãn ra, BoRam có muốn tập trung lại xe cũng không được.

-” Có chuyện gì sao?”

Nghe tiếng BoRam, Ryan liền ngồi ngay ngắn ngẫm nghĩ một lát rồi quay qua đề nghị.

-“Unnie, chúng ta đi siêu thị mua đồ rồi về tự nấu đi, em sẽ trở tài, em có chút chuyện muốn nói nữa”

-“Chuyện gì vậy nói luôn không được sao?” BoRam không khỏi ngạc nhiên nhưng vẫn tập trung lái xe

-“Chuyện này dài lắm cần nhiều thời gian mới nói hết được, nha nha” Ryan lại trưng bộ mặt mèo con chớp mắt đáng thương

-“Vâng thưa cô” BoRam nhường mầy, nhún vai rồi vòng qua siêu thị.

Đẩy cái xe đồ mà ai nhìn vào chắc tưởng Ryan là chị, BoRam là em quá, đã thế Ryan còn cứ quàng tay qua cổ BoRam kéo đi, BoRam chọn gì Ryan lại nhặt thứ đó vào như thể cô chị chiều chuộng cô em nhỏ bé. Ừ thì trong mắt mọi người thì đó là mối quan hệ chị em chi là hơi nhầm vị trí ai chị ai em tí thôi, còn với đôi mắt đang neho neho lấp sau kệ đồ đằng kia thì khác. Mọi hình ảnh từ lúc hai người đẩy xa ngang qua chọn đồ, người lựa người nhặt, choàng vai bá cổ, cười cười nói nói đã thu hết vào đó, cười nhặt sau khi xác nhận mọi hình ảnh rồi quay lưng bỏ đi.

—

-“Em xách thêm cái này đi, unie thấp bé nhẹ cân, nặng thế này sao xách được” BoRam giơ cái túi ra trước mặt Ryan

-“Vậy chứ unnie trên người em còn chỗ nào treo được, móc được, nhét được thì unnie làm đi” Ryan trưng mặt khùng long

Khổ, nhìn lại toàn cảnh hiện trường, hai người vừa bước xuống xe thì chia đồ để xách lên, Ryan lanh chanh đòi xách, được 2/3 thì hết chỗ nhồi nhét nên đành để BoRam xách cùng nhưng mới đi tới trước cửa thang máy đã diễn ra đoạn hội thoại trên.

-“Mua chi lắm đồ không biết nữa!!” BoRam không nhượng lại được cái túi qua người Ryan thì lăm bắm cần nhằn

-“Yah, unnie vậy cũng được hả? Ai là người lựa tới lựa lui hả?” Ryan không vừa cãi

-“..Ừ thì unnie lựa .. nhưng em là người nhặt vô xe đó chứ” BoRam cãi cùn

-“Unnie hay ha, chứ không phải unnie lựa để em bỏ vô xe hay sao?” Sừng sốt

-“Ai kêu không ngăn cản” *Ting* Bômam thấy thang máy tới liền vừa bước vào vừa nói tiếp “Cuộc hội thoại kết thúc tại đây”

-“Unnie.. đúng là.. cái đồ..” Ryan định nói lại thì BoRam tuyên bố kết thúc thì lại trưng cái mặt khùng long xách đồ vào lăm bắm.

-“Đồ gì hả?” Lừ mắt

-“...” Thấy BoRam đe dọa liền nuốt cái ực quay đi “Có gì đâu”

—

Loay hoay một hồi mới có một bàn thức ăn đủ món, nhanh chóng rửa tay ngồi vào bàn ăn, hai người bắt đầu cuộc chiến thức ăn, đối mặt trực diện tay đưa tay thìa cúi thấp hằm hè nhau kết quả là một cái bàn ngổn ngang những đĩa những bát vụn không nhà trống. Hai cái bụng căng phình lên như giấu gì ở trong, tay còn cầm thìa, người thì ngã ra sàn nằm duỗi cả tay cả chân ngang ra, người thì lưng dựa ghế tựa dần thế mà mắt vẫn còn nhìn nhau khiêu khích, chột lại là lẩn ra cười.

-“No quá đi mất” BoRam xoa xoa cái bụng

-“Em sắp không thở nổi rồi” Nhắm mắt miệng chu ra chân tay gặt qua gặt lại bên dưới sàn lăm như đang bơi bướm không bằng.

-“O, thôi chết, em ăn nhiều vậy, còn phải duy trì cân nặng mà” BoRam bật dậy ngồi thẳng lên nhìn Ryan hốt hoảng

-“Unnie lo gì chứ? Quảng bá xong PainKiller là em được ăn thoải mái mà” Ryan vẫn thản nhiên nằm bơi bướm dưới sàn nhà

-“hì hì, Ryan à, unnie quên mất chưa báo cho em, kết thúc đợt quảng bá này em sẽ cast Triangel đó” BoRam khúm núm cười ngượng

-“Hờ” Ryan ngồi bật dậy hốt hoảng “là saoooo?”

-“Thì đó hôm trước unnie có gặp đạo diễn Cha Eun Teuk, ông ấy nói sắp quay drama Triangel hỏi em có muốn tham gia không? Unnie nói dạo này em đang bận quảng bá album mới thì ông ấy bảo tiếc quá rồi nhớ ra có một vai diễn coi như là khách mời đi, không xuất hiện nhiều đâu nhưng cũng khá là gây chú ý, unnie thấy cũng ổn nên đồng ý thay em rồi, hì hì” BoRam cúi mặt cười mắt chớp chớp

-“waeeee? Unnie không thấy lâu lắm em mới có một chút chút chút ít thời gian để nghỉ ngơi sao? Em không biết đâu, oa oa oa” Ryan mặt mũi thê thảm gào khóc ầm ầm

-“Hờ hờ, Ryan à, unnie sorry nhiều nhiều í, cũng chỉ có vài cảnh thôi à mà không phải em rất thân thiết với đạo diễn Cha hay sao, ông ấy có lời mời em cũng phải nể mặt chứ, phải không?” BoRam dụi mắt vào vai Ryan

-“Hức hức, biết là thế nhưng mà .. oaoaoa” nín một chút lại gào lên

-“Thôi thôi, quyết định thế đi, sau Triangel, unnie hứa sẽ xin chủ tịch cho em nghỉ cả tháng luôn” giờ tay xin thôi

-“Unnie hứa đó” Ryan liền nín ngược mặt nhìn BoRam đe dọa

-“Haizzz, được rồi, giờ dọn dẹp thôi”

Hai người đứng dậy bắt đầu dọn dẹp xong một cái là người thì uốn éo, người thì vờn vai. BoRam ra sofa ngồi xem TV trước trong khi Ryan đi xem xét lấy đồ uống.

-“Rambo, unnie uống gì?”

-“whatever”

-“Vây cocacola nhé é é é” hát luôn bài quảng cáo

BoRam liền bật dậy nhào người lên tựa vào lưng sofa nhìn qua bếp:

-“Yah, em đó, giảm cân, không đường bột, không đồ ngọt, không nước có ga...”

-“èiiii, thật là phiền phức” đành bỏ lại một lon nước vào tủ, quay qua lấy ly nước khoáng rồi hướng tới sofa ngồi xuống, đặt nước lên bàn.

-“Khi này, em nói có chuyện gì muốn nói?” BoRam nhắc lon nước uống một ngụm rồi lại đặt xuống ôm cái gối bên cạnh vào lòng

-“À, chuyện hôm trước em nói với unnie đó, em đã quyết định ấy” Ryan cũng nhấp một hớp nước, tay vẫn giữ ly nước, ngả người tựa lưng vào sofa

-“Ừm, quyết định gì?” BoRam cũng ngả người qua bên kia đối diện Ryan chăm chú nghe

-“Em quay lại với HyoMin rồi”

Ryan đang cúi đầu ngược lên nhìn xem BoRam phản ứng thế nào nhưng thấy cô vẫn điềm tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, nhìn Ryan như muốn nói chị vẫn đang nghe đây, Ryan lại cúi đầu nhìn nhìn ly nước.

-“Khi đó là em sai, tự mình quy chụp tất cả rồi bỏ đi, ngỡ tưởng chỉ mình em đau khổ thật không ngờ suốt 6 năm qua lại dày vò HyoMin chờ đợi. Hôm trước, EunJung unnie rủ em tới QR Bar, HyoMin bảo có chuyện muốn nói với em...” Ryan tường thuật lại buổi hôm đó, tay vẫn chặt chặt ly nước “chuyện là vậy đó, unnie không giận em chứ?” Hỏi vậy lại mặt đầy tội lỗi ngược lên nhìn BoRam.

BoRam ban đầu nghe Ryan nói đã quay lại thì cũng hơi ngạc nhiên rồi lại thôi, vốn dĩ trước đây cô khuyên Ryan nên đối diện với HyoMin để mọi chuyện rõ ràng nhưng là lần nào Ryan cũng trốn tránh, sau khi về Hàn Quốc bắt đầu sự nghiệp, Ryan cũng mài mê tập luyện, debut rồi thành công, trong suốt 2 năm qua đã làm việc không ngừng nghỉ, cô nghĩ có lẽ Ryan đã buông bỏ rồi. Hôm đó, khi Ryan đưa cô gái say rượu về, BoRam cũng nhận ra và vẫn nói Ryan nên là đối diện không nên trốn tránh nhưng thái độ của Ryan vẫn vậy. Hôm nay, bỗng dưng lại hành động bộc phát trong fan meeting, phải rồi, là do cô giận quá mất khôn, không nghĩ đến lý do tại sao Ryan làm vậy, tự thấy bản thân mình bỗng dưng cư xử thật trẻ con.

-“Em nghĩ unnie sẽ giận em?” BoRam nghiêng đầu, chân mày hơi nhíu lại

-“Nae” Ryan lại cúi đầu liếc nhìn BoRam

-“Yahhh, em thôi làm cái bộ dạng đó đi, cứ làm như unnie sẽ ăn thịt em không bằng á”

Nhìn cái bộ dạng khép nép, khúm núm như sợ hãi lắm của Ryan mà BoRam nổi đóa quảng cái gối ra đằng sau, ngồi thẳng dậy hét lớn.

Ryan thấy BoRam thì đang bình thường ôn nhu bỗng quăng đồ từ giận thì giật cả mình, suýt rơi cả ly nước trên tay, mặt méo nhìn BoRam

-“Unnie làm em hết hồn” đặt ly nước lên bàn, Ryan lấy tay xoa ngực ổn định nhịp tim.

BoRam lúc này mới lại bình tĩnh hắng giọng lấy gối lại ngã người ra sau, hai tay khoanh trước ngực, chân phải vắt qua chân trái.

-“E hèm, vậy sao lai nghỉ unnie thế giận em?”

-“thì unnie vất vả giúp em bao nhiêu năm qua mới có thành công thế này, bây giờ em quay lại với HyoMin xem như phí công sức mà unnie đã bỏ ra...”
Ryan trả lời mà như tụng kinh gõ mõ

-“Stoppppp” BoRam liền ngăn chặn lại ngồi thẳng dậy “Ryan”

-“Nae” co chân lên ghế, hai tay khoanh lại để trên đầu gối, tựa cằm vào, ngược nhìn BoRam

-“Những gì unnie đã làm, em có hiểu ý nghĩa của những việc đó không?”

-“Nae, unnie thương em, muốn điều tốt nhất cho em, muốn em thành công trong sự nghiệp, muốn em được hạnh phúc...” lai bắt đầu ca

-“Thôi, được rồi” BoRam thở nhẹ “Vậy quay lại với HyoMin em có hạnh phúc không?”

Ryan đang tiu ngưu nhập từng chút lời BoRam nói vào não bộ nên khi nghe hỏi được một lúc não mới kịp load dữ liệu câu hỏi cơ thể liền phản xạ. Mắt đang sụp xuống bỗng mở to, chân đang co chụm lại chuyển thành khoanh chân, tay thì chống xuống, trả lời nhanh như sợ ai trả lời mất

-“nae, có chứ, em rất hạnh phúc” liên tục gật đầu

-“Vậy em nghĩ unnie sẽ giận khi em phải phúc?” BoRam nhún mày

-“Ồ, cái này” Ryan lại xoay người quay người sang phía trước, tay trái vẫn chống xuống, tay phải lại đưa lên gãi đầu rồi lại xoa cằm suy nghĩ, mặt mày biểu cảm linh động, nghĩ chưa xong đã bị BoRam đánh “đốp” cho một cái vào vai.

-“Thưa cô Ryan, cô đã ngần ngại xong chưa? Còn gì muốn nói không?”

-“Aiiii da, unnie ..trùm bạo lực” xoa cái vai đau mà nhăn nhó “unnie nói em nên làm sao bây giờ?”

-“sao là sao?”

-“Chuyện em hẹn hò không thể giấu mãi được”

-“À, vậy nên hôm nay mới dám dò hỏi sao?”

-“Nae”

-“Cái này unnie cũng không biết nói sao cho phải, em cũng biết đấy không có gì quá dễ dàng, bọn em ở bên nhau được cũng trải qua nhiều điều, unnie tin nếu em dám đối diện với chính nỗi sợ hãi trong em thì em sẽ tìm được lối đi cho mình. Hãy suy nghĩ thật kỹ rồi nói cho unnie biết khi em dừng cảm đối mặt với tất cả, unnie sẽ ở bên cạnh và ủng hộ em”

-“Rambo, I love u so muchhhhh” Ryan ôm chầm lấy BoRam thút thít, từ một người xa lạ, BoRam chẳng hề tính toán gì, luôn ở bên quan tâm chăm sóc cho Ryan còn quên cả cuộc sống của chính bản thân cô.

Người chị này bây giờ cũng thật hạnh phúc ôm lấy cô em gái từ trên trời rơi xuống này, đầu phải cứ ruột thịt mới có thể hết lòng vì nhau, vốn dĩ chỉ cần trong lòng họ có nhau, yêu thương nhau, luôn hướng tới nhau là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Người Quen

Vài tuần sau fan được dịp nhảy lên nhảy xuống vì sự xuất hiện bất ngờ của Ryan trong Triangle lại còn là kiss scense không báo trước, fan nào fan nấy nghe tin mà vô đầu bứt tóc, hơn nữa bộ phim đã chiếu Ryan mới tham gia góp mặt, vai diễn Yoo Rin của Ryan có cái gì đó rất “ngông”, “tưng tưng”, “cá tính”,... ai chà, thật bạo mà chủ động tiến tới hôn người ta, thật khiến người xem đỏ mặt mà, dưới ánh đèn nhấp nháy tay cầm chai bia, môi nhếch

miệng cười đẹp đến mê người. Duy có một điều qua màn ảnh nhỏ thì thể thôi chứ phía trong hậu trường thì...

flashback

Sau ngày hôm đó, Ryan tiếp tục quảng bá PainKiller tuần cuối, dự định sẽ tạo ngạc nhiên cho HyoMin trong thời gian được nghỉ thì phải huỷ vì Triangle mà BoRam đã nhận lời thay.

Vừa thu hình xong sân khấu tạm biệt, Ryan chờ về phòng chờ riêng trong đài truyền hình, ngồi phịch xuống ghế.

Cốc cốc

-“Ryan, là unnie” Có tiếng BoRam nheo nhéo ngoài cửa

-“Naeeee” Ryan liếc xéo cánh cửa kéo dài giọng

BoRam vừa bước vào cửa đã đụng độ ánh mắt muốn giết người kia

-“Yah. Ryan, em nhìn unnie bằng cái ánh mắt gì vậy hả?” BoRam chu treó

Ryan hứ một cái rồi quay đi chu mỏ lăm bằm, tay tháo guốc quăng đi chỗ khác.

-“Yah, cái thái độ gì vậy hả?”

-“Tại unnie hết à? Lẽ ra hôm nay em được thoải mái đó đây rồi” Ryan đứng lên gào lên không khác gì một khủng long bạo chúa

-“Wae wae? Unnie làm gì hả?” BoRam tự dưng bị đồ vấy cũng hết lại

-“Chứ ai nhận lời đạo diễn Cha đi cast film hả?”

-“Hử?” Nhìn bộ dạng như muốn bùng nổ của Ryan BoRam mới đưa tay gỡ đầu suy nghĩ “đạo diễn Cha? film? .. aaaaaaa, thôi chết rồi, unnie còn quên mất vụ đó nữa, chờ unnie chút”

Nói rồi BoRam rút máy ra tím số đạo diễn Cha ấn gọi để lại Ryan vẫn còn mắt chữ O mồm chữ A.

-“Yeoboseyo, đạo diễn Cha, tôi BoRam này” BoRam vui vẻ cười nói

-“...”

-“À, tôi gọi điện báo Ryan đã kết thúc đợt quảng bá rồi”

-“...”

-“Dạ, bộ phim đã quay hơn nửa rồi sao?”

-“...”

-“Cái đó... bây giờ sao?”

-“..”

-“Vậy thì tôi phải hỏi lại đã, Ryan vừa quay xong sân khấu tạm biệt” BoRam liếc qua nhìn Ryan đã ngồi xuống đang chăm chăm cái điện thoại bên kia

-“...”

-“Được, chờ một chút, tôi sẽ chuyển máy”

BoRam lấy tay bịt đầu nói của điện thoại lại rồi lại phía Ryan nói nhỏ

-“Ryan, đạo diễn Cha muốn nói chuyện với em, hi hi” mắt chớp chớp miệng chum chim nhìn.

Ryan liếc BoRam một cái rồi cũng đưa tay lấy điện thoại.

-“Annyeonghaseyo, đạo diễn Cha, là tôi Ryan”

-“.....”

-“nae.. nae.. nae”

-“.....”

-“Dạ, gấp vậy sao? Đồ tôi còn chưa kịp thay nữa”

-“....”

-“thôi được, tôi thay đồ rồi sẽ qua phim trường ngay”

-“...”

-“Nae, chào đạo diễn”

Ryan vừa tắt máy đã nắm chặt cái điện thoại cố nén búng nổ, cái đầu xoay qua xoay lại muốn tìm thân hình nhỏ nhắn kia mà không thấy đâu liền hét lớn “Ramboooo”.

Thật ra, biết cuộc thoại đó là gì rồi, BoRam đưa được điện thoại là liền lẩn ngay, Ryan bình thường nghe lời cô là một chuyện nhưng mà chọc tức cộ khủng long đó mà điên lên thì không đùa đâu, chuẩn là thượng sách nhưng sớm muộn gì cũng gặp nên đành chạy đi mua Americano, biết thừa con khủng long Ryan mê cafe này lắm, BoRam mua được là hí hửng chạy về phòng chờ.

-“Ryan, xem unnie có gì này?”

-“Rambo, unnieeeee... ơ, aaaaaa, americano, của em hả? Thật sao? Daebak? Kumo unnie?”

Vâng, hữu nhiệm vô cùng, đang chuẩn bị khề lữa thấy BoRam giờ cốc Americano trước mắt lắc qua lắc lại, Ryan như bị thôi miên từ khủng long đang tính cần xé đôi phương đã thành mèo con ngoan ngoãn sáng mắt nhìn BoRam xác định chủ nhân của cốc cafe thấy cô gật đầu chộp lấy xoay vòng rồi bay ra ghế ngồi nhâm nhi. BoRam nhìn theo cười thầm đắc thắng.

Rột rột.. rột

Hút hoài không thấy cafe, Ryan giờ cốc lên cao lắc lắc mặt buồn thiu.

-“Hết mất rồi” đặt cốc lên bàn, nuối tiếc nhìn

-“Thay đồ đi, không phải em qua chỗ đạo diễn Cha bây giờ sao?” BoRam chờ Ryan uống hết rồi mới lên tiếng

Ryan như được nhắc mới nhớ ra liền quay qua BoRam nheo mắt, mĩa mai

-“Rambo ah, unnie làm quản lý như vậy cũng được sao hả? Chuyện nhận vai bỏ qua đi, nhận rồi còn không nhớ là sao hả?”

-“Có lần này thôi à, tại unnie bận quá à không tại em đó, hết bên này bên gọi, unnie làm quản lý cho em mà cũng muốn bỏ trốn à” BoRam thở dài

Cũng đúng thật, con người ta thường thế lúc chưa lên thì đi xin show cũng khổ, nổi tiếng rồi đất show từ chối cũng khó nhưng biết làm sao, cái giới showbiz này dù mệt mỏi hay không ư gì nhau,... cũng cứ phải tươi cười trước đã.

-“Ok ok, em đi thay đồ” Ryan lách thếch đứng dậy bước đi.

Vừa tới phim trường, đạo diễn Cha đã hồ hồ chào hỏi đưa kịch bản, Ryan cũng tươi cười nhận lấy rồi cùng BoRam vào phòng chờ trong lúc cảnh khác đang quay. Ryan chăm chú nhập tâm luôn vào nhân vật khi nhìn qua từng dòng kịch bản, bỗng nhưng mảy.

-“Rambo, Rambo ah, unnie .. unnie xem cái này..” Ryan mồm miệng lấp bắp tay chỉ vào kịch bản

-“Sao thế?” BoRam đang SNS trên điện thoại dừng lại ngó qua “Hờ, kiss sence, cảnh đầu tiên” BoRam mắt mở to, méo miệng nhìn kịch bản

-“Thế này là sao?” Ryan cũng hốt hoảng, đối tác là ai còn chưa biết mặt vì quá bận nên không để ý chuyện phim ảnh, vừa tới đây mọi người đang bận quay cũng chưa kịp chào hỏi nữa, OMG

-“Cái này unnie không liên quan nha” BoRam liền lùi ra xa, xua tay liên hồi

-“Trời ơi, đạo diễn Cha làm khổ em rồi!!!” Ryan mếu mặt

-“Ồ nhưng mà đóng phim thì kiss sence cũng bình thường thôi mà” BoRam vừa nghĩ vừa nói “Mà sao lại khổ em rồi? Trước em đóng PainKiller còn hồ da hồ thịt, ướt át như thế, EunJung lại còn là con gái, em chẳng ngại thì thôi, cảnh này có chạm môi thôi à, sao em làm loạn vậy?” BoRam gằn lại chỉ vào kịch bản nhấn nhó

-“Eiiii, unnie chẳng biết gì hếtttt, cũng vì PainKiller mà em bị tình yêu to lớn cho ăn bơ mấy ngày đó, mà EunJung unnie thân quen còn như vậy giờ lại trai lạ thì em biết làm sao?” Ryan lại mếu máo ăn vạ

-“Thôi thôi, chuyện đã vậy thì em cứ diễn đi rồi về giải thích sau cũng được mà” BoRam an ủi

-“Hức Hức,... kiss kiss, I just wanna kiss HyoMin, nobody else”

Ryan ngồi lăm nhăm như tự kiểm điểm rồi tập trung nhớ kỹ lời thoại diễn xong nhanh còn về nghỉ, BoRam cũng chỉ biết thở dài ngán ngẩm lắc đi ra ngoài.

Reng.. reng..

Minie is calling...

-“Minie ah, em nghe này” Ryan vốn không định nghe nhưng liếc qua thấy số ai đó thì buông vội kịch bản chớp lấy cái điện thoại

-“...”

-“Em mới kết thúc quảng bá PainKiller hôm nay rồi nhưng lại mắc việc khác, bây giờ không gặp rồi”

-“...”

-“Mai cũng không biết lúc nào rảnh nữa”

-“...”

-“Thế này đi, cuối tuần gặp nhau, em thu xếp đẩy nhanh công việc rồi em qua nhà unnie có được không?”

-“...”

-“Vậy cuối tuần gặp nha” Ryan cười trả lời

-“Ryan, nhìn xem” BoRam ra ngoài về ôm theo một đồng đồ ăn hí hửng bước vào.

Thấy đồ ăn, Ryan liền đặt điện thoại đng nghe xuống bên cạnh kịch bản chạy tới.

-“Ngon quá à” Ryan ôm mặt nhìn đồng đồ trước mắt

-“Há miệng coi” BoRam gấp một miếng tokbokki lên giờ trước miệng Ryan

-“Aaaaaa, ằm, ngon quá, yêu Rambo nhiều lắm luôn à” Ryan há miệng nhận miếng tokbokki nhai nhau nhàu rồi mặt đỏ phừng phừng “cay quá, cay quá, hà hà” há miệng lấy tay quạt quạt thổi thổi

-“Nước này, uống đi, lúc nào cũng hấp tấp, ăn từ từ thôi chứ” Boam tay đưa nước miệng không ngừng trách cái tính vội vàng của Ryan

-“Kumo, hi hi”

Ryan tu liền một hơi rồi lấy xiên tự lấy đồ ăn ngon lành. Phía bên cạnh kịch bản trên ghế, màn hình điện thoại hiển thị thời lượng cuộc gọi 07:15 vẫn tiếp tục tăng dần, hai người vẫn vui vẻ ăn uống cười đùa mà không biết điện thoại có tiếng thờ dài trước khi cuộc gọi kết thúc.

-“Ryan à, tới cánh cửa cô rồi” Staff gõ cửa báo

-“Nae, tôi ra ngay” Ryan vội ra rồi với giấy ăn lau miệng thoa lại son rồi bước ra ngoài”.

-“Ryan bên này” đạo diễn Cha vui vẻ gọi lớn, tay giờ làm hiệu

Ryan nhanh chóng đi tới cúi chào mọi người

-“Annyeonghaseyo, tôi là Ryan, rất vui được gặp mọi người”

-“Được rồi, đọc kịch bản rồi chứ, đây là Si Wan, hai người làm quen đi, chuẩn bị cánh tiếp theo” đạo diễn Cha giới thiệu rồi quay qua staff dặn dò

-“Tôi là Im SiWan, hân hạnh”

Anh chàng cúi đầu chào, Ryan cũng theo phản xạ mà cúi theo, trao đổi qua về cách diễn rồi bắt đầu diễn, chẳng hiểu sao NG hoài, Ryan cứ nghĩ tới cảnh mình bạo dạn lại phì cười rồi xin lỗi đoàn, cũng may vì cô lễ phép, nổi tiếng nhưng không ngạo mạn nên mọi người cũng rất vui vẻ, khi cô mắc lỗi lại thấy cô thật đáng yêu. Cuối cùng thì cũng quay xong, hôn người ta mà cứ quay mặt phì cười, máy quay Behind The Scense bắt đầu phỏng vấn diễn viên chia sẻ cảm nghĩ

Ryan: Thật ngại quá, mọi người thật vất vả rồi, xin lỗi rất nhiều, không biết hôm nay tôi bị làm sao nữa, NG nhiều như vậy có lẽ tại tham gia muộn với cảnh đầu lại là kiss scense nên có chút.... thật rất xin lỗi.

SiWan: *Cười* Thực sự tôi thấy sợ khi hôn Ryan, cô ấy nổi tiếng có rất nhiều fan nữa, vậy nên.. hi hi

Quay xong phân cảnh của ngày hôm nay, Ryan có nán lại gặp đạo diễn Cha hỏi không biết có thể đẩy các cảnh có mặt lên trước được không, tới cuối tuần mà hôm nay đầu tuần, đạo diễn ngâm nghĩ một hồi rồi cũng OK vì vai diễn không xuất hiện nhiều có thể đẩy được dù gì cũng là vai diễn khách mời, Ryan vì nể mặt ông mà tới, ông cũng phải thu xếp để tiện cho Ryan.

Cứ thế là tới cuối tuần, Ryan chỉ đóng vài cảnh gấp gờ nói chuyện cùng Kim Jae Joong và Im SiWan, JaeJoong thì không nói, người này Ryan biết cũng khá nổi tiếng trước nay rồi, SiWan thì là diễn viên mới nổi nhưng nhìn rất quen như đã gặp ở đâu đó rồi thì phải, Ryan rồi rầm suy nghĩ rồi lại tự trách mình ngốc, là diễn viên không phải hay xuất hiện trên TV hay sao.

-“Mọi người vất vả rồi, mọi người vất vả rồi..”

Ryan liên tục cúi người cảm ơn mọi người trong đoàn, vừa rồi đã quay xong cảnh cuối góp mặt bây giờ có thể thoải mái nghỉ ngơi rồi. Tươi cười bước vào trong hướng phòng chờ riêng, vừa chạm tay vào cửa đã nghe tiếng gọi theo phản xạ quay ra

-“Park JiYeon”

-“..”

Ryan quay ra thấy SiWan đứng cách 1m nhìn mình m, nghĩ lại thì bây giờ mình là Ryan, nhưng sao..

-“Cậu..gọi tôi?” Ryan nhú mày khó hiểu nhìn SiWan

-“Phải, đúng là cậu” SiWan kiên định nhìn Ryan

Ryan quay qua quay lại thấy ngoài cậu ta không ai khác ngoài mình cả, nghĩ rồi lại nhìn SiWan nghi hoặc

-“cậu vừa gọi tôi là..”

-“Park Ji Yeon” SiWan kiên nhẫn nói từng chữ

-“Cậu..” Ryan nhú mày, cậu ta biết mình sao

-“Đừng nói không nhận ra tôi là ai nhé, cậu thực sự diễn rất đạt đấy” SiWan đứng dựa lưng vào tường, tay khoanh trước ngực, chân vắt chéo sang, nhếch miệng cười

-“Chúng ta quen nhau sao?”

-“JiYeon cậu như vậy là quá coi thường tôi sao?” SiWan cũng nhú mày

-“Không phải vậy nhưng tôi thật sự không biết cậu”

Ryan lắc đầu, sự thật thì không phải không biết mà là không nhớ, đã 6 năm trôi qua, Ryan chỉ biết tới HyoMin, BoRam, ông bà Park, Yoo Seung Ho thì lâu rồi không gặp, FuXinBo thì cứ mỗi khi nghĩ tới HyoMin là hình ảnh anh ta lại trong đầu, những người khác thật sự Ryan không để ý tới.

-“6 năm trước tôi đã tỏ tình với cậu tại trường, chuyện làm bạn gái tôi khi đó cậu vẫn chưa trả lời” SiWan đứng thẳng dậy đối diện Ryan

-“...” Ryan nhú mày nhìn SiWan rồi lại nhìn xuống suy nghĩ một lát. Loáng thoáng nhớ ra điều gì đó *ting* nhớ ra rồi “người đó là cậu?” Ryan ngược nhìn người đối diện chờ đợi câu trả lời

-“Phải, là tôi – Im SiWan” SiWan nhấn mạnh từng chữ nhếch miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Bản Chất Thật Sự

“Phải, là tôi – Im SiWan” SiWan nhấn mạnh từng chữ nhếch miệng cười.

-“Ryan, còn đứng đó làm gì vậy, mau đi thôi”

Ryan đang không biết phải nói gì với người đối diện kia thì BoRam đi tới thúc giục. Khi này, thấy Ryan sắp quay xong BoRam đã tranh thủ thời gian dọn đồ ra xe trước, lúc đi vào đã không thấy Ryan đâu hỏi đạo diễn mới biết Ryan quay xong đã trở lại phòng chờ, cô lại phải chạy vào gọi, tới nơi lại thấy Ryan đứng ngoài cửa đứng nói chuyện với chàng diễn viên mới nổi nhưng cô thấy cử chỉ thái độ của hai người không được bình thường nên cũng chẳng giữ ý tránh đi.

-“Unnie, unnie đi đâu này giờ vậy?” Ryan quay lại phía BoRam

-“Unnie cất đồ ra xe rồi, chúng ta đi thôi” BoRam lại gần phía Ryan

-“À, tôi phải đi trước rồi..” Ryan quay qua SiWan tay ra hiệu, cười trừ

-“Ok, về trước nhé, gặp lại sau, tôi vẫn chờ câu trả lời đấy” SiWan nói với Ryan rồi quay qua mỉm cười cúi chào BoRam

BoRam theo phép lịch sự cũng mỉm cười cúi chào rồi đưa Ryan ra xe đi về. Trên xe, thấy Ryan cứ quay qua cửa sổ trầm tư suy nghĩ gì đó rồi thái độ của SiWan khi này, BoRam không kìm nổi tò mò mà hỏi

-“Ryan, em và Im SiWan có vấn đề gì sao?”

Ryan dừng suy nghĩ quay người lại chống tay nhìn BoRam rồi lại nhìn xuống nghĩ gì đó

-“Rambo ah, có chuyện này em chưa từng kể với unnie, căn bản là vốn dĩ em không có lưu tâm nhưng Im SiWan đó..”

-“Anh ta làm sao?” BoRam vẫn tập trung lái xe

-“học cùng trường với em trước khi em qua Mỹ, khi này cậu ta đi theo tới cửa phòng chờ gọi em”

-“cũng bình thường thôi mà, cậu ta cũng đâu nhận ra em, nếu nhận ra thì ngay từ đầu đã nói rồi sao, đâu cần phải chờ tới bây giờ khi em đã hoàn thành cảnh quay?” BoRam nói theo suy nghĩ

-“Cái này, Rambo à, cái tên Ryan là sau khi sang Mĩ em mới đổi để tiến hành nhập học” Ryan cười ngượng

-“Hở? Phải rồi, em sang học mà, unnie quen gọi em là Ryan nên cũng chẳng để ý tới chuyện tên hàn quốc của em nữa” BoRam gật gù “lại nói mới nhớ, chẳng phải ở Hàn Quốc ngoài HyoMin em cũng không thân thuộc với ai sao” lúc này BoRam mới ngạc nhiên

-“Phải, mấu chốt là ở đó, em của 6 năm trước gần như đã biến mất hoàn toàn, ngoài HyoMin thì bố mẹ cũng đi du lịch, một người bạn nữa cũng sang Mỹ du học vậy nên với người Hàn Quốc bây giờ, em là Ryan” Ryan ngược nhìn BoRam đang gật đầu lắng nghe “thế nhưng Im SiWan đó..”

-“không phải chứ... đừng bảo là..” BoRam nhìn qua Ryan một cái rồi lại tiếp tục lái xe

-“Như unnie nghĩ đó, SiWan đó không gọi em là Ryan mà gọi bằng cái tên của em trước đây – Park Ji Yeon” Ryan cười khổ nói từng chữ

-“Có lẽ là nhận ra em rồi nhưng cũng đâu có sao chỉ là bạn bè cũ trong trường tình cờ gặp lại”

-“Cậu ta đã từng tỏ tình với em ngay trước cửa lớp”

BoRam vừa lái xe xuống hầm gửi, xe vừa vào vị trí đã bị câu nói của Ryan làm cho chấn động liền quay qua nhìn Ryan “thế rồi sao?”

-“À thì lúc đó HyoMin tới nên em vào lớp, mọi người cũng giải tán thôi, em thì lúc đi lúc nghỉ thất thường nên cũng không có gặp cậu ta nữa”

-“Ừm, đi thôi” BoRam đóng cánh cửa xe rồi cùng Ryan ra thang máy lên nhà không để ý có người đang nhìn hai người từ trong chiếc xe cách đó không xa.

-“Cũng 6 năm rồi, cậu ta chắc cũng không nhớ đâu” BoRam rút điện thoại kiểm tra

-“Lúc này, cậu ta nói với em rằng em vẫn chưa trả lời cậu ta khi đó, cậu ta là vẫn đang chờ em trả lời” Ryan mắt nhìn thẳng vào không trung

-“Hả, không đùa chứ.. Ý cậu ta như vậy là?”

BoRam sững sờ nhìn Ryan thì thang máy cũng tới nơi, hai người cùng bước về phía nhà Ryan.

-“Em cũng không biết nữa, em đang không biết nói gì thật may unnie đến kịp” tay ấn mã cửa, Ryan nhún vai bước vào

-“Ừm nhưng nếu cậu ta muốn gặp thì cũng không tránh được”

-“Tới đâu hay tới đó dù sao cũng chưa biết cậu ta là có ý gì” Ryan đi qua tủ lạnh rót 2 ly cam ép rồi đi về phía BoRam đang đứng đưa một ly

-“cũng là nên đề phòng một chút” BoRam nhận ly nước liền uống một ngụm rồi dặn dò Ryan

-“nae, em cũng nghĩ cậu ta có ý đồ gì đó nếu đã nhận ra em thì đã nhận ra từ lâu rồi, tại sao bây giờ mới xuất hiện và nhữn lời nói đó là sao?” Ryan uống hết ly nước khoanh tay trước ngực nhũn mày

-“Thôi, em đừng nghĩ nữa, sớm muộn gì cậu ta cũng sẽ liên lạc, em nghỉ đi, unnie về đây” BoRam uống nốt nước rồi đưa trả ly cho Ryan

-“Vây em tiễn unnie, mai là được nghỉ thoải mái rồi” Ryan để 2 chiếc ly trên bàn rồi đi theo BoRam xuống dưới

-“Ừm, trong thời gian nghỉ em làm gì cũng là nên chú ý hình ảnh mắt chút đừng gây chuyện đó” BoRam nhắc nhở khi hai người vừa bước vào thang máy

-“Em có làm gì cũng có unnie quản rồi mà unnie nhắc hoài à” Ryan bĩu môi

-“thôi đi cô nương, unnie vì em cũng thêm vài nếp nhăn rồi nè” BoRam chỉ chỉ phía hai đuôi mắt

ting cửa thang máy mở, hai người bước ra hướng xe BoRam đi tới

-“èiiii, thương Rambo của em quá à” Ryan liền khoác tay qua cổ BoRam kéo lại nũng nịu

-“chỉ giỏi nịnh nọt thôi chứ yêu thương gì nhau đâu” BoRam bĩu môi

-“đâu có, yêu nhiều nhiều lắm luôn á, moazhh” Ryan liền hôn chụt cái lên má BoRam

-“gớm, à mà khi nãy unnie dặn em đừng gây chuyện không thừa đâu, unnie tính sẽ về Mỹ trong khoảng thời gian này” BoRam lườm yêu một cái rồi nghiêm túc nói

-“Hờ? Sao bỗng dừng lại sang đó?” Ryan buông tay đứng đối diện”

-“cũng có chút việc cần làm, vài người bạn cần gặp”

-“Ramboooo, unnie tính rồi bỏ em phải không?” Ryan ăn vạ túm lấy cánh tay BoRam giùng giàng “không được, unnie không được đi, không biết đâu, không cho unnie đi” Giùng giàng chán Ryan lại ngồi xồm xuống khoanh tay ôm chân cúi gầm mặt gào mồm lên

BoRam méo mặt khổ sở nhìn đứa trẻ mãi không lớn đang ăn vạ kia kéo dẩy cơ mà con khủng long này có người thon dáng đẹp vẫn là cao lớn hơn cô nên kéo hoài kéo mãi cũng chẳng nhúc nhích, đành chống cằm ngồi xuống bên cạnh

-“Ryan ah”

-...

-“Haizzz, unnie theo em về đây cũng 2 năm rồi, em bận lịch trình unnie cũng bận theo luôn, unnie tuy là người Hàn Quốc nhưng sống tại Mỹ từ nhỏ, unnie còn bạn bè bên đó nữa, họ đã giúp unnie rất nhiều vì vậy chúng ta mới có duyên gặp nhau, em không định để họ nói unnie vô tình vô nghĩa đó chứ” BoRam thở dài

-“Unnie sang đó vậy còn em thì sao?”

Ryan ngược mặt lên mắt đỏ hoe, BoRam nhìn đứa trẻ này thật chẳng làm cô hết lo lắng được chút nào, với hai tay qua giữ lấy khuôn mặt đang mếu máo, cô nhìn thẳng vào mắt Ryan nói

-“Em không phải muốn nghỉ ngơi hay làm gì sao? Unnie ở đây sẽ quản em không gây rối đó?” BoRam mỉm cười

-“Em không nghỉ nữa, không kêu ca nữa, unnie đừng bỏ em đi mà, một mình em biết phải làm sao đây?” Ryan ngược nhìn BoRam uỷ khuất nói rồi lại cúi xuống, giọt nước mắt tràn mi

BoRam gạt giọt nước mắt đang vương trên má đứa trẻ của cô, là hiểu nhầm cô sẽ bỏ về Mỹ không quay lại sao, thật là ngốc mà

-“Nhóc, unnie chỉ đi trong thời gian em nghỉ thôi mà” mỉm cười nhìn Ryan đang ngây ngốc

-“Unnie nói sao?” Ryan hờ rồi khuôn mặt thộn ra trông đến buồn cười”

-“Khi em có lịch trình mới unnie sẽ trở lại, nghe rõ chưa? Đứng lên mau”

BoRam lắc đầu cười đỡ Ryan đứng dậy, ngồi xồm mất bao lâu giờ đứng lên chân tê quá đi. Mặt mũi nhăn nhó, phụng phịu cúi xuống vồ vồ hai chân cho máu lưu thông miệng lẩm bẩm

-“Unnie nói không rõ gì cả, em còn tưởng unnie vẫn giữ ý định về Mỹ từ hôm đó”

-“Hay là unnie ở đó luôn nhĩ?” BoRam vờ suy nghĩ

-“No, no, unnie không tự quay trở lại, em sẽ qua bắt cóc unnie về đây đó” Ryan nhăn mũi đe dọa

-“Vậy sao? Để xem em có tìm được unnie không nhé?” BoRam cười vui

-“Tất nhiên được, em là ai cơ chứ? Haha” Ryan cười đắc thắng

-“trước thù rụt rè lắm li giờ tự mẫn quá nha” BoRam đưa tay gõ trán đứa trẻ bướng bỉnh

-“Nhờ unnie cá đó” Ryan giờ mới vui vẻ cười đùa

-“Nhưng mà Ryan này, em đã trưởng thành rồi unnie cũng không thể bên em mãi được, em phải quen dần những khi unnie không ở bên cạnh để khi em một mình vẫn có thể đứng vững được, em hiểu chứ?” BoRam giữ lấy hai cánh tay nghiêm tuac nói.

Ryan đang cười, nghe BoRam nói vậy lại rơi vào trầm mặc, cúi đầu nhìn xuống. BoRam đưa tay nâng khuôn mặt đối diện trước mắt cô để hai đôi mắt có thể thấy nhau

-“Ryan, hứa với unnie phải luôn mạnh mẽ, đối diện với tất cả đừng sợ hãi, trốn tránh nữa, đừng để unnie thất vọng, có được không?”

Cái vẻ mặt lạnh lùng đó ngay từ đầu đã bị BoRam đọc rõ, đó chỉ là cái mặt nạ, là lớp vỏ bọc mà Ryan tạo ra để che giấu đi đứa trẻ đã chịu tổn thương, luôn luôn sợ hãi, muốn trốn tránh tất cả, cô đã từng bước kéo nó ra ngoài để nó tiếp xúc, va chạm với xã hội xung quanh, nhìn thấy nó đã có thể trò chuyện vui vẻ với mọi người cô nghĩ nó là đã tháo bỏ được chiếc mặt nạ đó rồi nhưng mỗi khi cô nói về Mỹ, nó lại trở nên sợ hãi như vậy chỉ là không giấu trong lòng mà bây giờ đã thể hiện ra bên ngoài, cô cảm giác như mình đã thay sự lạnh lùng trước kia làm lớp vỏ bọc cho nó, tuy là cách thức thay đổi nhưng sự thật thì Ryan vẫn luôn trốn tránh, cô không thể để Ryan như vậy, cô buộc phải nói để thức tỉnh Ryan.

-“Ryan, điều unnie nói, em có làm được hay không?” BoRam nghiêm mặt

-“Em.. em..” Ryan lắp bắp

-“Unnie nghĩ lần này về Mỹ tốt nhất không nên trở lại nữa” BoRam buông tay lấy chìa khoá xe ấn chip mở từ xa. Chiếc xe vang lên 2 tiếng bíp, đèn xe nhấp nháy, BoRam chẳng nói thêm gì bước về phía xe bỏ mặc Ryan.

Ryan thần thờ một hồi, lắp bắp không biết làm sao *unnie ấy nói sẽ không trở lại sao, unnie ấy bỏ rơi mình sao* đầu óc Ryan quay cuồng suy nghĩ, tiếng xe kêu lên Ryan nhìn lại thấy BoRam đang đưa tay mở cửa xe liền chạy lại ôm chặt lấy tè phía sau giọng hoảng hốt

-“Em sẽ ngoan mà, sẽ nghe lời, đừng bỏ rơi em, đừng bỏ rơi em..”

Ryan luôn miệng nói đừng bỏ rơi, BoRam quay lại nhìn mà không khỏi đau lòng, ôm lấy nó mà nước mắt cô cũng rơi từ bao giờ

-“Ryan, em biết unnie rất thương em phải không? Unnie muốn điều tốt nhất cho em nhưng cho dù unnie có làm gì đi nữa cũng là vô nghĩa khi mà em không chịu thoát khỏi cái vỏ bọc do chính em tạo ra, em hiểu chứ? Chỉ em mới có thể phá vỡ nó nên em nhất định phải làm được biết không? Nếu em không làm được là em đang tự bỏ rơi chính mình, có biết không? Em không muốn người khác bỏ rơi mình nhưng bản thân lại tự bỏ rơi mình sao?”

-“Em không có, em không có..” Ryan người run rẩy trong vòng tay BoRam

-“Không thể nói suông, em hãy chứng minh cho unnie thấy đi, ngày mai unnie sẽ về Mỹ, sẽ có người ở đây quan sát biểu hiện của em cho unnie biết, đừng để unnie thất vọng, em lên nhà đi, unnie phải đi rồi”

Buông Ryan, BoRam quay lại bước vào xe đóng cửa, nổ máy lái nhanh đi, còn ở lại cô sợ sẽ lại mềm lòng mà ở lại, như vậy chỉ hại Ryan thêm mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chứng Kiến Tất Cả

Sau khi BoRam rời đi, Ryan đứng trầm ngâm một lát rồi cũng lẩn thẩn bước về phía thang máy trở về nhà. Cửa thang máy vừa khép lại, một nụ cười chua chát trên khuôn mặt khuất sau tấm kính chắn oto, chiếc xe rời khỏi ngay sau đó lao nhanh ra đường đêm bao ánh đèn nhấp nháy.

Ryan thất thần bước vào nhà, thả mình vào bồn tắm ngâm nước nóng thư giãn đầu óc. Mắt nhắm lại, bắt đầu suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện từ lúc tai nạn xảy ra khi còn nhỏ nó luôn sợ hãi, trốn tránh mọi thứ, luôn đeo chiếc mặt nạ lạnh lùng kể cả khi được ông bà Park nhận nuôi cũng chỉ là những nụ cười nhạt, trầm buồn, cho tới lúc gặp HyoMin, nó yêu HyoMin thế nhưng vẫn luôn mang trong mình cảm giác sợ hãi vậy nên khi thấy Fu XinBo xuất hiện, nó mới liên sang Mỹ trốn tránh HyoMin. Gặp được BoRam trong tình cảnh thật đáng xấu hổ nhưng đó lại là người đọc rõ nhất con người ẩn giấu sâu bên

trong nó, cô đã luôn ở bên cạnh giúp đỡ, từng bước kéo nó ra bên ngoài nhưng vô hình chung, nó lại ý vào cô quá mức, nó đã không đủ dũng cảm về Hàn Quốc nếu như BoRam không cùng theo nó về. Cuối cùng, cũng gặp lại HyoMin và hiểu hết mọi chuyện, người nó yêu là HyoMin nhưng nó lại dựa dẫm vào BoRam, người luôn điu dắt nó, hôm nay BoRam muốn nó tự mình đứng lên, nó lại sợ hãi, nó đã quen đứng sau BoRam, không có chị nó không biết nó có thể hay không? Nhưng BoRam đã quyết định sẽ về Mỹ thời gian này, chị nói sẽ không trở lại nếu như nó không tự phá bỏ được vỏ bọc của mình, nó tin chị, chị luôn như vậy, chị đã nói thì nhất định sẽ làm. Hoặc trốn tránh mãi mãi hoặc tự mình trụ vững đương đầu tất cả, BoRam nhất định sẽ trở lại nếu như nó làm được.

-“HyoMin”

Mở bừng mắt chồm dậy khỏi mặt nước, cuốn khăn quanh người bước vào phòng, lấy đồ mặc rồi nhanh chóng xuống tầng dưới, nó phải tìm HyoMin, đúng, là HyoMin.

Ryan đứng trước cửa nhập mặt mả, cánh cửa bật mở, bước vào bên trong gọi nhưng không thấy ai trả lời, ngó qua các phòng đều không thấy HyoMin, đã hơn 10h tối, cô còn đi đâu được, vào danh bạ tìm số liền chạm vào “Minie x” đưa điện thoại lên tai nghe, chỉ là những tiếng tút dài, không người nhắc máy, nó gọi lại vài cuộc, rốt cuộc cũng có người nghe

-“Minie, unnie đang ở đâu, sao chưa về nhà?” Ryan vội vã nói

-“...”

-“Sao unnie lại nói vậy? Đương nhiên là em quan tâm rồi!”

-“...”

-“Em không ...” Ryan liền ngắt lời

-“...”

-“Minie, khoan đã, yahh”

Cuộc gọi kết thúc, Ryan không hiểu HyoMin vừa rồi nói như vậy là sao, nó đã muốn hỏi nhưng lại nghe tút tút màn hình hiển thị end call. Chân bồng mềm nhũn, ngồi sụp xuống sofa, nó cố gọi lại, rốt cuộc là tiếng tổng đài báo số máy không liên lạc được, HyoMin tắt máy rồi, nó bỗng hoang mang, không biết đã có chuyện gì xảy ra, kể từ hôm HyoMin gọi điện cho nó đến giờ mới liên lạc thì lại cư xử như vậy, nghĩ cho cùng là tuần qua nó cố quay phim dồn lại để nhanh chóng dành thời gian cho cô mà. Hôm nay thật mệt mỏi, nó ngồi nghĩ mà ngủ lúc nào không hay.

Ánh nắng sớm chiếu qua khung cửa sổ quên buông rèm, cảm thấy ánh nắng trên khuôn mặt, Ryan nhú mày từ từ mở mắt, với tay lấy chiếc điện thoại để trên mặt bàn, có tin nhắn từ “Rambo :)”, Ryan mở đọc ngay, cô báo lên máy bay từ sáng sớm rồi, nói Ryan nhớ những gì cô đã nói và nhớ bảo trọng. Ryan thoáng buồn đặt chiếc điện thoại xuống, ngồi dậy nhìn xung quanh, HyoMin vẫn chưa về sao? Vậy những gì hôm qua nó nghe là thật? Bật dậy thật nhanh trở về nhà vệ sinh cá nhân, thay đồ không quên mang kính đen mau chóng rời khỏi. Chân bước thật nhanh, tay vẫn cố bấm điện thoại liên lạc với HyoMin nhưng không được, sao trong nó lại cảm thấy bất lực thế này, đi cũng khá xa chân bắt đầu nhức mỏi, Ryan lại gần chiếc ghế phía bên kia đường ngồi xuống, thần thờ một lát bỗng trong đầu một tia loé sáng. HyoMin hiện tại chơi thân với Qri, chắc chắn Qri sẽ biết HyoMin đang ở đâu, nhưng Ryan không có số Qri cũng không biết nhà luôn, hôm nay lại là ngày nghỉ không thể tới trường được, “Qri, Qri” Ryan không ngừng lẩm nhẩm trong đầu, phải rồi, SoYeon, mà SoYeon là chị họ của EunJung. Nó vui vẻ bật dậy, vội gọi taxi, lên được xe là liền bấm máy gọi EunJung, sau một hồi cũng có người nghe máy

-“EunJung unnie?”

-“..”

-“Unnie đang ở đâu vậy? Có rảnh không? Em có chuyện cần unnie giúp?”

-“...”

-“Hở, đang ở trường quay Endless love sao? Em tới đó không phiền unnie chứ?”

-“..”

-“Thật sao? Vậy thì tốt rồi? Em đang trên đường sẽ tới ngay, vậy nhé!”

Ryan nói địa chỉ cho tài xế rồi im lặng ngồi nhìn ra cửa sổ. Đến nơi, thanh toán xong lại vội vã chạy đi tìm EunJung, cô ấy đang trong cảnh quay nên Ryan lảng lảng đi vào cúi chào thành viên trong đoàn phim đứng chờ EunJung. Cuối cùng cũng quay xong, giờ đã 4h chiều, Ryan không ngờ rằng bản thân đã đứng chờ lâu như vậy, EunJung cúi đầu cảm ơn đoàn phim rồi ra ngoài, thấy Ryan liền vẫy tay đi tới

-“Ryan”

-“Nae, unnie xong rồi sao?” Ryan mỉm cười bước lại

-“Ừm, xong rồi, unnie còn phải thay đồ, theo unnie vào đây”

EunJung đi trước kéo tay Ryan theo sau vào phòng chờ riêng. Vừa thay đồ EunJung vừa hỏi

-“Em có chuyện gì cần unnie giúp?”

-“À, Unnie giúp em hỏi SoYeon unnie liên lạc với Qri unnie được không?”

-“Qri? Sao lại là Qri unnie? Không phải em và HyoMin sao?”

-“Phải nhưng có chút chuyện, em không liên lạc được với HyoMin nên định hỏi Qri unnie, bọn họ rất thân nhau mà” Ryan cúi đầu

-“Ừm cũng phải, nhưng sao lại không liên lạc được với HyoMin?” EunJung có chút khó hiểu

-“Em cũng hiểu tại sao nữa, chuyện là thế này...”

Ryan bắt đầu kể lại từ đầu tới cuối rồi những gì hôm qua HyoMin nói trước khi tắt máy cho tới bây giờ là không liên lạc được.

EunJung nghe xong cũng không hiểu nổi là vấn đề nằm ở đâu, không lẽ vì Ryan quá bận không có nhiều thời gian dành cho HyoMin nên cô ấy giận sao.

-“Sao mặt em nhợt nhạt vậy? Đã ăn gì chưa?” EunJung lo lắng lại gần

EunJung vốn định hỏi liệu Ryan có quên điều gì không nhưng khi nhìn bộ dạng của Ryan thì trông như muốn xỉu lắm rồi.

-“Em chưa, vừa thức dậy là đã đi luôn rồi” Ryan gượng cười

-“Ngốc, chúng ta đi ăn trước, em nghỉ ngơi một lát rồi tới tới SR Bar có chuyện gì cũng phải giữ sức khoẻ đã, nhớ chưa? Đi thôi” EunJung cau mày nhìn đứa ngốc này, vậy mà hôm trước cô còn hùng hồn tuyên bố dù Ryan như thế nào thì vẫn ủng hộ làm fan trung thành mới khổ chứ.

-“Nae, em nhớ rồi” Ryan đứng dậy cười trừ

Buổi tối tại SR Bar

-“SoYeon unnie” EunJung kéo tay Ryan bước vào vẫy gọi SoYeon

Đang chỉnh lại đĩa trên bục DJ, SoYeon nghe tiếng gọi hướng mắt theo liền mỉm cười đi xuống.

-“Nhìn xem hôm nay chúng ta có ai nào?” SoYeon không ngại trêu đùa

-“Có hai mình tình nổi tiếng tới góp vui, unnie phải tiếp đãi tốt đó nha” EunJung chọc lại

-“không vấn đề, xin mời”

SoYeon hướng tay qua chiếc bàn Vip bên kia đi tới. Ba người cùng ngồi, SoYeon vẫy tay ra hiệu chuyển rượu tới rồi bắt đầu chia ly.

-“Lâu lắm rồi mới thấy Ryan ghé qua nhỉ?” SoYeon đưa ly qua Ryan rồi tiện chào hỏi

-“Nae, vừa rồi lịch trình của em rất bận, bây giờ mới nghỉ ngơi một thời gian” Ryan đưa tay nhận rượu

-“Làm người nổi tiếng vất vả vậy đó, chúc hai người luôn thành công như bây giờ, à không, phải hơn bây giờ nữa”

-“Nae, cảm ơn unnie” EunJung, Ryan cùng đưa tay cộng ly với SoYeon uống cạn.

-“À, unnie và Qri unnie dạo này vẫn tốt chứ?” EunJung bắt đầu dò la

-“Ừm, rất tốt, unnie ấy cũng thường xuyên tới đây ủng hộ unnie nữa” SoYeon lai chuyển rượu qua

-“Một mình sao?” EunJung đón rượu cười giả lả

-“Trước thì có khi một mình, có khi đi cùng HyoMin, gần đây thì họ thường cùng tới” SoYeon nâng ly rượu định uống thì chợt nhớ mà nói “HyoMin đang có chút trục trặc trong chuyện tình cảm thì phải”

Không hẹn mà Ryan và EunJung cùng quay qua nhìn nhau. EunJung lại cộng rượu SoYeon uống cạn rồi hỏi tiếp

-“Là sao? Unnie có biết không?”

-“Unnie chỉ nghe Qri kể lại thôi, hình như HyoMin yêu ai đó cũng đã lâu, sau một thời gian hiểu lầm xa cách tới mấy năm trời thì họ cũng quay lại nhưng

HyoMin tình cờ phát hiện người đó vui vẻ bên người khác, em ấy đã cố nghĩ rằng không phải vậy nhưng không chỉ có lần đó, mà còn vài lần nữa, vậy nên dù cố gắng biện minh thế nào thì HyoMin vẫn là bị lừa dối, hôm nào cũng tới uống không biết trời đất gì nữa, cũng phải được một tuần nay rồi, hôm qua em ấy cũng tới cùng Qri nữa, unnie thấy HyoMin nghe điện thoại của ai đó xong liền đập mạnh điện thoại xuống bàn, khóc lóc rồi uống nhiều hơn, quả thật nhìn rất đáng thương.”

Ba người cùng trò chuyện uống rượu thêm một lát, đến giờ cao điểm, SoYeon phải tiếp tục mix nhạc nên EunJung cùng Ryan xin phép về luôn.

Ngồi vào trong xe, EunJung quay qua hỏi

-“Ryan, người đó là em sao? Em quả thật có ai khác sao?”

Khi này nghe SoYeon kể EunJung đã muốn hỏi nhưng nghĩ cho cùng vẫn là nên nói chuyện riêng.

-“Em không có, ngoài HyoMin em không có ai khác mà” Ryan xua tay

-“Em chắc chứ?”

-“Em có thể lấy danh dự của mình luôn á, unnie xem lịch trình như vậy, thời gian cho HyoMin còn không có, làm sao có thời gian đi tán tỉnh người khác đây.” Ryan thở dài

-“Cũng phải, hay nhớ lại xem em có thân mật với ai để HyoMin thấy được rồi hiểu lắm không?”

-“Ngoài quảng bá với unnie ra thì đâu có thân mật với ai, nếu có thì mỗi BoRam unnie à” Ryan nhún vai tỏ vẻ khó hiểu “á, không phải là HyoMin hiểu nhầm em với BoRam đó chứ” Ryan hoảng hốt

-“Chắc không phải chứ, BoRam unnie sao? Nhắc tới mới nhớ, unnie ấy còn căn dặn unnie để mắt tới em đó, mà ai nhìn vào cũng biết BoRam là quản lý của em mà, lẽ nào HyoMin không biết” EunJung nheo mắt

-“HyoMin vốn không quan tâm tới showbiz đâu, hơn nữa cũng chưa từng gặp mặt BoRam, em phải tìm unnie ấy hỏi cho rõ” Ryan cuống quýt

-“Được rồi, giờ cũng muộn rồi, mai tính tiếp có được không? Em về nhà nghỉ đi”

Phía trước là đèn đỏ, EunJung lái chậm dần rồi đỗ xe lại, phía trước vẫn còn vài chiếc xe khác.

-“Không được, em phải tìm HyoMin ngay bây giờ”

Ryan liền mở cửa xe lao ra ngoài trong trạng thái hoảng loạn, nó đã sai lầm một lần để hai người xa cách mất bao lâu, nó không thể lặp lại sai lầm để HyoMin bỏ đi được. Chạy ngược lại giữa dòng xe băng qua đường hướng phía ngược lại bắt taxi quay lại SR Bar trong tiếng gọi của EunJung đang kẹt giữa mấy chiếc xe.

Tại SR Bar thời điểm sau khi EunJung và Ryan rời đi, một chiếc xe cũng hướng tới theo chiều ngược lại, hai cô gái bước xuống xe, đi vào bar vẫy gọi SoYeon. Mix xong vài bài, SoYeon cũng xuống tới ngồi kế bên

-“Kyul, HyoMin sao rồi?” SoYeon vòng tay ôm qua eo Qri, hướng mắt tới HyoMin nhấp ly rượu nhìn ta sản nhảy

-“Ừm, tâm trạng cũng ổn định rồi

”

-“Vậy thì tốt... à mà, khi này EunJung và Ryan có tới đây, hai người tới sớm chút là gặp rồi.” SoYeon kể

-“So à?” Qri lấy tay che miệng SoYeon rồi quay qua nhìn HyoMin ái ngại

SoYeon không hiểu, đang nói thì bị chặn lại liền gạt tay Qri ra

-“Kyul sao vậy? Tự nhiên lại bịt miệng em” So chu mỏ tính nói tiếp thì bị Qri ngăn chặn lần này là bằng một nụ hôn, SoYeon lần này có bảo gạt cũng không thể gạt ra được liền giữ chặt lấy Qri đáp trả.

HyoMin uống được vài ly, mắt hướng sản nhảy vốn không để tâm lời SoYeon nói với Qri lại nghe nhắc tới Ryan, lòng cô lại quặn thắt, quay qua lại chứng kiến cảnh người ta yêu thương nhau, thật tủi thân đứng dậy bước vào nhà vệ sinh rửa mặt. Đứng soi mình trong gương cô mới bắt đầu nhớ lại.

*Flash back

Hôm đó, Ryan có fan meeting, HyoMin tính sẽ đi siêu thị mua đồ về nấu rồi cùng Ryan ăn, đã chọn xong đồ đang chuẩn bị đẩy xe ra thanh toán thì thấy đáng người quen thuộc – là Ryan, định tới gọi nhưng lại thấy còn có người khác cùng đi, cô đứng đó chứng kiến mọi hành động của họ, vui vẻ, trêu đùa còn rất tình cảm, đầu cô khi đó đã hiện lên suy nghĩ là Ryan đang lừa cô sao, khoe miệng cười nhạt quay lưng đẩy xe đi.

Do biết trước buổi cuối quảng bá PainKiller nên chờ qua giờ thu hình cô mới gọi điện rủ Ryan đi ăn nhưng Ryan lại nói bận, sẽ thu xếp thời gian làm việc rồi cuối tuần gặp cô trong khi lúc này mới đầu tuần, cô nghe thấy tiếng con gái gọi Ryan, vì Ryan vô ý không tắt máy nên HyoMin cũng vô tình mà nghe hết cuộc hội thoại, lòng thăm hỏi, có phải đó là người đã cùng Ryan trong siêu thị, cô nghe Ryan gọi người đó là RamBo, họ nói chuyện vui đùa rất tình cảm, HyoMin chỉ biết thờ dài tắt máy cố gắng tin tưởng Ryan.

Nhưng hôm qua khi cô vừa lái xe vào hầm, lại chứng kiến cảnh khiến lòng cô đau nhói, vẫn là người con gái đó đi bên cạnh Ryan, Ryan còn làm trò nũng nịu, hôn má người đó, nói yêu người đó, không biết có chuyện gì cô thấy Ryan ngồi xuống đó cúi gằm mặt, người kia kéo không được cũng ngồi xuống dỗ dành, họ là đang yêu nhau phải không? HyoMin ghen lồng, quá tam ba bận, đây là lần thứ 3, cô không thể chối cãi mối quan hệ này, gục mặt trên vô lăng, những giọt nước mắt vô thức tuôn rơi. Khi bình tĩnh lại HyoMin gạt đi những giọt nước mắt, cô ngước lên thấy người kia chuẩn bị rời đi, Ryan liền ôm chặt lấy từ phía sau, họ ôm nhau thật chặt, nói vài câu rồi người đó cũng lên xe lái đi, Ryan đứng đó một lát cũng trở về, khẽ nhếch miệng cười chua chát, HyoMin không về nhà nữa mà lái xe đi nhanh, cô sẽ tới nhà Qri.

Đến nơi, Qri vừa mở cửa HyoMin đã ôm chặt lấy khóc lóc, Qri không biết nói gì liền đóng cửa kéo HyoMin vào nhà. Trấn an HyoMin thật bình tĩnh, kể lại mọi chuyện, Qri nghe mà cũng đau lòng kéo HyoMin ôm lấy.

HyoMin muốn uống rượu, cả tuần nay, cô đã quen với thứ cồn nồng này, nó giúp cô gạt đi suy nghĩ về Ryan, Qri cũng đành chiều theo, hai người cùng tới SR Bar, cô uống rất nhiều dù Qri đã đỡ bớt không ít, chuông điện thoại reo, là Yeonie của cô, cô ấn trả lời đã nghe đầu dây bên kia vọng tới

-“...”

-“Unnie đang làm gì, ở đâu, em quan tâm sao?”

-“...”

-“Em là người bận rộn nhưng chỉ là với unnie, còn với người khác thì vô cùng rảnh, không phải sao?” HyoMin cười nhạ

-“...”

-“Em không cần nói nữa, cứ vui vẻ như vậy, em làm việc của em, unnie có việc của mình, không cần để ý tới unnie, vậy nhé, unnie tắt máy”

Không đợi Ryan trả lời, HyoMin liền ấn End call, đập mạnh chiếc điện thoại xuống bàn làm chiếc điện thoại vắng xuống đất sập nguồn luôn.

Qri thấy tình hình không ổn liền đưa HyoMin về nhà mình còn để bê bê ỷ, đưa HyoMin về nhà, ở một mình không dám chắc là có gây họa hay không nên đó là giải pháp tốt nhất.

Lúc HyoMin tỉnh dậy cũng đã là buổi chiều rồi, đầu đau nhức không thôi, lấy hai tay ôm chặt lấy đầu, cố giảm bớt nỗi đau.

-“Canh giải rượu, em uống đi”

HyoMin quay ra là Qri với bát canh trên tay, mắt rung rung cảm động đỡ lấy uống hết. Qri vuốt tóc cô nhẹ nhàng nói

-“Chuyện gì cũng có thể giải quyết, em nên bình tĩnh lại, cứ như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe đâu”

HyoMin im lặng không nói gì chỉ biết gật đầu, đặt bát bên cạnh ôm chặt lấy Qri.

HyoMin tính dậy dọn dẹp nhưng Qri ngăn cản:

-“Để đó unnie làm, em tắm đi cho thoải mái rồi chúng ta ra ngoài”

-“Nhưng...” HyoMin lưỡng lự

-“Nghe lời unnie” Qri kiên định

-“Nae” HyoMin đành lếch thếch cầm đồ vào nhà tắm.

Cả buổi chiều, Qri kéo HyoMin đi khắp trung tâm thương mại mua sắm, còn chơi đủ các trò nữa, tâm tình HyoMin được Qri không ít. Sau khi đi ăn, hai người muốn đi chơi tiếp nhưng không biết đi đâu thì nhớ đến SoYeon, HyoMin liền đề bạt tới SR Bar, nghĩ lại thì làm phiền Qri từ hôm qua tới giờ, HyoMin có chút áy náy nên muốn hai người họ bên nhau. Qri ái ngại chuyện tối qua, HyoMin say khướt liền hỏi

-“SR Bar sao? Có được không vậy? Hôm qua em uống nhiều lắm đó”

-“Hi, hôm nay tới chơi không quậy nữa, uống chút cho vui thôi, nhé nhé” HyoMin nháy mắt tinh nghịch

-“Thôi được rồi, về nhà đã” Qri thờ dài cũng chiều theo.

End Flash Back

Ryan vừa bước xuống taxi liền chạy nhanh vào bar tìm SoYeon thì thấy Qri cũng ở đó liền lại gần.

-“Qri unnie” Ryan đứng trước bàn gọi

-“Ồ, Ryan không phải em về cùng EunJung rồi sao” SoYeon quay ra ngạc nhiên

-“À, em tính quay lại hỏi unnie để liên lạc với Qri unnie nhưng may thật, unnie ấy ở đây rồi” Ryan cười với SoYeon rồi lại quay qua Qri “Qri unnie, HyoMin không đi cùng unnie sao?”

-“Em còn tìm HyoMin làm gì?”

Thật đã lâu mới thấy Qri lạnh lùng như vậy, nghe HyoMin kể Ryan là có người khác, Qri cũng tức giận thay tỏ thái độ ra mặt với Ryan, cô không muốn Ryan làm HyoMin tổn thương hơn nữa.

SoYeon thấy biểu cảm của Qri ngạc nhiên vô cùng liền vỗ vỗ người Qri nói

-“Kyul, có chuyện gì? Sao lại nói Ryan như vậy?” SoYeon kéo Qri vào lòng, tay che đi khuôn mặt cô, rồi quay qua Ryan nói

-“Qri chắc uống hơi nhiều rồi, em đừng để ý HyoMin vừa ở đây mà, chắc vào nhà vệ sinh rồi”

Ryan nghe vậy vội gật đầu với SoYeon rồi nhanh chân đi tìm HyoMin, thật tốt, HyoMin đang ở đây.

HyoMin tát nước lên mặt cho tỉnh táo rồi lại nhìn mình trong gương những giọt nước lăn nhẹ trượt xuống, với tay lấy khăn giấy khô thấm nhẹ nước trên mặt.

* cách *

Có người bước vào, HyoMin theo phản xạ quay ra, nhìn người kia một lúc liền bước nhanh phía cửa tính ra ngoài thì bị một bàn tay kéo lại, cô giật tay ra, với tay nắm cửa định mở lại bị người đó xoay người lại ép trên cửa, thuận tay ấn khoá cửa lại. Cô nhìn hành động của người đó khó hiểu, đẩy ra không được liền trừng mắt nhìn.

-“Buông ra!” HyoMin tức giận quát lớn

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Buông Tay – Không Giữ – Lạc Mất

-“Buông ra”

Ryan là đang nghe hai từ này từ HyoMin, sững sờ nhìn con người đang đứng trước mặt nó đây, người mà nó yêu thương, thật không biết đã làm gì mà bị cư xử như thế này, HyoMin muốn nó buông cô ra nhưng nó không thể, nó vẫn giữ chặt cô, nó sợ nếu buông ra thì cô sẽ lại biến mất, nó sợ sẽ không thể tìm được cô nữa.

-“Không nghe thấy hay sao, buông ra” HyoMin một lần nữa hét lên

Ryan cố giữ bình tĩnh coi như không nghe thấy lời HyoMin nói.

-“Unnie vì sao lại trở nên như vậy?” Ryan khẽ hỏi

-“Vì sao? Cô hỏi tôi vì sao ư? Tôi quá thật chán ghét cô đấy!” Trong cơn nóng giận, HyoMin đã nói mà không suy nghĩ

-“Chán ghét em?” Ryan mơ hồ hỏi lại

-“Phải, còn ai khác ở đây sao? Người như cô thật không đáng để tôi chờ đợi suốt bao năm qua”

Ryan nghe những lời đó mà tim đau nhói, vốn dĩ nghĩ có thể HyoMin đã hiểu làm gì đó, chỉ cần tìm được cô, nó sẽ giải thích tất cả nhưng những gì nó

nghe thấy thì không giống vậy, HyoMin đã nói chán ghét nó, nó không đang để cô chờ đợi vậy nó phải giải thích thế nào đây? Cả người bỗng run rẩy, cánh tay cũng không ngoại lệ.

HyoMin thấy Ryan không để ý thì vội đẩy ngược lại, khiến Ryan voi thức ngã bệt xuống sàn, tay không may va phải góc bồn rửa xước một vết, máu cũng theo đó mà hơi rỉ ra. HyoMin là không nghĩ tới Ryan sẽ ngã như vậy, thấy tay Ryan bị thương liền lo lắng định tới xem nhưng lại trấn tĩnh lại định mở cửa bước đi thì nghe tiếng Ryan

-“Unnie là hối hận vì yêu em sao? Muốn rời bỏ em sao?”

HyoMin quay lại nhìn, chỉ thấy một Ryan mắt vô hồn nhìn ra phía cửa, vô thức nói, trong lòng cô bỗng nhói lại, không trả lời cô bước đi để lại Ryan vẫn ngồi dưới sàn.

Vội gạt nước mắt, HyoMin làm như không có chuyện gì xảy ra đi thẳng ra ngoài cửa, do vội vã đã va phải một người, không nhìn mà chỉ cúi đầu xin lỗi rồi bước nhanh, vội gọi chiếc taxi bên đường. Chiếc taxi nhanh chóng rời đi, HyoMin mới nhấn tin báo cho Qri đã về trước.

EunJung thật không hiểu Ryan đang nghĩ gì, chờ hết đèn đỏ liền lái xe quay lại SR Bar, cất xe xong vội vào trong nhưng chưa tới cửa liền bị ai đó ở trong đi ra va phải, người đó liền cúi đầu xin lỗi đi vội, giọng nói đó khiến EunJung có chút ngạc nhiên quay lại nhìn theo “không phải HyoMin sao? Đi đâu lại vội vậy? Vậy còn Ryan?” Cô tự hỏi rồi chợt nhớ ra Ryan liền vào bar, nhìn quanh không thấy Ryan đâu cả, a phía bên kia, cô bước lại gần

-“SoYeon unnie, Ryan có trở lại đây không?” EunJung hỏi hoảng hốt

-“Có, em ấy vừa vào nhà vệ sinh tìm HyoMin đó”

-“tìm HyoMin?” EunJung nhú mày rồi lại vào trong tìm Ryan

-“Mấy người này hôm nay làm sao vậy?” SoYeon khó hiểu

-“So à, HyoMin vừa nhắn tin đã về trước rồi” Qri đưa tin nhắn qua cho SoYeon xem

-“Sao về sớm vậy?” So gãi đầu trầm nghĩ “có chuyện gì sao?”

-“À ừm, không có gì đâu, chắc em ấy mệt nên muốn về sớm thôi” Qri gạt đi

-“Ryan, em làm sao vậy?”

EunJung vừa mở cửa đã thấy Ryan ngồi thất thần dưới sàn, tay còn bị thương, vội ngồi xuống xem cánh tay bị xước trách móc

-“tốt cuộc là sao? Em đang làm cái gì với bản thân đây?”

Nhìn thấy Ryan như vậy, bảo EunJung làm sao không lo lắng, vội đỡ Ryan đứng dậy, lấy khăn ướt lau qua vết thương cho Ryan rồi phui vài chỗ bám bụi trên người Ryan, cô quay lưng vứt khăn bẩn vào thùng rác thì cảm nhận một vòng tay đang ôm lấy mình run rẩy.

-“Ryan ah” EunJung khẽ gọi

-“HyoMin rời bỏ em rồi, unnie ấy nói chán ghét em, nói em không đáng để unnie ấy chờ đợi lâu như vậy, unnie ấy hối hận vì đã yêu em, unnie à, em đã làm gì mà mọi chuyện lại thế này, em không hiểu, thật sự không hiểu, nếu là hiểu lắm em sẽ làm mọi điều để HyoMin hiểu nhưng HyoMin như vậy.. em không giữ được” Ryan ôm lấy EunJung khóc như một đứa trẻ.

EunJung cảm thấy xót xa thay, gỡ tay Ryan ra, xoay người lại đối diện nhìn khuôn mặt đã ướt đẫm nước mắt, cô đưa tay lau đi những giọt nước mặn chát đang lăn dài trên má Ryan.

-“Ryan ngoan, không khóc nữa, em là người nổi tiếng đó, nếu để người khác nhìn thấy thì sao hả? Nín đi nào, có rất nhiều người yêu thương em có nhớ không? Em muốn họ thấy em như thế này mà đau lòng theo sao? Nín đi, em phải luôn mạnh mẽ, em còn có unnie mà, cả BoRam unnie nữa, nếu unnie ấy thấy em như thế này sẽ rất tức giận em biết không?” EunJung ôm lấy cô gái nhỏ vỗ về

Ryan nghe nhắc tới BoRam liền ngừng khóc, phải rồi, BoRam đã nói sẽ không trở lại nếu nó cứ yếu đuối không dám đứng lên, nó không được khóc, nhất định không được khóc.

EunJung thấy Ryan nín rồi mới buông nhéo hai má Ryan mỉm cười trêu chọc

-“Coi bướng bỉnh vậy mà cũng nghe lời ha?”

-“Unnie này” Ryan phụng phịu

-“Được rồi, không chọc em nữa, rửa mặt đi rồi chúng ta về, định vắt cái mặt mèo nhem nhuốc đó ra ngoài để giặt title báo ngày mai sao?” EunJung mỉm cười đẩy Ryan ra trước bồn rửa mặt

Ryan nhìn mình trong gương quả nhiên thảm hại, đau khổ cúi xuống rửa mặt rồi theo EunJung ra ngoài.

EunJung nắm lấy tay Ryan như cổ vũ tinh thần rồi đi tới bàn SoYeon cùng Qri

-“Muộn rồi, em đưa Ryan về nhé!”

-“Ừ, đi cẩn thận nhé!” SoYeon đáp

Ryan cứ lẳng lặng để EunJung kéo đi, SoYeon thì không để ý nhưng Qri thì có, nhìn Ryan có đôi chút khó hiểu, không biết Ryan và HyoMin đã gặp nhau chưa, sao tự dưng HyoMin bỏ về, còn thái độ Ryan thế kia là sao? Tự trách bản thân có nghĩ cũng không ra, lát về hỏi HyoMin là được, gật gật đầu rồi lại nâng ly rượu lên uống.

-“unnie, em không muốn về” ngồi trên xe im lặng cả đoạn đường Ryan bỗng dừng lại quay qua EunJung nói vậy làm EunJung không ngạc nhiên cũng không được

-“Muộn rồi, em không về còn muốn đi đâu”

-“Em không biết, chỉ là không muốn về đó”

-“Vậy qua nhà unnie” EunJung quyết định

-“unnie nói sao?” Ryan ngạc nhiên hỏi lại

-“không nghe rõ sao, qua nhà unnie, không thích?”

-“Không phải, em không phiền tới unnie chứ?” Ryan ái ngại

-“Nói không thì cũng không phải, có chút chút, em là người đầu tiên unnie để qua nhà đó nha” EunJung mỉm cười

-“thật sao? Unnie à, kumooo!!” Ryan ngạc nhiên một chút rồi liền bám lấy tay EunJung nũng nịu

-“Thôi được rồi, để unnie còn lái xe, em đừng có quyến rũ unnie, unnie sẽ đổ mắt” EunJung vờ xua đuổi đẩy đẩy Ryan

Ryan không ngờ EunJung lại có khiếu hài hước như vậy liền cười sảng sặc trên cả quãng đường về nhà EunJung.

-“wahhhh, nhà unnie sạch thật đấy, không một hạt bụi luôn”

Vừa bước vào nhà, Ryan đã chạy khắp nơi ngó ngang ngó dọc làm EunJung chóng hết cả mặt.

-“Này, em xem đủ chưa vậy? Ngồi yên một chỗ mau, unnie bị em xoay như chong chóng luôn rồi này” Ryan vừa chạy qua liền bị EunJung tóm lại, ấn xuống ghế ngồi.

-“đâu phải ai cũng được tới, em phải tận dụng nắm bắt nhờ sa cơ lỡ vận còn bán thông tin mà sống chứ” Ryan vẫn ngó nghiêng

-“Yahh, giúp đỡ em để em báo đáp vậy đó hả?”

Nghe tới sự giúp đỡ của EunJung, trong đầu Ryan lại hiện lên những câu nói hình ảnh của HyoMin khi nãy, khoé mắt bỗng cay, mọi thứ mờ nhạt sau làn nước trong mắt nó. EunJung lỡ lời biết mình vô tình chạm phải điều làm nó đau liền đi vào phòng lấy tạm một bộ đồ mang ra

-“Ryan, đi tắm đi, sẽ thoải mái hơn, nhà unnie hơi nhỏ chỉ có một phòng ngủ thôi, nếu em không ngại thì ngủ cùng unnie”

Ryan nhìn bộ đồ trước mặt rồi lại ngẩng đầu nhìn EunJung mỉm cười

-“unnie đừng đuổi em đi là được rồi”

-“ngốc, sao lại đuổi em, à không, nếu em không nghe lời, unnie sẽ suy nghĩ lại, giờ thì vào tắm đi” EunJung nói rồi đẩy Ryan vào phòng tắm đóng cửa lại.

Gần một tiếng đồng hồ sau vẫn không thấy Ryan ra, EunJung ngồi ôm đờ xem TV chờ Ryan ra để tắm này giờ, hết cả chương trình yêu thích rồi liền đứng dậy gõ cửa nói vọng vào

-“Ryan, em ở trong đó gần một tiếng rồi đấy, ngâm nước lâu cũng không tốt đâu”

Không thấy bên trong trả lời, EunJung lại gõ cửa mạnh hơn liên hồi gọi

-“Ryan.. Ryan.. có nghe unnie nói không vậy?” EunJung ban đầu hơi bức dần dần lại chuyển qua lo lắng

-“Không phải có chuyện gì rồi chứ?”

EunJung tự nhủ rồi chạy vào phòng lục tủ tìm chìa khoá, thật không ngờ có lúc cũng dùng tới cơ đấy, vội vã đi ra mở cửa đã thấy thấy nằm co ro bên cạnh bồn tắm, EunJung hét hoảng chạy tới

-“Ryan, em bị sao vậy?”

Vừa ngồi xuống bên cạnh, EunJung chỉ nghe thấy tiếng Ryan hừ nhẹ, mắt nhắm chặt, người run rẩy.

-“Không phải chứ, nãy còn bình thường mà, sao giờ lại sốt rồi”

EunJung đưa tay chạm thì thấy cả người Ryan nóng bừng, cố dùng hết sức mà nhấc Ryan lên bế vào phòng đặt xuống giường, đi lấy khăn chườm và nhiệt kế đo nhiệt độ cơ thể Ryan. Ngồi chờ bên cạnh, EunJung lòng như lửa đốt nhìn Ryan, chắc là cả ngày cứ chạy loạn lên tìm HyoMin, còn nghe những lời nói như vậy trong lòng đã muốn đồ gục, cộng thêm tám muộn nên giờ thành ra là như vậy đây. Khẽ nhấc cánh tay Ryan, EunJung mới nhớ ra, lúc này Ryan còn bị thương, theo phản xạ tự nhiên mà bật dậy đi tìm hộp đồ y tế, cũng may vì sống một mình nên EunJung đều chuẩn bị đủ mọi thứ, nhẹ nhàng sát trùng vết thương đã bắt đầu sưng đỏ, có lẽ là do để lâu nên mới đỏ tấy như thế, bôi thuốc lên rồi băng lại, EunJung đặt lại cánh tay Ryan xuống sát người, tiện tay rút nhiệt kế rồi kéo chăn lên đắp ngang ngực cho Ryan.

-“ôi trời, 39,5 độ, phải em thuốc hạ sốt thôi”

EunJung lại bế hộp đồ y tế đi cắt, tiện thể lấy thuốc thả vào ly nước chờ sủi hết thì đỡ Ryan dậy cho uống.

-“Ừm, đáng” Ryan mắt vẫn nhắm nhưng mặt mũi thì nhăn nhó

-“Ngoan, uống thuốc đi ngủ một giấc mai sẽ khoẻ thôi”

Cố dụ Ryan uống hết cốc thuốc, EunJung mới yên tâm để Ryan nằm ngủ rồi đi tắm

Giờ mới chính xác hiểu lý do tại sao BoRam đi thi cứ đi lại còn gửi gắm thể này, Ryan rõ ràng là một đứa trẻ cần người khác bao bọc mà.

Tắm xong, EunJung kiểm tra lại nhiệt độ cơ thể Ryan thấy giảm xuống một chút, muốn hỏi Ryan có đói không để cô đi nấu cháo nhưng lay mãi mà người ta cứ say ngủ, đành nhún vai leo lên giường. Trước khi ngủ còn đưa tay lên trán Ryan xem thân nhiệt đã giảm hay chưa mới lại nằm xuống. Vừa nhắm mắt, đã thấy tay Ryan vòng qua ôm mình, EunJung giật mình

-“Ryan?”

-“Unnie, em lạnhh..” Ryan mắt vẫn nhắm, giọng nói run rẩy

-“Hửm, có đói không? Unnie nấu cháo cho em nhé?” EunJung ân cần hỏi

-“Em không đói, em mệt, muốn ngủ”

-“Được, vậy thì ngủ, nào, gối đầu qua đây” EunJung duỗi tay, nâng đầu Ryan lên trên cánh tay mình rồi xoay nghiêng người qua ôm Ryan vào lòng, xoa nhẹ lưng để Ryan dễ ngủ.

Ryan cảm nhận được hơi ấm, ôm chặt lấy EunJung, miệng lẩm nhẩm “EunJung unnie, kumo” dần chìm vào giấc ngủ.

EunJung mỉm cười nhìn cô gái ngây ngốc trong lòng mình rồi ngủ lúc nào cũng không hay.

Đêm qua ngủ muộn vậy mà sáng sớm hôm nay đã thức dậy, không ngủ nướng như mọi khi, có lẽ do thường ngủ một mình bây giờ đột nhiên có người nằm bên cạnh nên có chút không quen. EunJung mỉm cười nhìn Ryan vẫn đang say ngủ rúc sâu trong lòng cô, đôi lúc lại động đậy tưởng dậy rồi, ai ngờ vẫn ngủ còn rúc sâu hơn. Nếu không phải tự kiểm chứng chắc EunJung cũng chẳng tin nổi ngôi sao thần tượng Ryan nhìn thì lạnh lùng là thế mà lại trẻ con như vậy. Đưa tay lên trán Ryan thấy chỉ hơi nóng, vậy là đỡ sốt rồi, không để ý làm vương mấy sợi tóc lên khuôn mặt kia.

Ryan đang ngủ bỗng cảm thấy nhột nhột trên mặt theo phản xạ mà đưa tay xoa xoa, dụi dụi, mặt mũi nhăn nhó, miệng chu mỏ ra làm EunJung không khỏi bật cười mà nghĩ “Đúng là một cô bé đáng yêu” rồi lại nghĩ những gì hôm qua Ryan đã phải chịu đựng, EunJung lại nhũn mảy, kéo Ryan lại ôm lấy như hàm ý rằng sẽ che chở cho Ryan, phải, EunJung đã quyết định cho dù BoRam không gửi gắm, cô cũng vẫn sẽ quan sát, để ý không để ai làm Ryan tổn thương nữa, đặc biệt là HyoMin.

Chương 39: Kẻ Thử Thách Tình Yêu Xuất Hiện

Chap này tặng @tntlatao066 lót dép chờ thức giấc cả buổi ạ :))

-“Cô ơi, đi đâu vậy?”

-“Cô ơi”

-“Cô nàyyyy”

Tài xế taxi hỏi không được, gọi không xong rốt cuộc cũng phải lớn tiếng.

-“Nae?”

-“Cô muốn đi đâu, cô không nói địa điểm tôi hỏi này giờ không trả lời, đi lòng vòng mất mấy phố rồi” Tài xế ngao ngán thờ dài

-“À, xin lỗi, tôi mãi suy nghĩ quá, cho tôi tới Cheong Cham Dong, cảm ơn” HyoMin ngại ngùng chỉ biết cười trừ.

Tài xế cũng chỉ lắc đầu mà quay hướng xe. Từ lúc ngồi yên trên taxi, HyoMin cứ thần thờ như người mất hồn, trong đầu cứ văng vẳng câu hỏi của Ryan “chán ghét em? Hối hận vì đã yêu em? Muốn rời bỏ em?” cùng theo đó là hình ảnh vì bị cô đẩy mà ngã xuống, tay bị thương còn rỉ máu, vô thức HyoMin cắn môi, tay cũng bấu chặt lấy nhau bứt rứt “ánh mắt Ryan vì sao lại như vậy? Chẳng phải em ấy mới là người phản bội trước hay sao? Tại sao lại nhìn mình như mình mới là người phản bội?” HyoMin trở nên mâu thuẫn hơn bao giờ hết.

Taxi dừng lại đầu quận Cheong Cham Dong, HyoMin định xuống đi bộ về cho thoải mái lại nhớ ra muộn rồi, con gái đi một mình có chút nguy hiểm nên bảo tài xế lái thẳng tới chung cư. Bỗng cô nhớ lại, cô và JiYeon đã từng đi dạo về sau khi ăn, đã gặp phải hai tên lưu manh, cũng may JiYeon học võ nên đuổi được chúng đi kết quả thì JiYeon lại bầm dập không ít, mối quan hệ cũng bắt đầu len lỏi từ ngày hôm đó lớn dần lên, bên nhau thật hạnh phúc thế nhưng bây giờ... cô gạt những ký ức đó đi. Xe cũng vừa tới nơi, thanh toán tiền rồi mau chóng xuống xe đi vào.

Đứng trước cửa nhà, đang ấn mở mã thì HyoMin khựng lại, suy nghĩ một lúc thì mở cửa vào trong thay đổi mật mã. Lên thân vào bếp lấy ly nước rồi ra ngoài thả người xuống sofa nhâm nhi, với chiếc túi xách lấy điện thoại thì mới phát hiện ra chìa khoá xe ở đây, nghĩ tới chiếc xe HyoMin cười khổ tự lấy tay đánh vào trán mình trách móc, có xe không đi tự nhiên nhảy lên taxi rồi vứt xe lại đó còn hồn nhiên mang chìa khoá về. Đặt chiếc túi sang bên cạnh, HyoMin uống một ngụm nước rồi mở điện thoại. Tin nhắn tới thông báo hơn 50 cuộc gọi nhớ từ đuôi số 7693, 2 cuộc gọi nhớ số đuôi số 1286.. HyoMin nhướn mày nhìn cũng biết số của ai rồi liền ấn gọi lại.

-“Nae, unnie, em vừa về tới nhà”

-“...”

-“À, em gọi unnie cũng vì nó đây, đầu óc dạo này chán quá à, về tới nhà rồi em thấy chìa khoá trong túi mới nhớ ra”

-“...”

-“Hi, unnie nói SoYeon unnie em gửi xe đó mai em qua lấy nha, giờ em mệt lắm không đi nổi nữa á”

-“...”

-“À, chuyện đó, em gặp rồi”

-“...”

-“Kết thúc rồi unnie à, em cũng không muốn nhắc lại nữa” HyoMin trầm buồn

-“...”

-“Nae, unnie cũng về sớm mà nghỉ ngơi đi nhé”

-“...”

-“Nae, bye”

Gọi điện cho Qri xong màn hình lại hiện ra dãy số quen thuộc mà giờ thấy xa lạ kia, HyoMin cứ đặt điện thoại xuống rồi lại cầm lên, rốt cuộc là chọn cách gạt đi, cô và người đó tốt nhất là không nên liên hệ với nhau, ngón tay hơi chần chừ vẫn là đưa số Ryan vào danh sách chặn. Đặt điện thoại xuống, đưa tay day day hai bên thái dương, HyoMin đứng dậy lấy đồ đi tắm còn đi ngủ, mai có tiết dạy sớm, không nên thức muộn.

Cốc cốc

-“Mời vào” HyoMin miệng đáp nhưng vẫn là chăm chú việc của mình

-“Ai chà, có tin xem xét tăng lương hay sao mà người ta chăm dừ à?” Qri bước vào đã trêu chọc

-“Nếu có chắc em phải tăng công suất lên 200% mất, dạo này kinh tế đất nước sa sút lắm à” HyoMin không ngại hòa theo “mà unnie qua đây có việc gì vậy? Còn tưởng hôm qua đi không biết đường về chứ”

-“yah, unnie là gái ngoan đó nha, qua rủ em đi ăn chứ việc gì nữa” Qri bước lại ngồi xuống ghế

-“gái ngoan mà như unnie ngày nào cũng có mặt tại bar đến 1-2h sáng mới về chắc không có gái hư mất à” HyoMin ngẩng đầu chu mỏ mĩa mai rồi lại cúi xuống tiếp tục công việc “chờ em một lát, cũng sắp xong rồi”

-“Đi bar thì có sao à? Người yêu unnie ở đó chứ bộ, về muộn nhưng vẫn đi làm đúng giờ đấy thôi, unnie của em vẫn là biết giữ mình nha, người ta gọi là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn đó, unnie đó em tìm được ai bán mặt ở Bar mà vẫn là xử nữ như unnie đấy” Qri tự tin vênh mặt

-“unnie có tự mãn quá không vậy? Thiếu .. à.. thôi.. unnie có muốn đi ăn nhanh không? Để em tập trung làm nốt đi”

-“Ok..Ok.. không nói nữa, em mau làm đi”

Qri lôi máy điện thoại ra nhắn tin tình cảm cho SoYeon.

Nhìn Qri tập trung vào điện thoại, HyoMin mới thở nhẹ, đang định nói “thiếu gì chứ ví dụ như em” nhưng nghĩ lại thì... quả nhiên có chút không đúng. Bỗng dưng chợt dạ, HyoMin cười khò, Qri nói định nghĩa gái ngoan của cô ấy là dù thế nào vẫn giữ được mình vậy nếu Qri mà biết là cô đã không giữ nổi mình trước JiYeon từ 6 năm trước thì trong mắt Qri cô không phải là BAD GIRL sao? Qri đó rõ là cổ hủ mà, thời đại rồi còn có suy nghĩ đó chứ, nghĩ lại thì unnie ấy cũng sắp 30 rồi còn cứ nhớn nhoe với SoYeon như mới 18 không bằng.

Nhanh chóng thu dọn đồ, HyoMin cùng Qri xuống căng tin trường gọi đồ ăn rồi bung ra bàn, hai nàng đang vui vẻ trò chuyện tay đưa tay thìa chưa kịp ăn thì lại thấy có người đứng cạnh bàn hỏi:

-“Xin lỗi, tôi có thể ngồi đây được không?”

Vì ở đây thiết kế bàn nói dài chứ không phải bàn riêng nên hai nàng cũng chỉ có thể gật đầu mà thôi.

-“Nae, anh cứ tự nhiên” HyoMin cười xã giao

-“Cảm ơn, tôi là Lee Joon, giáo viên mới đến chưa gặp được mọi người nên mới phải chào hỏi ở đây thế này thật ngại quá”

Không hẹn mà gặp, HyoMin cùng Qri đều quay ra nhìn anh ta

-“Vậy sao? Chúng tôi không thấy ai nói có giáo viên mới tới?” Qri lên tiếng

-“À, hơi đột xuất, tôi vừa đến hôm nay nên chắc mọi người không biết” Lee Joon cười đáp

-“À, ra vậy, tôi là Qri, còn đây là HyoMin” Qri nói rồi chỉ qua HyoMin

-“Chào anh” HyoMin trưng ra nụ cười chết người làm Lee Joon như đóng băng

Qri thấy cảnh tượng trước mặt không khỏi kỳ cục, lấy tay đưa ra trước mặt Lee Joon lắc lắc không thấy phản hồi, che miệng phì cười với tay đập đập vào người HyoMin đang tập trung vào bữa ăn không để ý.

HyoMin ngược lên nhìn Qri, thấy Qri hắt hắt ra hiệu nhìn kia, theo phản xạ cũng quay sang đã thấy người ta đang nhìn chăm chăm vào mặt mình bỗng giật mình mà ho sặc sụa tìm nước uống

Lee Joon nghe tiếng động thì mới bừng tỉnh, quay qua thì thấy Qri đang che miệng cười, HyoMin thì ho sặc sụa, đỏ mặt quay đi, tập trung vào đĩa cơm của mình.

Ăn xong ai về phòng người đó, chuẩn bị cho tiết dạy tiếp theo, HyoMin vì chăm chỉ giảng giải nên cảm thấy tiết học cũng trôi qua nhanh hơn bình thường. Cuối buổi, vừa ra khỏi cửa thì đã va phải một người cứ thế mà nhào xuống đất.

-“Xin lỗi, tôi sợ ý quá, cô có sao không?”

Một bàn tay đưa xuống đỡ HyoMin đứng dậy, cô mau chóng đứng lên phủi quần áo rồi quay lại

-“Cũng là do tôi không chú ý, ơ, anh Lee Joon” HyoMin thấy mình là có chút vội vã nên không nghe tiếng bước chân người đi đến quay lại nhận lỗi thì hoá ra là người đã gặp dưới cầngtin trường.

-“Nae, cô HyoMin không sao chứ” Lee cười hỏi

-“Nae, tôi không sao”

-“Vậy thì tốt, cô dạy tiết cuối nữa sao?”

-“à không, hôm nay tôi chỉ lên lớp 4 tiết thôi”

-“Vậy sao? Hôm nay tôi cũng chỉ có 4 tiết, vậy chúng ta cùng xuống lấy xe nhé”

-“Hôm nay tôi không có đi xe” HyoMin cười

-“Có người đón rồi sao?”

-“à không, xe tôi để chỗ bạn, bây giờ qua đó lấy, tôi xin phép đi trước nhé” HyoMin cúi chào rồi bước đi

-“HyoMin-si” Lee Joon bước vội theo sau

-“Có chuyện gì sao?” HyoMin dừng bước

-“Nếu cô không phiền tôi muốn mời cô dùng cơm”

-“Ồ, tôi...” HyoMin tính từ chối

-“tôi là mới đến coi như là bữa cơm chào hỏi có được không? Dù gì cô cũng phải đi lấy xe, ăn xong tôi xe đưa cô qua đó”

HyoMin chần chừ chưa biết quyết định sao thì Lee Joon lại tiếp lời.

-“Quyết định vậy nhé, chúng ta đi thôi” Lee Joon bước trước đưa tay ý mời, HyoMin cũng đành cười ngượng theo sau.

Vậy là Lee Joon đưa HyoMin đi ăn vào một nhà hàng lớn, cả buổi HyoMin cứ ngồi cười ngượng nghe Lee Joon nói đủ thứ, anh ta gọi đủ món mà HyoMin cũng chẳng ăn bao nhiêu, người ta mời lý do như vậy lẽ nào lại từ chối, dù sao cũng chỉ một lần. Sau đó, Lee Joon đưa HyoMin qua SR Bar lấy xe, anh ta thoáng chút ngạc nhiên vì HyoMin là giáo viên sao xe lại ở đây, HyoMin cũng nhìn nhận ra thái độ của anh ta chỉ cười trừ

-“Bạn tôi là chủ bar kiêm DJ luôn”

Lee Joon gật gật đầu như đã hiểu rồi lại có nhà ý tiễn HyoMin nhưng HyoMin từ chối, mỗi người mỗi xe đi cùng một đoạn cũng không để làm gì nên anh ta đành chào tạm biệt.

Về đến nhà, HyoMin liền lấy đồ đi tắm, đang thư giãn lại nhảy đầu mấy hình ảnh Ryan vào đầu, vội lắc đầu xua đi trở vào phòng. Lấy máy sấy tóc, tóc được hất ngược ra phía sau, lâu lắm rồi cô mới mặc một chiếc áo rộng cổ, chiếc dây chuyền mặt bông tuyết hiện ra, vô thức cô đưa tay chạm lấy, nó đã ở đây rất lâu rồi, trước cái ngày mà JiYeon sang Mỹ, cô vẫn luôn đeo nó nhưng lại chẳng nhớ ra, mân mê một lúc cô đưa tay ra sau gáy tháo sợi dây giờ lên trước mặt cười buồn, người đi rồi giữ lại có ích gì, chuông điện thoại reo lên, HyoMin vội đặt sợi dây xuống ra ngoài lấy điện thoại.

-“Nae, unnie, em nghe này”

-“...”

-“Ờ, sao unnie biết?”

-“...”

-“Đâu có, vô tình đụng trước cửa lớp, anh ta mời đi ăn chào hỏi”

-“...”

-“Cái đó em làm sao biết được, unnie phải hỏi anh ta chứ? Anh ta nói chỉ là bữa cơm chào hỏi nên em đâu từ chối được?”

-“....”

-“Yah, unnie đừng có nói vậy, có lẽ gặp em cùng về sớm nên tiện mời thôi, ngày mai lại lên mời unnie thì sao?”

-“...”

-“Yah yah, không có đâu, unnie đang nói linh tinh ai nghe được lại tưởng thật nha”

-“...”

-“Không nói unnie nữa, em cúp máy à”

-“...”

-“Lại đi nữa sao?”

-“...”

-“Thôi được rồi, tối em qua đón unnie, giờ em phải nghỉ một lát đã”

HyoMin nhìn chiếc điện thoại với ánh mắt không thân thiện chút nào, Qri đó có tai mắt mọi nơi hay sao vậy. hừ nhẹ một cái, HyoMin ngả người ra sofa bật TV xem rồi ngủ lúc nào không hay.

Chà là lúc này trong lúc sang lớp khác dạy, Qri tình cờ chứng kiến HyoMin và Lee Joon đứng nói chuyện trước cửa lớp, do đứng từ xa nên không biết họ nói gì rồi lại Lee Joon đi trước đưa tay mời HyoMin đi, Qri nổi tính tò mò nên bám theo sau thì thấy HyoMin lên xe Lee Joon ra về, cô liền chép miệng “HyoMin này xem vậy mà không vừa nha, buồn cũ chưa qua đã có vui mới”, tần ngần một lúc thấy chuông reo mới nhớ ra vào tiết, Qri lại vội chạy về lớp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Kẻ Thử Thách Tình Yêu Xuất Hiện

Chap này tặng @tntlatao066 lót dép chờ thức giục cả buổi ạ :))

-“Cô ơi, đi đâu vậy?”

-“Cô ơi”

-“Cô nàyyyy”

Tài xế taxi hỏi không được, gọi không xong rốt cuộc cũng phải lớn tiếng.

-“Nae?”

-“Cô muốn đi đâu, cô không nói địa điểm tôi hỏi này giờ không trả lời, đi lòng vòng mất mấy phố rồi” Tài xế ngao ngán thở dài

-“À, xin lỗi, tôi mãi suy nghĩ quá, cho tôi tới Cheong Cham Dong, cảm ơn” HyoMin ngại ngần chỉ biết cười trừ.

Tài xế cũng chỉ lắc đầu mà quay hướng xe. Từ lúc ngồi yên trên taxi, HyoMin cứ thần thờ như người mất hồn, trong đầu cứ văng vẳng câu hỏi của Ryan “chán ghét em? Hối hận vì đã yêu em? Muốn rời bỏ em?” cùng theo đó là hình ảnh vì bị cô đẩy mà ngã xuống, tay bị thương còn rỉ máu, vô thức HyoMin cắn môi, tay cũng bấu chặt lấy nhau bứt rứt “ánh mắt Ryan vì sao lại như vậy? Chẳng phải em ấy mới là người phản bội trước hay sao? Tại sao lại nhìn mình như mình mới là người phản bội?” HyoMin trở nên mâu thuẫn hơn bao giờ hết.

Taxi dừng lại đầu quận Cheong Cham Dong, HyoMin định xuống đi bộ về cho thoải mái lại nhớ ra muộn rồi, con gái đi một mình có chút nguy hiểm nên bảo tài xế lái thẳng tới chung cư. Bỗng cô nhớ lại, cô và JiYeon đã từng đi dạo về sau khi ăn, đã gặp phải hai tên lưu manh, cũng may JiYeon học võ nên

đuổi được chúng đi kết quả thì JiYeon lại bấm đập không ít, mối quan hệ cũng bắt đầu len lỏi từ ngày hôm đó lớn dần lên, bên nhau thật hạnh phúc thế nhưng bây giờ... có gạt những kỷ ức đó đi. Xe cũng vừa tới nơi, thanh toán tiền rồi mau chóng xuống xe đi vào.

Đứng trước cửa nhà, đang ấn mở mã thì HyoMin khựng lại, suy nghĩ một lúc thì mở cửa vào trong thay đổi mật mã. Lên thân vào bếp lấy ly nước rồi ra ngoài thả người xuống sofa nhâm nhi, với chiếc túi xách lấy điện thoại thì mới phát hiện ra chìa khoá xe ở đây, nghĩ tới chiếc xe HyoMin cười khổ tự lấy tay đánh vào trán mình trách móc, có xe không đi tự nhiên nhảy lên taxi rồi vứt xe lại đó còn hồn nhiên mang chìa khoá về. Đặt chiếc túi sang bên cạnh, HyoMin uống một ngụm nước rồi mở điện thoại. Tin nhắn tới thông báo hơn 50 cuộc gọi nhờ từ đuôi số 7693, 2 cuộc gọi nhờ số đuôi số 1286.. HyoMin nhướn mày nhìn cũng biết số của ai rồi liền ấn gọi lại.

-“Nae, unnie, em vừa về tới nhà”

-“...”

-“À, em gọi unnie cũng vì nó đây, đầu óc đạo này chán quá à, về tới nhà rồi em thấy chìa khoá trong túi mới nhớ ra”

-“...”

-“Hi, unnie nói SoYeon unnie em gửi xe đó mai em qua lấy nha, giờ em mệt lắm không đi nổi nữa á”

-“...”

-“À, chuyện đó, em gặp rồi”

-“...”

-“Kết thúc rồi unnie à, em cũng không muốn nhắc lại nữa” HyoMin trầm buồn

-“...”

-“Nae, unnie cũng về sớm mà nghỉ ngơi đi nhé”

-“...”

-“Nae, bye”

Gọi điện cho Qri xong màn hình lại hiện ra dãy số quen thuộc mà giờ thấy xa lạ kia, HyoMin cứ đặt điện thoại xuống rồi lại cầm lên, rốt cuộc là chọn cách gạt đi, cô và người đó tốt nhất là không nên liên hệ với nhau, ngón tay hơi chần chừ vẫn là đưa số Ryan vào danh sách chặn. Đặt điện thoại xuống, đưa tay day day hai bên thái dương, HyoMin đứng dậy lấy đồ đi tắm còn đi ngủ, mai có tiết dạy sớm, không nên thức muộn.

Thay vì cứ để hình bóng Ryan lảng vảng trong đầu, HyoMin vùi đầu vào công việc, thậm chí cô đủ kiên nhẫn giảng giải cho từng học sinh chưa hiểu mẫu câu hay cách chia động từ. Rảnh rỗi thì lại ngồi trong phòng soạn giáo án, chuẩn bị các đề kiểm tra, cô muốn giết thời gian bằng mọi cách có thể.

Cốc cốc

-“Mời vào” HyoMin miệng đáp nhưng vẫn là chăm chú việc của mình

-“Ai chà, có tin xem xét tăng lương hay sao mà người ta chăm dừ à?” Qri bước vào đã trêu chọc

-“Nếu có chắc em phải tăng công suất lên 200% mất, dạo này kinh tế đất nước sa sút lắm à” HyoMin không ngại hòa theo “mà unnie qua đây có việc gì vậy? Còn tưởng hôm qua đi không biết đường về chứ”

-“yah, unnie là gái ngoan đó nha, qua rủ em đi ăn chứ việc gì nữa” Qri bước lại ngồi xuống ghế

-“gái ngoan mà như unnie ngày nào cũng có mặt tại bar đến 1-2h sáng mới về chắc không có gái hư mất à” HyoMin ngẩng đầu chu mỏ mỉa mai rồi lại cúi xuống tiếp tục công việc “chờ em một lát, cũng sắp xong rồi”

-“Đi bar thì có sao à? Người yêu unnie ở đó chứ bộ, về muộn nhưng vẫn đi làm đúng giờ đấy thôi, unnie của em vẫn là biết giữ mình nha, người ta gọi là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn đó, unnie đồ em tìm được ai bán mặt ở Bar mà vẫn là xử nữ như unnie đấy” Qri tự tin vênh mặt

-“unnie có tự mãn quá không vậy? Thiếu .. à.. thôi.. unnie có muốn đi ăn nhanh không? Để em tập trung làm nốt đi”

-“Ok..Ok.. không nói nữa, em mau làm đi”

Qri lòi máy điện thoại ra nhắn tin tình cảm cho SoYeon.

Nhìn Qri tập trung vào điện thoại, HyoMin mới thờ nhẹ, đang định nói “thiếu gì chứ ví dụ như em” nhưng nghĩ lại thì... quả nhiên có chút không đúng.

Bỗng dưng chợt dạ, HyoMin cười khỏ, Qri nói định nghĩa gái ngoan của cô ấy là dù thế nào vẫn giữ được mình vậy nếu Qri mà biết là cô đã không giữ nổi mình trước JiYeon từ 6 năm trước thì trong mắt Qri cô không phải là BAD GIRL sao? Qri đó rõ là cổ hủ mà, thời đại rồi còn có suy nghĩ đó chứ, nghĩ lại thì unnie ấy cũng sắp 30 rồi còn cứ nhón nhơ với SoYeon như mới 18 không bằng.

Nhanh chóng thu dọn đồ, HyoMin cùng Qri xuống căng tin trường gọi đồ ăn rồi bung ra bàn, hai nàng đang vui vẻ trò chuyện tay đưa tay thìa chưa kịp ăn thì lại thấy có người đứng cạnh bàn hỏi:

-“Xin lỗi, tôi có thể ngồi đây được không?”

Vì ở đây thiết kế bàn nổi dài chứ không phải bàn riêng nên hai nàng cũng chỉ có thể gật đầu mà thôi.

-“Nae, anh cứ tự nhiên” HyoMin cười xã giao

-“Cảm ơn, tôi là Lee Joon, giáo viên mới đến chưa gặp được mọi người nên mới phải chào hỏi ở đây thế này thật ngại quá”

Không hẹn mà gặp, HyoMin cùng Qri đều quay ra nhìn anh ta

-“Vậy sao? Chúng tôi không thấy ai nói có giáo viên mới tới?” Qri lên tiếng

-“À, hơi đột xuất, tôi vừa đến hôm nay nên chắc mọi người không biết” Lee Joon cười đáp

-“À, ra vậy, tôi là Qri, còn đây là HyoMin” Qri nói rồi chỉ qua HyoMin

-“Chào anh” HyoMin trưng ra nụ cười chết người làm Lee Joon như đóng băng

Qri thấy cảnh tượng trước mặt không khỏi kỳ cục, lấy tay đưa ra trước mặt Lee Joon lắc lắc không thấy phản hồi, che miệng phì cười với tay đập đập vào người HyoMin đang tập trung vào bữa ăn không để ý.

HyoMin ngược lên nhìn Qri, thấy Qri hất hất ra hiệu nhìn kia, theo phản xạ cũng quay sang đã thấy người ta đang nhìn chăm chăm vào mặt mình bỗng gật mình mà ho sặc sụa tìm nước uống

Lee Joon nghe tiếng động thì mới bừng tỉnh, quay qua thì thấy Qri đang che miệng cười, HyoMin thì ho sặc sụa, đỏ mặt quay đi, tập trung vào đĩa com của mình.

Ăn xong ai về phòng người đó, chuẩn bị cho tiết dạy tiếp theo, HyoMin vì chăm chỉ giảng giải nên cảm thấy tiết học cũng trôi qua nhanh hơn bình thường. Cuối buổi, vừa ra khỏi cửa thì đã va phải một người cứ thế mà nhào xuống đất.

-“Xin lỗi, tôi sơ ý quá, cô có sao không?”

Một bàn tay đưa xuống đỡ HyoMin đứng dậy, cô mau chóng đứng lên phủi quần áo rồi quay lại

-“Cũng là do tôi không chú ý, ơ, anh Lee Joon” HyoMin thấy mình là có chút vội vã nên không nghe tiếng bước chân người đi đến quay lại nhận lỗi thì hoá ra là người đã gặp dưới căngtin trường.

-“Nae, cô HyoMin không sao chứ” Lee cười hỏi

-“Nae, tôi không sao”

-“Vậy thì tốt, cô dạy tiết cuối nữa sao?”

-“à không, hôm nay tôi chỉ lên lớp 4 tiết thôi”

-“Vậy sao? Hôm nay tôi cũng chỉ có 4 tiết, vậy chúng ta cùng xuống lấy xe nhé”

-“Hôm nay tôi không có đi xe” HyoMin cười

-“Có người đón rồi sao?”

-“à không, xe tôi để chỗ bạn, bây giờ qua đó lấy, tôi xin phép đi trước nhé” HyoMin cúi chào rồi bước đi

-“HyoMin-si” Lee Joon bước vội theo sau

-“Có chuyện gì sao?” HyoMin dừng bước

-“Nếu cô không phiền tôi muốn mời cô dùng com”

-“Ồ, tôi...” HyoMin tính từ chối

-“tôi là mới đến coi như là bữa com chào hỏi có được không? Dù gì cô cũng phải đi lấy xe, ăn xong tôi xe đưa cô qua đó”

HyoMin chần chừ chưa biết quyết định sao thì Lee Joon lại tiếp lời.

-“Quyết định vậy nhé, chúng ta đi thôi” Lee Joon bước trước đưa tay ý mời, HyoMin cũng đành cười ngượng theo sau.

Vậy là Lee Joon đưa HyoMin đi ăn vào một nhà hàng lớn, cả buổi HyoMin cứ ngồi cười ngượng nghe Lee Joon nói đủ thứ, anh ta gọi đủ món mà HyoMin cũng chẳng ăn bao nhiêu, người ta mời lý do như vậy lẽ nào lại từ chối, dù sao cũng chỉ một lần. Sau đó, Lee Joon đưa HyoMin qua SR Bar lấy xe, anh ta thoáng chút ngạc nhiên vì HyoMin là giáo viên sao xe lại ở đây, HyoMin cũng nhìn nhận ra thái độ của anh ta chỉ cười trừ

-“Bạn tôi là chủ bar kiêm DJ luôn”

Lee Joon gật gật đầu như đã hiểu rồi lại có nhã ý tiễn HyoMin nhưng HyoMin từ chối, mỗi người mỗi xe đi cùng một đoạn cũng không để làm gì nên anh ta đành chào tạm biệt.

Về đến nhà, HyoMin liền lấy đồ đi tắm, đang thư giãn lại nhảy đầu mấy hình ảnh Ryan vào đầu, vội lắc đầu xua đi trở vào phòng. Lấy máy sấy tóc, tóc được hất ngược ra phía sau, lâu lắm rồi cô mới mặc một chiếc áo rộng cổ, chiếc dây chuyền mặt bông tuyết hiện ra, vô thức cô đưa tay chạm lấy, nó đã ở đây rất lâu rồi, trước cái ngày mà JiYeon sang Mỹ, cô vẫn luôn đeo nó nhưng lại chẳng nhớ ra, mân mê một lúc cô đưa tay ra sau gáy tháo sợi dây giờ lên trước mặt cười buồn, người đi rồi giữ lại có ích gì, chuông điện thoại reo lên, HyoMin vội đặt sợi dây xuống ra ngoài lấy điện thoại.

-“Nae, unnie, em nghe này”

-“...”

-“Ờ, sao unnie biết?”

-“...”

-“Đâu có, vô tình đụng trước cửa lớp, anh ta mời đi ăn chào hỏi”

-“...”

-“Cái đó em làm sao biết được, unnie phải hỏi anh ta chứ? Anh ta nói chỉ là bữa com chào hỏi nên em đâu từ chối được?”

-“...”

-“Yah, unnie đừng có nói bậy, có lẽ gặp em cùng về sớm nên tiện mời thôi, ngày mai lại lên mời unnie thì sao?”

-“...”

-“Yah yah, không có đâu, unnie đang nói linh tinh ai nghe được lại tưởng thật nha”

-“...”

-“Không nói unnie nữa, em cúp máy ả”

-“...”

-“Lại đi nữa sao?”

-“...”

-“Thoải được rồi, tối em qua đón unnie, giờ em phải nghỉ một lát đã”

HyoMin nhìn chiếc điện thoại với ánh mắt không thân thiện chút nào, Qri đó có tai mắt mọi nơi hay sao vậy. hừ nhẹ một cái, HyoMin ngã người ra sofa bật TV xem rồi ngủ lúc nào không hay.

Chả là lúc này trong lúc sang lớp khác dạy, Qri tình cờ chứng kiến HyoMin và Lee Joon đứng nói chuyện trước cửa lớp, do đứng từ xa nên không biết họ nói gì rồi lại Lee Joon đi trước đưa tay mời HyoMin đi, Qri nổi tính tò mò nên bám theo sau thì thấy HyoMin lên xe Lee Joon ra về, cô liền chép miệng “HyoMin này xem vậy mà không vừa nha, buồn cũ chưa qua đã có vui mới”, tản ngẩn một lúc thấy chuông reo mới nhớ ra vào tiết, Qri lại vội chạy về lớp.

Chương 40: Những Chuyện Không Ngờ

HyoMin đang say sưa nằm ngủ ngon lành lại bị chuông điện thoại reo inh ỏi phá giấc, mặt mũi phụng phịu chẳng buồn mở máy quơ quơ tay với cái điện thoại bên mặt bàn.

-“Yeoboseyoooo” cái giọng ngái ngủ còn thêm ngập dài HyoMin bắt máy trả lời

-“...” đầu bên kia âm ỉ

HyoMin đưa cái điện thoại ra xa chiếc tai khổng khổng, khuôn mặt đã vẽ lên sự cam chịu, chờ bên kia ngừng mới dám đưa điện thoại lại nói.

-“Qri, vì unnie mà tai em sưng chút nữa là không dùng được rồi”

-“...”

-“Bây giờ hả? Máy giờ sao? Đồng hồ nhà unnie hỏng rồi sao?” HyoMin vẫn còn mơ màng

-“...” bên kia lại âm ỉ

HyoMin chịu hết nổi liền bật dậy mở bừng mắt

-“Yah, unnie làm sao thế hả?” HyoMin lớn tiếng

-“...”

-“Hò” HyoMin như nhớ ra điều gì đó tự lấy tay vỗ lên trán ngao ngán lắc đầu “thôi chết, em quên mất ngủ luôn từ lúc đấy, mấy giờ rồi nhỉ?”

-“...”

-“Gần 10h rồi á” ngơ “unnie ăn gì chưa?”

-“...”

-“hì hì, vậy thôi, chờ em thay đồ”

-“...”

-“nae nae, sang liền á”

Haizzzz, HyoMin thở dài đứng dậy đi rửa mặt cho tỉnh táo, Qri ăn rồi còn trách cô “Tôi ăn rồi, chờ cô chắc tôi chết đói từ bao giờ rồi”. Thật đau lòng mà, cả nghĩa đen lẫn bóng luôn, khi này được mời đi ăn nhưng nào có ăn được mấy, thật tội nghiệp bản thân, HyoMin mếu máo đi thay đồ.

-“HyoMin, Qri, hai người cũng tới sao?”

Tiếng nói phát ra từ phía đối diện, HyoMin cùng Qri đang trò ngăng lên theo phản xạ tự nhiên thì tròn mắt đồng thanh

-“Lee Joon?”

-“Nae” Lee Joon cười đáp nhìn xung quanh rồi quay lại hỏi “chỉ có hai người thôi sao?”

-“Nae” HyoMin lịch sự trả lời, Qri thì nâng ly rượu lên nhấp môi quan sát

-“Vậy cho phép tôi ngồi cùng nhé!” Mồm miệng hỏi tay chân hành động luôn, Lee Joon bước vòng qua ngồi xuống gần HyoMin mà chả chờ đồng ý

HyoMin cũng hơi bất ngờ nhìn Lee Joon ngồi bên cạnh rồi lại quay qua nhìn Qri tỏ vẻ khó hiểu.

Qri gặp được khuôn mặt ngố ngố kia thì nhún vai “ai mà biết” theo khẩu hình mặt xong thấy HyoMin quay đi lại lấy tay che miệng cười tủm tỉm như có chuyện hay để xem

-“Mời hai người”

Lee Joon rót rượu nâng ly, hai nàng cũng chẳng cách nào khác, lịch sự đáp ứng. Quan sát một lát, uống cạn ly rượu, Lee Joon mới đặt xuống, vừa lấy chai rượu rót thêm vừa hào hứng

-“Hai người chắc uống rượu đã lâu, hẳn từ lượng rất tốt”

-“Không có, khi vui khi buồn cũng chỉ là một chút, nhiều hơn là quên đường về” HyoMin cười đáp, Qri thì chỉ nâng ly nhấp nhấp một chút, không nói thêm gì chỉ là quan sát cuộc đối thoại trước mắt

-“vậy sao? Nhìn cô uống rượu nhàn nhã như vậy thoảng nghĩ cô là uống rất tốt, mời nhé?” Lee Joon lại giờ ly rồi đưa ly nhấp một chút.

HyoMin nâng ly cho có rồi lại đặt xuống quay qua Qri cười khỏ thì lại thấy con người kia cứ che miệng cười “Qri, unnie cười như vậy là ý gì hả” HyoMin nhìn Qri mà như muốn nói điều đó.

-“Kyul ahhhh” SoYeon bay tới ngồi cạnh Qri đưa tay qua ôm eo kéo cô sát lại rồi mới quay ra “Hi, HyoMin, ủa, ai đây?” Giờ SoYeon mới để ý chàng trai lạ bên hai nàng nha hỏi thì hỏi vậy chứ là khuôn mặt biến sắc lểc Qri rồi.

-“So so, anh ấy là Lee Joon, bạn của HyoMin đấy” Qri nghe có mùi ghen đầu đó thoảng qua, phòng bệnh hơn chữa bệnh liền đổ vấy lên HyoMin hết, tươi cười vòng tay qua cổ SoYeon mắt chớp chớp

HyoMin nghe màn giới thiệu của Qri thì mặt mũi nghệt ra khóc trong lòng “gì vậy trời, bạn tui hỏi nào vậy? Anh ta không phải đồng nghiệp của cả hai sao, bỗng dưng lại như có quan hệ riêng tư với mình là sao? Qri, Qri của tôi đâu rồi, con người trước mặt là ai sao dám mạo danh, T.T”

SoYeon biết nguồn gốc trai lạ mặt mới giãn ra. Tự nhiên hơn cả vẫn là chàng trai lạ, được giới thiệu là làm tới luôn liền đưa tay chào hỏi

-“Xin chào, tôi là Lee Joon”

-“Ah, nae, tôi là SoYeon chủ bar kiêm DJ ở đây luôn” SoYeon cũng lịch sự đưa tay chào hỏi

-“A, là cô sao? HyoMin đã nói cho, lần đầu gặp mặt thật vui, tôi sẽ thường xuyên ghé qua, xin mời” Lee Joon cười rót rượu mời, phải công nhận anh ta ngoại giao rất tốt nha.

SoYeon tính tình thoải mái thêm bạn thêm vui cùng ly uống tới, HyoMin nhìn họ nói chuyện với nhau như thể quen biết lâu ngày giờ mới gặp lại không bằng, vô tình cứ trung cái mặt ngố, Qri chứng kiến cái cảnh này thì lại càng buồn cười hơn nhưng là cố gắng nén lại chỉ dám cười to trong bụng “Lee Joon này xem ra cầm cưa HyoMin nhà ta rồi vậy mà cái cô ngố kia quả trời là ngố”.

Hơn 12h, HyoMin kéo kéo Qri nói nhỏ

-“về thôi, muộn rồi, mai em dạy tiết đầu”

Qri gật gật quay qua nói với SoYeon rồi lại hướng Lee Joon

-“Anh Lee Joon, trễ rồi, chúng tôi về trước anh ở lại chơi nhé” nói xong liền vẫy người thanh toán

-“Oh, sớm vậy sao” Lee Joon rút điện thoại xem xong nghĩ gì đó lại sửa “à, quên nữa, mai tôi có chút việc xem ra không ở lại được, về cùng mọi người vậy, à cái này, tôi mời” đang nói thì nhân viên mang hoá đơn tới, thấy Qri đang giờ tay nhận, Lee Joon liền ngăn lại, cầm lấy hoá đơn rồi rút ví thanh toán

-“Như vậy sao được” HyoMin lên tiếng

-“Phải đó, chúng tôi tới trước gọi cũng khá nhiều đồ nữa” Qri thêm vào

-“Vậy coi là buổi đầu ra mắt để tôi mời đi, sau này còn gặp nhiều sẽ tính riêng, được chứ?”

-“thôi vậy cũng được, xem như chào hỏi đi, ghé đây thường xuyên tôi sẽ tặng anh thẻ VIP” SoYeon vui vẻ nói, quả nhiên là con người của năm, chẳng suy nghĩ hơn thiệt với ai cũng đều là tốt.

-“Thật sao? Nói lời phải giữ nha, ly này là tạm biệt” Lee Joon vớ được câu nói của SoYeon như bắt được vàng

-“Tất nhiên rồi, SoYeon chưa từng gạt ai, mời”

Hai người nâng ly uống cạn trong khi hai nàng kia thì chớp mắt liên hồi người cứng đơ.

“rốt cuộc thì cái tình huống này là sao, cái gì, ra mắt sao, còn nữa sau này thường xuyên tới, không phải chứ?” HyoMin cười khỏ, nãy giờ ngồi đấy cô đã thấy ngọt ngào lắm rồi, lẽ ra là đi chơi cho thoải mái bỗng dưng anh ta tới khiến cô mất tự nhiên, không được thoải mái mà bỏ về thì bất lịch sự quá nên đành cứ ngồi vậy nghe anh ta huyền thuyên đủ điều. Bây giờ, SoYeon kia lại còn mời tới thường xuyên, đừng bảo cứ tới đây là cô lại như người tự kỷ của ngày hôm nay nhé.

-“Ryan, em có muốn đi đâu chơi không? Em cứ ở lì trong nhà như vậy đã một tuần rồi đấy!” EunJung đang chuẩn bị tới trường quay lại thấy Ryan lúi thủ ngồi nhìn ra cửa sổ trầm ngâm.

Đã một tuần trôi qua, không gặp lại HyoMin, Ryan cũng chẳng gặp ai khác chỉ có ngoại lệ một mình EunJung vì từ hôm đó xảy ra chuyện, nó vẫn ở nhà EunJung chứ không về nhà, nó không muốn chạm mặt HyoMin, không phải vì nó tức giận không muốn nhìn thấy cô nữa mà nó sợ nhìn thấy cô rồi, nó sẽ không làm chủ được bản thân mà ôm lấy cô, nó rất nhớ cô, nó đã cố gắng hoàn thành mọi việc sớm để dành thời gian cho hai người. Phải rồi, lẽ ra nó và cô bây giờ phải đang hạnh phúc bên nhau qua các nẻo đường, khoẻ mỗi nó vô thức cong lên rồi lại trùng xuống vì sự thật thường không như người ta mong muốn, cô – HyoMin là đã chán ghét nó, bỗng dưng khoẻ mắt nó lại cay cay đầm nước trực trào. Người ta mà thấy nó bây giờ chắc sẽ là một cô gái đang ngắm nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ chứ không nghĩ ra được là nó chỉ là vô hướng ra ngoài, mọi hình ảnh đều không len được vào đôi mắt đang nhoè nước. Nghe tiếng EunJung, Ryan mới kiềm chế lại cảm xúc, ngẩng đầu lên chớp chớp mắt ngăn cản giọt lệ buông xuống. Cảm thấy mình là đã ổn định, nó mới quay ra mỉm cười với EunJung.

-“Chắc không đâu unnie, em chẳng biết đi đâu cả”

-“Sao lại không biết đi đâu? Em có thể rủ bạn bè cùng ra ngoài đi dạo, shopping...”

-“Việc này... có đôi chút..”

EunJung vẫn nhìn Ryan đang cười gượng gạo như chờ đợi nên Ryan là cũng phải nói tiếp

-“Thật ra thì em không nhiều có bạn bè ở đây, do lịch trình bận rộn nên ngoài BoRam unnie thì em chỉ quen với đạo diễn Cha, Yoon Si Yoon, unnie và các staff thôi mà em đâu thể rủ đạo diễn Cha đi chơi được, Yoon Si Yoon cũng bận quay rồi, unnie cũng thế” Ryan buồn tủi

EunJung ngỡ ngàng với mặt ngơ huyền thoại nhưng cái này là có thể thông cảm được, từ khi sinh ra đến giờ cô đã sống được 28 năm rồi, người này người kia gặp qua không ít, còn Ryan thì duy nhất và chỉ một à. Mắt chớp liên hồi nhìn xuống, tay gãi gãi đầu rồi lại nghiêm chỉnh nhìn người đọc lạ trước mắt.

-“Em thay đồ đi rồi đi cùng unnie” EunJung gật đầu nói

-“Dạ? Không phải unnie tới trường quay bây giờ sao?” Ryan ngạc nhiên

-“Phải, em tới đó cùng unnie”

-“Ồ, nhưng mà...”

-“Không nhưng nhị gì cả, mau mau vào thay đồ đi, trễ giờ unnie bắt đền em đó”

Ryan đang định thắc mắc thì đã bị EunJung chặn họng đẩy đi còn thêm cả đe dọa đánh nhanh chóng gấp rút thay đồ theo EunJung tới trường quay.

-“Em ngồi đây chờ unnie nhé, unnie nói với đạo diễn rồi sẽ quay nhanh cảnh hôm nay, trong lúc đó thì em nghĩ xem muốn đi đâu trước đi không lát lại mất thời gian tìm địa điểm, unnie ra ngoài đây”

EunJung cùng Ryan sau khi chào hỏi mọi người trong đoàn đã vào bên trong phòng chờ, chuẩn bị mọi thứ đầy đủ cho cảnh tiếp theo EunJung mới căn dặn Ryan rồi nhanh chóng ra ngoài.

Ryan liếc 1 vòng quanh vòng, “cứ ngồi đây ngắm mấy thứ này sao?” rút điện thoại ra lướt qua lướt lại cũng là chả có gì hay ho ngoài cái trò Minion, cơ mà bây giờ thì chả tâm trạng đâu mà chạy cái con cù chuối đó cả. Thẫn thờ đứng dậy bước quanh phòng ngó nghiêng một được vài phút thì Ryan nghe có tiếng tin nhắn, mở điện thoại ra thì không thấy gì cả, khó hiểu ngồi xuống gần bàn trang điểm mới nhìn thấy điện thoại của EunJung để trên mặt bàn, màn hình vẫn còn sáng. Ryan ngó nhìn bỗng giật mình, mắt to tròn.

-“Chuyện này sao có thể...?”

Ryan bỗng dừng lại cảm thấy có chút khó chịu vô thức nói ra mà tông giọng có phần giận dữ. Coi như chưa nhìn thấy gì, Ryan bước ra ngoài.

-“Cut, Ok rồi, mọi người diễn tốt lắm, EunJung lại đây một chút” Đạo diễn hô lớn rồi hướng EunJung gọi lại

-“Đạo diễn, có chuyện gì sao?” EunJung đi tới

-“Cảnh quay hôm nay của cô xong rồi đó”

-“Nhanh vậy sao ạ?” EunJung ngạc nhiên hỏi khuôn mặt có chút tươi tỉnh

-“Phải, vì phân đoạn này cần diễn tả nội tâm nhân vật đó phải thể hiện thật sâu sắc, tôi sợ cô chưa từng trải qua nỗi đau đó có thể sẽ NG nhiều nên hôm

nay xếp cảnh của cô chỉ có đoạn đó thôi, biểu cảm thật tốt, giữ vững phong độ vậy nhé” đạo diễn cười nói

-“Nae, cảm ơn đạo diễn, tôi tiếp tục cố gắng” EunJung vui mừng

-“Được, cô có thể đi rồi”

-“Nae, cảm ơn, chào đạo diễn”

-“Chuẩn bị cảnh tiếp theo” đạo diễn gật đầu hài lòng rồi quay ra tiếp tục công việc

Vừa mới cúi chào đạo diễn vừa xoay người ra EunJung đã thấy Ryan đang đứng gần đó nhìn lại tươi cười vẫy tay.

-“Ryan, sao không ngồi trong phòng mà lại đứng đây?” Eun Jung bước tới

-“Trong đó chán lắm, ra đây xem unnie diễn vừa học hỏi kinh nghiệm lại vừa được ngắm thần tượng không thích hơn sao?” Ryan làm trò trên EunJung

-“wa, Ryan mà cũng có thần tượng ở đây sao? Đâu đâu, ai ai, em chỉ unnie coi” EunJung tưởng thật hồ hởi đứng sát lại Ryan hướng ra trường quay ngó nghiêng

Ryan thấy EunJung như vậy không nhịn được mà ôm bụng cười sằng sặc làm EunJung đang nheo mắt nhìn không ra thêm một phen ngơ đơ ra nhìn.

-“Ryan?”

-“Nae” đã bớt cười hơn

-“Em làm sao thế? Đang tự nhiên cười như được mùa à” EunJung vẫn chưa hiểu sự tình

-“Không có gì, unnie thay đồ chuẩn bị cảnh tiếp theo à? Sao không đi nhanh còn đứng đây” Ryan chợt nhớ ra

-“em đúng là khó hiểu, đi thôi, unnie quay xong rồi”

-“Đã xong rồi sao, chúng ta tới mới vón vện một tiếng đó” Ryan vừa thắc mắc vừa bị EunJung kéo đi

-“Phải, là cảnh bộc lộ nội tâm nhân vật, đạo diễn sợ NG nhiều nên dành nguyên thời gian hôm nay nhưng là unnie diễn tốt ngay lần đầu thành ra là one shot” EunJung vênh mặt tự mãn

-“Phải không vậy?” Ryan ngạc nhiên rồi làm mặt gian “chứ không phải unnie đã gì gì đó với đạo diễn chứ” nháy mắt

-“Yahhh, con bé này, sao dám nói vậy hả?” EunJung còn chưa kịp làm gì, Ryan đã rời tay EunJung té nhanh còn quay mặt lại trêu chọc cười khanh khách làm EunJung chưa kịp cau đã phải nhẹ cười nhìn theo con khủng long đang bỏ trốn.

Ryan tới cửa phòng trước nhưng lại không bước vào mà đứng dựa tường bên cạnh cửa.

-“Không vào còn đứng đó” EunJung thấy Ryan đứng bên ngoài liền đứng lại trước cửa nói

-“À, lady first, lady first, hihi” Ryan nhí nhảnh

-“Lady first? Chứ em là gentlement hả?” EunJung nháy mắt nhìn Ryan cười

-“oh, chết quên, sửa lại sửa lại đi, sunbae first, unnie vào trước đi à”

Ryan bị hổ liễn chữa ngược, chờ EunJung bước vào rồi mới vào, EunJung cũng chỉ nghĩ đơn giản là nó bày trò trên đùa thôi nên không để ý rằng từ lúc cô bước vào Ryan luôn nhìn theo chú ý từng động tác biểu hiện của cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Những Chuyện Không Ngờ (2)

EunJung mau chóng thay đồ, kiểm tra lại mọi thứ trước khi đi, không thấy điện thoại trong túi, suy nghĩ một lát, cô hướng tầm mắt về phía bàn trang điểm, thấy nó vẫn ở đó liền bước tới. Lúc mới đến khi đang make up điện thoại có tin nhắn, EunJung sau khi trả lời đã tiện tay để lên mặt bàn sau đó lại vội ra

diễn nên quên không cất điện thoại trở lại túi.

Theo thói quen, EunJung mở máy thì thấy có tin nhắn, mở ra đọc được nội dung tin nhắn, chỉ ấn vôn vện “Ok” rồi cất điện thoại vào túi xách.

-“Chúng ta đi thôi” Bước tới, EunJung liền kéo tay Ryan ra ngoài.

—

EunJung dành cả ngày đưa Ryan hết chỗ này tới chỗ khác, còn xem phim, shopping đủ thứ, sau khi đi ăn mới bắt đầu trở về. Liếc nhìn điện thoại đã gần 8h tối, EunJung mới quay sang Ryan đang nhìn ra ngoài cửa sổ bên kia nói:

-“Ryan, bạn unnie mở party, unnie đã giới thiệu tới chỗ SoYeon, lát nữa sẽ tổ chức tại SR, em tới cùng unnie nhé”

-“Unnie cứ đi đi, em ở nhà một mình quen rồi, unnie không cần lo lắng đâu” Ryan không quay ra, miệng cười nhạt thầm nghĩ “unnie bắt đầu rồi”

-“Ở nhà đâu có gì vui chứ, em cứ như vậy BoRam sẽ trách cả hai mất, tối cùng unnie đi, vậy nhé” EunJung quyết định

-“Thôi, em ngại lắm, cũng chẳng quen ai nữa, SoYeon unnie còn phải làm việc nữa, không thể làm phiền unnie ấy được” Ryan xoay người lại kéo từ chối

-“Đâu có gì phải ngại, SoYeon unnie bạn còn unnie thì em quen hẳn luôn sao, hơn nữa, lần này người tổ chức em cũng quen đấy” EunJung cười nói

-“Em quen sao, ai vậy?” Ryan biết rõ người đó là ai vẫn vờ hỏi nhưng lại nhìn EunJung sâu sắc trong lòng lại rờ ra suy nghĩ khác *EunJung không hề dấu diếm mà còn vui vẻ đề bạt?*

-“Không nói cho em, muốn biết thì đến tự nhận diện đi” EunJung quay ra nháy mắt rồi lại tập trung lái xe.

Ryan cảm thấy điều này rất mơ hồ, không thể rời mắt khỏi EunJung, thật thắc mắc những gì EunJung đang làm và vì sao lại làm vậy? Thái độ của EunJung không giống như Ryan đã suy đoán trong phòng chờ ở trường quay sáng nay.

flash back

Ryan ngó nhìn vào màn hình điện thoại vẫn còn đang sáng trên mặt bàn, EunJung không để chế độ ẩn nội dung tin nhắn trên màn hình nên vô tình Ryan đã đọc được nội dung của tin nhắn nhưng bất ngờ hơn cả là người gửi tin nhắn đến, từ bàng hoàng cho tới tức giận, Ryan vẫn không hề chạm lấy chiếc điện thoại mà chỉ nhìn vào cái tên đang hiển thị trước phần tin nhắn kia.

“Im SiWan”

Im SiWan và EunJung quen nhau sao?

Ryan cứ tự đặt câu hỏi trong đầu nhưng nhìn cái nội dung tin nhắn trên màn hình kia mới có phản tức giận

EunJung ah, tìm cách đưa Ryan tới đây, đừng quên 10h tối nay....

Nội dung chỉ hiển thị tới đó, không biết còn gì nữa không nhưng chỉ thế thôi, Ryan đã cảm thấy có chút gì đó khó tả, ”tồn thương” sao? Vì EunJung là người mà nó rất quý sao lại cùng SiWan làm gì đó sau lưng nó nếu như vậy EunJung không phải thật sự tốt với nó mà là có mục đích khác sao?

End flash back

Phải, Ryan thật không thể hiểu chuyện gì đang xảy ra. Từ lúc EunJung trở lại đọc tin nhắn, cô không hề đã động gì tới, Ryan đã nghĩ đúng là EunJung trước mặt tốt đẹp sau lưng lại móc ghẹo với SiWan, cũng muốn hỏi thẳng ra nhưng như thế khác nào nhận mình xâm phạm quyền riêng tư của người khác mà đọc trộm tin nhắn của họ vậy nên Ryan mới vừa để ý thái độ của EunJung vừa tỏ ra bình thường xem như chưa đọc tin nhắn đó. Bây giờ, trên đường về EunJung lại thẳng thắn hỏi như vậy, Ryan đã nghĩ sai cho cô nhưng EunJung rút cuộc vì sao lại nghe SiWan mà làm những điều đó, có lẽ đến đó sẽ rõ tất cả, Ryan quyết định sẽ đi dù sao trước sau gì cũng vẫn phải đối diện với SiWan, thay vì ở thế bị động chỉ bằng chủ động trước xem anh ta muốn gì.

—

-“HyoMinieeeeeee, unnie phải làm sao đây? Cái giáo án chết bầm đó ... huhu .. sáng thì đi dạy về đến nhà là lại phải đối mặt với nó, chả có thời gian mà thư giãn nữa, gần một tuần rồi đấy, vì nó mà unnie không được gặp SoYeon, em cứu unnie điiii, unnie nhớ SoYeon, unnie muốn đến đó..huhu...”

Qri đang ở nhà hoàn thành nốt giáo án cho lũ tiểu yêu chuẩn bị tốt nghiệp, chúng cướp thời gian rảnh dỗi của cô cũng gần một tuần rồi làm cô không gặp người tình yêu dấu, sáng thì cô phải đi làm, tối lại phải làm giáo án thành ra là chẳng có thời gian mà hẹn hò chỉ có mấy cái tin nhắn qua lại hay đôi khi là vài phút điện thoại, ảnh SoYeon thì cô không thiếu còn cài đặt làm màn hình nền luôn nhưng mà cô muốn gặp SoYeon bằng da bằng thịt kia kìa, cô muốn được ngồi trong vòng tay đó cơ. Tình hình thế này thì làm sao mà tập trung làm việc được, Qri liền đứng dậy gấp giáo án còn đang dở lại, đi ra ngoài gọi điện cầu cứu HyoMin.

HyoMin cũng vì bận rộn cả tuần nhưng vì muốn giết thời gian nên có phần trung hơn, chiều nay trống tiết ở trường sớm hoàn thành giáo án. Về tới nhà, tranh thủ nấu chút đồ, ăn nhanh rồi dọn dẹp lại nhà cửa, tắm rửa xong cũng 9h30, vừa mới thoải mái nằm xem TV một lát đã bị Qri gọi điện khóc lóc

than thân, HyoMin cứ vậy giữ điện thoại nghe Qri kể khổ. Đợi con người thống khổ kia dừng lại mới nhẹ giọng nói

-“Qri, unnie đã chịu được cả tuần rồi thêm một ngày nữa cũng đâu có sao, mai là thứ 7, chỉ dạy ngày mai nữa thôi à, tối mai chúng ta đi không thoải mái hơn sao?”

-“...”

-“em biết là unnie nhớ như thế nào nhưng unnie thấy đây nhớ người như vậy unnie liệu có muốn về hay không? Nghe em đi nghỉ sớm đi, ngày mai tan ca chúng ta đi ăn rồi qua đó sớm được chứ?”

-“...”

-“Vậy nhé, em cũng ngủ đây, jalja yo, ngủ ngon unnie”

HyoMin nhấn end call rồi nhìn màn hình chiếc điện thoại vẫn là hình ảnh 2 người con gái cười tươi vui vẻ bên nhau, khoé môi cô bỗng cong lên rồi lại trùng xuống, Qri và SoYeon như vậy thật khiến cô ghen tị, cô và Ryan từ hôm đó không gặp mặt, cũng chẳng có lấy một tin nhắn, nói buông là buông được luôn sao, tình cảm bao lâu hoá ra cũng chỉ cần xuất hiện kẻ thứ 3 sẽ không còn nữa sao? Có thể người ta sẽ trách cô không giữ nhưng nếu cô ích kỷ níu giữ có chắc sẽ được khi mà Ryan đã có người khác? Cơ bản HyoMin không có can đảm đứng vững trước mặt họ tình tứ với nhau nên mới buông tay như vậy?

Khoé mắt bỗng lại cay xè, gạt vội giọt nước mắt lăn dài trên má, HyoMin đứng dậy đi vào phòng ngủ, thật khó tin được, bây giờ mới gần 10h mà bình thường có ngủ sớm cũng là 12h nhưng cô muốn ngủ, cô sẽ ngủ có vậy cô sẽ không nghĩ tới Ryan, sẽ không nhớ Ryan.

Như đã hẹn, sau giờ làm HyoMin cùng Qri đi ăn rồi về qua nhà tắm rửa thay đồ make up xong là qua SR Bar luôn.

SoYeon đang bận chuẩn bị lại âm thanh thấy nhân viên tới báo là Qri tới liền bỏ đó chạy lại bàn Qri đang ngồi.

-“Hai người mới tới sao?” SoYeon tươi cười ngồi xuống bên cạnh Qri

-“Nae, SoYeon unnie bar có việc gì sao? Em thấy nhân viên ai cũng vội vã hết à” HyoMin nói mà mắt hướng theo những người nhân viên đang chạy qua chạy lại

-“Ừ, hôm nay có người đặt tổ chức party ở đây, nhân viên đang sắp xếp đồ trang trí họ gửi tới trước” SoYeon nói đến đây chợt dừng lại rút điện thoại ra xem giờ liền ngạc nhiên quay ra nhìn 2 nàng “sao hôm nay hai người qua sớm vậy, mới 9h thôi mà” SoYeon nhìn lại chiếc điện thoại gãi gãi đầu rồi lại nhìn xung quanh xem mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa

-“Thì là Qri unnie...” HyoMin đang tính nói ra sự thật thì Qri hiểu được liền vỗ vỗ vào người HyoMin như ra hiệu ngừng lại đi rồi cô đứng dậy mặt lạnh lùng

-“HyoMin à, chúng ta về thôi, tối đây sớm lại làm phiền tới người ta” miệng nói là người hành động luôn, Qri xoay người tính bước ra ngoài thì bị SoYeon kéo lại làm mất thăng bằng trên đôi gót cao liền ngã ngửa ra sau, SoYeon cũng hốt hoảng theo phản xạ bật nhanh đỡ lấy Qri ôm trọn vào lòng

-“Kyul, không sao chứ?” Miệng nói mà mặt thống khổ như đang chịu đựng gì đó khổ nỗi Qri là không để ý mà thân nhiên buông lời lạnh lùng:

-“Tôi không sao, cảm ơn” Qri là không nhìn SoYeon thôi chứ khuôn mặt HyoMin thì cô thấy rõ à, như là đang chứng kiến cái gì kinh khủng lắm, Qri lại nghĩ HyoMin làm trò treu trọc nên không quan tâm mà đứng dậy.

-“Kyul ah” SoYeon mặt mếu mếu cố nén lại gọi Qri

-“Sao? Tôi về, đến sớm lại phản cản trở công việc người ta” Qri nói mà chẳng buồn quay lại nhìn SoYeon, hai tay khoanh trước ngực ra điều mình đang rất giận, mà giận, đúng là cô giận thật, gần tuần trời không gặp đã cố gắng nhanh chóng đến sớm để gặp thế mà một câu yêu thương không, một hành động yêu thương không lại còn hồn nhiên hỏi sao lại qua sớm thế, tóm lại là có yêu thương gì cô đâu, cô ở nhà nhớ người ta thống khổ là thế vậy mà...

Thấy SoYeon không nói gì, Qri lại thêm phần tức giận, rõ ràng là không quan tâm tới cô mà. Đang sắp bùng nổ thì bị gì đó chọc chọc bên hông, Qri ngạc nhiên nhìn xuống lại thấy HyoMin đang lấy tay chọc cô, còn hất hàm sang phía đối diện là chỗ SoYeon. Qri nhủ mảy khó hiểu quay sang bỗng ngạc nhiên SoYeon đang nín chặt môi mặt nhăn nhó khổ nhìn xuống, Qri vì thế cũng nhìn theo “à”, Qri vội bước sang ngồi xuống bên cạnh nhìn SoYeon ái ngại.

Khổ, mãi giận dỗi lúc ngã xuống không để ý là mình cho cả cái gót nhọn kia lên chân SoYeon còn hùng hống đứng dậy làm sức mạnh tăng hơn quả nhiên SoYeon muốn nói cũng không nói vì còn đang cắn răng chịu đựng. Cũng may còn có HyoMin ngồi đó nếu không chân SoYeon thảm nữa rồi.

Cái chân được giải thoát, SoYeon liền co chân lên an ủi, bình thường đi giày sneaker có lẽ cũng chẳng đau, khổ nỗi hôm nay đi slip – on, giày mỏng dính như vậy thì khác gì chân bị đâm trực diện chứ, đau đớn là thế mà nhìn cái mặt bỗng dưng lạnh lùng kia thì tiếng kêu la hét chưa ra đã hết hồn mà quay vội trở lại.

-“Có đau lắm không?” Qri ngó nhìn SoYeon đang nắm chặt lấy bàn chân hỏi nhẹ nhàng chưa được 2 câu lại quở trách “Bị như vậy thì nói để người ta

tránh ra chứ, ở đó im lặng thì ai mà biết được”

SoYeon nghe Qri dịu dàng vừa ngẩng mặt lên đã bị Qri cau có trách móc, mặt vừa sợ hãi vừa tủi thân cúi xuống không nói gì nhìn như đứa trẻ bị trách phạt vì có lỗi nhưng nghĩ lại thì cô đâu có làm gì, thấy họ đến là cô ra ngay, mới được mấy câu Qri đột nhiên đứng đờ đờ về, cô là chưa nói được gì với Qri muốn giữ Qri lại nữa nên mới kéo tay lại, ai ngờ đầu hậu quả khôn lường, nhận thức được vấn đề, SoYeon dậm mạnh chân xuống đất rồi đứng lên đi thẳng vào phòng nghỉ riêng với bộ mặt đàng dấp khi bỏ lại hai người ngẩn ngơ nhìn theo.

Qri khi thể đang bùng bùng bỗng toát mồ hôi hột, lần đầu tiên cô thấy SoYeon giận dữ vậy đấy, quay ra nhìn HyoMin cũng đang có chút hoảng sợ hỏi e lệ:

-“Giận rồi sao?”

-“Không giận mới lạ á, sao unnie kỳ vậy? Đòi đến bằng được rồi lại khó chịu đòi về, khó hiểu quá à, mà unnie còn ngồi đó làm gì?”

-“Ờ” Qri mặt buồn rười rượi rồi lại ngạc nhiên ngược nhìn HyoMin

-“Không đi xem unnie ấy thế nào đi còn gì nữa” HyoMin cũng hết cách tả Qri luôn liền đẩy người Qri

-“À à, unnie đi đây, em ngồi chờ unnie nhé” Qri vội xoay người chạy đi để lại HyoMin ngán ngẩm ngồi lắc đầu nhấc ly rượu lên thưởng thức

-“HyoMin, lâu rồi mới thấy cô tới đây nhỉ?”

HyoMin ngược nhìn lên theo phía có tiếng nói, cũng không ngạc nhiên mấy, đã nghe qua anh ta thường xuyên đến đây từ hôm đó.

-“Nae, chào anh, Lee Joon” HyoMin mỉm cười lịch sự

-“Tôi ngồi cùng được chứ” Không chờ đồng ý, Lee Joon đã ngồi xuống gần HyoMin làm cô cũng chỉ biết cười trừ hướng ra phía xung quanh nhìn, mọi người chuẩn bị đã xong chắc khách cũng sắp tới rồi.

-“Sao hôm nay cô đến sớm vậy?” Lee Joon nâng ly rượu gạt đầu hỏi như ý mời

-“Tôi tới cùng Qri có chút chuyện, còn anh, không phải chưa tới giờ đón khách sao?” HyoMin lúc này mới chột để ý

-“Bạn tôi tổ chức tiệc ở đây, nhờ tôi qua kiểm tra xem đã ổn chưa ý mà” Lee Joon nói rồi lại hướng mắt xung quanh, gạt nhẹ đầu như hải lòng.

-“Ra vậy” HyoMin cười nhẹ

-“Cô biết diễn viên Im SiWan chứ, cậu ấy là học sinh cũ trường ta đấy, bằng tuổi tôi nhưng do hồi nhỏ bị bệnh nên phải đi học muộn mất 2 năm, sau khi tốt nghiệp cậu ta cũng chẳng chịu rời trường cứ ở lại làm công tác hoạt động đoàn trường, tôi hỏi mãi cậu ấy mới nói là tương tự người ta từ lần gặp mặt đầu tiên, khi đó cô bé ấy mới học lớp 9, cậu ấy tìm hiểu rất kỹ, thật không ngờ cấp 3 lại thi vào trường cậu ấy, vì bản tính nhút nhát mà cứ quan sát dõi theo người ta không dám ngỏ lời suốt mấy năm trời, chỉ đến khi cô bé đã học năm cuối sẽ rời trường cậu ấy mới quyết tâm thổ lộ.”

HyoMin vốn đang không để ý lại nghe Lee Joon hỏi, cô không biết diễn viên Im SiWan vì cô không để ý mấy thứ đó mà, trước giờ là có gì liên quan đến Ryan thì cô mới ngó nghiêng thôi, Lee Joon lại nói cậu ta là học sinh cũ của trường, liệu cô có biết không nhỉ? Bỗng thấy cái tên này nghe quen quen nhưng chưa nhớ ra được liền chăm chú nghe Lee Joon kể.

-“Rồi cô ấy có đồng ý không?” HyoMin tò mò

Lee Joon cười nhạt nhấp một chút rượu rồi nói tiếp:

-“Cô thử đoán xem?”

-“Tôi không biết đâu!” HyoMin nhún vai

-“Thật sự nên cười hay khóc thay cậu ta trong tình cảnh đó nữa” Lee Joon lắc đầu

-“Sao vậy?” HyoMin vẫn chăm chú, thật không ngờ hôm nay cô lại hào hứng nói chuyện với Lee Joon đến vậy cứ như vậy người đã thân quen lắm

-“Cậu ấy nơi nào không chọn, lại ở trước cửa lớp tỏ tình người ta, xung quanh thì bao nhiêu người, câu trả lời còn chưa thấy thì giáo viên tới, cô bé liền đi thẳng vào lớp” Lee Joon thật không nhịn nổi cười nựng là vẫn cố kiềm chế thương thay người bạn

-“À” Im SiWan đó – là ai dường như HyoMin đã nhớ ra rồi, là chàng trai hôm đó học sinh hết sức ca tụng còn cô bé kia ngoài Ryan thì còn ai nữa, thật không ngờ SiWan này lại si tình như vậy, cô lại chính là người phá vỡ màn lãng mạn, một chút thấy mình có lỗi, “rồi sau đó thì sao?” HyoMin hỏi tiếp vì sau ngày hôm đó cô không thấy SiWan tới tìm Ryan.

-“Sau đó sao? Cậu ấy xấu hổ không dám gặp cô ấy nữa, bao nhiêu can đảm đã dồn hết vào lần tỏ tình đó rồi nên chỉ âm thầm dõi theo mà thôi, một gian sau cô ấy đột nhiên nghỉ học, tìm hiểu mới biết được là cô ấy đi du học thì phải nhưng ở đâu thì không ai biết”

-“Vậy là cậu ta từ bỏ sao?” HyoMin nhếch miệng cười, Ryan khó nắm giữ như vậy, chính cô cũng phải buông tay nói gì là SiWan

-“Phải, cậu ta đã từ bỏ” Lee Joon gật đầu mỉm cười như có gì đó rất thú vị, HyoMin lại cười khẩy, đúng như cô nghĩ phải không? Cậu ta sẽ từ bỏ.

-“Thế nhưng..” Lee Joon trầm ngâm suy tư vô thức đưa ly rượu đặt trên môi làm HyoMin lại cảm thấy tò mò đặt hẳn ly rượu xuống, tay chống cằm, nghiêng mặt nhìn Lee Joon, hành động này của cô làm anh thoáng ngạc nhiên, trước giờ cô đều tỏ ra lịch sự với anh như kiểu quan hệ xã giao, nhìn cô thế này vừa quyến rũ vừa đáng yêu chẳng trách mỗi khi thấy cô trái tim anh lại chẳng chịu nghe lời mà rung động từng hồi. Cảm thấy có chút nóng trong người, Lee Joon đưa tay cởi cúc cổ áo sơ mi, quay mặt đi uống cạn ly rượu rồi vừa rót ly khác vừa nói:

-“Cái mà cậu ta từ bỏ đó. Không phải cô bé đó.”

HyoMin ngạc nhiên, Lee Joon nói vậy là sao? Cô nhìn anh như chờ đợi.

-“Cậu ấy từ bỏ chính con người mình, cô không biết đâu, bây giờ cậu ấy ranh mãnh lắm, không còn nhút nhát, rụt rè như trước nữa. Có một hôm, cậu ấy nói với tôi là đã tìm được, tôi không hiểu cậu ấy nói tìm được cái gì, hoá ra là đã biết được cô ấy ở đâu, tài chính nhà cậu ấy như vậy có gì là không làm được chứ?” Lee Joon lắc nhẹ ly rượu nhìn sâu vào nó.

Cái này – chuyện nhà SiWan hôm đó HyoMin cũng nghe đám học sinh nhắc tới, nhà cậu ta có điều kiện còn ở mức nào thì cô không rõ nhưng để điều tra được một người lại lịch không rõ ràng như Ryan thì tài chính hẳn không tệ, HyoMin gật nhẹ đầu công nhận, ngồi thẳng dậy, nâng ly rượu mời Lee Joon làm anh một lần nữa lại không kiểm soát được con tim, đây là lần đầu tiên cô chủ động mời anh còn rất thoải mái cười tươi, chẳng do dự anh liền cụng ly cười đáp ánh mắt tràn ngập hình ảnh xinh đẹp của con người gái ngồi bên, không khí có chút lãng mạn ai không biết lại nghĩ họ yêu nhau. Một người mãi mê nghe, một người mãi mê nói còn đắm chìm trước người kia còn không biết trong bar đã nhộn nhịp người với người từ bao giờ cho đến khi có người gọi:

-“Lee Joon”

Cả hai cùng quay ra, một anh chàng đẹp trai đang nhếch miệng cười đi tới, HyoMin có chút trầm trồ, cười đều mà sao vẫn đẹp trai quá, thật không biết cô để ý trai đẹp từ bao giờ nữa.

-“Chà, phiền cậu tới xem xét tình hình mọi thứ trước thì cậu lại ngồi đây tán tỉnh người đẹp là sao?” SiWan nói mà mắt lại hướng tới HyoMin làm cô ngượng đỏ mặt quay mặt đi hướng khác nâng rượu uống, SiWan nhìn hành động của cô thật thú vị bảo sao giữ được Lee Joon ngồi lâu đến vậy, xét cho cùng thì Lee Joon cũng khá bảnh bao, gia cảnh không tệ, công việc ổn định, gái theo cũng không ít, trước giờ cũng chưa thấy công khai cô nào chỉ có điều tự nhiên thái quá nếu không phải đã bạn lâu năm chắc SiWan cũng muốn đánh người lắm.

-“Ờ thì... mà sao cậu đến muộn vậy?” Lee Joon không biết nói sao liếc nhanh nhìn HyoMin rồi lại đánh trống lảng

-“tôi đến lâu rồi, ở người kia tiếp khách kia, chẹp chẹp, xem ra Lee Joon nhà ta ...”

-“SiWan”

SiWan chưa nói hết câu đã nghe một giọng quen thuộc liền cười tươi quay lại nhìn bỗng chốc lại ỉu xiu xuống:

-“EunJung, đến rồi sao?”

-“Chà, mời tôi đến rồi mặt cậu ỉu xiu như vậy là sao?” EunJung chọc

-“Ờ ờ” SiWan cố gắng cười nhưng lại lộ rõ vẻ mặt bị ép buộc

-“Cậu đang cười đó sao SiWan, xem ra tôi không được chào mừng rồi” EunJung vờ giận dỗi

-“Đâu có, đâu có, ngồi bàn này luôn nhé tôi giới thiệu mọi người với nhau, lát tôi cũng ngồi đây cùng cậu, được không? EunJung noona à” SiWan vội vàng chỉ qua bàn rồi giờ trò nịnh nọt.

-“Ừm, vậy còn được, coi như em trai của noona có thiện chí” EunJung tự đắc cười lớn

-“Yah, Ham EunJung vừa phải thôi nha, nếu không phải nhờ cậu...à mà sao lại đi một mình, không đến sao?” SiWan vẫn ngó nghiêng

-“Cậu thôi đi không gây cổ đó, có đến vừa vào toilet rồi, mà này cậu còn bắt tôi đứng đến bao giờ vậy?” EunJung giả bộ mỗi chân, cúi xuống xoa xoa nắn nắn như thật.

-“Thật sao?” SiWan mắt sáng hơn sao “Cậu ngồi đi, ngồi đi” cúi người đưa tay ra chỉ một cách trang trọng như chào Tổng thống không bằng, EunJung nhìn bộ dạng trẻ con của SiWan thì bật cười.

HyoMin thấy EunJung quen SiWan thì ngạc nhiên xong lại thôi vì họ đều tròn showbiz đương nhiên quen nhau cũng là chuyện thường. Lee Joon thì như đọc được suy nghĩ của HyoMin thắc mắc mối quan hệ giữa hai người liền ghé sát tai cô nói thầm:

-“Hai người họ là thanh mai trúc mã từ nhỏ, rất thú vị phải không?” Lee Joon nâng ly rượu nhấp một chút hướng mắt nhìn EunJung đang bước tới cười tươi

-“EunJung, long time no see, nổi tiếng rồi quên tôi sao?”

EunJung này giờ chỉ nói chuyện với SiWan mà không để ý xung quanh, nghe tiếng gọi liền hướng mắt nhìn liền tươi cười

-“Lee Joon, cậu đây sao? Xem ra là mới đi phẫu thuật nhỉ? Đẹp trai hơn, trắng hơn, cao hơn nhiều đó” EunJung lại có thêm đối tượng để trêu chọc

-“Yah, Ham EunJung, cậu bớt giỡn đi được không hả?”

Lee Joon liền liếc nhìn HyoMin, mấy lời của EunJung đó nếu bạn bè đã biết thì không sao nhưng HyoMin đang ngồi đây nhờ cô tưởng thật thì sao như vậy chẳng phải là anh mất điểm trong mắt cô còn gì, vậy nên phải ngăn chặn tên đùa dai kia.

EunJung ngạc nhiên, Lee Joon trước cô chọc còn hơn thế thì chẳng phản ứng, giờ mới vậy đã phản ứng, khuôn mặt còn có chút lo lắng nhìn sang bên cạnh, EunJung cũng theo đó mà nhìn sang. Thì ra là có “ai đó” bên cạnh, EunJung mới nhìn ánh mắt cầu xin của Lee Joon đang nhìn mình

-“À, à, là do tôi không hiểu tình hình, thật là xin lỗi, đều là đùa cho vui vậy thôi” EunJung quyết định tạm tha làm Lee Joon mừng

-“Phải đó, trước đi học cô ấy quậy nhất lớp luôn” Lee Joon được thể nói luôn thì nhận ngay một cái lườm

HyoMin bị hỏi tới đương nhiên tránh không được đành quay ra vờ như đã không nhìn thấy EunJung chào hỏi:

-“A, EunJung, unnie mới đến sao?” HyoMin gắng cười chả hiểu sao lại cư xử như đi ngoại tình bị bắt được không bằng

EunJung nghe tiếng giờ mới để ý rõ, lúc này cô gái đó quay nghiêng mặt nên cô nhận ra

-“HyoMin?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Sự Thật Hé Mở

EunJung có chút mơ hồ nhìn HyoMin rồi lại nhìn Lee Joon, hai người này, không phải chứ, mà liệu Ryan đã nhìn thấy gì rồi nên mới đột nhiên đòi vào toilet không? Vừa mới từ nhà tới, đâu có lý gì lại vậy? EunJung cũng định hỏi luôn nhưng lại nhận được điện thoại liền mỉm cười gật đầu với HyoMin rồi quay qua SiWan và Lee Joon ý nói cô ra ngoài nghe điện thoại cùng lúc đó Ryan cũng bước tới gần bàn, EunJung liền vỗ vai SiWan rồi ngược đầu hướng về phía Ryan đang gần tới rồi lại nhìn Ryan chỉ tay vào điện thoại thấy Ryan gật đầu mới đi ra ngoài.

SiWan hướng tầm mắt về phía EunJung chỉ liền tươi cười, phản xạ nhanh nhạy bật dậy đi tới chỗ Ryan còn cách đó vài mét, lấy lại vẻ lạnh lạnh như cool boy, SiWan lại trưng ra nụ cười nhếch miệng đứng đối diện Ryan

-“Xin chào!”

-“SiWan, cậu ở đây.. là sao?” Ryan vờ như không biết trước sự xuất hiện của SiWan mà diễn cảnh ngu ngơ, ra vẻ khó hiểu, bất ngờ.

-“Party này..” SiWan đưa mắt một vòng rồi quay lại nhìn Ryan mỉm cười ” là do tôi tổ chức”

-“À, ra vậy, vậy hôm nay phiền cậu rồi, tôi là hàng đi kèm của EunJung unnie” Ryan cười

-“Sao lại phiền?” SiWan nhớ ra liền thay đổi chủ đề “À khoan, chúng ta nên thay đổi cách xưng hô thôi”

Ryan nhún mày khó hiểu nhìn SiWan, không biết có phải khi yêu thì dù người đó có thế nào trong mắt mình họ vẫn đẹp hay không? Nếu đúng như vậy thì với SiWan, biểu cảm của Ryan lúc này đẹp hơn bao giờ hết khiến anh muốn chìm mãi trong đó.

Ryan chờ SiWan nói tiếp nhưng lại thấy nói gì, cậu ta không biết rằng cứ nhìn ngược khác chăm như vậy là mất lịch sự không nữa, đành nhìn đi chỗ khác háng giọng

-“E hèm”

SiWan bỗng đỏ mặt xấu hổ quay nghiêng mặt giấu đầu giấu tai, lấy lại bình tĩnh mới quay lại nói:

-“Ryan chỉ biết tôi học cùng trường thôi phải không?” SiWan cười hàm ý

-“Nae?” Ryan hơi thắc mắc, sao lại hỏi vậy, điều đó không phải quá rõ ràng sao nếu không cậu ta đâu có vào được trường làm loạn trước cửa lớp nó như thế.

-“Đúng là cùng trường nhưng tôi tốt nghiệp trước 3 năm, cộng thêm 2 năm đi học muộn tổng thể là tôi hơn em 5 tuổi đó” SiWan cười đắc ý

-“.. Không đùa?” Ryan ngờ vực hỏi, không thể nào, năm đó, nó học lớp 12 đã là khoá cuối rồi nên SiWan phải bằng tuổi nó chứ

-“Tôi có lý do gì để đùa em sao? Nhìn này, phải gọi tôi là oppa mới phải phép nhỉ?”

SiWan rút ví lấy cmt ghi rõ ngày tháng năm sinh. Ryan ngó qua nhìn ngạc nhiên, thật không ngờ, cậu ta sinh năm 88 thật sao? Coi cái mặt non choẹt thế kia.

-“Nhìn rõ rồi chứ, từ nay gọi SiWan oppa biết không?” SiWan làm giọng điệu trên Ryan cơ mà lại nhận được cái liếc mắt khinh bỉ, đành ông gì mè nheo để sợ nên đành hắng giọng thẳng lưng trở lại nghiêm túc

-“À, phải rồi, sao lại phiền? Tôi mời em tối mà, EunJung không nói với em sao?”

SiWan nghiêng đầu thắc mắc

-“Anh mời tôi – qua EunJung?” Ryan chậm rãi nói từng chữ

-“Phải, tôi vốn muốn trực tiếp mời em nên đi hỏi xin số điện thoại của em nhưng họ nói đây là số điện thoại riêng tư không thể cho tùy tiện nếu như chưa được sự đồng ý của em” SiWan nhún vai “sau đó, tôi nhớ ra em và EunJung cùng công ty còn đã làm việc cùng nhau, chắc chắn cô ấy sẽ có số của em nên mới hỏi, ai ngờ đầu còn bị cô ấy đe dọa đủ điều, chốt lại là phải nhờ EunJung đưa em tới, đây này, thấy không?”

SiWan lại rút điện thoại chỉ các mục tin nhắn của anh và EunJung, Ryan lướt nhanh qua, quả đúng như SiWan nói, trong đó còn có tin nhắn mà Ryan đã thấy trên màn hình điện thoại của EunJung, có điều lúc đó những gì nó thấy chỉ đó một nửa, còn nửa dưới thì ở đây rất rõ ràng, vậy là nó đã quá đề phòng mà nghi oan cho họ rồi, thấy SiWan thẳng thắn như vậy, không chút giấu diếm nên Ryan cũng thấy thoải mái hơn, cũng chẳng trách nó được, nó đã trải qua nhiều cú sốc nên chuyện đề phòng mọi người xung quanh là điều hiển nhiên.

Ryan cười ngượng nhìn SiWan, gật đầu như nói đủ rồi. SiWan thấy vậy biểu cảm Ryan tốt hơn liền cười tươi.

Trong khi, SiWan và Ryan đang nói chuyện cùng nhau xem điện thoại tươi cười trong mắt người khác như vậy quả thật rất thân mật, Qri sau khi đỡ dành SoYeon đã cùng nhau đi ra, SoYeon phải trở lại mix nhạc, Qri bước lại chỗ HyoMin, Lee Joon thấy Qri đang tới thì nói với HyoMin ngồi chơi vui vẻ, anh qua kia giúp SiWan tiếp khách một chút, HyoMin cũng vui vẻ gật đầu. Qri ngồi xuống thấy HyoMin cứ nhìn ra kia rất chú tâm thì cũng hướng mắt nhìn theo. Vì trong bar ánh đèn nhấp nháy ngoạn nên Qri phải nheo mắt lại nhìn cho rõ nhưng nhìn được rồi thì liền quay đi rót rượu, khoé môi nhếch lên cười cợt buông lời có chút khinh thường:

-“Quả nhiên là ngôi sao nổi tiếng có khác, sức hút đúng là hơn người, hôm nay bên người này không thích phải tay ngày mai đã đứng bên cạnh người khác ngọt ngào đến vậy, thật khiến người ta ghen tị”

Qri nâng ly rượu nhấp môi, HyoMin bên cạnh nghe qua cũng biết Qri đang muốn nói gì chỉ im lặng rồi mắt lấy rượu uống một hơi. EunJung vừa nghe điện thoại xong đang trở lại bàn, vô tình lại nghe được những lời nói của Qri, không rõ nói ai liền cười hỏi

-“Qri Unnie là đang ghen tị với ai vậy?” EunJung ngồi xuống đối diện Qri – HyoMin – SoYeon quây quanh bàn tròn.

-“em không thấy sao?”

Qri hướng mắt về phía SiWan-Ryan đang đứng đó, EunJung cũng xoay người nhìn theo liền nhủu mày quay lại

-“SiWan chưa từng hẹn hò, vậy là Unnie đang nói Ryan sao?” EunJung nghi hoặc hỏi

Qri không nói gì chỉ gật đầu nâng rượu uống như câu trả lời, EunJung nhếch miệng cười nhạt khiến Qri cùng HyoMin đều khó hiểu.

-“Ryan là do em đưa tới, là em muốn giúp SiWan đến với Ryan nên đưa cô ấy tới, Ryan còn không biết người chủ tiệc hôm nay là ai, chỉ là đi theo em thôi, tới đây rồi em mới cho cô ấy biết, Ryan đã làm gì để unnie buông những lời đó chứ?” EunJung vẫn cười nói nhưng khẩu khí lại lạnh hơn băng khiến Qri, HyoMin còn ngạc nhiên hơn.

-“Em nói vậy là sao?” Qri thắc mắc

-“Còn không rõ ràng sao? Ryan rất tốt, em coi cô ấy như em gái mình, người chị này không muốn thấy em buồn, biết SiWan rất thích Ryan, cậu ấy lại rất được nên em đã giúp cậu ấy đưa Ryan tới đây, nếu SiWan có thể rung động Ryan thì thật tốt, cậu ấy nhất định sẽ khiến con bé hạnh phúc, luôn luôn vui vẻ chứ không bao giờ chán ghét con bé hay để con bé phải buồn, phải khóc rồi tự kỷ giam mình trong nhà cả tuần trời như ai kia” EunJung là nói với Qri nhưng đôi mắt lại hướng sự lạnh lẽo tới HyoMin ngồi bên cạnh.

Qri theo ánh mắt của EunJung hướng sang HyoMin liền ngó người:

-“EunJung, em làm sao..” Qri còn chưa hết câu đã bị EunJung cười lòi.

-“Làm sao biết mối quan hệ giữa Ryan và HyoMin? Sao unnie không hỏi ngược lại sao em có thể không biết chuyện đó?” EunJung cười cợt uống cạn ly rượu

-“Nhưng sao em lại nói rồi nhìn HyoMin như thể HyoMin là người có lỗi trong khi Ryan mới chính là người đã phản bội” Qri có chút gay gắt

-“Ryan phản bội? Dựa vào đâu mà unnie nói điều đó, con bé đã tới nói như vậy sao?” EunJung quả thực muốn cười

-“Ryan không nói nhưng chính mắt HyoMin đã trông thấy Ryan cùng người đó thân mật, trong khi con bé chờ đợi rồi muốn gặp mặt Ryan cũng từ chối hẹn khi khác trong khi đó lại cười nói vui vẻ bên cái người tên Rambo đó” Qri lại lớn tiếng bênh vực HyoMin.

-“Rambo?” EunJung suy nghĩ một hồi, Ryan có quen ai tên Rambo sao? Con bé bận lịch trình như vậy thời gian đâu mà gặp gỡ ai, đi đâu thì cũng có BoRam quản lý *ting* EunJung như được khai sáng, không lẽ nào, điều cô đang nghĩ là thật. EunJung liền rút điện thoại vào cuộn camera tìm ảnh, rốt cuộc cũng tìm được vài bức hình liền gởi trước mặt HyoMin nghi hoặc hỏi.

-“HyoMin, người em đã thấy cùng Ryan thân mật có phải là người này?” EunJung nheo mắt chờ đợi câu trả lời

HyoMin nãy giờ im lặng chẳng biết nói gì trước sự bảo vệ sắt thép của Qri, giờ mới ngược đầu nhìn EunJung rồi nhìn vào chiếc mà hình chiếc điện thoại trước mặt. “Đó là một cô gái người nhỏ nhắn, tươi cười nhí nhảnh, gương mặt trẻ con, người này...” HyoMin thoáng nghĩ rồi lại cúi mặt gật đầu.

EunJung xác nhận được câu trả lời của HyoMin liền cất điện thoại, uống cạn thêm một ly rượu rồi ngã lưng tựa vào ghế, khoanh tay trước ngực nhìn HyoMin.

-“HyoMin này”

-“Nae” HyoMin đành ngược lên nhìn EunJung

-“Unnie chỉ muốn hỏi em một điều” EunJung dừng lại một chút hít sâu rồi nói tiếp “em có yêu Ryan không?”

HyoMin chưa trả lời, Qri nghe câu hỏi đó của EunJung đã tức giận thay

-“Sao em lại hỏi vậy? Em có biết chỉ vì Ryan, HyoMin đã chờ đợi suốt 6 năm qua, Ryan đi đến lúc trở lại cũng không nói với HyoMin một tiếng, để HyoMin buồn tủi biết bao nhiêu, có bao nhiêu người theo đuổi đều không màng tới chỉ nghĩ tới một mình Ryan, nếu không yêu tại sao lại có thể hy sinh bản thân như vậy, con gái có thì, tuổi thanh xuân đầu lâu lại được”

-“Vậy tình cảm sâu đậm đến thế vẫn chưa đủ để em tin tưởng Ryan hay sao HyoMin?” EunJung vẫn nhìn HyoMin, một chút cũng không ngó qua Qri

Câu hỏi này khiến Qri đang mạnh miệng cũng cứng họng chứ đừng nói là HyoMin ít lời nãy giờ

-“Em.. em” HyoMin cảm thấy trong lòng rối bời, phải rồi, không sai, là cô đã không tin tưởng Ryan nên giờ thật khó trả lời.

EunJung thấy rõ được tâm trạng HyoMin lúc này, thờ dãi nói:

-“Quả đúng là Ryan là người nổi tiếng có rất nhiều xung quanh nên em có thể đã an lòng nhưng lẽ ra thay vì làm tổn thương Ryan thì em nên tìm hiểu rõ sự thật trước mới phải. Xin lỗi vì phải nói điều này, unnie nói ra chỉ vì không muốn bất cứ ai có suy nghĩ không tốt về Ryan chứ không mong em quay lại, unnie không muốn Ryan vì mà chịu tổn thương một lần nữa, cô gái đó là BoRam – quản lý của Ryan hiện tại, trước đó họ cũng đã quen biết nhau từ khi còn ở bên Mỹ, cô ấy đã nâng đỡ Ryan rất nhiều nên Ryan mới có được ngày hôm nay, chuyện họ thân thiết cũng là điều ai cũng có thể hiểu được, em rõ ràng có thể biết tất cả nếu em thực sự quan tâm tới Ryan”.

EunJung đứng dậy rời khỏi ghế tính rồi đi thì lại nhớ ra rồi quay đầu lại nói

-“Lee Joon rất tự nhiên, cậu ta đôi lúc có suy nghĩ như một đứa trẻ, luôn làm điều mình thích mà không để ý tới thái độ người khác đang nghĩ về mình, đó là khiếm khuyết duy nhất còn về cơ bản cậu ta là một chàng trai tốt” EunJung mỉm cười rồi bước ra giữa bar để lại Qri và HyoMin ngây người ngồi đó.

-“unnie ah” HyoMin vô thức nói, mắt đang mờ nhưng lại như không thấy gì nước mắt đang rung rung ướt đầm làm nhoè tất cả.

-“ừ” Qri cũng thần thờ trả lời

-“em sai rồi có phải không?” HyoMin nhắc ly rượu uống cạn

Qri không biết trả lời sao, chuyện thế này hình như là thế thật nhưng cô lại chẳng tài nào nói như thế được nhìn HyoMin cứ rót rượu liên tục rồi nốc cạn không khỏi lo lắng

-“HyoMin, mọi chuyện đều là hiểu lầm, em không nên như vậy, uống nhiều như vậy không tốt đâu” Qri giữ ly rượu trên tay HyoMin lại ngăn cản.

-“Không, là em sai rồi, EunJung nói đúng, em không tin tưởng Ryan chỉ biết làm em ấy tổn thương, em không tốt” HyoMin cười nói mà giọng nghẹn ngào, nhanh gạt tay Qri uống hết ly rượu.

Qri sau vài lần ngăn cản không thành cũng đành để HyoMin uống, chính cô cũng sai nữa, bản thân không hỏi rõ ràng khuyên nhủ còn đổ thêm dầu vào lửa. Ngó nhìn phía bên kia, EunJung đã tới chỗ SiWan và Ryan, họ đứng đó nói chuyện một lát rồi EunJung cùng Ryan rời đi, SiWan lại tiếp tục đi mời rượu khách, lại nhìn sang bên cạnh, HyoMin đã say rồi, Qri đành đề nghị

-“HyoMin, chúng ta về nhé, em về nhà unnie nghỉ đi!”

-“khônggg, em muốn về nhà” HyoMin giọng nói đã có hơi men lằm nhằm trong miệng cũng may Qri vẫn hiểu được

-“Được rồi, vậy unnie qua đó với em” Qri kéo HyoMin đứng dậy

-“Không, em muốn ở một mìnhhh, unnie đừng lo, em không saoo, chỉ là muốn ở một mình thôi”

Qri nhủ mày trước con người bướng bỉnh cũng đành đồng ý chứ HyoMin đã muốn vậy cô đâu làm khác được.

-“Được, vậy unnie đưa em về, sáng mai sẽ qua.”

Qri đỡ HyoMin đi qua chỗ SoYeon thì ra hiệu về trước. SoYeon liếc nhìn HyoMin thì hiểu chuyện gì nên gật đầu vẫy chào. Qri cũng mỉm cười đáp lại rồi mới đi.

-“EunJung, unnie đưa em về nhà em nhé!” Ryan ngồi trên xe tới gần đoạn rẽ về nhà EunJung mới nói

-“Sao vậy? Chẳng phải em nói không muốn về đó sao? Cứ ở nhà unnie cũng được, không có gì phải ngại cả!” EunJung ngạc nhiên nói

-“Unnie tốt vậy em có gì đâu mà ngại nữa, em muốn về lại nhà thôi, em đi cũng lâu rồi mà!” Ryan nhìn EunJung cười

-“thật chứ? Chứ không phải em đã nhìn thấy HyoMin với Lee Joon bên nhau nên không cần trốn tránh nữa sao?”

Ryan bị đọc trúng tim đen nhưng vẫn phủ nhận

-“Không có, unnie nói gì kỳ vậy?” Liên nghĩ ra trò trêu chọc “hay là unnie không muốn em về?” Ryan quay qua nhìn EunJung chớp chớp mắt cười gian

EunJung nhìn biểu hiện kia khẽ rung mình, nổi da gà, quý thì quý thật mà kiểu cố tình liếc mắt đưa tình kia là không được nha.

-“Ok, Ok, cho em về nhà là được chứ gì? Miễn mấy cái biểu cảm đó đi, đừng có dụ dỗ con nhà lành” EunJung không rẽ về nhà cô nữa mà lái thẳng đưa Ryan về nhà, không chiều theo ý nó chắc cô cũng không được yên ổn đâu mà.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Unnie Nhầm Người Rồi!

Ryan trêu được EunJung thì ngồi cười khoái chí nhưng trong lòng thì là thờ phào nhẹ nhõm. Đúng là lúc hướng tới chỗ SiWan, nó đã nhìn thấy HyoMin, nó không biết rằng hôm nay cô cũng tới hơn nữa lại là đi cùng một người đàn ông, hai người lại nói chuyện rất vui vẻ, nó nhìn ra được ánh mắt của người đàn ông đó dành cho HyoMin, còn HyoMin cũng cười nói thoải mái không khoảng cách, thì ra là như vậy, vì người đàn ông đó mà cô chán ghét nó sao? Ryan thấy tim mình như thất lại, trước khi không kiểm soát được cảm xúc, vội nói với EunJung vào nhà vệ sinh một lát. Ryan đã ở trong đó rất lâu, vừa vào nó đã khoá chặt cửa, gắng ngược nhìn lên để ngăn những giọt nước mắt đang trực trào, nó cố gắng bình tĩnh lại, phải bình tĩnh hết mức có thể, không thể để người ta nhìn thấy nó nhu nhược thế này. Sau một hồi, Ryan mới nhắm mắt lại hít thở thật sâu, ổn định cảm xúc lại rồi mới mở mắt nhìn mình trong gương, gạt nhẹ đầu xoay người mở cửa bước ra ngoài, thật may khi đó SiWan đã đi tới phía nó nên nó đã không phải đối diện trực tiếp với HyoMin, câu chuyện của SiWan cũng giúp nó hoàn toàn không nhìn qua HyoMin tới một lần nên nó cũng không biết HyoMin này giờ đều là đang hướng về phía nó, cũng không biết là HyoMin đã thầm đau nhói trong lòng khi thấy nó trò chuyện vui vẻ bên người đàn ông khác.

Ryan cứ thế mãi mê trò chuyện với SiWan cho tới lúc EunJung đi tới đổi chủ đề, ba người chỉ thêm được vài ba câu thì Ryan hẹn SiWan khi khác gặp lại, còn bây giờ thì phải về nghỉ ngơi, mai EunJung còn phải quay phim, SiWan vui vẻ đồng ý không quên xin số Ryan rồi mới để hai người họ rời đi. Lên xe ngồi rồi, Ryan mới lại nghĩ tới HyoMin, bây giờ cô đã có người khác bên cạnh, lý do như vậy chắc đủ để nó không dám làm bừa, nó nghĩ đã đến lúc đối diện, hơn nữa nó và HyoMin còn có nhiều bạn chung, chuyện gặp mặt là khó tránh khỏi vậy nên không cần trốn tránh nữa, cứ thuận theo tự nhiên có lẽ sẽ tốt hơn.

EunJung đưa Ryan về trước chung cư, sau khi dẫn dò đủ kiểu mới an tâm tạm biệt ra về. Ryan đứng đó vẫy tay chào tới khi chiếc xe đi khuất mới mỉm cười bước vào. Chiếc thang máy đi lên tới tầng 6 liền mở cửa nhưng Ryan lại không bước ra cứ đứng lì trong đó, cửa thang máy đóng lại. Ryan cứ đứng như vậy, chiếc thang máy cũng chẳng buồn di chuyển vì đã nửa đêm còn ai qua lại giờ này chứ, suy nghĩ một hồi, Ryan lại quyết định ấn nút, không phải mở cửa mà là lên sân thượng, nó muốn hóng gió một chút.

Từ đây nhìn xuống có thể thấy được toàn cảnh thành phố về đêm – thật đẹp, Ryan nhắm mắt lại, dang rộng hai cánh tay để gió lùa qua, cảm giác thật thoải mái, giả như có thể được bay, nó sẽ rời khỏi đây ngay bây giờ, giống như những chú chim tự do sải cánh bay về nơi mình muốn. Được một lát cánh tay cũng mỏi nhừ, Ryan liền bĩu môi “Rốt cuộc cũng chẳng bay xa được đâu, có chút đã mỏi thế này rồi, cuộc sống thật chẳng dễ dàng, hừ”. đang yên đang lành bỗng đứng lại tự hờn dỗi một mình, Ryan dậm chân từng bước quay trở lại thang máy về nhà.

Sau khi nhập mã cửa, Ryan đi thẳng vào nhà chẳng cần bật đèn nữa. Tắm, nó muốn tắm, đứng dưới vòi hoa sen, để nước xả xuống cảm giác như đang đứng giữa trời mưa, cảm giác như mọi gánh nặng được trút bỏ, Ryan nhắm mắt tận hưởng cảm giác thoải mái, vuốt nước dọc theo mái tóc xuống, thật thích.

Xoảng

Tiếng động bên ngoài, Ryan khẽ giật mình gạt tắt vòi nước, vội lấy chiếc khăn tắm quấn quanh người, rón rén từng bước ngó ra, vẫn tối om vì này giờ không bật đèn, nó không nhìn thấy gì bên ngoài hết cả nhưng rõ ràng nó vừa nghe thấy tiếng động như có thứ gì đó rơi mà. Nhẹ nhàng hết mức có thể Ryan mở cửa từng chút bước ra ngoài, ở đây không thể có chuột được vậy nên nếu có gì ở đây thì chỉ có thể là trộm thôi. Định vớ đại thứ gì đó làm vũ khí mà xung quanh lại chẳng có gì, Ryan liền đứng thế phòng thủ, lâu rồi không tập luyện, không biết cái đai đen còn sử dụng tốt không nữa, lò dò ra gần giữa nhà, Ryan liền vấp phải cái gì đó, ngã bổ nhào liền hết toáng.

–“aaaaaaa, ui da, cái quái gì lại ở giữa nhà thế này?”

Ryan khó chịu nhăn nhó, tay vội lên chiếc đèn bàn gần đó bật lên, ngó xung quanh chẳng có gì, đang thầm nghĩ chắc dạo này lãng tai quá còn thêm hoang tưởng nữa, vừa chống tay xuống bỗng cảm giác có cái gì đó không đúng ở đây, nó đang ngồi trên sàn mà phải cứng chứ sao lại có gì đó mềm mềm ở đây, nó vội cúi đầu xuống nhìn thì cả người như ngắt điện không cử động, mắt to tròn, miệng lắp bắp:

“Minnie.ee...HyoMin..nn.nn...unn..ie..”

—

Vì HyoMin say khướt nên Qri đành lái xe xuống hầm gửi rồi lại khò sờ đỡ HyoMin đi tới thang máy.

–“Em đúng thật là... ai bắt tội em uống nhiều thế hả?” Qri cầu nài

–“Lee Ji Hyun, em đang buồn đó, sao unnie còn trách em nữa?” HyoMin ngã người dựa vào thang máy rồi khỏi Qri

–“Yah, không trách để lần sau em lại tiếp tục sao? Cuộc sống này ngăn ngủ lắm có biết không? Thích làm gì cứ làm, làm không được thì dùng thủ đoạn là sẽ được, sao phải tự làm khổ mình hả? Em thật quá ngốc đấy, Park Sun Young” Qri nghe HyoMin gọi tên cúng cơm của mình ra thì cũng liền trả đũa

–“Dùng thủ đoạn sao? Có thể dùng sao? Dùng rồi liệu kết quả có như mình muốn không, Lee JiHyun” HyoMin lải nhải

–“Được, sẽ như ta muốn, nào đi thôi”

Ting Thang máy dừng lại, Qri muốn đỡ HyoMin ra nhưng HyoMin ngăn lại rồi bước ra ngoài, đẩy Qri ở lại trong thang máy

–“Tới đây được rồi, em tự đi được mà, cảm ơn unnie, em yêu Lee JiHyun, moazhi” HyoMin kéo Qri lại hôn chụt lên má một cái rồi tiện tay ấn nút đóng cửa thang máy lại rồi nhào người ra ngoài vẫy chào Qri.

Qri cũng ngán ngẩm chỉ biết vẫy chào lại nhìn hai cánh cửa đang đóng dần lại. Xuống tới hầm, cô lấy xe lái về nhà vì đã yên tâm khi đưa được HyoMin về mà không biết cả còn chuối sự việc bất ngờ đằng sau.

HyoMin đứng trước cửa thang máy nhìn số báo đã tới tầng hầm mới mỉm cười bám tường lẻ bước về nhà. Đối diện cô bây giờ là hộp nhập mã số cửa đang nháy liên tục báo đã nhập sai mã 3 lần.

–“Đùa sao? Đến này không muốn đẩy tao đi sao? T chung sống với mày đã bao lâu rồi hả? Đồ bội bạc”

HyoMin ngồi bệt xuống đất lăm nhăm, cả người vẫn còn nồng nặc mùi rượu, cô say tới mức quên mất là mình đã đổi mã số còn trách cái nhà bội bạc không cho mình vào. Vịn tường đứng dậy, HyoMin lại từng bước đi vào thang máy đi lên tầng, Ryan gần đây không ở nhà, chắc hôm nay cũng vậy, HyoMin nghĩ rồi lại bám tường lò dò tới trước cửa Ryan mở khoá vào nhà, quăng quóc mỗi chiếc một nơi, HyoMin bỏ lồm cồm tới giữa nhà thì nằm ngửa ra, mệt quá rồi, đúng là Ryan không có nhà, thật tốt, không để Ryan thấy cô như thế này được, tất cả những gì cô muốn làm bây giờ là ngủ, cô muốn ngủ. Cứ thế, HyoMin nằm ngủ giữa nhà, tay chân buông thõng chẳng còn biết gì nữa.

Chính xác thì Ryan là người về tới chung cư trước nhưng vì còn mải mê thả hồn trên sân thượng nên HyoMin là người đã vào nhà Ryan trước, khi vào nhà, Ryan lại không bật đèn, rượu thì cũng có uống một chút nên không để ý trong nhà cũng đang nồng nặc mùi rượu từ người kia mà đi thẳng vào phòng

tắm. HyoMin say ngủ chân vô tình lại đập phải cái bình hoa giả bên cạnh sofa nằm nó đổ xuống mà vẫn ngủ ngon lành, chỉ tới lúc thấy có gì đó chạm trên ngực mình, HyoMin mới nhú mồm dần mở mắt, khuôn mặt Ryan mờ mờ hiện lên trước mắt cô, ánh sáng đèn chưa kịp thích ứng làm đôi mắt phải nheo lại, cô thấy Ryan đang nhìn mình, gọi tên mình, theo phản xạ nhìn xuống là tay Ryan đang trên ngực mình, HyoMin lại bất giác nhìn lên đối diện với Ryan.

Hai người bất giác đồ mắt nhìn nhau, cái tình huống này là sao chứ? Ryan chợt nhận ra là cái tay hư hỏng của mình này giờ vẫn yên vị trên ngực HyoMin liền rút lại, miệng lắp bắp:

-“Ồ...Ồ.. à.. cái này.. em... à.. em.. không cố ý.. em không biết.. unnie nằm đây... chỉ là.. vô tình.. vấp phải.. Oái.. ” Ryan định chống tay đứng dậy rồi khỏi thì bị một lực kéo lại ngã xuống, nằm hẳn lên người HyoMin, hai tay chống xuống đất, ở giữa là khuôn mặt HyoMin đang đối diện nhìn nó không chớp mắt. Phải, HyoMin đã kéo nó lại chẳng những thế còn đưa hai tay quàng qua cô giữ chặt lấy không cho Ryan có định rời đi nữa, cô nhìn nó thật kĩ, đã rất lâu rồi mới có thể ngắm nhìn nó như vậy, cô nhớ ánh mắt này, nhớ chiếc mũi này, nhớ đôi môi này, cô nhớ khuôn mặt này tới sắp phát điên rồi.

Ryan ngỡ ngàng thấy HyoMin cứ nhìn mình mãi mà không nói gì, tay chống này giờ mới muốn chết còn bị HyoMin câu cổ, chịu hết nổi, hai bên tay gấp xuống làm khoảng cách giữa 2 khuôn mặt càng sát lại hơn. Ryan mắt mở tròn hết cỡ dường như nín thở đối diện với HyoMin, lấy lại bình tĩnh, nó mới có ý định bỏ đi đã bị HyoMin đập tắt, cô kéo nó lại gần hơn, nhắm mắt lại, đặt môi chạm nhẹ lên đôi môi đó – một nụ hôn nhẹ nhàng. Thấy Ryan không có phản ứng gì, HyoMin từ từ mở mắt lại chứng kiến đôi mắt không ngừng chớp nhìn cô, “thái độ này là sao chứ? Thật sự có SiWan đã muốn quên cô” Cô thầm nghĩ trong lòng lại nổi lên có chút ghen liên cắn vào môi Ryan cho bõ tức, ngờ đâu lực có chút mạnh khiến Ryan kêu oái, cô cảm nhận được vị máu tanh trong miệng thì cũng giật mình hoảng sợ, HyoMin thật không ý muốn cắn Ryan tới mức này.

Ryan cảm giác đau rồi bây giờ sát sạt như vậy mới ngửi thấy mùi rượu nồng nặc từ hơi thở của HyoMin, liền nhú mồm

-“HyoMin, unnie say rồi, em là Ryan, không phải Lee Joon đâu, mau ngồi dậy đi, em đưa unnie về”

-“Lee Joon?” HyoMin buông tay trên cổ Ryan nhú mồm khó hiểu, hơi thở vẫn còn đầy mùi rượu

-“Phải, người đó không có ở đây, unnie say quá rồi nên nhận nhầm người sao?” Ryan nhếch miệng cười chua xót, nó nghĩ vừa rồi HyoMin nghĩ nó là Lee Joon nên mới hôn như vậy, chứ nếu biết là nó có lẽ cô đã bỏ đi như ngày hôm đó.

-“nhầm người?” HyoMin nghi hoặc hỏi, ý Ryan là sao? Sao đột nhiên lại nhắc tới Lee Joon làm gì? Rồi lại nhầm người *Ách* không phải Ryan nghĩ cô là nhìn nó mà thành Lee Joon đó chứ, cô với Lee Joon đâu có là gì của nhau.

-“Phải” Ryan nhắc lại rồi ngồi dậy kéo tay HyoMin dậy theo

-“Ừ, nhầm rồi” HyoMin thản nhiên nói sau khi bị dựng dậy

-“..” Dù biết trước nhưng Ryan vẫn không khỏi đau xót nhếch miệng cười nhạt

HyoMin nhìn biểu hiện của Ryan liền quay mặt đi trộm cười rồi đứng dậy thản nhiên đi vào phòng ngủ trước sự ngạc nhiên của Ryan vẫn còn đang ngồi dưới đất.

-“Unnie không về sao? Đây là nhà em đó?” Ryan bật dậy chạy theo vào trong

-“Nhà em?” HyoMin hỏi nhưng chân vẫn bước, mở tủ lấy một chiếc khăn tắm khác đi vào phòng tắm làm Ryan càng ngạc nhiên

-“Nae, 0607 nhà e, unnie ở tầng dưới mà??! O...”

Ryan mắt chớp liên tục chứng kiến HyoMin bước thẳng vào phòng tắm còn chẳng buồn đóng cửa lại còn thoải mái cởi đồ trước mắt nó rồi thản nhiên mở vòi hoa sen cho nước xả xuống thân hình đó, Ryan há hốc miệng, tình huống này là sao chứ? Đang cố quên cô đi còn chưa xong lại còn lượn lờ trước mắt nó như thế này, tính câu dẫn nó hay sao? Ryan cảm thấy sẽ không làm chủ được nữa nếu còn đứng đây liền chạy ra ngoài bếp rót một cốc nước uống cạn, lấy tay quạt mạnh cho bớt nóng, điều hoà hơi thở ổn định rồi mới đi vào nhảy vọt lên giường, trùm chăn kín mít, mắt nhắm chặt, người còn có đôi chút run rẩy...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Beside Me

HyoMin tắm xong quấn khăn vòng quanh người bước vào thấy Ryan đã cuộn tròn tròn trên giường còn chưa kịp thức thắc mắc tại sao lại ngủ nhanh vậy đã thấy chiếc chăn động đây rung lên từng hồi. Cười thầm trong bụng, HyoMin tiến tới phía bàn trang điểm lấy máy sấy tóc cho khô.

Ryan cố gắng nhắm mắt thật chặt mau chóng ngủ để thoát khỏi tình trạng này thì lại bị tiếng máy sấy cứ ò ò ề ề bên cạnh phát cáu, liền xoay người đưa

hai tay bịt tai lại. Bỗng không thấy tiếng động gì nữa, nghi hoặc bỏ tay ra nghe ngóng thì lại bị tiếng máy sấy rú lên lần nữa, nó vội bịt hai tai lại, miệng không ngừng lẩm bẩm “chuyện quái gì xảy ra thế này?”

HyoMin ngồi bên cạnh thì khoái chí, cô cứ thấy nó bịt tai thì tắt máy, nó bỏ ra cô lại bật máy, sau vài lần thấy Ryan vẫn không bỏ tay ra, HyoMin biết là nó phát hiện ra cô là đang cố tình chọc nó rồi thì thôi không nghịch nữa tập trung sấy tóc.

Tóc khô rồi, HyoMin nhìn lại phía giường vẫn thấy nó đang bịt tai lại, “thủ đoạn” là hai từ hiện lên trong đầu HyoMin lúc này, nhướn miệng cười gian, cô tắt máy sấy cất lại chỗ cũ, đứng dậy đi ra bên ngoài, quay liếc nhìn nó một lần nữa, xác nhận nó vẫn không để ý gì mới hướng tới cửa mở ra rồi đóng lại thật mạnh ra về rất tức giận bỏ về nhưng thật ra lại vẫn ở trong nhà Ryan, HyoMin rón rén bước lại phía phòng ngủ, tới nơi thì ngồi xuống lớp sau bức tường nghe ngóng tình hình.

Rầm Ryan nghe tiếng cửa đóng mạnh, giật mình ngồi dậy

“Unnie về rồi sao?” Ryan vô thức nói rồi giật tung chăn sang một bên, chạy nhanh ra ngoài cửa mà không để ý rằng vừa chạy ngang qua chỗ HyoMin đang ngồi ngay bên cạnh cửa.

HyoMin tính chọc Ryan thế mà thấy nó chạy vọt qua thì đứng tim luôn, vội lấy lại nhịp thở, cô liền mon men vào phòng trong lúc Ryan còn đang ngó nghiêng ngoài cửa.

Ryan không thấy bóng dáng HyoMin đâu nữa thì lại lúi thúi bước vào khoá cửa lại, lách thếch vào phòng ngủ thả người xuống giường tự trách:

-“Mày thật là ngu ngốc mà, HyoMin đã bỏ về rồi, aaaaaaa, nếu ích kỷ một chút có phải hơn không? Ryan chết tiệt, để người chán ghét còn muốn có suy nghĩ tồi tệ gì chứ, chính mày đã đẩy HyoMin vào tay người khác, aaaaaaa”

Ryan nằm la hét inh ỏi chán lại bật dậy, co hai chân lại ngồi ôm đầu gối, gục mặt xuống thút thít khóc miệng không ngừng lẩm nhảm:

-“Minnie ah, em phải làm sao đây? Tại sao lại yêu unnie nhiều như vậy? Lẽ ra.. lẽ ra em không nên trở về đây nữa, nếu ở đó em sẽ không gặp lại unnie, có lẽ sẽ không đau như thế này, em phải làm sao bây giờ, chẳng thể từ bỏ mà quên đi cũng chẳng đủ can đảm để giữ unnie ở bên, em thật vô dụng có phải không? .. Hức .. hức”

Ryan khóc nức giọng nghẹn ngào, cả người run rẩy không biết rằng có người đã ngồi sau nó từ lúc nào chỉ đến khi cảm nhận được một vòng tay kéo nó lại, ghì chặt nó ôm vào lòng, Ryan mới ngừng thổn thức, ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn.

-“HyoMin... unnie.. sao ..” Ryan lắp bắp không nên lời khi thấy đang ôm mình chính là HyoMin, chẳng phải cô đã về rồi, sao bây giờ.. “HyoMin, .. sao unnie lại khóc..? ..”

Ryan hốt hoảng rời vòng tay HyoMin xoay người lại đối diện với cô, nó nhìn cô ngồi đó khóc, lòng đau thắt, bàn tay không làm chủ được mà đưa lên má cô vuốt nhẹ, gạt đi những giọt nước mắt, giọng nó trở nên run rẩy:

-“Unnie ah.. sao vậy? Đừng khóc mà.. đừng khóc.. có được không?”

Ryan cảm thấy sợ khi mà những giọt nước mắt trên khuôn mặt HyoMin ngày càng nhiều hơn, nó lo lắng, không biết phải làm sao, chân tay luống cuống, đầu óc rồi bời không biết vì sao HyoMin lại như vậy. Tiến sát lại gần HyoMin hơn, Ryan đưa cả hai tay ôm lấy khuôn mặt HyoMin đang cúi xuống đưa lên đối diện với mình để hai đôi mắt có thể thấy nhau.

Hai người nhìn nhau thật lâu, HyoMin cũng không còn khóc nữa. Vốn định trốn sau tủ quần áo Ryan nhưng thật không ngờ lại chứng kiến Ryan như vậy, cô thật cảm thấy có lỗi, đều tại cô ghen tuông không chịu phải trai rõ ràng đã muốn buông bỏ khiến nó phải chịu tổn thương, nhìn cơ thể nó khóc run lên cô lại càng hồ thẹn, cúi đầu đi ra, trèo lên giường ngồi phía sau kéo nó lại, ôm chặt lấy nó, những giọt nước mắt không kìm được lăn dài trên má. Giờ đây, trước mặt cô là khuôn mặt đó, nó vốn đang chịu tổn thương như vậy còn lo lắng cho cô, cô lại càng tự trách mình hơn. Thật lòng chẳng còn mặt mũi nào mà đối diện với Ryan, HyoMin nhìn xuống né tránh ánh mắt kia.

-“HyoMin unnie” Ryan thấy HyoMin bỗng nhiên trầm buồn cúi xuống thì không hiểu khẽ gọi nhỏ

-“...”

-“Unnie ah” không thấy HyoMin trả lời Ryan lại tiếp tục gọi to lên một chút

-“...”

HyoMin vẫn là không đáp lại, Ryan có chút bức, cô là ghét nó như vậy sao, còn không muốn trả lời nữa, nhúu mày lại, Ryan gọi “Minnieee” với âm vực lớn nhưng HyoMin vẫn không trả lời lại quay đầu sang hướng khác thật muốn chọc tức người khác. Ryan thật sự nổi giận rồi, như vậy không phải quá đáng lắm hay sao, trong khi nó luôn nghĩ cho cô còn cô thì coi như nó không tồn tại? Được, đã vậy thì cũng đừng trách nó, giờ nó sẽ làm gì nó muốn thật chẳng quan tâm cô nghĩ gì nữa.

HyoMin nghe tiếng Ryan gọi nhưng chẳng dám ngẩng đầu lên, miệng cũng nói nổi một từ, cứ nghĩ gọi mãi cũng chán rồi bỏ đi mà thôi. Khi quay đầu sang hướng khác, bàn tay vẫn còn đang ôm lấy khuôn mặt cô, cô cảm nhận có chút biến đổi hẳn Ryan sẽ buông ra khi thấy cô như vậy nhưng không. HyoMin bất ngờ khi khuôn mặt mình bị xoay nhanh lại còn chưa kịp nhìn thấy khuôn mặt kia thì đôi môi cô đã bị xâm chiếm, vì đột ngột mà HyoMin giật mình đưa tay đẩy ra nhưng Ryan lại nghĩ là cô chống cự nên cảm thấy khó chịu giữ lấy cô chặt hôn ngấu ngiến. HyoMin không thờ được liền đập thùm thụp

vào lưng Ryan.

Ryan rời đôi môi đó đẩy HyoMin ngã ra giường, hai tay bám chặt lấy hai bả vai, còn ngồi hẳn lên người cô không chế, nhìn người bên dưới vì thiếu hơi mà thở gấp bằng cả miệng, khẽ nhếch miệng cười Ryan nhân cơ hội cúi xuống, đưa lưỡi vào bên trong miệng HyoMin tìm kiếm.

HyoMin còn chưa lấy lại nhịp thở lại bị Ryan cản quét, cả người không ngừng giãy giụa, bỗng nhiên thấy Ryan dừng lại, cô đưa mắt nhìn liền thấy có chút sợ, Ryan đang trừng mắt nhìn cô, hình như đây là lần đầu tiên nó nhìn cô như vậy, thế nên trông bây giờ thật giống cún con vừa mắc lỗi bị phạt vậy.

Ryan trong lúc tức giận thấy biểu hiện kia của HyoMin liền dịu xuống, nó nhìn cô thật trìu mến, bàn tay cũng thả lỏng không còn giữ vai cô nữa mà chống xuống như khoảng cách giữa hai người. Ngắm nhìn HyoMin một lát, ánh đèn ngủ mập mờ hắt lên, nó vẫn có thể nhìn rõ từng nét trên khuôn mặt này, bàn tay vô thức đưa lên vuốt nhẹ, giữ lấy chiếc cằm nhỏ xinh, nó lại nhìn đôi môi kia từ từ nghiêng đầu cúi xuống khẽ chạm lấy, thấy HyoMin không phản ứng gì, Ryan khẽ hôn nhẹ những nụ hôn nhỏ trên môi cô rồi từ từ mút lấy đôi môi đó, nhân lúc cô không để ý lại cắn mạnh khiến cô kêu lên liền đưa lưỡi vào bên trong quấn lấy đôi tác.

HyoMin đang cảm nhận được sự ôn nhu mà Ryan mang lại thì bất ngờ bị cắn nhưng vào giây phút này cô đã không làm chủ được cảm xúc của mình nữa rồi, cô nhớ nụ hôn này tới phát điên mất thôi, đưa tay lên quàng qua cổ Ryan nhẹ câu xuống, cô nhiệt tình đáp lại nụ hôn.

Hai chiếc lưỡi như hoà quyện vào nhau không muốn rời, Ryan thấy HyoMin đáp lại liền cười tươi trong lòng liền hôn ngấu ngiến như kẻ nghiện, đã chẳng thể rời nếu như còn oxy để thở.

Ryan vừa thở hổn hển vừa nhìn HyoMin rồi chợt nhớ ra là mình đã làm gì, đã mất kiểm soát như thế nào thì liền luống cuống miệng lắp bắp:

-“Ơ.. em.. em.. em xin lỗi.. unnie ah.. em..”

Ryan định ngồi dậy rồi khỏi thì lại bị hai cánh tay của HyoMin vẫn còn trên cổ kéo xuống, Ryan đối diện với khuôn mặt không cảm xúc của HyoMin thì nghẹn ngào nuốt cái ực, chớp mắt liên hồi.

HyoMin biết Ryan đang nghĩ gì nên vờ lạnh lùng trêu chọc xem con khủng long này sẽ làm gì:

-“Em làm sao? Xin lỗi là xong sao?” HyoMin nghiêm giọng nhưng thực chất là cố nhịn cười

-“Ơ.. em.. em.. tại... à.. em.. không.. em.. thật sự xin lỗi.. em đi ra ngay đây..” Ryan lại định rời ra nhưng vẫn là bị hai cánh tay HyoMin giữ chặt trên cổ.

-“Nghe này, unnie chỉ chấp nhận lời xin lỗi khi sự việc đó là vô ý, còn cố ý thì không bao giờ” HyoMin nói mà trên khuôn mặt không biểu lộ một chút cảm xúc

-“Nhưng em..” Ryan thật không biết làm sao, vừa rồi đúng là nó do không kiểm soát được mà cố ý làm vậy rồi, đầu thể là vô ý được, nghĩ mà thấy khổ, nó cúi đầu tự trách bản thân.

-“Nhưng em làm sao? Unnie không biết lý do là gì nhưng em vẫn là phải đền bù thiệt hại cho tổn thương về cả thể xác lẫn tinh thần của unnie”

-“Unnie nói sao?” Ryan liền ngẩng đầu nhìn HyoMin rồi nghĩ cũng đứng lại gật gật đầu nói “vậy unnie muốn em đền hù thế nào?”

Ryan lại trưng ra cái bộ mặt con mèo tội nghiệp mắt ướt nhìn HyoMin khiến cô muốn cười lắm vẫn cố nén lại liếc nhìn quanh phòng vờ như đang suy nghĩ một lát. Nhìn Ryan vội vè mặt không thể nghiêm túc hơn, cô kéo nó lại gần thêm một chút nữa, khoảng cách bây giờ đã gần tới mức hai chiếc mũi chạm sát vào nhau, cánh tay Ryan này giờ cô chống cả thân đã tê lắm rồi còn chịu thêm lực kéo của HyoMin thì muốn gãy luôn mà vẫn phải cố chịu đựng, chớp mắt liên hồi chờ đợi bản án cho mình:

-“Em, Ryan Park, à không, Park JiYeon, kể từ giây phút này sẽ phải chịu trách nhiệm yêu thương unnie – Park HyoMin cho tới cuối đời, không được phép lén phéng, lảng vảng, tán tỉnh hay gần gũi với bất kể ai khác, dù là trai hay gái, già hay trẻ,... suốt đời này chỉ được yêu thương một mình Park HyoMin thôi, có biết chưa?”

HyoMin trừng mắt nhìn Ryan nói to rõ ràng từng câu từng chữ, Ryan cũng chăm chú lắng nghe không sót nửa từ, càng nghe mắt lại càng to tròn nhìn HyoMin, cứng miệng không nói được gì.

-“Sao? Muốn chối bỏ trách nhiệm?” HyoMin gần giọng

-“Không, không, unnie ..vừa nói.. gì cơ, em..không nghe nhầm đó chứ..ư?” Ryan nghi hoặc hỏi lại

HyoMin thật hết chịu nổi con khủng long này, nói rõ ràng như vậy rồi còn hỏi lại cứ như da mặt cô dày lắm không bằng, nói một lần đã ngại muốn chết rồi, giải thích cho nó chắc tới sáng mai quá, hành động cụ thể luôn cho rồi.

Kéo hẳn Ryan xuống, HyoMin nghiêng đầu nhắm tới đôi môi kia mà hôn lên.

Ryan nghe rõ chẳng qua là muốn xác minh lại thôi, không phải cô giận nó sao, hơn nữa là đang hẹn hò cùng Lee Joon kia, sao bỗng dừng lại muốn nó chịu trách nhiệm nhe vậy, lẽ nào.. Cảm nhận được nụ hôn kia cũng là nó cả người nó đổ gục do cánh tay không thể chống đỡ nữa, mắt nó mờ to, HyoMin đang hôn nó, đây là sự thật sao, cứ vậy nó ngây người ra bất động.

HyoMin thấy Ryan không phản ứng gì, cảm thấy hành động của mình thật thừa thãi tức mình cắn môi nó thật mạnh, giận dỗi buông cổ đẩy nó ra, ngồi bật dậy đi ra ngoài lấy đồ bỏ đi. Còn chưa kịp chạm tới tay nắm cửa liền bị một lực kéo lại khiến cô chao đảo ngã nhào ra phía sau.

Ryan bất chợt bị đẩy ra nhìn HyoMin bỏ đi mới sực tỉnh, vội vã chạy ra bên ngoài kéo cô lại, đỡ lại cơ thể cô ôntron vào lòng, do mất thăng bằng nên cứ thế ngã nhào xuống để HyoMin nằm trên người mình.

-“Yah, em làm cái gì vậy?” HyoMin sợ quá thành ra tức giận hét lớn

-“Em.. em.. giữ tình yêu của em” Ryan cảm thấy có lỗi, chỉ vì sợ HyoMin bỏ đi nên nó mới vội vã kéo lại, không ngờ lại làm cả hai ngã nhào ra thế này

-“hở” HyoMin đang tức giận liền xuôi xuống, ngo mặt hơi

-“Em nói em đang giữ tình yêu của em, đừng bỏ em đi nữa, đừng chán em có đờ không?” Ryan nói mà mắt lại ướt đẫm

-“..” HyoMin không nói gì chỉ đưa tay chạm lấy khuôn mặt kia nhẹ gặt đầu

-“Unnie phải hứa nhé” Ryan nhìn HyoMin chờ đợi

HyoMin lại không nói gì chỉ gặt đầu. Ryan không hài lòng

-“Không được, unnie phải nói đi, sẽ không rời bỏ em, sẽ không chán ghét em, sẽ luôn yêu em..”

Ryan chưa kịp nói hết câu liền bị HyoMin đưa tay bịt miệng

-“Đủ rồi, unnie hứa. Sẽ luôn yêu em, sẽ không chán ghét em, không bỏ em một mình.. được chưa?”

Đến đây, HyoMin rời tay khỏi môi Ryan rồi mỉm cười nhìn nó. Ryan cũng cũng tươi cười nhìn cô, tốt rồi, thế này thật tốt, nó cứ thế nằm giữ chặt HyoMin trên người mình, mỉm cười nhìn cô hạnh phúc.

HyoMin nằm như vậy một lúc lâu thì tức ngực khó chịu định ngồi dậy thì vẫn bị giữ chặt lấy liền cau mày

-“Yah, em định cứ nằm đây mãi hay sao, unnie khó thở quá à?”

-”nae? ... à à...” Ryan ban đầu ngỡ ngác sau mới hiểu được liền buông tay để HyoMin ngồi dậy cũng liền bật dậy đứng lên đỡ HyoMin rồi kéo nhanh vào phòng khiến cô không khỏi sùng sốt

-“Từ từ đã nào, em làm gì mà như ma đuổi thế”

-“Em sao? Làm điều em muốn làm!!”

Nó đẩy HyoMin xuống giường rồi cười gian.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Hold My Hand

HyoMin nhìn khuôn mặt của người đang nằm trên thân mình lúc này mỉm cười hạnh phúc, nghĩ lại thấy thật chẳng ra sao, được ở bên nhau đã khó vậy mà trước giờ những trầm luân đã xảy ra đều do họ tự mang lại như thế tình yêu bình lặng quá thì nhầm chán vậy.

-“Yeonie” HyoMin đưa tay lên quàng qua cổ Ryan.

-“Nae” Ryan tươi cười đáp

-“Chúng ta thật giống những kẻ ngốc”

-“Hở?” Ryan ngạc nhiên

-“Yêu thương nhau còn chưa đủ, còn cứ ghen tuông mù quáng làm tổn thương nhau.” HyoMin trầm mặc

-“A, đúng vậy, thật là ngốc” Ryan gật đầu đồng tình “sau này đừng ngốc như vậy nữa là được rồi”

-“Ừm, sẽ không ngốc nữa” HyoMin mỉm cười

-“Không được” Ryan bắt chọt cau mày

-“Sao lại không?” HyoMin thắc mắc

-“Không thể nói suông như vậy được, kể từ bây giờ, ai mà cứ hiểu lầm không nói rõ ràng còn muốn bỏ đi thì phải chịu phạt mới được”

-“Chịu phạt?”

-“Phải!” Sau khi nghiêm túc được một lát Ryan lại cười gian “Hì hì, Minie ah, có biết thời gian qua em đã khổ tâm thế nào không? Unnie có nghĩ mình nên chịu trách nhiệm cho chuyện này?”

-“À à, hì hì, unnie biết lỗi rồi, unnie cũng đâu có vui gì, hì hì, mệt quá ha, ngủ thôi ngủ thôi” HyoMin đoán được ý đồ của Ryan liền buông tay đẩy người Ryan sang bên cạnh, kéo lấy cánh tay gối đầu lên rồi ôm chặt lấy Ryan.

-“Ngủ sao? Được thôi, unnie ngủ đi nhé, ngủ ngon nhé!”

Ryan cười quay nghiêng người ôm trọn HyoMin vào lòng rồi hôn lên trán cô. HyoMin đang mừng vì tưởng lừa được Ryan thì lại cảm nhận được bàn tay ở trên eo mình đang di chuyển dần xuống phía dưới, móng cô chịu một lực bóp mạnh khiến cô phải kêu oái mà ngẩng mặt lên lườm Ryan.

-“Yah, em.. ừm..”

Đúng như Ryan dự đoán, HyoMin chắc chắn sẽ phản ứng như vậy nên thấy HyoMin ngẩng đầu lên liền tiện tay đang sau gáy cô kéo sát lại chiếm lại đôi môi nhỏ nhắn kia hôn tới.

HyoMin rõ ràng không thể làm chủ mình trước nụ hôn ngọt ngào này nên mới đòi đi ngủ nhưng biết làm sao, hiện tại là cô đang tận hưởng nó rồi bảo dừng lại khác nào bắt kẻ nghiện cai thuốc, thật khó. Ryan đáng chết, thật sự hôm nay uống đã nhiều rượu còn lấy nước mát cô này giờ cũng đủ mệt rồi bây giờ lại bỏ bùa cô nữa, tình huống bất ngờ hơn cả, HyoMin lại là chủ động đẩy người Ryan ngửa ra, ngang nhiên trèo qua người Ryan, đưa tay giữ chặt lấy khuôn mặt kia mà hôn lấy thật khiến người bên dưới không khỏi thú vị mà nghĩ “Minie, muốn đảo chính sao?”

Nụ hôn ướt át vẫn cứ tiếp diễn, hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau, thật nhớ sau bao ngày xa cách. Ryan đưa chân quặp chặt giữ lấy HyoMin bên trên, hai bàn tay cũng bắt đầu không yên, lướt nhẹ móng tay trên da thịt HyoMin kích thích khiến cơ thể không chịu nổi liền cong người uốn éo, buột miệng rên rỉ. Ryan thừa thắng xông lên, một tay xoa nắn bên hông căng tròn, một tay miết dọc đùi HyoMin từ dưới lên rồi lại vòng từ ngoài vào trong. Hai chân đang kẹp HyoMin trên thân ngang nhiên mở rộng tách hai chân HyoMin ra mở đường cho bàn tay chạm lấy “cô nhỏ” từ phía sau, không ngừng lại ở đó còn day nhẹ, mon trớn. HyoMin bị kích thích liên tục liền đòi nụ hôn, mắt nhắm nghiền cắn chặt môi. Khi này tắm xong, cô chỉ quần có một chiếc khăn quanh người, vô tư không mặc nội y ban này trèo qua người Ryan lại sợ y làm tuột khăn nên mới sớm bị day vò thế này, nghĩ lại thì Ryan cũng đâu khác gì cô chứ nhưng ai bảo cô trèo lên người con khủng long kia cơ chứ.

-“umm, Yeonie..” HyoMin bị dục vọng lấn át, lý trí cũng trở nên lu mờ, chịu không được nữa cả thân người run rẩy rên rỉ gọi Ryan.

-“Gọi em sao, có chuyện gì?” Ryan phả nhẹ hơi thở qua mang tai cô

-“..a.. unnie không chịu được.. đừng như vậy nữa..” HyoMin thống khổ cầu xin

-“Mới có nhiều đồ đã không chịu được sao, không phải vừa mới hùng hổ leo lên người em sao?” Ryan nhếch miệng cười, ngẩng đầu cắn nhẹ vành tai cô.

-“..a.. thật sự không chịu được..”

-“Vậy nói em nghe xem unnie là ai?” Ryan nhìn khuôn mặt HyoMin cũng thừa biết cô đang phải chịu đựng thế nào nhưng vẫn là nhớ đến các cụ đã dạy *dạy con từ thuở còn thơ, dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về* vậy nên không thể trách cứ Ryan được

-“Unnie.. là .. HyoMin.. Park HyoMin..” HyoMin khỏ sở trả lời

-“umm.. .. không phải câu trả lời em muốn nghe rồi, unnie là không hiểu hay cố tình không hiểu?”

Ryan lắc đầu tỏ vẻ không bằng lòng bên dưới tay lại đã kích HyoMin khiến cô đầu óc trống rỗng cũng cố tỉnh táo mà phân tích xem con khủng long này rốt cuộc là muốn cái gì đây? Sau cùng cũng hiểu ra Ryan này chẳng phải là muốn khẳng định chủ quyền, tính chiếm hữu quả nhiên không ai bằng, dù sao đó cũng là sự thật, HyoMin thở dài:

-“Ok, ok, Unnie là Park HyoMin, người yêu của Park JiYeon, chỉ yêu duy nhất một người là Park JiYeon, yêu nhiều nhiều lắm á, tuyệt đối không thay đổi có tình ý với ai khác, trả lời như vậy đã được chưa ngôi sao thần tượng Ryan Park?”

Ryan mỉm cười thích thú kéo HyoMin vào một nụ hôn ngọt ngào rồi rút tay nâng hông HyoMin lên, đưa một tay xuống phía dưới nhẹ nhàng đi sâu vào bên trong HyoMin cảm giác được ngón tay mình đang đang bao bọc chặt bởi HyoMin, Ryan càng hài lòng hơn. HyoMin được đáp ứng, cơ thể cũng theo đó mà ngồng thẳng lên uốn người ra phía sau. Ryan đưa bàn tay còn lại giữ lấy hông HyoMin giúp cô đưa đẩy trên thân mình. Cảm giác lạ xâm

chiếm, khoan khoái khiến HyoMin thật thích thú đi chuyển hông nhanh hơn để ngón tay Ryan đi sâu hơn nữa trong cơ thể mình, bất chợt một cơn đau ập đến khiến HyoMin phải dừng lại, là bên trong cô đã tiếp nhận thêm một ngón tay nữa từ Ryan, nhất thời chưa thể tiếp nhận nên HyoMin chỉ biết cắn môi chịu đựng. Ryan thấy biểu hiện của HyoMin cũng đoán được lý do liền nhẹ nhàng đưa đẩy bên dưới từng chút, tay kia cũng rời hông cô tìm tới bộ ngực căng tròn mà xoa nắn. HyoMin bị kích thích, bên dưới cũng từ từ mở rộng, cảm giác đau đớn cũng không còn mà thay vào đó lại khoan khoái hơn, cả thân không tự chủ bám chặt lấy Ryan, tự động đưa đẩy mình nhanh hơn, điên cuồng trong dục vọng miệng không ngừng rên rỉ, thỏa mãn được sự đòi hỏi của bản thân, HyoMin đổ sập mình lên người Ryan thở hổn hển. Một, thực sự rất mệt, HyoMin nhanh chóng đi vào giấc ngủ mặc cho hai ngón tay Ryan vẫn còn bên trong mình, bây giờ Ryan có làm gì cô cũng em không còn hơi sức mà phản kháng nữa.

Ryan vừa thấy HyoMin nằm trên thân mình đã nghe tiếng ngáy khò khò, thật đáng yêu hết mức tưởng tượng, từ từ xoay nghiêng người để HyoMin sang bên cạnh gối đầu lên cánh tay mình, Ryan mới nhẹ nhàng rút ngón tay mình ra, nhưng là vẫn không buông rời “cô bé” mà còn xoa nắn bên ngoài, hôn nhẹ lên môi HyoMin rồi nghiêng đầu qua cô cô nút chặt để lại dấu đỏ gọi tình đánh dấu chủ quyền. Mím cười đắc thắng rồi ngẩng lên hôn chụt chụt mấy cái vào môi HyoMin hạnh phúc nhắm mắt ôm cô ngủ.

Sáng hôm sau, HyoMin thức dậy khẽ vươn vai, lắc cổ vài cái rồi nhìn khuôn mặt còn đang say ngủ kia, thật sự rất đáng yêu, nhướn người lên cô hôn chụt một cái lên môi Ryan làm nó khẽ động dậy thể nhưng Ryan vừa cử động thì biểu hiện của HyoMin bỗng biến sắc, mắt chữ o mồm chữ a đứng hình mất vài giây rồi mới đẩy con người kia ra hết lớn

-“yahhh, cái đồ khủng long siêu cấp biến thái này, em làm cái gì vậy hả?”

-“ừm, sao vậy? Mới sáng sớm unnie làm gì mà la hét quá trời vậy?” Ryan bị đẩy rồi la cho tới nhức tai, đưa tay dụi dụi mắt rồi nhìn HyoMin lâu bâu

-“chứ em nghĩ sao tự nhiên unnie la hả? Cái tay hư hỏng của em khi nãy để đâu vậy?” HyoMin nói mà mặt đỏ bừng, không phải vì giận dữ mà xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu liền túm cái chăn chui vào.

Ryan sau một hồi cũng tỉnh táo, suy nghĩ một lát thì cười tủm tỉm, hất tung chăn trên người HyoMin ra ngắm nhìn cái cơ thể đang trần trụi kia rồi kéo vào lòng ôm chặt thủ thi:

-“Babo, unnie xấu hổ cái gì chứ, cứ như trẻ vị thành niên lần đầu vượt rào không bằng, vì em rất yêu unnie, sợ unnie đi mất nên đương nhiên phải giữ lấy rồi”

HyoMin nghe đoạn đầu êm tai chưa đủ thì đoạn sau liền thấy chói mà ngẩng mặt trừng mắt nhìn Ryan, lấy tay véo eo nó:

-“Yah, em hết chỗ giữ rồi hay sao hả? Ai dạy em kiểu giữ như vậy hả?”

-“ái áiiii,.. đau em ... giữ đâu chẳng được, cơ thể này không phải của em sao? Chỗ này, chỗ này và cả chỗ này nữa”

Ryan xoa xoa eo nhăn nhó ngay lại lập tức lại cột nải trên chộc HyoMin, đưa tay di chuyển khắp cả người cô chột lại là dừng ngay vị trí đó khiến HyoMin cứng họng trở nên run rẩy.

-“Minie, em nói như vậy là đúng hay sai?” Ryan ghé sát vào mặt HyoMin nhìn sâu vào mắt cô hỏi

-“ừm. nhưng mà.. nhưng..” HyoMin nói không nên lời

-“nhưng mà sao?” Tay Ryan tiếp tục trêu ghẹo bên dưới HyoMin

-“em. quá đáng..” HyoMin vùng dậy lao nhanh vào nhà tắm không may chân bị vấp ngã xuống, Ryan mặt mũi tái mét bật dậy chạy lại phía HyoMin đỡ cô lên vừa nhìn mặt cô đã liền cúi đầu vì ánh mắt không một chút thiện cảm kia.

-“Xin lỗi xin lỗi, không đùa nữa, xin lỗi mà, người yêu ơi, em biết lỗi rồi, đừng giận nữa mà”

Sau khi HyoMin tức giận đẩy nó đi thẳng vào nhà tắm thì liền mọc luôn một cái đuôi. Ryan khổ sở đi theo từng bước miệng không ngừng xin lỗi, Min giận thật rồi, cái tội chơi đại cơ, mặt nó cứ buồn thiu khi được Min ưu ái cho ăn sinh tố “bơ” cả buổi. Min tắm xong liền về nhà thay đồ, nó cũng tắm nhanh chóng lựa quần áo mặc rồi chạy cầu thang bộ xuống cho nhanh, vừa tới tầng 5 đã thấy Min đang đứng chờ thang máy, quần áo cô cũng đã thay xong, mọi thứ đã tươm tất vậy là chuẩn bị đi sao?

Ryan chạy vội tới khi cửa thang máy vừa mở, HyoMin đã bước vào bên trong, chỉ một tích tắc nữa thôi cái cửa sẽ đóng lại, nó dùng hết vận tốc tối đa bay đến đưa tay chặn lại, kết quả là cửa thang máy mở ra, Min thì sững sờ nhìn nó không chớp mắt.

-“Đau quá, aaaaaaaa”

Thật ra thì cũng chả đau lắm nhưng Ryan cố tình gào mồm lên ăn vạ mong chờ sự thương hại từ ai đó, người khác nhìn vào cũng biết mặt nó điều tới mức nào vậy mà Min ngó ngó nghếch lại tưởng thật ngồi thụp xuống ngó nghiêng xem nó có làm sao không. Nó cười thâm đắc chí trong bụng, miệng thì vẫn kêu la.

HyoMin thấy nó kêu nãy giờ, mà cô xem đi xem lại có thấy bị làm sao đâu liền nhủ mày.

-“Yah, có thôi đi không hả? Rốt cuộc là bị đau ở đâu?” Tường Min đã phát hiện hoá ra vẫn là ngố

-“Hức hức” Ryan ngẩng mặt, mắt chớp chớp đỏ hoe, nhìn thật đáng thương, cười thâm đúng là diễn viên xuất sắc có khác.

-“Khóc cái gì? Ai kêu chặn cửa thang máy, còn ngồi đó mà ăn vạ nữa?” Miệng thì trách nhưng cô vẫn cần tay Ryan kiểm tra lại

-“Em không có đau ở đó” Ryan hướng mắt nhìn HyoMin

-“Chẳng phải em dùng tay chặn cửa sao, không đau tay thì đau ở đâu?” HyoMin ngạc nhiên

-“Đúng là em dùng tay chặn cửa nhưng không có đau, em – là đau ở đây này” nói rồi Ryan kéo tay HyoMin đặt trên ngực trái của mình.

HyoMin nhất thời đỏ mặt rút tay lại, mau chóng đứng dậy, Ryan cũng đứng dậy theo rồi ôm chặt lấy HyoMin

-“Người em yêu ơi, đừng giận em nữa, lần sau không trêu chọc unnie nữa mà, không biết em yêu unnie nhiều lắm sao, nhiều lắm lắm luôn á, vậy nên đừng giận em có được không? Tim em thật sự rất đau đấy”

-“Còn có lần sau?” HyoMin ngược mắt nhìn lên

-“A, không có không có, tuyệt đối không bao giờ như vậy nữa!”

-“hừm..”

Ryan biết HyoMin hết giận rồi liền hí hửng tách ra giữ chặt lấy vai cô, cúi đầu chạm trán cô mỉm cười.

Ting thang máy đã xuống tới hầm để xe, Ryan vẫn không muốn rời, HyoMin lại phải đẩy nó đi ra trước tiến tới chiếc Audi của mình, Ryan lùi thui bước theo sau.

-“Em đi đâu vậy?”

-“Hử?” Ryan không biết trả lời sao, này giờ đều là đi theo HyoMin mà

-“Hử gì? Tính ra ngoài sao? Vậy đi vui vẻ nhé, tôi đi trước đây” nói rồi HyoMin chui tọt vào xe để lại Ryan mặt ngơ ngác bên ngoài

-“O” Ryan thần thờ thốt lên khi thấy chiếc xe bắt đầu di chuyển

HyoMin biết thừa này giờ Ryan đi theo cô, chỉ là muốn chọc lại nó một chút cho bõ tức mà thôi nhưng nhìn nó lúc này thì nói sao nhỉ? Cứ như một đứa trẻ bị lạc bị bỏ rơi, khuôn mặt trông đến tội nghiệp, rõ là trẻ con.

-“Còn đứng đó mà ơ, không có gì muốn nói sao?” HyoMin vờ nghiêm túc hỏi

-“Em.. em.. nhưng mà unnie đi đâu vậy?” Ryan mặt ngố

-“Đi hẹn hò”

-“Đi hẹn hò. đi hẹn hò..” Ryan lăm bắm trong miệng rồi chọt hét lên ” Sao? Hẹn hò? Với ai? Em còn đứng đây mà, unnie có khi nào lại vậy? Công khai hẹn hò? Thật quá đáng mà?” Ryan chạy nhanh đứng trước đầu xe

HyoMin ngạc nhiên, làm gì phản ứng dữ vậy, còn chặn đầu xe.

-“Yah, em bị sao vậy hả? Không muốn đi thì tránh qua một bên, đừng có chắn lối như thế”

-“Hờ, ý unnie là em cùng đi sao?”

-“Ryan Park – Park JiYeon, dù em là ai thì cũng ở nhà đi” Nói xong HyoMin ngồi ngay ngắn trở lại, đẩy kính xe lên. Ryan hiểu nhầm tưởng HyoMin với đi hẹn hò với người khác, yêu Min quá nên lầy tính ngố thì phải, vội vàng di chuyển vị trí chạy lại mở cửa xe chui tọt vào trong đóng cửa xe lại, đầu thì hướng thẳng phía trước, mắt lại trộm liếc nhìn HyoMin

HyoMin khởi động xe lái xe ngoài, ra tới đường chính, mới chậm rãi nói

-“Từ bao giờ có thói nhìn trộm vậy?”

Ryan bị bắt quả tang liền quay hẳn sang ngoài người qua ôm lấy HyoMin.

-“Yah, đang ở ngoài đường đó, để yên unnie còn lái xe”

Nghĩ thấy cũng đúng, Ryan mới đành lòng an phận ngồi lại ngay ngắn.

-“Nhưng mà chúng ta đi đâu vậy?”

-“Si- cò- rítttt. Bí mật” HyoMin quay qua nháy mắt một cái rồi lại tập trung lái tiếp, mặc kệ Ryan cứ nhìn cô tò mò.

HyoMin dừng xe trước một khách sạn lớn, đưa chìa khoá xe cho bảo vệ rồi tiến về phía cửa chính.

-“Unnie biết em sẽ rất ngạc nhiên nhưng đừng biểu hiện ra mặt đó”

HyoMin nói mà không thấy tiếng trả lời, quay sang thì chẳng thấy ai, quay lại cũng không, hướng mắt nhìn ra ngoài thấy chiếc xe vẫn ở bên ngoài cửa, còn Ryan vẫn ngồi trong xe, lắc đầu ngao ngán, HyoMin lại bước ra ngoài tiến về phía chiếc xe mở cửa kéo Ryan ra rồi cười ái ngại với nhân viên bảo vệ.

-“Ryan, em làm cái trò gì vậy hả?” Vừa kéo áo Ryan, HyoMin vừa trách móc

-“Em. em sao? Nhưng không phải nói đi hẹn hò sao? Vào khách sạn làm gì? À... ở nhà unnie cảm thấy không thoải mái nên đi tìm cảm giác lạ sao?” Ryan thích thú với suy nghĩ của mình cười lớn thì bị một cốc vào đầu

-“Oái, sao đánh em?”

-“Còn thắc mắc, em đừng là siêu cấp biến thái, thần tượng cái nổi gì chứ, đi vào đây mau lên”

HyoMin kéo Ryan tới trước nhà hàng của khách sạn, Ryan mới á ó hiểu ra vấn đề nhưng mà ở ngoài đầu thiếu gì nhà hàng tự dựng vào khách sạn để nó hiểu lắm cơ chứ, khề liếc xéo HyoMin rồi nhìn xung quanh nhà hàng thì mắt miệng không bảo mà tự nhiên mở to hết cỡ, HyoMin ái ngại liền đập tay vào người giúp nó tỉnh lại.

-“Chuyện này..”

-“Đừng lo, nắm lấy tay unnie và đi nào, Park JiYeon, hôm nay, em chỉ là Park JiYeon thôi biết chưa, mau lên, hold my hand”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Hold My Hand

HyoMin nhìn khuôn mặt của người đang nằm trên thân mình lúc này mỉm cười hạnh phúc, nghĩ lại thấy thật chẳng ra sao, được ở bên nhau đã khó vậy mà trước giờ những trầm luân đã xảy ra đều do họ tự mang lại như thể tình yêu bình lặng quá thì nhầm chán vậy.

-“Yeonie” HyoMin đưa tay lên quàng qua cổ Ryan.

-“Nae” Ryan tươi cười đáp

-“Chúng ta thật giống những kẻ ngốc”

-“Hờ?” Ryan ngạc nhiên

-“Yêu thương nhau còn chưa đủ, còn cứ ghen tuông mù quáng làm tổn thương nhau.” HyoMin trầm mặc

-“A, đúng vậy, thật là ngốc” Ryan gật đầu đồng tình “sau này đừng ngốc như vậy nữa là được rồi”

-“Ừm, sẽ không ngốc nữa” HyoMin mỉm cười

-“Không được” Ryan bắt chọt cau mày

-“Sao lại không?” HyoMin thắc mắc

-“Không thể nói suông như vậy được, kể từ bây giờ, ai mà cứ hiểu lầm không nói rõ ràng còn muốn bỏ đi thì phải chịu phạt mới được”

-“Chịu phạt?”

-“Phải!” Sau khi nghiêm túc được một lát Ryan lại cười gian “Hi hi, Minie ah, có biết thời gian qua em đã khổ tâm thế nào không? Unnie có nghĩ mình nên chịu trách nhiệm cho chuyện này?”

-“À à, hi hi, unnie biết lỗi rồi, unnie cũng đâu có vui gì, hi hi, mệt quá ha, ngủ thôi ngủ thôi” HyoMin đoán được ý đồ của Ryan liền buông tay đẩy người

Ryan sang bên cạnh, kéo lấy cánh tay gối đầu lên rồi ôm chặt lấy Ryan.

–“Ngủ sao? Được thôi, unnie ngủ đi nhé, ngủ ngon nhé!”

Ryan cười quay nghiêng người ôm trọn HyoMin vào lòng rồi hôn lên trán cô. HyoMin đang mừng vì tưởng lừa được Ryan thì lại cảm nhận được bàn tay ở trên eo mình đang di chuyển dần xuống phía dưới, mông cô chịu một lực bóp mạnh khiến cô phải kêu oái mà ngẩng mặt lên lườm Ryan.

–“Yah, em. um..”

Đúng như Ryan dự đoán, HyoMin chắc chắn sẽ phản ứng như vậy nên thấy HyoMin ngẩng đầu lên liền tiện tay đang sau gáy cô kéo sát lại chiếm lại đôi môi nhỏ nhắn kia hôn tới.

HyoMin rõ ràng không thể làm chủ mình trước nụ hôn ngọt ngào này nên mới đòi đi ngủ nhưng biết làm sao, hiện tại là cô đang tận hưởng nó rồi bảo dừng lại khác nào bắt kẻ nghiện cai thuốc, thật khó. Ryan đáng chết, thật sự hôm nay uống đã nhiều rượu còn lấy nước mắt cô này giờ cũng đủ mệt rồi bây giờ lại bỏ bùa cô nữa, tình huống bất ngờ hơn cả, HyoMin lại là chủ động đẩy người Ryan ngửa ra, ngang nhiên trèo qua ngồi lên người Ryan, đưa tay giữ chặt lấy khuôn mặt kia mà hôn lấy thật khiến người bên dưới không khỏi thú vị mà nghĩ “Minie, muốn đảo chính sao?”

Nụ hôn ướt át vẫn cứ tiếp diễn, hai chiếc lưỡi quấn lấy nhau, thật nhớ sau bao ngày xa cách. Ryan đưa chân quặp chặt giữ lấy HyoMin bên trên, hai bàn tay cũng bắt đầu không yên, lướt nhẹ móng tay trên da thịt HyoMin kích thích khiến cơ thể không chịu nổi liền cong người uốn éo, buột miệng rên rỉ. Ryan thừa thắng xông lên, một tay xoa nắn bên mông căng tròn, một tay miết dọc đùi HyoMin từ dưới lên rồi lại vòng từ ngoài vào trong. Hai chân đang kẹp HyoMin trên thân ngang nhiên mở rộng tách hai chân HyoMin ra mở đường cho bàn tay chạm lấy “cô nhỏ” từ phía sau, không ngừng lại ở đó còn day nhẹ, mon trón. HyoMin bị kích thích liên tục liền đòi nụ hôn, mắt nhắm nghiền cắn chặt môi. Khi này tắm xong, cô chỉ quần có một chiếc khăn quanh người, vô tư không mặc nội y ban này trèo qua người Ryan lại sợ ý làm tuột khăn nên mới sớm bị đẩy vô thế này, nghĩ lại thì Ryan cũng đâu khác gì cô chứ nhưng ai bảo cô trèo lên người con khủng long kia cơ chứ.

–“umm, Yeonie..” HyoMin bị dục vọng lấn át, lý trí cũng trở nên lu mờ, chịu không được nữa cả thân người run rẩy rên rỉ gọi Ryan.

–“Gọi em sao, có chuyện gì?” Ryan phả nhẹ hơi thở qua mang tai cô

–“..a.. unnie không chịu được.. đừng như vậy nữa..” HyoMin thống khổ cầu xin

–“Mới có nhiều đó đã không chịu được sao, không phải vừa mới hùng hổ leo lên người em sao?” Ryan nhếch miệng cười, ngẩng đầu cắn nhẹ vành tai cô.

–“..a.. thật sự không chịu được..”

–“Vậy nói em nghe xem unnie là ai?” Ryan nhìn khuôn mặt HyoMin cũng thừa biết cô đang phải chịu đựng thế nào nhưng vẫn là nhớ đến các cụ đã dạy *dạy con từ thuở còn thơ, dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về* vậy nên không thể trách cứ Ryan được

–“Unnie.. là .. HyoMin.. Park HyoMin..” HyoMin khò sở trả lời

–“ummm. . . không phải câu trả lời em muốn nghe rồi, unnie là không hiểu hay cố tình không hiểu?”

Ryan lắc đầu tỏ vẻ không bằng lòng bên dưới tay lại đá kích HyoMin khiến cô đầu óc trống rỗng cũng cố tỉnh táo mà phân tích xem con khủng long này rốt cuộc là muốn cái gì đây? Sau cùng cũng hiểu ra Ryan này chẳng phải là muốn khẳng định chủ quyền, tính chiếm hữu quả nhiên không ai bằng, dù sao đó cũng là sự thật, HyoMin thờ dài:

–“Ok, ok, Unnie là Park HyoMin, người yêu của Park JiYeon, chỉ yêu duy nhất một người là Park JiYeon, yêu nhiều nhiều lắm á, tuyệt đối không thay đổi có tình ý với ai khác, trả lời như vậy đã được chưa ngời sao thần tượng Ryan Park?”

Ryan mỉm cười thích thú kéo HyoMin vào một nụ hôn ngọt ngào rồi rút tay nâng hông HyoMin lên, đưa một tay xuống phía dưới nhẹ nhàng đi sâu vào bên trong HyoMin cảm giác được ngón tay mình đang đang bao bọc chặt bởi HyoMin, Ryan càng hài lòng hơn. HyoMin được đáp ứng, cơ thể cũng theo đó mà ngồi thẳng lên ưỡn người ra phía sau. Ryan đưa bàn tay còn lại giữ lấy hông HyoMin giúp cô đưa đẩy trên thân mình. Cảm giác lạ xâm chiếm, khoan khoái khiến HyoMin thật thích thú đi chuyển hông nhanh hơn để ngón tay Ryan đi sâu hơn nữa trong cơ thể mình, bất chợt một cơn đau ập đến khiến HyoMin phải dừng lại, là bên trong cô đã tiếp nhận thêm một ngón tay nữa từ Ryan, nhất thời chưa thể tiếp nhận nên HyoMin chỉ biết cắn môi chịu đựng. Ryan thấy biểu hiện của HyoMin cũng đoán được lý do liền nhẹ nhàng đưa đẩy bên dưới từng chút, tay kia cũng rời hông cô tìm tới bộ ngực căng tròn mà xoa nắn. HyoMin bị kích thích, bên dưới cũng từ từ mở rộng, cảm giác đau đớn cũng không còn mà thay vào đó lại khoan khoái hơn, cả thân không tự chủ bám chặt lấy Ryan, tự động đưa đẩy mình nhanh hơn, điên cuồng trong dục vọng miệng không ngừng rên rỉ, thỏa mãn được sự đòi hỏi của bản thân, HyoMin đỏ sập mình lên người Ryan thờ hồn hên. Một, thực sự rất mệt, HyoMin nhanh chóng đi vào giấc ngủ mặc cho hai ngón tay Ryan vẫn còn bên trong mình, bây giờ Ryan có làm gì cô cũng em không còn hơi sức mà phản kháng nữa.

Ryan vừa thấy HyoMin nằm trên thân mình đã nghe tiếng ngáy khò khò, thật đáng yêu hết mức tưởng tượng, từ từ xoay nghiêng người để HyoMin sang bên cạnh gối đầu lên cánh tay mình, Ryan mới nhẹ nhàng rút ngón tay mình ra, nhưng là vẫn không buông rời “cô bé” mà còn xoa nắn bên ngoài, hôn nhẹ lên môi HyoMin rồi nghiêng đầu qua cổ cô nuzzle chặt để lại dấu đỏ gọi tình đánh dấu chủ quyền. Mỉm cười đắc thắng rồi ngẩng lên hôn chụt chụt mấy cái vào môi HyoMin hạnh phúc nhắm mắt ôm cô ngủ.

Sáng hôm sau, HyoMin thức dậy khẽ vươn vai, lắc cổ vài cái rồi nhìn khuôn mặt còn đang say ngủ kia, thật sự rất đáng yêu, nhướn người lên cô hôn chụt một cái lên môi Ryan làm nó khẽ động đậy thế nhưng Ryan vừa cử động thì biểu hiện của HyoMin bỗng biến sắc, mắt chữ o mồm chữ a đứng hình mất vài giây rồi mới đẩy con người kia ra hết lớn

-“yahhh, cái đồ khủng long siêu cấp biến thái này, em làm cái gì vậy hả?”

-“ừm, sao vậy? Mới sáng sớm unnie làm gì mà la hét quá trời vậy?” Ryan bị đẩy rồi la cho tới nhức tai, đưa tay dụi dụi mắt rồi nhìn HyoMin lâu bầu

-“chứ em nghĩ sao tự nhiên unnie la hả? Cái tay hư hỏng của em khi nãy để đâu vậy?” HyoMin nói mà mặt đỏ bừng, không phải vì giận dữ mà xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu liền túm cái chăn chui vào.

Ryan sau một hồi cũng tỉnh táo, suy nghĩ một lát thì cười tủm tỉm, hất tung chăn trên người HyoMin ra ngắm nhìn cái cơ thể đang trần trụi kia rồi kéo vào lòng ôm chặt thủ thi:

-“Babo, unnie xấu hổ cái gì chứ, cứ như trẻ vị thành niên lần đầu vượt rào không bằng, vì em rất yêu unnie, sợ unnie đi mất nên đương nhiên phải giữ lấy rồi”

HyoMin nghe đoạn đầu êm tai chưa đủ thì đoạn sau liền thấy chói mà ngẩng mặt trừng mắt nhìn Ryan, lấy tay véo eo nó:

-“Yah, em hết chỗ giữ rồi hay sao hả? Ai dạy em kiểu giữ như vậy hả?”

-“ái áiiii,.. đau em ... giữ đâu chẳng được, cơ thể này không phải của em sao? Chỗ này, chỗ này và cả chỗ này nữa”

Ryan xoa xoa eo nhăn nhó ngay lại lập tức lại cột nhà trên chọc HyoMin, đưa tay di chuyển khắp cả người cô chọt lại là dừng ngay vị trí đó khiến HyoMin cứng họng trở nên run rẩy.

-“Minie, em nói như vậy là đúng hay sai?” Ryan ghé sát vào mặt HyoMin nhìn sâu vào mắt cô hỏi

-“ừm.. nhưng mà.. nhưng..” HyoMin nói không nên lời

-“nhưng mà sao?” Tay Ryan tiếp tục trêu ghẹo bên dưới HyoMin

-“em.. quá đáng..” HyoMin vùng dậy lao nhanh vào nhà tắm không may chân bị vấp ngã xuống, Ryan mặt mũi tái mét bật dậy chạy lại phía HyoMin đỡ cô lên vừa nhìn mặt cô đã liền cúi đầu vì ánh mắt không một chút thiện cảm kia.

-“Xin lỗi xin lỗi, không đùa nữa, xin lỗi mà, người yêu ơi, em biết lỗi rồi, đừng giận nữa mà”

Sau khi HyoMin tức giận đẩy nó đi thẳng vào nhà tắm thì liền mặc luôn một cái đuôi. Ryan khổ sở đi theo từng bước miệng không ngừng xin lỗi, Min giận thật rồi, cái tội chơi đại cơ, mặt nó cứ buồn thiu khi được Min ưu ái cho ăn sinh tố “bơ” cả buổi. Min tắm xong liền về nhà thay đồ, nó cũng tắm nhanh chóng lựa quần áo mặc rồi chạy cầu thang bộ xuống cho nhanh, vừa tới tầng 5 đã thấy Min đang đứng chờ thang máy, quần áo cô cũng đã thay xong, mọi thứ đã tươm tất vậy là chuẩn bị đi sao?

Ryan chạy vội tới khi cửa thang máy vừa mở, HyoMin đã bước vào bên trong, chỉ một tích tắc nữa thôi cái cửa sẽ đóng lại, nó dùng hết vận tốc tối đa bay đến đưa tay chặn lại, kết quả là cửa thang máy mở ra, Min thì sững sờ nhìn nó không chớp mắt.

-“Đau quá, aaaaaaaa”

Thật ra thì cũng chả đau lắm nhưng Ryan cố tình gào mồm lên ăn vạ mong chờ sự thương hại từ ai đó, người khác nhìn vào cũng biết mặt nó điều tới mức nào vậy mà Min ngó ngó nghếch lại tưởng thật ngồi thụp xuống ngó nghiêng xem nó có làm sao không. Nó cười thầm đắc chí trong bụng, miệng thì vẫn kêu la.

HyoMin thấy nó kêu nãy giờ, mà cô xem đi xem lại có thấy bị làm sao đâu liền nhún mày.

-“Yah, có thôi đi không hả? Rốt cuộc là bị đau ở đâu?” Trương Min đã phát hiện hoá ra vẫn là ngổ

-“Hức hức” Ryan ngẩng mặt, mắt chớp chớp đỏ hoe, nhìn thật đáng thương, cười thầm đúng là diễn viên xuất sắc có khác.

-“Khóc cái gì? Ai kêu chặn cửa thang máy, còn ngồi đó mà ăn vạ nữa?” Miệng thì trách nhưng cô vẫn cần tay Ryan kiểm tra lại

-“Em không có đau ở đó” Ryan hướng mắt nhìn HyoMin

-“Chẳng phải em dùng tay chặn cửa sao, không đau tay thì đau ở đâu?” HyoMin ngạc nhiên

-“Đúng là em dùng tay chặn cửa nhưng không có đau, em – là đau ở đây này” nói rồi Ryan kéo tay HyoMin đặt trên ngực trái của mình.

HyoMin nhất thời đỏ mặt rút tay lại, mau chóng đứng dậy, Ryan cũng đứng dậy theo rồi ôm chặt lấy HyoMin

-“Người em yêu ơi, đừng giận em nữa, lần sau không trêu chọc unnie nữa mà, không biết em yêu unnie nhiều lắm sao, nhiều lắm lắm lắm luôn á, vậy nên đừng giận em có được không? Tim em thật sự rất đau đấy”

-“Còn có lần sau?” HyoMin ngược mắt nhìn lên

-“A, không có không có, tuyệt đối không bao giờ như vậy nữa!”

-“hừm..”

Ryan biết HyoMin hết giận rồi liền hí hửng tách ra giữ chặt lấy vai cô, cúi đầu chạm trán cô mỉm cười.

Ting thang máy đã xuống tới hầm để xe, Ryan vẫn không muốn rời, HyoMin lại phải đẩy nó đi ra trước tiến tới chiếc Audi của mình, Ryan lùi thui bước theo sau.

-“Em đi đâu vậy?”

-“Hử?” Ryan không biết trả lời sao, này giờ đều là đi theo HyoMin mà

-“Hử gì? Tính ra ngoài sao? Vậy đi vui vẻ nhé, tôi đi trước đây” nói rồi HyoMin chui tọt vào xe để lại Ryan mặt ngơ ngác bên ngoài

-“Ồ” Ryan thần thờ thốt lên khi thấy chiếc xe bắt đầu di chuyển

HyoMin biết thừa này giờ Ryan đi theo cô, chỉ là muốn chọc lại nó một chút cho đỡ tức mà thôi nhưng nhìn nó lúc này thì nói sao nhỉ? Cứ như một đứa trẻ bị lạc bị bỏ rơi, khuôn mặt trông đến tội nghiệp, rõ là trẻ con.

-“Còn đứng đó mà ơ, không có gì muốn nói sao?” HyoMin vờ nghiêm túc hỏi

-“Em.. em.. nhưng mà unnie đi đâu vậy?” Ryan mặt ngó

-“Đi hẹn hò”

-“Đi hẹn hò. đi hẹn hò..” Ryan lẩm bẩm trong miệng rồi chợt hét lên ” Sao? Hẹn hò? Với ai? Em còn đứng đây mà, unnie có khi nào lại vậy? Công khai hẹn hò? Thật quá đáng mà?” Ryan chạy nhanh đứng trước đầu xe

HyoMin ngạc nhiên, làm gì phản ứng dữ vậy, còn chặn đầu xe.

-“Yah, em bị sao vậy hả? Không muốn đi thì tránh qua một bên, đừng có chắn lối như thế”

-“Hờ, ý unnie là em cùng đi sao?”

-“Ryan Park – Park JiYeon, dù em là ai thì cũng ở nhà đi” Nói xong HyoMin ngồi ngay ngắn trở lại, đẩy kính xe lên. Ryan hiểu nhầm tưởng HyoMin với đi hẹn hò với người khác, yêu Min quá nên lầy tính ngố thì phải, vội vàng di chuyển vị trí chạy lại mở cửa xe chui tọt vào trong đóng cửa xe lại, đầu thì hướng thẳng phía trước, mắt lại trộm liếc nhìn HyoMin

HyoMin khởi động xe lái xe ngoài, ra tới đường chính, mới chậm rãi nói

-“Từ bao giờ có thói nhìn trộm vậy?”

Ryan bị bắt quả tang liền quay hẳn sang nhòai người qua ôm lấy HyoMin.

-“Yah, đang ở ngoài đường đó, để yên unnie còn lái xe”

Nghĩ thấy cũng đúng, Ryan mới đành lòng an phận ngồi lại ngay ngắn.

-“Nhưng mà chúng ta đi đâu vậy?”

-“Si- cờ- ritttt. Bí mật” HyoMin quay qua nháy mắt một cái rồi lại tập trung lái tiếp, mặc kệ Ryan cứ nhìn cô tò mò.

HyoMin dừng xe trước một khách sạn lớn, đưa chìa khoá xe cho bảo vệ rồi tiến về phía cửa chính.

-“Unnie biết em sẽ rất ngạc nhiên nhưng đừng biểu hiện ra mặt đó”

HyoMin nói mà không thấy tiếng trả lời, quay sang thì chẳng thấy ai, quay lại cũng không, hướng mắt nhìn ra ngoài thấy chiếc xe vẫn ở bên ngoài cửa, còn Ryan vẫn ngồi trong xe, lắc đầu ngao ngán, HyoMin lại bước ra ngoài tiến về phía chiếc xe mở cửa kéo Ryan ra rồi cười ái ngại với nhân viên bảo vệ.

-“Ryan, em làm cái trò gì vậy hả?” Vừa kéo áo Ryan, HyoMin vừa trách móc

-“Em.. em sao? Nhưng không phải nói đi hẹn hò sao? Vào khách sạn làm gì? À... ở nhà unnie cảm thấy không thoải mái nên đi tìm cảm giác lạ sao?” Ryan thích thú với suy nghĩ của mình cười lớn thì bị một cốc vào đầu

-“Oái, sao đánh em?”

-“Còn thắc mắc, em đừng là siêu cấp biến thái, thần tượng cái nổi gì chứ, đi vào đây mau lên”

HyoMin kéo Ryan tới trước nhà hàng của khách sạn, Ryan mới á ồ hiểu ra vấn đề nhưng mà ở ngoài đâu thiếu gì nhà hàng tự dựng vào khách sạn để nó hiểu lắm cơ chứ, khẽ liếc xéo HyoMin rồi nhìn xung quanh nhà hàng thì mắt miệng không bảo mà tự nhiên mở to hết cỡ, HyoMin ái ngại liền đập tay vào người giúp nó tỉnh lại.

-“Chuyện này..”

-“Đừng lo, nắm lấy tay unnie và đi nào, Park JiYeon, hôm nay, em chỉ là Park JiYeon thôi biết chưa, mau lên, hold my hand”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Hoá Ra Mọi Chuyện Đơn Giản Hơn Ta Nghĩ

Ryan nắm lấy bàn tay HyoMin, mỉm cười đáp lại để mặc cô kéo đi tới chiếc bàn có người khiến Ryan sửng sốt.

-“Seung Ho, cậu về nước khi nào vậy?” Ryan gượng gạo ngồi xuống bên cạnh HyoMin

-“Yah, Park JiYeon, thái độ của cậu như vậy là sao? Tôi trở về khiến cậu không vui?” SeungHo vờ giận dỗi

-“À không, tôi không có ý đó, chỉ là hơi bất ngờ thôi, hi hi, mà cậu về một mình hả, bác gái không về cùng sao?” Ryan cười ngượng

-“Nhớ mẹ chồng tương lai hả? Muốn gặp sao? Tiếc thật, tôi không về cùng mẹ! Nhưng nếu cậu muốn thì tôi có thể gọi cho bà nói con dâu bà đang nhớ bà lắm!” SeungHo bắt đầu trêu

-“Ồ, cậu đùa gì kỳ vậy?” Ryan nghe SeungHo nói vậy nhất thời mồ hôi chảy dòng dù đang ngồi phòng điều hoà mát lạnh, trộm liếc nhìn HyoMin vì nghĩ gay go rồi ai ngờ đầu cô vẫn tươi cười còn tỏ vẻ thích thú trước câu nói của SeungHo, không phải chứ?

-“JiYeon, cậu không khoẻ trong người sao? Làm gì mà đổ mồ hôi dừ vậy?” SeungHo quan tâm

-“Không có, không có gì” Ryan cười trừ xua tay chối đây đẩy

-“SeungHo, thôi đừng chọc con bé nữa, trông nó thật tội à” Một giọng nói đang đi tới, Ryan theo phản xạ quay ra nhìn thì muốn rớt hân vì ngạc nhiên:

-“Appa, umma, hai người...” Ryan đơ người

-“Sao? Hai người chúng tôi làm sao? Có người muốn quên đi sự tồn tại của hai lão già này rồi nhỉ?”

Bà Park nhú mày nhìn Ryan trong khi ông Park, HyoMin và Seung Ho thì cười ầm ĩ.

-“Ồ, dạ, con không có, sao umma lại nhìn con như vậy? Hai người quên đi sự tồn tại của con thì có, về đây cũng không báo cho con một tiếng, mà sao HyoMin unnie lại biết” Ryan quay sang nhìn HyoMin thấy cô ngó lơ như thể cô vô tội thì kheso chịu cau mày nói tiếp “hai người rõ ràng thiên vị chỉ có Park HyoMin là con gái mà thôi” Ryan uỷ khuất

-“thì đương nhiên, HyoMin là con gái của hai lão già này” bà Park nói trong khi nhìn Ryan bị sốc “tuy nhiên cũng còn một người nữa là Park JiYeon nhưng hiện đang làm thủ tục hủy bỏ mối quan hệ rồi”

-“Umma.. umma nói thật sao? Sao có thể như vậy..?” Ryan thật sự là rất sốc, cả bàn cũng không còn tiếng cười

-“Phải, lần này ta về là để nói chuyện với con, hoặc là con sẽ kết hôn cùng SeungHo, hoặc là chuẩn bị cùng ta đi giải quyết thủ tục hủy bỏ mối quan hệ”

-“Umma ah, con .. con..” Ryan bối rối không biết phải làm sao cứ áp a áp ứng hết nhìn ông bà Park lại nhìn SeungHo chột lại khẽ nhìn HyoMin, HyoMin không nhìn nó cũng chẳng tỏ thái độ gì nhưng bên dưới bàn thì nắm tay nó thật chặt, Ryan nhắm mắt lại cố trấn tĩnh rồi mở mắt ra nhìn SeungHo

-“Xin lỗi cậu, SeungHo, xin lỗi vì đã để cậu chờ đợi trong thời gian dài như vậy, xin lỗi vì đã không rõ ràng trả lời cậu từ khi ấy nhưng tôi không thể nhận lời được” nói rồi nó quay qua ông bà Park ” Con cũng xin lỗi appa umma, là con phụ công nuôi dưỡng của hai người, con không thể lấy SeungHo được” Ryan cúi đầu, bàn tay vẫn nắm chặt lấy HyoMin không buông.

-“Tại sao? SeungHo có điểm gì không tốt? Con thật sự muốn hủy bỏ quan hệ?”

-“SeungHo rất tốt, con biết điều đó, con cũng không muốn làm appa umma buồn nhưng con không thể, con yêu người khác rồi”

-“Con nhất định từ chối, người đó là ai?” Bà Park hỏi dồn

-“Con .. con..”

-“Con không muốn nói? Được, dù sao chúng ta cũng không còn quan hệ gì nữa” Bà Park nói rồi quay qua HyoMin “HyoMin, vậy con lấy SeungHo đi, chuyện Fu XinBo umma đã biết rồi, SeungHo kém tuổi con một chút nhưng cũng không có vấn đề gì cả, nó công ăn việc làm nay đã ổn định, quyết định vậy đi” bà Park gật đầu

-“Không được”

Tất cả mọi người tỏ vẻ ngạc nhiên, người từ chối không phải là HyoMin, cũng chẳng phải SeungHo, ông Park vốn dĩ không tham gia vậy còn có thể là ai.

-“JiYeon, chuyện này hình như không liên quan tới con thì phải, hơn nữa, chuyện gia đình này từ bây giờ cũng không liên quan tới con đâu, hãy nhớ điều đó”

-“Con.. con..” Ryan bối rối chuyện này sao có thể? Bất quá nó liền đứng dậy kéo HyoMin ra sau lưng mình, tay vẫn nắm chặt, giọng chắc chắn:

-“Umma, không thể được, HyoMin unnie sẽ không kết hôn với SeungHo, SeungHo à, phải xin lỗi cậu lần nữa rồi” Ryan nhìn bà Park nói rồi quay qua SeungHo ái ngại

-“JiYeon, con nên nhớ, HyoMin cũng không còn là unnie của con nữa, con không có quyền xen vào” bà Park đánh giọng

-“Vậy thì càng tốt, giữa bọn con sẽ không bị vướng bận bởi mối quan hệ ấy, con xen vào không phải vì HyoMin là unnie của con mà là con yêu HyoMin, unnie ấy là người con yêu” Ryan bất chấp tất cả giữ chặt HyoMin phía sau hết lớn.

Cả nhà hàng yên ắng đến lạ thường, mọi ánh mắt đều đổ dồn phía Ryan lúc này, cảm thấy mình hơi quá, Ryan liền cúi người quay xung quanh xin lỗi, thật xấu hổ quá nếu có ai nhận ra thì nó sẽ mệt với báo chí cho coi. Vừa ái ngại nhận lỗi với mọi người xong Ryan lại đối diện với bà Park, giữ chặt HyoMin phía sau với ánh mắt kiên định nhưng thái độ của mọi người lúc này...

Ryan còn nghe tiếng cười khúc khích sau lưng, quay lại thì thấy HyoMin đang ôm miệng cười, cảm thấy thật khó hiểu, rốt cuộc là sao đây? HyoMin làm sao vậy? Từ nãy đến giờ đề ý cô chẳng bình thường chút nữa, nó liền cau mày nhìn, HyoMin liền ngừng cười.

-“Thôi đủ rồi, mấy người thật phiền phức quá mà, nói luôn ra cho xong còn bày đặt dón con bé vào đường cùng như thế” ông Park lên tiếng, Ryan sững sờ quay lại nhìn.

-“Dino, ngồi xuống đi con” ông Park vẫy vẫy chỉ vào cái ghế

-“Dạ?”

-“Ngồi xuống, con định để HyoMin đứng cùng mãi thế sao, ngồi xuống”

-“Nae” Ryan ngờ vực kéo ghế để HyoMin ngồi xuống rồi ngồi bên cạnh.

-“Hừm, con thật không coi chúng ta ra gì mà” bà Park nói

-“Con.. xin lỗi.. nhưng.. con thật sự yêu HyoMin unnie” Ryan cúi đầu nhận lỗi

-“Con đang xin lỗi vì yêu HyoMin sao?”

-“Nae, dạ? Không phải umma trách con vì chuyện đó sao” Ryan gật đầu rồi lại thắc mắc hỏi

-“Đương nhiên không phải” bà Park lắc đầu

-“Vậy...?”

-“Con thật làm hai lão già này thất vọng, ta còn nghĩ con nghĩ cho tương lai nên mới đi du học, ai ngờ đâu là con vì muốn trốn tránh nên bỏ sang đó, hại con gái ta buồn tủi mấy năm trời, Fu XinBo và SeungHo cũng vì con mà tình duyên đứt đoạn, nếu không phải mới đây ta liên lạc với HyoMin, con bé kể mọi chuyện thì mọi người còn bị con giấu tới bao giờ”

-“Ồ, con..” Ryan ngạc nhiên quay ra nhìn HyoMin

-“Nếu năm đó, con nói rõ ra thì bây giờ mọi chuyện đã tốt rồi, con như vậy làm sao chúng ta có thể tin tưởng giao HyoMin cho con cơ chứ”

-“Dạ? Umma... ý umma là ..” Ryan ngờ nhìn sang thấy HyoMin và SeungHo đang cười khúc khích

-Yah, hai người cười cái gì? Vui lắm sao mà cười?”

-“Đương nhiên vui, hôm nay xem như tôi trả thù được cậu, bắt tôi chờ mòn mỏi, không phải bác Park nói chắc tôi vẫn còn chờ cậu, đồ xấu xa” SeungHo trách móc

-“Tôi xin lỗi rồi mà nhưng cậu nói trả thù là sao?”

-“Nãy giờ, mọi người đều là diễn, lừa cậu đó, mọi người đều biết chuyện cậu với HyoMin noona cả rồi”

-“Hả? vậy là sao?”

-“Là unnie nói” HyoMin lên tiếng

-“...” Ryan chết lặng, gì thế này, thật hết tưởng tượng nổi mà

-“Appa, umma đồng ý chuyện của chúng ta Yeonie à” HyoMin cười vui vẻ khoác tay Ryan rồi dựa vào.

Ryan ngồi nhìn mọi người một lượt mới hiểu ra vấn đề, mọi người hùa nhau lừa nó, bắt nạt nó, lại còn HyoMin nữa, thật tức chết mà, nó gạt HyoMin ra đứng dậy.

-“Mọi người thật quá đáng!”

Nói rồi Ryan bỏ chạy ra ngoài, mọi người đều ngạc nhiên trước phản ứng của nó, không phải lẽ nên vui mừng sao, ông bà Park nhất thời nhìn nhau, SeungHo cũng ngỡ người không hiểu, HyoMin thì chạy vội theo sau, vì chỉ cô hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, tự trách mình thật vô tâm không nghĩ đến cảm xúc của Ryan, chắc chắn là nó cảm thấy bị tổn thương rồi.

Ra phía ngoài khách sạn rồi, HyoMin nhìn xung quanh không khó để nhận ra, làm gì có ai nguy trang kín mít thế kia ngoài nó chứ, cô mau chóng chạy theo gọi JiYeon để không thu hút sự chú ý. HyoMin biết là Ryan đã biết cô ở phía sau nhưng không dừng lại nên đành dùng mưu.

-“Aa, đau quá” HyoMin vờ ngã xuống, ôm đầu gối

-“Aiizzz, làm gì cũng hậu đậu, bị đau ở đâu hả?

BINGO trúng phóc, Ryan hoàn toàn mắc câu, nghe thấy tiếng HyoMin la lên liền quay lại nhìn thấy cô đang ngồi dưới đất vội chạy lại đỡ HyoMin.

HyoMin mỉm cười đắc thắng trong lòng ngoài mặt thì thì khổ sở kêu đau, chắc cũng sắp làm diễn viên quá.

-“Hức hức,...”

-“Khóc cái gì? Ai bảo chạy mà không để ý đường” Ryan trách móc

-“Ai nói, unnie có để ý mà!”

-“Có để ý mà vẫn ngã được, unnie là người không xương chắc”

-“Unnie xương cốt đầy đủ nha”

-“nói là cái à”

-“không đúng đương nhiên phải cái, à mà không, ai cái, unnie chỉ nói đúng sự thật mà thôi, em đang nói chuyện bằng cái giọng đó với ai vậy hả?” HyoMin lên mặt

-“Eiiii, xùy xùy, bỏ đi, bị đau ở đâu, có thấy xước xước chỗ nào đâu” Ryan cau có

-“Thì có ngã đâu mà xước, giả bộ như vậy để em quay lại đó chứ”

-“Unnie...” Ryan tức giận lại bị lừa, rốt cuộc chỉ là trò tiêu khiển cho mấy người thôi sao, định bỏ đi thì đã bị HyoMin ôm chặt từ bao giờ

-“Unnie làm sao? Ai bảo em bỏ đi, unnie chạy theo gọi kìa cô em cũng không quay lại, không làm vậy thì sao em quay lại được, hôm qua vừa nói gì hôm nay đã quên rồi sao, có phải muốn bỏ đi nữa hay không? Vậy unnie không giữ nữa, em muốn đi thì cứ đi đi nhưng sau này đừng quay lại nữa” Nói rồi HyoMin buông tay, đứng dậy phui quần áo, mắt đã đỏ hoe từ bao giờ, liếc nhìn thấy Ryan vẫn đứng đó, đi chẳng đi nói chẳng nói làm cô phát bực

-“Còn đứng đó làm gì, không phải muốn bỏ đi hay sao, đi đi, tôi một mình cũng quen rồi, đâu ai yêu thương quan tâm gì đâu”

HyoMin quay đầu bước ngược lại để mặc Ryan, có gì cần nói cũng đã nói rồi, quyết định là ở Ryan, không thể cứ một chút lại cãi nhau muốn bỏ đi như vậy được, cô cảm thấy rất mệt mỏi, cô hiểu yêu không có nghĩa là phải ở bên nhau, ở bên nhau mà cứ cãi vã thà rằng xa nhau mà nghĩ tới nhau còn hơn.

Ryan nhìn bóng HyoMin rồi đi liền thở dài, đưa tay xoa đầu, tự trách sao lúc nào mình cũng trẻ con không chịu suy nghĩ trước sau hành động cảm tính

như vậy lại làm HyoMin buồn rồi. Chạy nhanh đuổi theo HyoMin ôm lấy cô từ phía sau giữa phố đông người, nếu không nhờ chiếc mũ với cái kính đen thì khó sở với Dispacr rồi.

-“Yeonie”

-“Em xin lỗi”

Xoay người HyoMin lại đối diện, Ryan hôn nhẹ lên môi cô rồi ôm chặt cô vào lòng, tựa cằm lên vai cô

-“Em xin lỗi, xin lỗi, tất cả đều do em, là tại em cả, nếu em đủ can đảm thì chúng ta đã không phải chịu nhiều thiệt thòi như vậy, nếu em can đảm thì chúng ta đã hạnh phúc hơn nhiều rồi, em xin lỗi, minie ah”

HyoMin không nói gì chỉ biết ôm Ryan thật chặt, cô khóc nhưng là khóc vì hạnh phúc.

—

Hai người sau đó quay trở lại khách sạn, Ryan còn ngại không dám vào nhưng HyoMin đã nắm tay nó kéo vào

-“Không sao mà”

Tối trước bàn, Ryan không dám ngẩng đầu nhìn ông bà Park, SeungHo thấy mình hết nhiệm vụ, ăn thì cũng đã ăn liền đứng dậy xin phép lui trước, được cái gật đầu của hai người liền cúi chào, trước khi đi còn vỗ vai Ryan và cười chào HyoMin.

-“Dino, con không có gì muốn nói sao?”

-“Con xin lỗi”

-“Ngoài ba từ ấy con không nói được gì khác à? HyoMin đã 27 rồi, nhìn nó có chút nào giống gái ế chứ, con định để nó cả đời không mặc váy cưới sao?”

-“Dạ?” Ryan ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn ông bà Park

-“Con không nghe rõ ta nói gì sao?”

-“Umma đừng lo cho con, con không sao, hiện tại danh phận của JiYeon đã khác, chuyện này có thể ảnh hưởng tới sự nghiệp của em ấy” HyoMin lên tiếng nói đỡ

-“Con nghĩ vậy sao Dino?”

Ryan quay qua nhìn HyoMin rồi lại nhìn ông bà Park chưa kịp nói thì HyoMin lại cướp lời

-“Umma, hơn nữa con đang là giáo viên, chuyện này cũng ảnh hưởng tới sự nghiệp của con nữa”

-“Vậy hai đứa cứ ở vậy mãi sao?” Bà Park thở dài

-“Umma đừng lo, con sẽ không để HyoMin chịu thiệt, umma cho con thời gian”

HyoMin ngạc nhiên nhìn Ryan, Ryan biết nhưng vẫn nhìn bà Park, chỉ nắm chặt tay cô hơn tỏ ý hãy tin ở em.

-“được, ta sẽ chờ con, hai đứa về đi, chúng ta lên phòng đây”

Ông bà Park rời ghế, HyoMin và Ryan cúi chào. Khi đi qua Ryan, ông Park còn vỗ vai mỉm cười với nó như tiếp thêm sức mạnh quay lại mỉm cười kéo tay HyoMin đi.

—

-“Sao em lại nói với umma như vậy?” HyoMin thắc mắc

-“Sao em lại không thể nói như vậy?” Ryan nhún vai

-“Em là idol đó, em cũng thừa biết nước ta thế nào mà, cho dù em tài năng thế nào cũng không tránh khỏi dư luận, sự nghiệp của em có thể sẽ đổ bể” HyoMin lo lắng

-“Chuyện này trước sau gì họ cũng biết, chỉ bằng để họ biết sớm còn có thể chủ động đôi chút, unnie đừng lo, chỉ cần tin em là đủ, cho em một chút thời gian” Ryan mỉm cười

-“Nhưng..” HyoMin chưa kịp nói thì bị Ryan đưa tay bịt miệng

-“Em đói rồi, đi ăn thôi” nhìn sâu vào mắt HyoMin, Ryan nói

HyoMin bị bịt miệng không nói được gì đành gật đầu thì Ryan mới buông tay xoay người lại ngồi ngay ngắn

-“Đừng nghĩ gì cả, em chỉ cần unnie yêu em, ở bên cạnh em, tin tưởng em thế là đủ, thế giới ngoài kia ... Nếu họ không cần em thì em cũng không quan tâm nữa”

Ryan có một chút chần chừ nhưng vẫn nói ra những gì cần nói, nó không nhìn HyoMin mà hướng ra phía ngoài cửa sổ, tay lại nắm chặt HyoMin như thể sợ cô sẽ rời xa nó. HyoMin hiểu cảm giác của Ryan bây giờ liền đưa tay vỗ lên bàn tay nó an ủi, cô chỉ có thể làm vậy chẳng thể nói gì, cô biết dù có nói cũng chẳng thay đổi được suy nghĩ của nó lúc này, nó đã quyết tâm rồi. Cô sẽ nghe theo nó, nếu mọi chuyện tốt đẹp thì thật hạnh phúc còn nếu không chẳng phải cô vẫn luôn ở bên cạnh nó sao, đối với người khác có lẽ chẳng có nghĩa lý gì nhưng với cô và nó thì khác, vậy là quá đủ – chỉ cần hai người được bên nhau là quá đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Look At Me

Sau ngày hôm đó, HyoMin vẫn phải tiếp tục công việc ở trường, rảnh rỗi được lúc nào là hai người lại quấn nhau như quán quẩy, kéo nhau đi mọi góc ngách thật vui thật hạnh phúc, thành ra những người xung quanh chưa biết chuyện bỗng cảm thấy có gì đó không ổn. Chẳng hạn như Qri và EunJung bình thường đang suốt ngày đi chơi cùng HyoMin và Ryan, bỗng dưng khó mà liên lạc, hay hai chàng Lee Joon, SiWan đang theo đuổi họ thì thấy hai người như tan biến rồi, vậy nên một cuộc hẹn gấp mặt đã được lên lịch vào đêm nay tại SR Bar ngay trước ngày Ryan bắt đầu quay trở lại làm việc.

-“HyoMin, Ryan bên này”

Ngay khi hai người vừa bước vào cửa quán đã nghe tiếng gọi, hướng mắt theo đã thấy mọi người ngồi đông đủ phía bên kia.

-“Hai người đi cùng nhau sao?” Qri, EunJung cùng ngạc nhiên đồng thanh trong khi những người còn lại thì đang bình thường bỗng lại nghi hoặc vì câu hỏi đó nên cũng nhìn về phía hai người chờ đợi câu trả lời.

-“À à..” HyoMin áp úng hai tay nắm chặt phía trước cúi đầu không biết nói gì

-“Vâng, chúng em cùng nhau tới”

Nhìn thấy biểu hiện của HyoMin, Ryan nghĩ đã tới lúc mình phải làm gì đó rồi, nó thoải mái cười trả lời rồi đưa tay sang gỡ hai bàn tay đang nắm chặt của HyoMin ra nắm lấy rồi kéo cô ngồi xuống ghế lấy rượu mời mọi người.

Trong khi, SoYeon, Lee Joon, SiWan trở lại bình thường nâng ly đáp lại Ryan thì cô nàng kia đứng hình trước hành động của Ryan.

-“Mấy unnie sao vậy? Không uống sao?” Ryan lắc lắc ly rượu trước mặt mấy nàng làm ba người háng giọng nâng ly cùng cộng ly

-“Nhưng mà hai người...” EunJung cùng Qri lại một lần nữa đồng thanh chưa hết câu liền quay qua nhìn nhau cười trừ

-“Nae, như unnie nghĩ đó” Ryan trả lời thoải mái, còn HyoMin thì ho sặc sụa khi nghe Ryan trả lời. Ryan lo lắng liền vuốt lưng HyoMin lo lắng

-“Unnie sao vậy? Uống từ từ thôi”

-“Có chuyện này sao?” EunJung gật đầu với Qri rồi quay qua hỏi

-“Nae, ngay tối hôm đó” HyoMin nghe Ryan trò chuyện với EunJung mà chỉ biết cúi người đỏ mặt, ngại thật á, hôm đó EunJung đã cho cô một trận vì làm tổn thương Ryan, giờ làm sao mà đối diện đây

-“Từ hôm đó??? ” Qri cùng EunJung sốc “Hai người giấu tụi này từ hôm đó ý hả?”

-“Đâu có, có ai hỏi tụi em đâu?” Ryan hồn nhiên đáp

-“Yah, mấy người đang nói gì vậy, chả hiểu gì hết” SiWan lên tiếng, Lee Joon, SoYeon cũng gật đầu đồng tình

-“à, không có gì, không có gì.. hi hi” Qri, EunJung xua tay”

-“à, mấy unnie ấy đang hỏi về chuyện em và HyoMin unnie ấy mà” Ryan nói trong khi vớ lấy gói thịt bò khô bóc bóc

Lại được phen nữa, lần này còn có thêm HyoMin, là 3 người nhìn Ryan sốc cực độ

-“Em nói gì sai sao? Nhìn em dữ vậy”

-“Chuyện em và HyoMin là sao?” SiWan, Lee Joon thắc mắc

-“Em và unnie đã làm lành”

-” Vậy trước hai người giận nhau sao?”

-“Nae, à mà không, là unnie ấy ruồng bỏ em mới phải”

-“Ày, sao em lại dùng từ nặng nề vậy? Chị em giận đối nhau là chuyện bình thường mà” SiWan cười nói

-“Không có, đúng là như vậy đấy, unnie ruồng bỏ em, nói chán ghét em, em đã rất đau lòng đó” Ryan thở dài

-“HyoMin ah, không phải chứ, chị em có giận đối sao lại nói vậy” Lee Joon vờ trách

-“Ồ..” HyoMin chưa kịp nói lại Ryan cướp lời

-“Lee Joon oppa nói phải, không biết unnie ấy nghĩ gì nữa, đúng là đáng ghét” Ryan quay qua liếc xéo HyoMin nhưng lại nắm tay cô kéo vào gần hơn.
“Còn như vậy thì không xong với em đâu”

-“Hai người thân thiết thật đó” SiWan mỉm cười

-“Còn hơn cả vậy ý chứ, thật ra là có người ghen với BoRam unnie đó Ryan à” EunJung sau khi hoàn hồn thấy Ryan có vẻ không giấu diếm gì thì mới thoải mái nói

-“BoRam unnie? Rambo sao? Nhưng sao lại liên quan tới unnie ấy?” Ryan không hiểu

-“à, xin lỗi em, Ryan, hôm đó nặng lời với em cũng gì unnie nghe từ một phía” nói tới đây Qri hướng mắt liếc HyoMin “tín lời kẻ ghen tuông không điều tra rõ ngọn ngành còn lớn tiếng bênh vực, sau khi EunJung nói, unnie cũng mới biết chuyện, ai đó vô tình bắt gặp mối quan hệ thân thiết của em và người khác tới ba lần liền không làm rõ mà muốn bỏ đi đó”

-“Thật sao?” Ryan ngạc nhiên quay qua nhìn HyoMin đang xấu hổ gặp người úp mặt xuống bàn, cô đã định cho chuyện này đi vào dĩ vãng khi thấy Ryan chẳng đá động tới, ai ngờ đâu hôm nay lại bị mổ xẻ giữa chốn đông người thế này, thật xấu hổ không biết giấu mặt vào đâu mà.

-“khoan đã, chuyện này là sao? Ghen là sao?” Lee Joon chợt nhận ra điều không đúng

-“Hai người họ yêu nhau” Qri thở dài đáp

-“Yêu nhau?” SiWan mắt to tròn

-“Phải” EunJung cũng gật đầu nhún vai

-“JiYeon, à, Ryan, chuyện này..” SiWan nhìn Ryan như muốn xác nhận lại

-“Phải, SiWan oppa, em và HyoMin unnie yêu nhau”

Không những SiWan mà cả Lee Joon cũng ngó người, gì chứ, hai cô gái mà họ theo đuổi sao bỗng dưng lại yêu nhau là sao, vậy họ bây giờ là phải làm sao đây??

-“Khoan đã, hình như .. tôi đã gặp HyoMin ở đâu rồi thì phải..” SiWan giờ mới để ý kỹ, trông HyoMin rất quen, rõ ràng là anh đã gặp ở đâu đó từ trước rồi “A, HyoMin không phải là giáo viên trường Queen’s sao?” SiWan chợt nhớ ra, hôm đó anh tỏ tình với Ryan trên lớp, là vì HyoMin tới nên Ryan mới bỏ vào lớp trong khi còn chưa cho anh câu trả lời khiến anh phải muối mặt bỏ đi

-“Đúng, cô ấy hiện tại vẫn đang dạy ở đó” Lee Joon thần thờ gật đầu

-“Vậy... em khi đó.. không trả lời anh vì HyoMin sao?” SiWan như mất hồn

-“Cái đó cũng không hẳn.. nhưng cũng có thể cho là vậy? Mọi người ngồi chơi nhé, em có chút chuyện cần làm rõ với người này” Ryan nói rồi đứng dậy, mất hướng tới HyoMin đang ngơ ngác liền kéo đi thẳng vào phòng nghỉ của So Yeon.

-“Minie, không có gì muốn nói sao?” Ryan nói sau đóng cánh cửa lại, đẩy HyoMin vào đó khóa chặt cô phía sau cánh cửa

-“Ồ, nói cái gì, unnie đâu có cái gì để nói đâu” HyoMin giả ngơ quay mặt đi hướng khác tránh ánh nhìn trực diện của Ryan. Cô làm sao dám nói chứ, trước trách Ryan giận dữ ghen tuông vô cơ tự ý bỏ đi, mình như vậy đâu khác gì, nói ra không có được bình yên không chứ? Cô đâu có dại.

-“Unnie chắc chứ?” Ryan nghiêng đầu theo hướng HyoMin quay qua

-“..ừr” HyoMin miệng ấp úng mắt chớp chớp không dám nhìn

-“Giờ còn muốn nói dối cơ đấy, ha?” Ryan cúi sát lại mặt HyoMin nói nhẹ vào tai cô giọng giễu cợt

-“Không có .. không có mà” HyoMin run rẩy, bỗng dưng thấy lạnh gáy

-“Minie, unnie không ngoan!” Ryan bắt đầu giận đứng thẳng dậy đưa tay kéo khuôn mặt HyoMin đối diện với mình khẽ nhủ mày

-“Unnie.. unnie.. ummm..”

HyoMin sợ nên cứ lắp bắp, nhìn ánh mắt của Ryan lại còn run hơn, vừa nhìn đi chỗ khác đôi môi liền bị Ryan cướp lấy. Đó không phải một nụ hôn nhẹ nhàng, không phải một nụ hôn nồng nhiệt hay say mê mà là một nụ hôn có chút tức giận mang tính chiếm hữu, nó hôn môi cô ngấu nghiến như muốn nuốt trôi xuống cổ họng, thấy cô không đáp ứng lại có chút giận dữ hơn, không thương xót mà cắn mạnh khiến cô kêu a liên vì đau, vị tanh của máu cũng lan dần trong khoang miệng, nó cũng chẳng vì thế mà buông bỏ thậm chí còn tận dụng cơ hội đi sâu vào bên trong tìm chiếc lưỡi của cô mà quấn lấy. HyoMin bị rút hơi cho cạn kiệt, mặt tái xanh lại, nó mới ngừng lại nhìn cô vỗ ngực thở hổn hển.

Ryan nhìn con người trước mặt vừa giận vừa thương, nó chẳng trách cô vì ghen tuông cô có thậm chí còn có chút thích thú. vì sao à? Không phải như vậy chứng tỏ cô rất yêu nó sao, chỉ là trách vì cô tự ý rời bỏ nó nhưng mọi chuyện đã làm lành từ hôm đó rồi, vấn đề làm nó tức giận chính là cô cứ giấu giếm giữ cho riêng mình không nói cho nó biết, như vậy cũng buồn tui một mình không biết là nó rất đau khi thấy cô buồn sao?

-“Minie! Giờ có gì để nói chưa?” Ryan đỡ HyoMin đứng lại ngay ngắn rồi nhìn thẳng vào mắt cô hỏi, lẽ ra cô định chối tới cùng nhưng ngẩng đầu lên lại thấy khuôn mặt đặng đặng sát khí kia.

-“sao lại nhìn unnie như vậy, unnie sợ đó” HyoMin thở thê, người co rúm lại

-“Unnie sợ? Sợ em sao?” Ryan ngạc nhiên, HyoMin nói gì kia, nói sợ nó cơ đấy, nó cười tự giễu trog lòng “vậy cũng tốt, ít ra còn biết sợ, vậy biết sợ mà vẫn dám giấu giếm em sao?”

-“Ồ.. unnie”

-“Vẫn không nói” Ryan gần giọng

-“Được rồi, được rồi, unnie nói là được rồi chứ gì, đúng là unnie ghen đó, ghen với quản lý của em, cái cô gì đó mà em gọi là Rambo, vì chứng kiến nhiều lần nên không cần xác minh lại từ em, cứ thế muốn rời xa em, cứ thế nhìn em bên người khác...” HyoMin lúc đầu còn mạnh miệng như cảm xúc vỡ oà, sau lại nhỏ dần nhỏ dần, mắt đỏ hoe từ bao giờ cũng biết.

-“Đúng là đồ ngốc, sao unnie lại có thể ngốc nghếch thế hả? Min ngố, cho dù sự thật có là như thế, unnie cũng phải tìm mọi cách giành giật em về chứ sao lại có ý nghĩ bỏ đi hả? Làm em còn cứ tưởng unnie thực sự chán ghét em, là có Lee Joon nên mới chán ghét em, không biết em yêu unnie rất nhiều sao?” Ryan kéo HyoMin vào lòng, ôm cô thật chặt, dụi mặt vào cổ cô mà nói

-“Tại em hét á, unnie hẹn tới hẹn lui đâu có được vậy mà lại có thời gian đi siêu thị, đưa người đó về nhà, rồi gọi điện thoại cũng thấy người đó bên cạnh, còn tình cảm đùa giỡn nữa” HyoMin bủi môi đứng yên trong lòng Ryan

-“Thì đó là quản lý của em mà, hơn nữa unnie ấy là quen biết từ trước nên rất thân thiết vậy thôi, không có gì vượt quá giới hạn hết cả, em không đi được với unnie là vì thời gian đó dồn sức làm việc để được nghỉ nhanh chóng ở bên unnie đó chứ, thật oan uổng, không được yêu nhiều hơn lại còn bị ruồng bỏ à?” Ryan giả vờ mếu, đầu lại rúc vào cổ HyoMin hơn.

-“EunJung unnie nói rồi, lúc unnie mới biết, unnie sai rồi, xin lỗi và cảm ơn em nhiều lắm” HyoMin vòng tay qua ôm Ryan thật chặt

-“Vậy nên hôm đó unnie mới lên nhà em sao?” Ryan ngẩng đầu nghi hoặc

-“Không phải, mà cũng .. thật ra là hôm đó say quá, không nhớ là đổi mã số nhà, chẳng hiểu thế nào lại lên nhà em rồi ngủ lúc nào không hay”

-“vậy sau đó thì sao?” Ryan nhướn mày

-“à.. ờ.. thì.. sau đó..” HyoMin đỏ mặt nhìn đi chỗ khác

-“Sau đó là cổ tình câu dẫn em có phải không?” Ryan khoái chí trêu chọc HyoMin

-“Cái đó... cái đó.. ”

-“Cái đó làm sao?”

-“sau khi nghe EunJung nói thì Qri bảo unnie phải dùng thủ đoạn mà giữ em lại” nói đến đây mặt mũi HyoMin đỏ bừng, thật xấu hổ không biết chui vào đâu

-“chà chà, người yêu tôi bây giờ ranh mãnh quá ha, mà sao Qri unnie nói gì unnie cũng nghe hết vậy”

-“unnie.. unnie..”

-“Nhưng thôi, lần này bỏ qua, nếu Qri unnie không nói chẳng biết bao giờ unnie mới như vậy trước em lần nữa chứ, thật đẹp à” Ryan cười gian

-“Yah, em lại suy nghĩ bậy bạ” HyoMin thực sự xấu hổ đến chết mất

-“Em nói đúng sự thật thôi mà, đêm đó có người em đuổi không về, còn tự ý vào tắm mà không thềm đóng cửa, chà, thật đẹp”

-“Yah, Park JiYeon em thật quá đáng... ừm.” HyoMin buông tay khỏi eo Ryan, đưa lên đánh nó mấy cái liền bị nó giữ lại rồi đẩy sát vào cửa mà hôn.

-“moazh moazh, yêu quá đi à, suốt ngày bỏ bùa mê ngời sao toàn quốc thế này có đáng đi tù không hả?” Dứt nụ hôn, Ryan còn hôn chụt lên hai má của HyoMin ranh mãnh nói

-“Em, đúng là đồ đáng ghét, ... ừm.”

-“Unnie, đúng là đồ đáng yêu, plee” Ryan hôn HyoMin rồi lè lưỡi trên cô, đang định tiến tới hôn tiếp liền bị HyoMin đưa tay che môi lại

-“Sao vậy?” Ryan không thực hiện được ý đồ thì ừ ừ nói

-“Đủ rồi, chúng ta ra thôi, mọi người đang đợi đó” HyoMin nói nhưng nhìn Ryan gờ cùi mắt xuống đất chân tay buông thõng, đúng là trẻ con, cô liền nâng mặt nó lên, hôn chụt một cái lên môi nó rồi nói tiếp “như vậy được chưa?”

-“Chưa”

Ryan rất nhanh trả lời rồi nhân lúc cô không ý lại dán chặt hai đôi môi vào nhau, từng chút từng chút ngấu nghiến, HyoMin chẳng biết làm sao dừng lại cũng đành đưa tay lên cổ nó hôn lại. Khi chiếc lưỡi đang quấn chặt lấy nhau, Ryan lại chẳng an phận mà đưa một tay luồn vào trong áo HyoMin, len vào bên trong áo lót mà nắn bóp ngực cô, một tay lại tuồn xuống phía dưới giữ lấy nơi đó mà ma sát khiến HyoMin không nín nổi

-“a.. JiYeon, đủ rồi, dừng lại đi, về nhà có được không? Bây giờ chúng ta phải ra ngoài, mọi người đang đợi” HyoMin thều thào nói

-“ừm.. ừm.. thôi được rồi.. tạm tha cho unnie..” Ryan dừng lại nhưng trước khi ra ngoài còn cúi đầu hôn lên ngực trái của cô nơi trái tim cô đang đập mạnh vì nó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tên Cướp Mật Mã

Ryan và HyoMin tay trong tay trở lại bàn, phản ứng của Lee Joon và SiWan cũng đỡ hơn ban nãy, có lẽ Qri và EunJung đã phải giải thích rất nhiều thế nhưng khuôn mặt họ vẫn không khỏi buồn bã, SoYeon thì không còn ngồi đó, khách trong bar đã đông, cô ấy phải quay trở lại làm việc. Ryan kéo HyoMin ngồi xuống bên cạnh rồi nhìn mọi người một lượt

-“Xin lỗi nha, không khiến mọi người mất vui chứ, hi hi”

-“Hai người làm gì trong đó lâu quá vậy?” Qri lên tiếng

-“Em chỉ có vài điều cần xác nhận lại tiện thể dạy dỗ người yêu chút thôi” Ryan cười

-“Dạy dỗ thì về nhà nha, không thấy các tiền bối còn đang ngồi đây sao?” EunJung trêu chọc

-“Nae, nae, xin tạ tội” Ryan nhắc ly rượu mời

Mọi người cùng nâng ly coi như chấp nhận lời xin lỗi.

-“Nhưng Ryan này, em là người của công chúng, mối quan hệ giữa em và HyoMin..” SiWan giải này, mặc dù buồn khi biết chuyện nhưng anh vẫn không khỏi lo lắng cho Ryan

-“Không sao đâu oppa, trước sau gì em cũng phải công khai nếu được chấp nhận thì thật tốt, nếu không thì cũng không vấn đề gì, vốn gì ánh hào quang cũng đâu thể sáng mãi được, còn tình yêu của bọn em sẽ không vụt tắt, có lý nào em lại chọn sự nghiệp thay vì người em yêu chứ” Ryan miệng mỉm cười nhưng từng câu nói lại rất chắc chắn

-“Ừm, nhưng em vẫn nên có phương án dự bị, người Hàn Quốc vẫn còn định kiến, hơn nữa HyoMin lại là giáo viên”

-“Nae, em biết rồi, cảm ơn oppa” Ryan trả lời SiWan nhưng lại đưa mắt nhìn HyoMin trêu mến thể hiện rõ tình cảm của mình

-“À, mai em hết thời gian nghỉ rồi phải quay lại đối diện với cái lịch trình, haizz” Ryan thở dài

-“oppa muốn như em mà đâu có được, còn phải đi cast suốt ngày ấy chứ” SiWan bĩu môi

-“Vậy oppa lần sau đi, cứ thử trong hoàn cảnh của em sẽ rõ” Ryan bĩu môi lại

-“Rồi rồi, cả hai người nói đều đúng cả, mỗi người mỗi niềm, tranh cãi gì chứ, cứ như tôi là thoải mái nhất” EunJung cũng bon chen”

Ngắm lại cũng thấy đúng, phân theo mức độ nổi tiếng của 3 người thì rõ ràng là như vậy, EunJung mặc dù là tiền bối nhưng Ryan lại thành công hơn, SiWan lại mới bước chân vào nghề nên lịch trình của họ đương nhiên không thể so sánh được. HyoMin lại trầm buồn, sắp tới lại khó gặp Ryan rồi, Ryan bận lịch trình đi tới đi lui, còn cô mắc công việc ở trường tập trung theo sát học sinh, chỉ một tháng nữa là kỳ thi tốt nghiệp tới nên tháng này không chỉ cô mà Qri cũng không tránh khỏi nên ít ra đây vẫn là điều an ủi cô vì Qri cũng đâu có được gặp SoYeon đâu, đưa tay với ly rượu lắc nhẹ rồi nhấp một chút, giờ đây cô cũng chỉ biết an phận thôi.

Ryan thấy HyoMin dường như có tâm sự cũng mơ hồ đoán được điều gì, nó cũng buồn, lịch trình bận rộn thế không biết có về nhà gặp cô được không, nó sẽ rất nhớ cô, còn lo sợ những người luôn có ý tiếp cận cô nữa, không phải nó không tin cô nhưng yêu xa thì ai cũng biết đấy... đó là lý do tại sao hôm nay nó không giấu giếm mà thẳng thắn thừa nhận mối quan hệ trước mặt mọi người, trước là để cô yên tâm về tình cảm của nó, sau cùng là khẳng định chủ quyền rằng cô là của nó, công việc bận rộn sẽ khiến nó xa cách với cô trong khi Lee Joon và cô lại cùng làm việc, nó sợ cái cảnh lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Mọi người đều là bạn bè, nó đã khẳng định HyoMin là người yêu như vậy Lee Joon không vuốt mặt cũng phải nể mũi tránh xa cô ra một chút.

-“Thôi, mọi người ngồi chơi vui vẻ nhé, em xin phép về nghỉ trước, mai phải đi sớm rồi” Ryan nói, nâng ly rượu mời mọi người, uống cạn rồi đứng dậy

-“Ừ, em về nghỉ sớm đi” EunJung nói, mọi người đồng gật đầu đồng ý.

Ryan bước ra khỏi bàn quay đầu nhìn lại vẫn thấy HyoMin còn ngồi đó nói cười thì hai bên lông mày tự ý gặp nhau, khó chịu bước lại đứng nhìn HyoMin chăm chăm

-“Ồ, Ryan, em không về à? Sao còn đứng đó?” Qri thắc mắc

HyoMin nghe thấy vậy thì cũng quay đầu, lại gặp khuôn mặt đờ đờ sát khí và ánh mắt không mấy thân thiện của Ryan đang nhìn mình chăm chăm, cả người bỗng nổi da gà, mắt chớp chớp nhìn Ryan

-“Sao lại nhìn unnie như vậy?”

-“Còn hỏi?” Ryan khoanh tay trước ngực giọng hầm hè

-“à, HyoMin, Ryan muốn em cùng về đó” EunJung như hiểu ra vấn đề

-“thật sao Ryan? HyoMin lâu rồi mới tới đây mà, ngày mai cũng không bận gì, cứ để HyoMin ở đây lát unnie sẽ đưa HyoMin về” Qri lên tiếng

-“...” Ryan không nói gì chỉ nhìn HyoMin chăm chăm rồi bỏ đi

Thấy Ryan đi rồi mọi người trở lại bình thường nhưng HyoMin thì nghe đâu có mùi giận dỗi rồi, không nhanh chân thì chết chắc

-“Thôi, mọi người ở lại nhé, em cũng về trước đây, hôm nay em hơi mệt, em xin phép nhé”

Nói rồi HyoMin chạy nhanh theo Ryan đã bước ra ngoài chẳng chờ ai đồng ý làm mọi người cứ ngỡ người ra, hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì lại bĩu môi lắc đầu với nhau.

Ryan đang đứng ở mặt đường chờ taxi, trong lòng thì hậm hực, cả người gồng lên chân liên hồi di di chiếc lá rơi trên mặt đất, miệng lẩm bẩm thì bỗng bị bật mất lại. Giờ đã nửa đêm còn có kẻ biến thái dám trêu chọc giữa đường giữa chợ thế này, đang lúc tức điên muốn xả stress, thật tốt, đến thật đúng lúc, nghĩ là làm, Ryan liền nắm lấy hai tay tên biến thái rồi xoay nhanh bẻ khóa tay hắn ra sau lưng, chân đá khụy gối xuống đất động tác rất dứt khoát khiến kẻ kia kêu la ầm ĩ

-“Aaaaaa, đau quá, Yeonie, em làm cái gì vậy hả? Cứ cho là giận đi cũng không thể đánh unnie như vậy, không ngờ em vũ phu như vậy hu...hu..”

-“HyoMinnn” Ryan giờ mới để ý á, này bị bật mất rồi chóng trả nhanh đâu có kịp nhìn “mau đứng lên” Ryan lói lông tay kéo HyoMin dậy

-“Không ở trong đó mà vui vẻ, ra đây làm gì, còn bày đặt bịt mắt, trời tối thế này còn tưởng tên biến thái nào chứ”

-“Yah, em nói hơi quá rồi nha, ai biến thái hả, chứ không phải unnie ra đây để về cùng em sao?” Unnie nhăn nhó, xoa xoa bên tay và vai

-“hãy không phải có người không muốn về sao?”

-“ai nói không muốn, còn chưa nói gì có người đã bỏ đi rồi”

-“thôi, khỏi cãi nhau, unnie vào đi, em về một mình cũng được.. umm”

Ryan giận dỗi ra mặt, HyoMin chỉ còn cách hôn nó để ngăn chặn

-“Yên lặng đi, về thôi”

Để mặc cho nó ngạc nhiên, đưa tay lên môi chạm lấy, cô kéo nó đi về phía xe của mình rồi mở cửa đẩy nó vào trong.

-“Vẫn chưa tỉnh sao?” HyoMin hỏi sau khi đã về đến hầm xe của chung cư, cô đã ra ngoài mà nó vẫn ngáo ngơ ngồi trên xe khiến cô phải mở cửa gọi.

-“Hử? Ủa, về rồi sao?” Ryan ngơ ngác chui ra ngoài

-” em mất hồn rồi hả? ngốc, mau về thôi” nói rồi HyoMin tiến về phía thang máy, Ryan cũng lò dò theo sau, nó để ý cô ấn cả phím 5 lẫn 6, gì chứ, mỗi người một người một nơi, à, dám để nó một mình cơ đấy.

Đến tầng 5 thang máy báo hiệu rồi mở cửa, HyoMin nhanh chân bước ra không nói cũng chẳng chào tạm biệt để Ryan đứng chết lặng trong thang máy nhìn cánh cửa đang khép dần lại. Mặt mũi Ryan bây giờ méo xệch, cả người run lên giận dữ gấn từng chữ:

-“Park – Hyo – Min, unnie chết chắc rồi”

Ryan vội vã ấn phím mở cửa liên hồi trước khi khoảng cách giữa hai cánh cửa thang máy thu hẹp từ 1cm về 0, rồi cuộc cánh cửa cũng mở ra, nó sấn tay áo giậm chân rục rục bước ra ngoài, không nhìn trước cũng chẳng nhìn sau, mắt chỉ một hướng duy nhất về phía cửa nhà HyoMin nên vừa bước ra được hai bước, à không, một bước rồi mới phải vì chân nó đang bước còn chưa kịp chạm đất đã bị một lực kéo lại đẩy sát vào tường, cổ nó bị câu xuống, môi cũng bị chiếm lấy, nó chớp mắt liên hồi trước cái tình huống không ngờ này, cứ thế đứng im mắt to tròn để mặc người kia.

-“Haizz, đùa với em chẳng vui chút nào” nói rồi HyoMin buông nó ra, giận dỗi bước về phía nhà mình, vì muốn trêu nó nên cô mới ấn cả hai tầng, đến tầng 5 cô mau chóng đi ra lắp sau tường, thấy nó hùng hổ đi ra, cô biết là chọc được nó rồi nên vui hết cỡ, nhanh tay kéo rồi câu cổ nó hôn tới, ai ngờ đầu nó chẳng chịu đáp lại, rõ là đáng ghét, đáng ghét.

-“aaaaaaaaa..”

HyoMin còn đang mãi giận dỗi bỗng thấy cả cơ thể bay lên bất thường thì sợ hú hồn hú vía mắt nhắm lại vớ vội xung quanh bám chặt tới khi thấy sóng yên biển lặng rồi mới dám mở mắt ra thì thấy ngay bộ mặt nhăn nhó của Ryan

-“Yahhhh, em làm cái gì vậy hả?” HyoMin buông tay vuốt ngực

-“èiii, unnie thật xấu tính đấy, dọa em hết hồn thì không sao đâu, còn giận dỗi bỏ đi cơ, em mới bẽ lên có chút mà hét toáng cả lên, muốn gọi cả khu chung cư này dậy sao?” Ryan ngán ngẩm lắc đầu nhưng vẫn bế HyoMin trên tay

HyoMin nghĩ lại thấy cũng phải thì cứng họng làm ngoi luôn, coi như không biết gì, cái mặt thì rõ là tung từng làm Ryan nhìn muốn cắn cho vài phát lại nghĩ ngay ra trò trêu chọc

-“Aaaaaaaaaaaaaa” Tiếng kêu thất thanh của HyoMin lại một lần nữa vang lên và giờ thì cô đang yên vị dưới đất, mắt lúc này có muốn nhắm cũng không nổi nữa. Sốc, thật sự sốc, đưa ngón trỏ run rẩy lên chỉ thẳng vào Ryan đang ngồi xồm hai tay thì đang chống cằm lại còn trưng mấy cái aeyo dễ thương ra vậy cô chứ, thật là tức chết mà. HyoMin tức giận thu tay lại đứng dậy thật nhanh không thèm nhìn mặt Ryan nữa mà bước thẳng về nhà, vừa bước chân tới cửa đã bị Ryan len vào đứng dựa vào cửa rồi kéo cô lại, hai tay còn dám dè mỏng cô nữa ạ.

-“Yahhh, Park JiYeon, buông ra mau, em có biết đây là đâu không hả?” HyoMin nói mà mắt đảo nhanh nhìn qua lại xem có ai không, tay thì cố gắng gỡ bàn tay của con người hư hỏng kia ra khỏi mỏng mình

-“Biết, ngoài cửa nhà unnie, hơn nữa, unnie đang tìm ai vậy, hẹn hò ai lúc nửa đêm sao?” HyoMin càng gỡ, Ryan lại càng bám chặt hơn nói được câu kia còn thuận tay mà bóp mạnh

-“Ái, chết tiệt, em, hẹn hò cái quái gì chứ, em có biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu ai thấy chúng ta như thế này không hả?” HyoMin trừng mắt nhìn

-“à, à, ra vậy, giờ nói chuyện còn văng tục cơ đấy, không nghĩ tới hình tượng giáo viên của mình mà lại nghĩ tới chuyện bị người ta phát hiện mối quan hệ này sao?” Ryan tiếp giọng trêu

-“Yah, em không hiểu hay cố tình không hiểu hả? Là hình tượng của e đó, hình tượng của Ryan Park – thần tượng của giới trẻ, hiểu hay không thì tùy, okkkk? Giờ thì tránh ra” HyoMin thực sự bức bối

-“Chà, chỉ đùa chút thôi mà, unnie không thấy dạo này rất hay bực bội với em sao? Chán ghét em?” Mắt ướt chớp chớp nhìn HyoMin

HyoMin nhìn cái con người trước mắt rõ ràng là đáng ghét mà chả hiểu sao cô lại có thể yêu nó được nhỉ? Không những thế còn yêu không nghĩ phép luôn ý chứ, tức lòng đưa tay véo má Ryan ra rồi cắn một cái làm nó kêu oai oái liền buông tay ôm má ngồi sụp xuống mặt cúi gầm giọng nức nở. HyoMin thấy thế lại quên luôn mình đang đối diện ngồi xuống kéo kéo tay nó lo lắng

-“JiYeon, đau lắm sao, unnie xin lỗi, unnie không cố tình đâu..” HyoMin còn chưa hết câu thì liền im bất khi thấy Ryan bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn mình vẫn con mắt đầy lửa hận thù

-“Cái gì? Unnie vừa nói cái gì? Unnie không cố tình? Vậy chứ à? Mấy cái răng đó sao?”

HyoMin chớp mắt liên hồi, im lặng là vàng, chuẩn rồi sao cái, Park HyoMin à, ềi, nếu không đối được tốt nhất đừng đối, tình huống như bây giờ có phải là đang bị đối ngược không đây? Hyomin còn ngần ngại cúi đầu suy nghĩ đã cảm nhận đôi môi mình không còn khô, hừm, Ryan, đang hôn cô, như vậy nghĩa là... không có đối... phải không? Mấy vụ giận đối này thật tốn giấy tốn mực mà, thôi khỏi giận đối này nọ đi, HyoMin liền đưa tay kéo Ryan sát lại đây nụ hôn đi sâu hơn.

Hai người dừng lại khi không khí trong phổi cũng suýt bị rút cạn, chuyện đương nhiên là giờ nhìn nhau cười hỏn hển, Ryan đưa trán mình tới trán HyoMin, nhìn cô cười hạnh phúc

-“Em yêu unnie”

-“I love u too, Yeonie”

Ryan vui vẻ đứng dậy kéo HyoMin lên còn nhanh nhẩu nhập mã cửa nhà HyoMin.

eeeeee hệ thống báo nhập sai mã, Ryan đơn giản nghĩ là do nhanh tay ấn nhầm nên bấm lại, cửa vẫn không mở lại còn cứ ề ề, HyoMin thì đứng sau cười khúc khích, một hai lần còn được chứ nhập đi nhập lại mấy lần rồi còn gì, trí nhớ của nó đâu có tệ đến thế, nhieu mầy nó quay lại HyoMin vẫn còn đang cười như xem được trò hay.

-“Cười cái gì? Cửa bị hỏng rồi này!”

-“Cười gì kệ unnie, mắc gì đến em, hỏng đâu mà hỏng” HyoMin vênh mặt

-“Xì, không thêm quan tâm, mở hoài không được chả hỏng nữa”

-“chứ không phải do em không biết mở sao, xê ra, unnie mở cho”

Ryan chẳng ngại nhích ra luôn, còn không thêm nhìn, nhếch miệng cười, khoanh tay trước ngực nói

-“Để rồi xem, kiểu gì cũng không mở được cho coi”

Ting ting ting, cạch

-“Mở” Ryan quay lại nhìn HyoMin đang đứng trước cánh cửa đã được mở với vẻ mặt đắc thắng

-“Thôi, đừng xấu hổ, unnie biết unnie giỏi mà” HyoMin tự cao

-“Không thể nào” Ryan đưa tay chạm vào cánh cửa gỗ nghiêng

-“phải, bình thường đúng là không thể phải không chỉ vì Unnie hơn người thôi, thật ngại quá” bộ mặt tự mãn

-“Ềi, a, không đúng, unnie đối mã khoá sao?” Ryan chợt ngớ

-“chà chà, thật chậm chạp” HyoMin lắc đầu, bữu môi bước nhà, qua cửa chưa được ba bước thì bị kéo lại ra ngoài

-“hè hè đi đâu vậy?” Ryan cười gian

-“đi vào nhà chứ đi đâu” HyoMin trả lời tỉnh bơ

-” dễ vậy sao? mau khai mã số mới, nhanh nhanh”

-“Không đấy, có sao không?”

-“À được, không sao, không sao hết chỉ là”

-“Chỉ là sao... um”

Ryan nói cứ nhất gừng khiến HyoMin tò mò chỉ là chưa tò mò xong thì bị nó chiếm tiện nghi rồi, đôi môi bị nó ngấu nghiến hôn tới, bàn tay nó cũng chẳng yên phận chạy dọc cơ thể cô chưa đủ còn dùng ngay nơi “cắm đờ”

-“A” HyoMin khẽ rên nhẹ

-“hì hi, cảm giác sao Unnie thân yêu của em”

-“Ok, ok, buông ra, có người đi qua là không hay đâu”

-“Ok” Ryan buông rồi giờ tay nhún vai như về nghe lời, mặt thì hào hứng còn nhếch miệng cười chọc HyoMin tức chỉ biết lăm bắm trong miệng.

—

-“khùng long xấu xa, đồ tiểu yêu tinh..” HyoMin to miệng nói xấu khi bước vào nhà

-“Hì hi, gì cũng được hết tron” Ryan bước theo sau cầm tay HyoMin đứng đưa giọng nói giả lả

-“Nham nhở” HyoMin liếc xéo

-“Cũng được luôn,hìhi, em biết unnie yêu em là được, hihi”

-“Lèo mép”

-“Đã nói cũng được mà, moazhhh” Ryan rồi hôn chụt lên má HyoMin

-“Thôi thôi, tránh ra unnie còn đi tắm”

-“tắm chung cũng được mà”

-“yahhh, em thôi đi”

Đôi bạn trẻ cứ thế người tung người hứng đi vào tắm.

Có ai thắc mắc vì sao Ryan để HyoMin nói gì cũng được, còn HyoMin thì cứ giận dỗi nói Ryan hoài không hihi?

Lý do chính là cái mã khoá cửa ý.

07069389

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Yêu Và Yêu Có Thế Thôi

-“Minie minie, sao bỗng dừng lại đổi mã cửa vậy? Yêu em quá nên đổi như vậy cho dễ nhớ phải không? Em biết unnie yêu em rồi nhưng không nhất thiết phải thể hiện như vậy đâu”

Ryan vừa hí hửng nói còn có chút trêu chọc vừa kỳ cọ tắm lưng trần gọi cảm của HyoMin khi hai người đang ngồi trong bồn tắm đầy bọt trắng xoá thoả mộng.

-“Oái” Ryan bất ngờ bị HyoMin quay ra hất cho cả nước lẫn đám bọt biển vào mặt

-“Cho chứa cái tội tự sướng của em đi” HyoMin chu mỏ nói tay không ngừng hất nước

-“thôi, thôi, em đùa thôi mà nhưng mà em hỏi thật đó, sao bỗng dừng lại đổi mã cửa” Ryan quay mặt tránh nước, khua khua tay tìm tay HyoMin giữ chặt lại rồi kéo cô vào lòng, nằm ngửa ra thành bể.

-“À ừm.. thật ra thì unnie mới đổi lại mã lại lần nữa là cái hôm chúng ta làm lạnh” HyoMin thả lỏng người dựa vào Ryan

-“Hửm, vậy còn có lần khác sao?” Ryan ngạc nhiên

-“Ừm, là cái hôm unnie nói chán ghét em đó..a.. Đau, em bị sao thế hả?” HyoMin đang nói thì bị cúi đầu xuống cắn lên vai cô

-“Phạt unnie, thử nói chán ghét em lần nữa xem” Ryan chun mũi nhìn HyoMin

HyoMin nhìn Ryan khó hiểu, con khủng long này bị sao vậy, nó hỏi và muốn câu trả lời, right now cô trả lời thì nó nổi điên là sao, bực à nha

-“Ừ, unnie đang chán ghét em này, rồi sao, đồ khủng long xấu tính, có ai như em không hả? Muốn biết lý do, nói cho mà biết thì lại cắn người ta, em bị đại sao mà cắn hoài vậy? Nghĩ xem có thể không chán ghét em không hả?”

-“tất nhiên là có thể rồi” hai người căng thẳng nhìn nhau

-“nói xem, nói cho unnie một lý do để unnie không chán ghét em xem” HyoMin sừng sốt trước cái độ cùn không giới hạn của Ryan

-“Chắc chưa?”

-“Có gì đâu mà không chắc.. á..”

HyoMin vừa nói dứt câu đã bị Ryan lật ngửa người lại nằm đè lên thân cô, cúi sát và nhìn sâu vào mắt cô.

-“chỉ có một lý do duy nhất .. Park JiYeon yêu Park HyoMin, yêu và yêu có thể thôi”

Ryan đang nói còn nổi hứng hát câu cuối rồi cạ cạ mũi mình vào mũi HyoMin, hôn chụt chụt lên môi cô. HyoMin thì đơ trước hành động này của Ryan, sau một hồi cũng phì cười không giữ nổi khuôn mặt nghiêm túc, đã bao lâu rồi mới lại thấy con khủng long này đáng yêu như vậy nhỉ? Thật hạnh phúc.

-“Ừm, duyệt, lý do được chấp nhận, moazhhhh” HyoMin đưa tay nựng má Ryan rồi hôn thật kêu lên đó, miệng cười tươi nhìn nó.

Hai người cứ vậy nhìn nhau cười, cũng may đây là phòng tắm riêng chứ hồ bơi, hay phòng tắm xông hơi hay suối nước nóng chắc người ta nghĩ hai người này có vấn đề quá, nhìn nhau thú vị đến thế sao mà cứ nhìn hoài à. Cũng may là HyoMin nhận thấy mình ngâm nước quá lâu nên vỗ vỗ lưng Ryan

-“Đi vào thôi, da nhăn nheo hết rồi nè” HyoMin nói rồi đưa tay lên cho Ryan xem

-“à, đi thôi” Ryan nắm lấy bàn tay HyoMin xoa xoa, ngồi dậy kéo HyoMin ngồi thẳng lên sau đó bước ra khỏi bồn trước lấy khăn tắm quấn quanh người, thêm một chiếc cho HyoMin rồi bế cô vào phòng.

-“Minie, unnie nói tiếp đi” Ryan nói khi đang sấy tóc cho HyoMin

-“Hửm? Nói gì cơ?” HyoMin chăm chú nhìn vào chiếc điện thoại trên tay

-“Thì nãy đang nói dở đó, unnie đổi mã khoá í,ơ”

Ryan còn chưa nói xong đã nhận một cái lườm từ HyoMin qua tấm gương ở tù đầu giường liền im bặt.

-“Nói rồi lại bị cắn hả? Không ngu nha!” HyoMin châm biếm

-“Thôi, xin lỗi mà, yêu yêu, em không vậy nữa đâu mà, nói đi” Ryan đặt cái máy sấy xuống vòng tay ôm cổ HyoMin nịnh nọt

-“Không dám, yêu thương gì nhau đâu, cắn cho đó hết cả vai đây này” HyoMin đưa tay lên vai chỉ vào

-“Cắn yêu mà, lý do cũng vì unnie luôn đúng không? Moazh” Ryan hôn lên vết răng vẫn còn trên vai HyoMin

-“Léo mép, thì hôm đó đã nghĩ chúng ta là hết rồi, unnie đổi mã là 00000000, không gì cả, gần đây ngày chúng ta quay lại đó, unnie mới đổi lại”

-“À ra vậy” Ryan gạt gù rồi bỗng giật nảy lên” cảm không cho unnie đổi nữa, biết không?”

-“cái đó còn tùy xem em thế nào mới được” HyoMin tỏ vẻ suy nghĩ

-“Unnie còn muốn em thế nào chứ, chế độ yêu unnie đạt max rồi á, chả còn chút gì để người khác nhắm nhe đâu à” Ryan phụng phịu

-“Hi hi, cứ đáng yêu như vậy có phải tốt không?” HyoMin xoa người lại đưa hai tay véo má Ryan

-“Ái ái, đau em, ơ mà sợi dây chuyền..” Ryan ngập ngừng nói, giờ mới để ý, HyoMin không còn đeo nó nữa

-“Đây thưa cô” HyoMin miệng nói, tay kéo ngăn tủ ra luôn, lấy chiếc hộp nhỏ mở ra bên trong là sợi dây chuyền mặt hoa tuyết.

-“Unnie biết tại sao khi đó em rời đi lại tặng nó cho unnie không?” Ryan nâng mặt dây chuyền lên

-“Không, có ý nghĩa gì sao?” HyoMin tò mò, vốn cô chỉ nghĩ nó như một sợi dây kỷ niệm

-“Hoa tuyết, là ý nghĩa của hoa tuyết, nó giống như em, người ta nói rằng hoa tuyết là những giọt nước mắt bị kìm nén, khi từ trên trời cao rơi xuống hoa tuyết đẹp giống như nụ cười của thiên thần, khi nó bay một đoạn đường dài để tiếp đất, hoa tuyết thật mạnh mẽ nhưng khi chạm xuống đất, nó lại lập tức tan chảy. Hoa tuyết đẹp để người khác vui khi thấy nó, hoa tuyết trông cứng rắn để người khác không phải lo lắng cho nó, hoa tuyết tan lặng lẽ để người khác không phải đau lòng vì nó... nhưng rốt cuộc thì em không như vậy phải không. em đã để unnie phải buồn, phải lo lắng còn đau lòng vì em nữa” Ryan mất đồ hoa, tay nắm chặt hoa tuyết, cúi đầu nhìn xuống

-“Ngốc, chỉ toàn nghĩ linh tinh, em chỉ cần biết unnie yêu em thế là đủ, biết không?” Hyomin đưa ôm Ryan vào lòng, vỗ lên lưng nó an ủi, ôi con khủng long này, lúc thì trưởng thành lúc thì cứ như trẻ con, bảo sao không lo lắng cho được.

-“Thôi, được rồi đi ngủ thôi, mai chúng ta còn phải làm việc nữa” Hyomin xoa đầu Ryan rồi hôn lên trán nó

-“Nhưng mà em chưa muốn ngủ thì phải làm sao?” Ryan ngược nhìn Hyomin và nói với cái giọng mè nheo

-“Không ngủ thì làm gì chứ?” Hyomin hỏi nhưng bàn tay thì lại buông lỏng lười dần lười dần xoay người chạy nhanh lên giường trùm chăn kín mít, Ryan không kịp phản ứng để tuột mất, vội tắt đèn rồi chạy theo lên giường giành giật chăn của Hyomin

-“Á à, giả khờ hả? Unnie có trốn được em không? Minieeeeeee, ra đây mau” Ryan ngồi trên kim kẹp Hyomin cố gắng giật cái chăn đang bị Hyomin quần chặt

-“Thôi mà, mai em còn phải đi làm đó, tha cho unnie đi mà, á á, đừng chọc nữa, buồn quá, haha, Yeonie đừng lại đi, haha” Hyomin đang cố phòng thủ xin tha thì lại bị Ryan cù không chịu được mà giẫy nảy người lên

-“Không dừng, unnie có chịu chui ra đây không hả? Không ra em cứ chọc nữa nè” Ryan vừa nói vừa cù

-“Thôi, được rồi được rồi, unnie ra là được chứ gì, đừng lại đi” Hyomin vừa cười vừa cố gắng hoà hoãn

-“Ừm, mau ra nhanh” Ryan lúc này mới chịu dừng lại để Hyomin mở chăn trên đầu ra, nhìn cô thờ hờn hờn, mồ hôi nhễ nhại, Ryan chủ động đưa tay lau đi và gạt mấy sợi tóc đang vương trên mặt cô, từ từ cúi xuống sát lại môi cô hôn thật nhẹ rồi lại chống tay nhìn cô.

-“Còn dám trốn em?”

-“Không dám, nhưng mà ... umm”

Chẳng để Hyomin giải thích, Ryan đã cúi xuống hôn lên môi cô, không ngừng mút mát đôi môi nhỏ xinh ngọt vị cherry, nụ hôn ngày càng sâu hơn, Hyomin cũng không giữ nổi mình nữa mà đưa tay ôm cổ Ryan kéo xuống, hai chiếc lưỡi hoà quyện, quấn lấy nhau không muốn rời nhưng vì hơi thở đang dần cạn kiệt nên cần trì hoãn nụ hôn để thở. Ryan nhìn Hyomin say đắm rồi mỉm cười.

-“Rồi bây giờ sao?”

-“Sao là sao? ..Á”

Hyomin còn đang không hiểu ý Ryan là gì đã cảm nhận bàn tay hư hỏng của nó đang ngự trị trên ngực cô, khoái cảm buộc cô phải kêu lên

-“Không sao, ngủ thôi, ngủ thôi” miệng thì nói thế nhưng tay kia của Ryan lại hư hỏng mò đến chỗ không được mò vào

-“aaa, Park JiYeon, em ngủ cái kiểu gì vậy?” Hyomin như muốn khóc thét với cái hành động đi ngược lời nói của Ryan

-“Kiểu gì cũng được miễn là em ngủ ngon á, ha ha” Ryan cười khanh khách

-“Khủng long chết bầmmmmm” Hyomin tức mình đưa tay véo eo nó

-“Ái ái, đauuuu” Ryan quần quai đưa tay gỡ tay Hyomin khoá chặt

-“Hừm, đáng đời” Hyomin bị giữ chặt rồi vẫn buông lời hờn trách

-“Này này, nhìn lại tình thế đi nha, unnie đang bị động đó” Ryan nhướn mày

-“Ồ ha, hết chuyện rồi, ngủ thôi” Hyomin giả ngơ

-“Ngủ? Cứ thế mà ngủ cũng được hả?”

-“Chứ sao?”

-“..” Ryan không nói gì nhìn Hyomin chăm chăm

-“Hớ, kỳ cục”

-“..” Ryan vẫn không nói gì buông tay Hyomin xoay lưng lại với cô

-“O..”

HyoMin ngó người, khủng long khủng rồi, a, thôi chết rồi, dỗi rồi. HyoMin nằm nhích lại gần một chút, Ryan lại nhích ra xa một chút, HyoMin liền bấu môi liếc xéo nhưng rồi lại nhích vào gần Ryan hơn, Ryan lại nhích ra xa, đã thế lần này HyoMin nhích vào rồi vòng tay qua ôm chặt lấy Ryan không cho nhích ra nữa, thấy Ryan đang gỡ tay mình ra, HyoMin liền giờ giọng thỏ con nũng nịu:

-“Yeonie oi, Yeonie à, Yeonie mệt sao? Unnie xoa người cho em nhé” nói rồi HyoMin đưa tay xoa xoa bụng cho Ryan thật nhẹ, nghĩ tới điều gì đó bàn tay từ từ di chuyển lên trên khẽ chạm vào ngực nó, nhỏ hơn của cô một chút nhưng khá căng tròn, hình như lần đầu tiên cô chạm vào chúng như thế này thì phải, đúng rồi, trước giờ đều là Ryan thoải mái cho cô sau đó thì cả hai ngủ say như chết luôn. Bàn tay di chuyển xoay tròn bên ngực Ryan bóp nhẹ, cô cảm nhận được từng dòng điện đang chạy trong người nó, khẽ hôn lên lưng nó rồi xoay nhẹ người nó ra, đưa tay vuốt má nó rồi hôn một cái lên môi nó, nhìn nó cười hạnh phúc.

-“Unnie yêu em, Park JiYeon”

Ryan mơ hồ trước mọi hành động của HyoMin, đây là lần đầu tiên HyoMin như vậy, phải không? Park HyoMin rốt cuộc là muốn gì không thấy nó đang cố kiềm chế trước cô sao còn cứ làm nó thốn thức thế này? Tức lòng nó đưa hai tay giữ chặt hai má cô hôn chụt chụt chụt lên môi cô rồi ôm chặt cô vào lòng, kéo chăn lên che cả hai người.

HyoMin thấy hành động bất thường của nó thì chẳng hiểu gì cả xong cũng ôm chặt lấy nó chìm vào giấc ngủ.

Một tháng sau, Ryan vẫn đang trong lịch trình bận rộn của mình, phải di chuyển địa điểm thường xuyên nên rất ít khi được gặp HyoMin, chỉ những khi rảnh rỗi mới có thể gọi cho cô nói vào câu hay đơn giản là những tin nhắn với lời yêu có cánh.

-“Ryan Park, đoán xem unnie mang gì đến cho em nào” EunJung mở cửa bước vào hứng khởi nói, hôm nay cô kết thúc lịch trình sớm, biết Ryan đang ở công ty nên mang một bất ngờ không nhỏ tới cho Ryan

-“Hi, unnie, hôm nay rảnh quá ha còn tới chọc e nữa” Ryan nói trong khi đang nài tut tát lại nhan sắc chuẩn bị đi dự sự kiện.

-“Đúng là hôm nay unnie kết thúc lịch trình sớm nhưng không rảnh tới mức tới trêu chọc em đâu” EunJung bịu môi đứng tựa bàn trang điểm

-“Vây unnie mang tới cho em bất ngờ gì vậy, EunJung thân mến” Ryan mắt chớp chớp nhìn EunJung

-“Em đoán xem, tình nhân bé nhỏ của unnie” EunJung khoanh tay trước ngực cúi xuống nhìn Ryan nháy mắt

-“Unnie đùa hoài à?” Ryan phẩy tay tiếp tục ngắm nghía lại mình qua gương

-“Ai đùa em? Ra mở cửa đi, đứng nãy giờ ngoài đó á” EunJung quay ra phía hắt cằm ý chỉ Ryan ra đó.

Ryan ngược nhìn EunJung rồi hướng ra cửa nhún vai ý nói nó làm sao mà biết được cô có lừa nó hay không

-“Aigoo, mau ra đây” EunJung nói rồi túm tay Ryan kéo ra cửa làm nó vì đi nhanh mà loạng choạng suýt té ngã, tới gần cửa EunJung mới đứng lại

-“Chuẩn bị chưa, unnie mở cửa nè, SURPRISE????” EunJung kéo mở cánh cửa sau khi hỏi Ryan, nhìn Ryan đứng chết chân cũng đủ hiểu nó ngạc nhiên tới mức nào rồi.

-“Ryan, đã lâu không gặp” Người đó mỉm cười

-...

Mọi người theo dõi đã lâu có biết chuyện gì đang xảy ra không ha ha

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Quà Sinh Nhật Em Thích

-“Unn..unnie... unnie ah.. Rambo ah”

Nhìn thấy con người nhỏ bé đứng trước mặt, Ryan chớp mắt không ngừng, miệng lắp bắp như không tin nổi vào mắt mình rồi nhào tới ôm chầm lấy BoRam

-“Rambo ahhhhhh, em còn tưởng unnie sẽ không quay lại, tưởng rằng unnie bỏ rơi đứa trẻ này rồi, huhu”

Ryan không ngăn nổi những giọt nước mắt cứ thế lăn dài trên má. BoRam xoa xoa lưng nó rồi đẩy nó ra đứng đối diện với mình, nhìn nó một hồi rồi nhủ mày quay sang EunJung vờ trách

-“EunJung, em gạt unnie, Ryan có điểm nào là đã trưởng thành, mít ướt như trẻ con thế này unnie phải trở lại Mỹ thôi”

-“Không không, em đâu có khóc đâu, em rất trưởng thành rồi mà” Không cho EunJung trả lời, Ryan vội đưa tay gạt nước mắt nhanh nhẩu nói, mũi vẫn còn sụt sùi khiến BoRam quay qua nháy mắt nhau mỉm cười

-“Ai tin em được chứ, nhìn mặt em kìa, lem luốc hết cả rồi” Boram nhăn mũi nhìn Ryan

Nhớ ra lát nữa còn có lịch trình, Ryan giật thót kéo tay hai người quay trở vào phòng rồi chỉnh sửa lại. Vừa ngắm nghía lại mình, Ryan vừa quay qua hỏi thăm tình hình BoRam vừa qua ra sao.

-“Rambo, vừa rồi unnie qua đó sống tốt chứ?”

-“Ye, unnie đã gặp lại rất nhiều bạn, sống rất thoải mái, không phải lo nghĩ gì nhiều suốt ngày shopping tới lại tới Bar, thật không gì bằng..”

-“Yah, unnie nói vậy là ý gì hả?” Ryan trừng mắt

-“unnie chỉ nói sự thật thôi” Rambo giả ngo

-“Rambo đáng ghét, ý unnie là ở đây với em rất mệt mỏi chứ gì”

-“Em thật hiểu unnie à” BoRam cười phá lên

-“yah, unnie thật đáng ghét mà, trong khi em ở đây gặp đủ chuyện, unnie lại ung dung ở bên đó vui vẻ” Ryan nhào tới đánh bôm bốp lên người BoRam nhưng chưa đánh được cái thứ ba thì đã bị kéo tay lại.

-“EunJung, unnie buông tay, em phải cho RamBo một bài học, dám bỏ rơi em ham vui nà” Ryan lấy tay kia cố đánh lên người BoRam đang cười khanh khách

-“Êi, cái này không được, Ryan ah, thôi mà, unnie can đó” EunJung cố kéo Ryan ra khỏi BoRam

-“Tại sao? Sao unnie lại ngăn cản em chinh đồn lại cái đồ nắm lùn kia”

-“Yah, em bảo ai nắm lùn hả?” BoRam đang cười thì im bất cau mày nhìn Ryan

-“Unnie, em nói unnie đó, đồ nắm lùn” Ryan không vừa, chu mỏ nói khi EunJung giờ đang đứng giữa hai người

-“Yah, đồ khủng long”

-“đồ nắm lùn”

.. Cứ thế kẻ tung người hứng rồi cuộc khổ mỗi EunJung đứng giữa, cái tai chịu không nổi cũng đành hét lên

-“yahhhhh, hai người có coi tôi ra gì không hả?” EunJung trừng mắt nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia khiến hai bên đành hoà hoãn chồm tới ôm nhau đồng thanh

-“Tụi này yêu nhau mà, đùa chút thôi à” BoRam và Ryan nhìn nhau cười rồi quay ra EunJung

-“Aigoo, thiệt hết nói hai người mà, xa nhau thì cứ như không có nhau là chết được ngay, mà cứ gặp nhau là loạn sói à”

-“héhhee, yêu nhau lắm cắn nhau đau mà” Ryan cười nói

-“Phải phải” BoRam tiếp lời

-“thôi nha, Ryan có HyoMin rồi nha, tránh ra tránh ra đi” nói rồi EunJung chen vào giữa tách hai người ra

-“Unnie sao thế? Rambo của em nữa mà!!”

-“Không, một trái tim một tình yêu, ok, tránh ra nếu em không gặp phiền phức với HyoMin lần nữa” EunJung quyết tâm tách hai người ra

-“Unnie kỳ cục à, thế unnie cứ bám lấy RamBo làm gì cứ như unnie ấy là của unnie không bằng” Ryan tức lắm đành phải sang một bên nhưng thấy EunJung cứ sát sạt BoRam thì lên tiếng phản đối

-“Thì unnie ấy là của unnie mà” EunJung hất cằm

-“Hở? Nè nè, unnie vừa phải thôi nha, ai vừa nói một trái tim một tình yêu hả? Unnie có JangWoo rồi tránh xa RamBo ra nốt đi” Ryan liền xông vào cố tách hai người ra nhưng lần này EunJung thấy trước nên liền ôm chặt người BoRam

-“Không tránh, em thật biết quan tâm người khác ha, JangWoo say goodbye cả thế kỷ rồi” EunJung khẳng định

-“Hả? Really?” Ryan ngừng hành động nhìn EunJung ngạc nhiên

-“Thật, unnie nghĩ mình yêu anh ấy nhưng thật ra không phải, chỉ là coi anh ấy như anh trai thôi, unnie đã nói với anh ấy tất cả và giờ chúng tôi là vẫn giữ mối quan hệ anh trai em gái thừa cô” EunJung bấu môi nhìn Ryan

-“Thì unnie có nói đâu mà em biết” Ryan chối cãi cho sự vô tâm của mình

-“Chứ không phải có HyoMin nên không màng tới tôi sao, mà thôi, tôi cũng chẳng cần cô quan tâm, tôi chỉ cần người này thôi” EunJung lè lưỡi nhìn Ryan

-“èiiii, unnie cần unnie ấy chứ unnie ấy đâu có cần unnie đâu, RamBo nhỉ?” Ryan bấu môi rồi quay ra kêu gọi BoRam làm đồng minh nhưng tiếc là chỉ nhận được cái nhìn ái ngại, cười trừ khiến nó mặt không thể méo hơn “nói vậy là.. hai người... hai người... aaaaaaa... họ lén lút sau lưng tôi, trời ơi, trái tim tôi.. bị tổn thương.. aaaa.. um” Ryan la hét om tồm liên bị hai người bịt miệng lại ngay

-“Yah, em la hét cái gì, muốn chết cả lũ hả?” EunJung đe dọa thấy Ryan bình tâm lắc đầu mới buông tay khỏi miệng nó.

-“VẬY, unnie, RamBo, lý do unnie về đây là vì người này?” Ryan nhìn BoRam với ánh mắt không thân thiện

-“Hề hề, vì em nữa mà” BoRam cười ngại

-“thôi đủ rồi, nói dối làm tim tan nát, nói dối làm trái tim đau, đủ rồi, khỏi đi, mấy người thôi đi” Ryan cười khở

-“Ày, đừng giận, unnie mang quà cho em mà” BoRam giờ chiều nịnh nọt

-“Quà gì?” Ryan hóng rồi nhớ ra mình đang giận “mà thôi, khỏi đi, quà cáp nổi gì, miễn đi”

-“Chắc chưa? Không nhận hối hận cả đời nha em!” EunJung trêu chọc

-“quà gì mà hối hận?” Dù dối cơ mà nghe quà thì vẫn hóng lắm

-“quà tặng em nhưng nếu em không muốn nhận thì unnie cũng không ép đâu” BoRam kích thêm

-“Thôi được rồi, quà đâu? Đưa đây!” Nói rồi Ryan quay mặt đi hướng khác nhưng tay thì lại chìa ra trước mặt BoRam

-“aigooo, quà to lắm không nhỏ để đặt vào tay em được đâu” BoRam cười thích thú

-“Thật hả? Cái gì vậy?” Ryan háo hức

-“Unnie để bên phòng trang phục, chúng ta qua đó thôi” EunJung nói rồi kéo tay BoRam làm Ryan đi sau chỉ biết liếc xéo với lăm bắm trong miệng của hai người

Tới trước cửa phòng trang phục, EunJung đứng chặn cửa hất hàm hỏi Ryan:

-“Nào, em quyết định chưa? Có nhận hay không đây?”

-“Đến đây rồi, không thích cũng phải nhận chứ sao?” Ryan làm cao

-“À, vậy thôi, không cần nhận cũng được mà, để unnie nhận thay cũng được, unnie sẽ vẫn cho em xem ké quà một lần” EunJung thay đổi thái độ, mắt chớp chớp, đưa hai đũa lại đặt lên ngực như đang thỉnh cầu

-“Ai còn được, unnie thì không, đồ đáng ghét, ple ple” Ryan lè lưỡi trêu chọc, nhân cơ hội đẩy EunJung sang một bên, mở cửa lên vào trong thì há hốc miệng.

EunJung, BoRam cũng theo đó bước vào sau che miệng tùm tùm cười với nhau. Ryan thì vẫn bất động không nói được lời nào, EunJung liền phá vỡ bầu không khí:

-“Aigoo, unnie thật thương em đó HyoMin ah, em yêu người ta như vậy, nhớ người ta như vậy, cắt công tới tận đây thế mà người ta lại không thích, chẹp

chep”

Ryan còn đang bàng hoàng nghe EunJung nói vậy liền xua tay:

-“Không phải, không phải, đừng nghe unnie ấy nói bừa, yaaaaahhh, EunJung từ bao giờ unnie trở nên tệ thế ha? unnie chết với em” Ryan nói với HyoMin rồi quay qua EunJung bằng ánh mắt lửa thù, EunJung nhanh chóng bắt được tín hiệu nguy hiểm nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài trước khi con khủng long kia nhào tới xé xác cô.

Trong phòng lúc này chỉ còn Ryan, HyoMin và BoRam, Ryan thì vẫn nhìn theo cái cửa hướng EunJung vừa chạy khỏi, BoRam thì ôm bụng cười khúc khích, còn HyoMin ... không chút cảm xúc căn bản lại lọt vào mắt BoRam *căng rồi đây* BoRam nghĩ rồi liền đưa tay chọc chọc Ryan quay người lại.

-“Sao vậy unnie?” Ryan quay lại hỏi BoRam rồi theo hướng mắt BoRam thì nuốt cái ực rồi nói tiếp “RamBo ah, unnie mới mới đi máy bay xuống cũng mệt phải không? Unnie về nghỉ trước đi nhé, chúng ta sẽ gặp sau còn nhiều chuyện để nói mà nhỉ?” Ryan nháy mắt với BoRam còn không quên thăm thẳm thì *unnie về dạy lại con cáo kia ngay nếu không có ngày tình cảm chúng ta sẽ sút mẻ đó”

Miệng thì nói tay thì đẩy dần BoRam ra ngoài cửa, lại còn vẫy tay tạm biệt trước khi đóng và khoá cửa phòng lại.

-“Hi, Minie, nhớ nhớ” Ryan liền ôm chầm HyoMin vào lòng hí hửng cười.

-“Nhớ nhớ cái nỗi gì, có biết đứng đây chờ bao lâu rồi không hả? Không thích đến đây thì về vậy” HyoMin giận dỗi nói

-“Thích mà thích mà, chỉ là không ngờ unnie lại ở đây thôi” Ryan vội giải thích

-“Ngạc nhiên? Không phải em bảo unnie chờ em ở đây sao? Cái miệng này càng ngày càng có vấn đề rồi đó” HyoMin phụng phịu đưa hai lên cặp chặt mỗi nó nhéo nhéo.

Ryan chịu không được đành buông HyoMin giữ lấy hai tay cô kéo ra tự cứu mình rồi trối tay cô ra phía sau nhấn mặt nói:

-“Unnie chơi kỳ cục à? Lát em còn lịch trình đó, nhoe nhoét son ra mặt em rồi nè! Mà em bảo unnie chờ em ở đây khi nào? Em vừa về công ty được một lúc, có gặp unnie đâu, unnie cũng không có nhắn tin hay gọi điện cho em mà”

-“O, unnie tới định gọi cho em thì gặp EunJung unnie, tiện thể hỏi em ở đâu thì unnie ấy dẫn vào đây rồi chạy đi đâu một lát sau quay lại bảo với unnie là em bảo unnie chờ em ở đây, hơn 1 tiếng đồng hồ, unnie còn định về rồi ỹ” HyoMin nhấn mũi nói

-“Aigooo, EunJung đáng ghét, để em bắt được unnie xem” Ryan nổi khùng nguyên rủa “EunJung đó nói rất nhiều chuyện với em, còn bày đặt bí hiểm việc BoRam unnie trở về, còn nói mang quà cho em, dẫn em tới đây, nửa lời cũng không nhắc tới unnie à, vậy nên mở cửa ra thấy unnie em mới sững sờ vậy đó”

-“Thật?” HyoMin nghi hoặc hỏi

-“Thật, không tin em?” Ryan khẳng định rồi lại nhú mày

-“Có tin” HyoMin trả lời

-“Có tin mà như vậy?” Ryan vẫn nhú mày khi thấy HyoMin trả lời mà thái độ thì chẳng tương đồng cảm xúc gì cả

-“hi, unnie tin em, được chưa?” HyoMin cười hề hề

-“Tin em khó lắm sao mà trông unnie miễn cưỡng vậy?” Ryan thở dài

-“Không có, mà buông unnie ra đi mới quá à” HyoMin giờ mới nhớ đến hai tay cô đang bị kìm kẹp đằng sau

-“Không buông có sao không?” Ryan đẩy HyoMin vào tường kéo hai tay cô vòng qua cổ mình rồi ghé sát vào hỏi

-“Không sao, no problem, ok” HyoMin nhếch miệng cười kèm theo một nụ hôn hôn lên môi Ryan

-“Tốt, mà sao hôm nay ngẫu hứng tới đây, còn không gọi trước cho em, may cho unnie là em về qua công ty đó, nếu không thì chờ đến bao giờ hả? Mà ba mươi phút nữa em lại phải đi rồi” Ryan buồn thiu

-“muốn cho em bất ngờ thôi, unnie có miệng mà, hỏi mọi người là biết, nếu em không ở đây thì unnie đi về thôi, mà đừng nói em không nhớ hôm nay là ngày gì nhé” HyoMin trả lời thoải mái trả lời rồi chợt nhớ ra liền hỏi vội

-“Hôm nay? Ngày gì ta?”

-“Em bận tới mức không nhớ nổi sao? Có biết hôm nay ngày bao nhiêu không hả?”

-“Thì lịch trình có người nhắc mai làm gì mai làm gì nên em đâu để ỹ” Ryan rút điện thoại ra xem “Á, 7 tháng 6, ngày gì ta?”

-“yah, Park JiYeon, sinh nhật mình mà em cũng không nhớ hả?” HyoMin ngố tương thật cứ tròn xoe mắt nhìn Ryan khiến nó không nhận được mà bật cười phá lên

-“ôi, cô ngố của tôi, unnie dễ thương như vậy sao em có thể ngừng yêu unnie đây”

-“hửm? Em chọc unnie sao? đồ đáng ghét, mà ai cho em ngừng yêu unnie hả? Em phải yêu unnie đến khi ngừng thở có biết không?” HyoMin bị chọc thì tức lắc lắc cổ Ryan qua lại

-“Được rồi được rồi, đừng lắc nữa, rụng đầu em mất,” Ryan bỗng nhiên im lặng khiến HyoMin ngạc nhiên vô cùng

-“Sao thế?”

-“..”

-“Hử? Đây, sao tự dưng không nói gì?”

-“...”

-“Yahhhh”

-“Em vừa nín thở, là ngưng thở đó” Ryan rút cuộc cũng mở miệng

-“Là sao?” HyoMin hơi khó hiểu thắc mắc Ryan tự nhiên nín thở làm gì, sau một hồi mới hiểu được hàm ý, cô không tức giận chỉ là buồn thối “à, ra vậy, unnie hiểu rồi, ý em yêu unnie hay không là do em quyết định phải không?” HyoMin gật gật đầu cúi xuống, tay từ trên cổ cũng từ từ thu lại.

Ryan mỉm cười giữ tay HyoMin lại nói:

-“Đúng, tình cảm của em là do em mà, unnie không thể bắt ép em ngừng yêu unnie khi em ngừng thở được”

HyoMin nghe được nửa câu thì lòng đau như cắt, sau lại ngơ ngác khi nghe Ryan nói tiếp

-“Ý em là sao?”

-“Ngốc, không hiểu hay cố tình không hiểu, cho dù là ngưng thở, em cũng sẽ vẫn yêu unnie, em có thể ngừng ăn, ngừng uống, ngưng thở nhưng sẽ yêu unnie không ngừng, ơ kia, sao lại khóc”

Ryan còn chưa trình bày xong đã thấy HyoMin mếu máo, nước mắt lăn dài trên má

-“huhuhuhu..”

-“Minie, đừng khóc, đừng khóc mà, em không trêu unnie nữa, đừng khóc nữa, unnie khóc nơi này đau lắm à” Ryan đưa tay HyoMin đặt lên ngực trái mình, ở đó có trái tim luôn đập nhanh từ khi gặp HyoMin và cũng chưa từng chậm lại khi ở bên cô.

-“Yeonie ah, huhuhu..” HyoMin ôm chầm lấy Ryan mà khóc

-“Eiiii, em đây, đừng khóc nữa mà”

-“Hức hức, cảm ơn em” HyoMin thút thít

-“Sao tự nhiên lại cảm ơn em?”

-“Vì đã luôn yêu unnie, cảm ơn em”

-“Minnie ngốc, em yêu unnie sẽ mãi là như thế”

-“thôi chết, mấy giờ rồi, em phải đi chưa?”

Ryan ngó điện thoại rồi trả lời

-“Ừm, 10 phút nữa, ừm..”

HyoMin chủ động hôn Ryan khiến nó không kịp phản ứng chỉ kịp nghĩ người yêu nó dạo này bạo quá nhỉ? Rồi nụ hôn, HyoMin đưa tay lau vết son bị lem trên môi Ryan

-“Mau make up lại đi, em không định đi thế này đó chứ”

-“Nae, sau đó unnie định đi đâu à?”

-“không, unnie về nhà thôi”

-“Vậy đi cùng em đi, nhanh thôi rồi chúng ta cùng về”

-“Cũng được sao?”

-“nae, khách mời thôi mà, nhé nhé”

-“Được rồi”

Hai người vừa đi vừa nói cũng quay trở lại phòng Ryan để make up, xong xuôi Ryan hồn nhiên quay ra thủ thỉ với HyoMin

-“Thật nhớ unnie á, nếu unnie không tới đây thì tối em cũng tìm unnie đòi quà, lần cuối gặp nhau là sinh nhật unnie cũng hơn một tuần rồi, thật nhớ đêm hôm đó à, á!” Ryan còn đang mơ mộng đã bị HyoMin đánh cho một cái

-“Hur hòng, đi mau thôi” HyoMin đứng dậy tiến về phía cửa, Ryan cũng theo sau miệng còn lẩm bẩm

-“em chỉ nói sự thật thôi mà cũng đánh..”

Còn chưa than thân trách phận xong đã nhận được cái liếc xéo của HyoMin đành im lặng mà đi.

—

Sau khi quay hình khách mời Ryan cũng kết thúc lịch trình cùng HyoMin trở về.

-“JiYeon ah, em thích gì?” HyoMin vừa lái xe vừa hỏi

-“Unnie” Ryan trả lời trong khi mắt vẫn dán vào điện thoại

-“Unnie hỏi em thích cái gì ý, unnie mua tặng em?”

-“Unnie”

-“Yah, Park JiYeon” HyoMin phát cáu vì Ryan cứ mãi mê cái điện thoại

-“nae?” Ryan ngược HyoMin

-“Em có nghe unnie hỏi không đó?”

-“Có, em trả lời rồi còn gì” Ryan nhú mày rồi quay lại chiếc điện thoại

-“Unnie hỏi em thích quà gì cơ mà???”

-“Thì em nói là em thích unnie rồi còn gì” giờ đến Ryan bực mình

-“Em đang đùa đấy à?”

-“Unnie trông em giống đùa?”

-“Thôi, khỏi nói đi, giờ ăn gì?”

-“Unnie”

-“Yah, Park JiYeon” HyoMin sốc lờ đập mạnh chân ga xem chút thì tông vào xe phía trước, để đảm bảo an toàn cô liền lái xe vào lề đường

-“nae?”

-“em..” HyoMin không biết phải nói sao nữa

-“em làm sao? Quà sinh nhật của em thích” Ryan chìa tay ra rồi nói tiếp “Chính là unnie, tặng em đi, không phải nói em thích gì để unnie tặng sao? Tặng unnie cho em đi”

-“Ồ..”

Trong lúc HyoMin còn ngẩn ngơ, Ryan đưa tay vào túi áo lấy ra một chiếc hộp nhỏ bằng nhung đỏ rồi đưa đến trước mặt HyoMin mở ra là một chiếc thật đẹp. HyoMin thật không hiểu Ryan làm gì, hôm nay sinh nhật nó mà như này là muốn tặng ngược sao?

-“Park HyoMin, will u marry me?”

-“Hử?”

-“Không phải không hiểu chứ, unnie là giáo viên tiếng anh mà” Ryan khó chịu khi HyoMin cứ chần chừ

-“Hiểu nhưng mà...”

-“nhưng mà sao? Định sẽ khác cơ nhưng mà unnie cứ làm hỏng hết cả kế hoạch của em, em thật sự rất bức bối”

-“nhưng sự nghiệp của em, unnie..”

-“Không cần quan tâm các thứ khác, just yes or no, no maybe?” Ryan nói dứt khoát rồi nhìn HyoMin chờ đợi

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Happy Birthday To Park Jiyeon!

생일 축하해!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Rốt Cuộc Là Sao?

Hôm nay Ryan thức dậy rất sớm do còn lịch trình nhưng vừa mở mắt đã thấy cái môi đang cong lên trước mặt mình thì không nhận được mà phì cười, hôn chụt lên đó.

-“Chà, không biết ngủ mơ cái gì mà cong môi lên hôn ai không biết nữa”

-“Hôn em chứ hôn ai” HyoMin nhào ngoài vườn dài hai tay cho đỡ mỏi rồi laïi ôm chầm lấy Ryan

-“O, unnie dậy lúc nào thế?” Ryan ngạc nhiên

-“Cũng mới thôi, chỉ là trước khi có con khủng long hôn trộm unnie á” HyoMin nói mà mặt tỉnh bơ, còn đưa ngón tay vẽ vẽ trước ngực Ryan

-“Yah, nói ai khủng long hà” Ryan chun mũi, cau mày nói

-“Nói em đó” HyoMin vênh mặt

-“Unnie chết chắc, mà em phải hôn trộm sao? Em thích hôn lúc nào thì em hôn nha, unnie cần được sao?” Ryan cũng chẳng vừa đe lại còn khẳng định chủ quyền luôn

-“Đương nhiên là unnie... ưm”

Ngồi cái nhau với cô có mà hết ngày nên chủ trương của Ryan là đánh nhanh thắng nhanh, hành động liền là tốt nhất, vậy nên HyoMin bây giờ yên vị dưới thân nó, không để nó cưỡng hôn thì cũng đâu có phản kháng được cái con khủng long đó, mà cô lại mê mệt nó mới khổ chứ, đành nằm đó mà hưởng thụ thôi.

-“giờ sao?” Ryan hỏi sau khi tách dời nụ hôn

-“hửm?” HyoMin chớp chớp mắt ngây ngô hỏi trong khoảnh khắc đó khiến Ryan đang muốn dạy dỗ lại bị cái vẻ đáng yêu của cô quyến rũ mà thống khổ kêu gào:

-“Trời oiiiiiiii, em còn công việc đó, đừng có lúc nào cũng như thế, làm sao em đi”

-“Là sao?” HyoMin nhất thời chưa hiểu, đang tự nhiên nói cái gì mà chả ăn nhập với nhau, lộn xộn hết cả lên

-“Em nói unnie đừng có quyến rũ em nữa!”

Ryan nhú mồm chậm rãi nói từng chữ HyoMin mới gật gù hiểu ra vấn đề, ác quỷ nhỏ cánh đen xuất hiện đang bay bay xung quanh cô thì thầm nhỏ to, thiên thần nhỏ cánh trắng liền xuất hiện ngăn cản, hai đứa nó chỉ choé cuối cùng ác quỷ nhỏ lại thắng mới khổ, sau khi đuổi thiên thần nhỏ đi, nó liền thầm thì nói với cô, nháy mắt rồi cũng biến mất.

Ryan thấy biểu cảm của HyoMin cứ thay đổi liên xoành xoạch khi thì ngẩn ngơ, khi thì nhú mồm, bây giờ còn cười gian cơ đấy, còn chưa kịp hỏi đã bị cô kéo cổ sát xuống thô thể bên tai.

-“Thế cơ mà, unnie cứ thích quyến rũ em thì có sao không?”

Kết thúc câu hỏi HyoMin còn cần nhẹ vành tai Ryan, đưa lưỡi trên chọc. Ryan sau khi nghe vậy thì mắt mở to, lại cộng thêm hành động của cô thì có cả luồng điện chạy qua người, bỗng chốc mặt đỏ phừng phừng như bắt gặp chuyện gì nhạy cảm cơ mà tình huống này thì còn hơn cả nhạy cảm ý chứ.

-“Are you sure, darling?”

HyoMin chỉ nhún vai rồi tình nghịch nháy mắt thay cho câu trả lời, một tay lướt nhẹ xuống chạy dọc trên lưng Ryan còn vẽ cái gì trên đó. Ryan thở dài thầm nghĩ *OMG, chuyện gì đang xảy ra thế này, thế có chúa, tôi hoàn toàn trong sáng cho tới khi gặp cô ấy – cái con người luôn luôn câu dẫn tôi – Park HyoMin*

-“Thật tốt, lâu lâu mới được gặp thật nhớ cơ thể này” Ryan nhếch miệng cười

-“Nói vậy không thường xuyên sẽ không nhớ, không cần sao?”

Thật ra thì vẫn nhớ nhưng Ryan lại tính làm cao cho có giá một chút nên vênh mặt nói

-“Ừm, có thể lắm chứ”

-“là em nói đó nha”

-“phải, có gì không dám nhận chứ”

-“Ok, ok, như vậy đi”

-“em sắp phải đi rồi” Ryan ngó qua đồng hồ rồi lại nhìn HyoMin “nhưng giờ phải nạp năng lượng đã”

Ryan kéo chăn trùm qua đầu rồi nhào tới HyoMin, chẳng biết làm gì trong đó mà cái chăn cứ lùng bùng, tiếng cười giòn tan rồi lại ma mị đến bất thường.

—

Sau khi tạm biệt HyoMin, Ryan nhanh chóng xuống nhà, xe của công ty đã chờ sẵn bên ngoài, nó tranh thủ ngủ thêm một chút trên xe khi di chuyển tới địa điểm đầu tiên.

-“Chào mừng khán thính giả đã tới với C-Radio, chúng tôi là ZhouMi, Jia và Fei, hôm nay chúng ta sẽ cùng trò chuyện với nhau về ...”

Sau một hồi cười nói giả là với 3 MC, Ryan còn được họ tổ chức sinh nhật hành trang nữa chứ, thật khiến người khác ghen tị. Kết thúc chương trình, Ryan tạm biệt mọi người rồi rời khỏi, kiểm tra lại lịch trình thì còn trống khoảng thời gian cho tới tận chiều nên quyết định về công ty nghỉ ngơi.

Vì có phòng riêng ở công ty nên Ryan chẳng ngại ngần gì mà chui vào trong thay đồ, cứ thế bấm khoá cửa lại rồi ngang nhiên cởi đồ giữa phòng. Chuyện lẽ ra cũng chẳng có gì nếu như...

Cạch Cửa phòng mở..

-“Aaaaaa” Ryan hoảng hốt. tình huống này là sao? Lỡ chẳng may vừa cởi hết đồ, trên thân giờ còn có bộ underwear, nó nhặt vội cái áo che thân rồi quay ra với ánh mắt hình viên đạn, chỉ có thể là BoRam, ngoài BoRam thì chỉ có nhân viên phụ trách mới có chìa khoá nhưng họ là không phận sự niền vào nên trong đầu Ryan chỉ có hiện lên cái tên Jeon BoRam được thôi thế cơ mà sự thật thì không như vậy, Ryan chỉ biết cầm nín khi nhìn thấy cái con người cũng đang tròn mắt, tròn miệng kia đang đứng bất động nhìn nó, cũng may là cánh cửa đã được đóng lại chứ nếu không mai lại được lên trang nhất với tiêu đề không đỡ nổi rồi

-“Minnnnnn à, unnie làm gì ở đây vậy????” Ryan sùng sốt hỏi

HyoMin chớp chớp mắt vài cái mới lấy lại hồn, ngay tức khắc không ngại ngần còn có biểu hiện đẹp trai không bằng chai mặt, lập tức nhún nhảy, vỗ tay theo nhịp điệu

-“Hot bodieeee, hot bodieeeeeee”

Ryan cũng ngán người, không phải chứ, biểu hiện của HyoMin trước đầu có vậy bao giờ, không phải lấy tính cột nhà của nó khi ở bên cô chứ, một tay chống hông, một tay nó đưa lên day day thái dương lắc đầu rồi xoay người lấy đồ mặc vào. Vừa xỏ xong chiếc quần, tay mới chạm với chiếc áo, còn chưa kịp đưa qua đầu đã cảm nhận được một vòng tay từ phía sau ôm chặt lấy thân, Ryan mỉm cười rồi đưa chiếc áo qua cổ, luồn tay mặc áo chỉnh tề rồi mới xoay người lại, quàng tay qua cổ HyoMin kéo lại, đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ.

-“Đạo này đóng phim Đột Kích hay sao vậy?”

-“Vui mà” HyoMin cười tươi

-“Ngốc, nếu em không ở công ty thì sao?”

-“Đã nói rồi mà, không có thì về”

-“Hừm, càng ngày càng bướng” Ryan nhàu mày, sát lại để hai chiếc mũi chạm nhau “vậy mà em lại cứ yêu, không phải chứ? Unnie bỏ bùa em?”

-“Bùa gì cơ?” HyoMin ngây ngô hỏi

-“Êi, ngốc thật hay giả vờ không biết nữa nhưng thôi không sao, ai chứ unnie thì em tình nguyện”

Chẳng chờ HyoMin đáp Ryan đã nghiêng đầu nhắm tới môi cô mà mút lấy, cánh tay sau cổ kéo lại gần hơn. Ryan hôn cuồng nhiệt như thế lâu rồi mới được hôn trong khi vừa tách nhau được có mấy tiếng đồng hồ, HyoMin thì giãy giụa vì bất ngờ, không có không khí để thở vì cái con khủng long chết bầm kia mút lấy cả hai môi cô thì hơi đâu mà thở, cũng may Ryan có chuyện nhớ ra phải nói nên HyoMin mới thoát hiểm.

-“Em.. Tính.. giết unnie.. hay.. sao vậy?” HyoMin vừa nói vừa thở hổn hển

-“trừ khi unnie phản bội em”

Ryan lừ mắt, HyoMin chỉ biết bĩu mũi.

-“à, có chuyện muốn nói, unnie đến đúng lúc thật” Ryan vuốt tóc HyoMin nói, kéo cô lại gần hơn

-“chuyện gì?” HyoMin tiện thể xoay hẳn người lại tựa vào người Ryan

-“Em chuẩn bị thực hiện dự án mới, album mới nhưng muốn làm thêm MV dạng drama ngắn tầm 15-20p nhưng cũng phải mất thời gian cả tháng vì còn thu âm rồi nhiều phiên bản MV nữa” nói tới đây Ryan ưỡn khuỷu giọng ghen ngào

-“thì sao?” HyoMin cười thầm nhưng vẫn tỉnh bơ hỏi như không hiểu

-“thì không được unnie chứ sao, sẽ rất nhớ” Ryan ban đầu cao giọng sau lại giảm nhẹ, cạ mũi vào cổ HyoMin hít hà

-“nhưng mà unnie chẳng nhớ em chút nào” HyoMin chớp chớp mắt nói thản nhiên trong khi Ryan đứng hình

-“Unnie.. unnie vừa nói cái gì cơ?”

-“không nghe rõ sao? Unnie nói không nhớ em đó”

-“..”

Chẳng chờ Ryan kịp mở lời, HyoMin lại tiếp tục

-“Ngày nào cũng gặp có gì đâu mà nhớ, không ngần cái mặt này là may lắm ý” HyoMin xoay người lại, đưa hai tay lên bẹo má con khủng long còn đang ngơ ngác

-“Ồ, nhưng.. unnie không.. nghe em nói sao.. Em..”

cộp cộp cộp.. cộp cộp cộp

-“Ryan, HyoMin mở cửa mau lên, làm gì trong đó mà khoá cửa hả? Mở cửa mau lên”

Ryan còn chưa nói hết thì đã nghe tiếng đập cửa ruyễn ruyễn của BoRam, hai người chẳng báo mà gặp liền quay ra nhìn nhau nhàu mày rồi cũng ra mở cửa.

-“RamBo, unnie làm gì mà ầm ĩ hết cả lên thế hả?” Ryan trách cứ

-“Cứ lải nhải đi, sau này tôi không ở đây thì không có ai mà lải nhải đâu” BoRam tỉnh bơ đi vào

-“Unnie nói vậy là sao?” Ryan miệtghas hốc ngạc nhiên, mấy người này hôm nay sao vậy để nó sốc hoài à

-“đến thông báo cho em đây, unnie nghĩ kỹ rồi, không thể đánh rơi tuổi trẻ được, unnie phải ăn chơi bay nhảy mới đúng, không làm quản lý cho em nữa, unnie phải đi du lịch” BoRam chốt lại

-“Mô?!! Unnie sao tự dưng lại vậy chứ? Lại bỏ rơi em nữa?! Vậy EunJung unnie thì sao?! Unnie ấy sẽ không để unnie đi đâu” Ryan biết không làm căng được vì BoRam đã bỏ đi một lần rồi thì có gì không dám chứ, kể sách bây giờ chỉ có thể là EunJung, chỉ có unnie ấy mới giữ được BoRam ở lại, Ryan tự thấy mình thông minh liền cười hà hà trong bụng.

-“EunJung sao? Đi cùng unnie mà!”

Lời BoRam vừa dứt đã khiến Ryan tan vỡ, nứt toác, có lý nào lại vậy??

-“Sao có thể? Unnie còn công việc đâu thể nói đi là đi..”

-“có thể chứ”

Tiếng nói từ phía sau vang lên, EunJung tò tò xuất hiện

-“Unnie, từ bao giờ vào phòng mà không gõ cửa” Ryan giận cá chém lung tung bắt bẻ ngược xuôi

-“Ô, xin lỗi nha, cửa không có đóng à!!”

EunJung đưa tay hướng ra cửa, Ryan nhìn theo rồi hướng tới hai người kia thì thấy họ nhìn đi đâu đánh trống lảng như không biết gì. Thật hết nói à!

-“Vậy lịch trình của unnie thì sao? Chủ tịch đồng ý cho huỷ sao?”

-“thiệt tình, em có cần vô tâm vậy không? Đợt này unnie đang được nghỉ sau đồng lịch trình dày đặc vừa rồi, em được nghỉ còn unnie thì không sao?!”

-“A, em không có ý đó, chỉ là..”

-“Chỉ là sao?” EunJung nhún mày

-“Không có gì, thôi hai người đi đi, đáng ghét” Ryan làm càn không được bày đặt giận dỗi

-“Nói chung ta đáng ghét sao? Vậy mà chung ta đi còn tìm quản lý tốt thay thế, thật đau lòng mà” EunJung lại gần BoRam

-“Ừ, thật có lòng tốt mà bị đồ đi, thôi khỏi lo đi, cũng may còn chưa giới thiệu gì” BoRam hùa vào

-“Xí, không cần lòng tốt của mấy người à!!” Ryan khoanh tay trước ngực, chun mũi lè lưỡi

-“Thật sao? Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ” EunJung tỏ vẻ đáng thương

-“HyoMin ah, thật ngại quá, mất công nhờ vả em nhưng người ta lại không cần, unnie thật có lỗi, chúng ta đi thôi, unnie mời em cái gì đó xem như chuộc lỗi nha” BoRam nói như thật rồi kéo tay HyoMin đi, còn HyoMin chỉ biết che miệng cười.

-“Đứng lại hết cho tôiiii! quá đángggg, hùa nhau chọc tôi có phải khônggggg?”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Em Là Của Unnie!

-“Đứng lại hết cho tôiiii! quá đángggg, hùa nhau chọc tôi có phải khônggggg?”

Nghe thì có vẻ như Ryan đang rất giận dữ phải không? Nhưng sự thật thì ...

Ryan ngồi bệt xuống đất, chân tay buông thõng hết lên sau đó bù lu bù loa ăn vạ, nước mắt dòng dòng, mặt mũi tèm nhem làm ba người kia hốt hoảng, tính đùa chút xiu mà kết quả thì không tưởng, bỗng dưng chân tay luống cuống, người thì vội chạy ra ngoài cửa xem có ai thấy cảnh này không còn bịt miệng, người thì vội đóng cửa, người thì vội chạy lại ngăn cản con khủng long trẻ con đang ăn vạ.

-“Suyt, JiYeon, em làm cái gì mà bù lu bù loa lên thế hả? Có biết đây là đâu không? Có nhớ em là ai không hả? Tính mai lên trang nhất hay sao?”

HyoMin nhanh tay bịt miệng Ryan lại

Ryan không ăn vạ được thì im rồi nhưng là vẫn thút thít, nhìn HyoMin một cái rồi nhìn đi hướng khác, giận dỗi chẳng thèm quan tâm nữa.

HyoMin thấy yên lặng rồi mới dám bỏ tay ra khỏi miệng nó, lấy giấy ăn trên bàn nhẹ lau khuôn mặt nhem nhuốc vì mascara bị lem, lau xong còn nhìn kĩ lại xem đã ổn chưa mới hài lòng quay ra gắt đầu với BoRam.

BoRam hiểu ý, gạt đầu rồi mở cửa ra ngoài, trước khi đóng cửa còn bấm chốt khoá sẵn, nháy máy với HyoMin rồi sập cửa mạnh lại. Tiện tay còn mở thử cửa xem có được không, thấy không mở được, chắc chắn cửa đã khoá mới chạy đi tìm EunJung.

Bên trong phòng lúc này, HyoMin mỉm cười vì sự tếu táo của mấy người này thì bật cười xong lại nghe tiếng hừ của người bên cạnh mới nhớ ra có người đang dỗi. Bối bối thâm nghĩ “đúng là đồ trẻ con”, HyoMin mới quay vào nhìn Ryan.

HyoMin nghiêng đầu sang phía Ryan đang quay ra, nó né tránh quay sang phía khác, cô lại quay theo, nó lại quay đi. Cứ thế, HyoMin lăm bằm trong miệng nói nó nhỏ mọn, bị nó liếc cho một cái liền dừng, chuyển sang nịnh nọt

-“Yeonie oi, Yeonie à, đừng giận mà, hai người đó trêu chọc em mà, unnie đâu có đâu”

-“Yeonie, Yeonie, Yeonie”

-...

Được một hồi chẳng chuyển được gì, HyoMin bỗng đứng dậy làm Ryan ngạc nhiên hướng mắt nhìn theo thì thấy HyoMin đang loay hoay cởi guốc, chẳng biết tính làm cái gì, nó cứ ngồi dưới đất quan sát thôi.

Quảng đôi guốc sang một bên, HyoMin bước lại sát trước mặt Ryan ngồi thụp xuống. Hiện tại là đang ngồi trên đùi nó, còn đưa hai chân vòng qua eo nó quặp chặt, đưa hai quàng cổ nó luôn.

Ryan khó hiểu ngẩng người ra phía sau liền chống hai tay xuống để không bị đổ, mắt chớp chớp.

-“Làm gì vậy? Buông ra, nặng quá đi mất”

-“Không, thích ngồi đây, êm hơn sofa, bị thích” HyoMin thích thú còn lắc qua lắc lại trên người Ryan mà không biết nó thật khổ sở, đang ngồi dưới đất cứng đờ lại còn bị tăng thịt 45kg đè lên còn ngồi yên chứ, ề hết cả mông đi.

-“Eiiiiiii, nếu không muốn bị đẩy ra thì ngồi yên đi” Ryan lạnh giọng

-“Không thích, không thích”

HyoMin nhí nhảnh nhún nhảy trên người Ryan như cưỡi ngựa, thật hết chịu nổi, cái tay chống cự này giờ mỗi như, Ryan đổ nhào ra phía sau, HyoMin giật mình buông cả chân cả tay ra nhưng vẫn là đổ ập cả người lên Ryan. Ryan bị đau, mặt mũi nhăn nhó, mở mắt ra thấy cái mặt ngơ ngác của HyoMin đang chuyển biến sang sợ hãi tính bỏ chạy thì liền đưa tay đưa chân vòng chặt qua túm HyoMin lại.

Ryan cười thầm trong bụng “đã tới lúc trả thù của ta, dám hứa với tên kia chọc ta hả, trông cái mặt ngô nghê sợ hãi kia, nguoi chết chắc rồi, yeobo à”. trung bộ mặt lạnh lùng giữ, Ryan nhìn HyoMin không chớp mắt, tay đang giữ phía sau HyoMin dờ lên véo má cô, khuôn mặt còn vô cùng biểu cảm, miệng không ngừng lăm bằm “cho chết nè, đáng đời”.

HyoMin đau kêu la oai oái, vội gỡ tay Ryan ra nhưng không được, còn thấy cái tên kia ban nãy còn giận dỗi mà bây giờ cười như được mùa, thật đáng ghét mà. trong đầu bỗng nảy ra một ý nghĩ, HyoMin liền cười gian.

Ryan đang khoái chí vì trả thù được HyoMin, hai tay kéo má HyoMin đủ dạng khó coi rồi cười rộn rã thế rồi cả căn phòng bỗng chốc yên ắng, nghe kĩ hơn một chút thì .. có thể thấy nhịp tim đập dữ dội của Ryan. Cánh tay trên má HyoMin như bất động, mặt nó bỗng nhiên đỏ bừng.

Giờ thì đến HyoMin cười thích thú, muốn biết chuyện gì xảy ra sao? Chỉ là thay vì cố gắng làm điều không thể thì ta làm điều có thể thôi, tay cô không còn cố gỡ tay nó ra mà giờ đang chu du trước khoang ngực nó à.

-“Yeonie à, thật mềm nha, quả nhiên đúng chủ, rất vừa tay à” HyoMin nói nhẹ nhàng, ngón tay còn viết tên mình lên đó

Ryan nuốt cái ực, cái tình huống này không phải là không thể nhưng là chưa từng nghĩ qua, HyoMin này thật chẳng ra sao, ở nó có bao nhiêu điều tốt thì chẳng thấy linh hội được chút nào, ấy thế mà thói hư tật xấu chẳng thừa cái gì, tính dè nó sao, không được à, nó là công là chồng còn cô là vợ cứ cho là hết đời này cũng thế thay đời.

HyoMin nhìn nó đơ ra còn nghĩ ngợi gì đó cũng chẳng quan tâm, thả sức tung hoành nơi này quả thật thú vị, vẫn chưa chơi đủ đã bị lật người sang bên bắt ngờ, cô tròn mắt nhìn con khủng long đang đè lên người mình.

-“Làm gì vậy? Hết hồn!” HyoMin rút cánh tay đang bị kẹp chặt giữa hai cơ thể

-“Unnie. tính nổi loạn hả?”

-“nổi loạn? Nổi loạn gì?”

-“là ai vừa dê em?”

-“Oh my god?! Nói cái gì có lý chút đi, thứ thuộc về unnie, unnie thích làm gì thì làm”

-“hả, cái đó là của em mà?”

-“của em? tốt thôi, ta tính toán lại, vậy em mới người thường xuyên dê unnie a, bây giờ chúng ta thân ai người đẩy giữ, ok, không ai động chạm ai hết, mau tránh ra”

-“Ồ, ơ, sao lại thế?” Ryan luống cuống

-“Thắc mắc? Người em của em, người unnie của unnie, có gì khó hiểu?”

-“Aaaaa, không được, không được, người unnie cũng là của em” Ryan mắt chớp chớp định cúi đầu hôn nhưng HyoMin phản xạ tốt quay ngoắt sang một bên không cho

-“No kiss, no hug, no touch, no no no, ok”

HyoMin vênh mặt

-“Aaaaaaa, không được”

-“Sao không được? Chúng ta nên rõ ràng như em muốn, giờ thì xuống đi, cả con khủng long dê lên unnie gãy xương mất”

-“Không xuống, unnie là của em à” Ryan bám chặt

-“ngang ngược, unnie là của em, vậy em là của ai”

-“Đương nhiên là của unnie” Ryan bị hớ

-“Đó, tốt, vậy nên chỗ này, chỗ này và cả chỗ này, chỗ này nữa đều là của unnie” HyoMin nói mà bàn tay chạy ngược từ trên xuống dưới, yên ổn trên mông Ryan nắn nắn

-“á, unnie dụ em” Ryan cau mày

-“Ai dụ, là em tự nói mà, hay không phải?”

-“Ơ thì.. phải nhưng mà..”

-“No but, đứng dậy đi, em phải giảm cân thôi, nặng quá đi à” HyoMin nghiêm giọng rồi trêu chọc nó ngay được

-“Yahhh, chê em sao? Đã vậy không đi, cứ nằm đây” nói rồi nó cố tình dồn sức nặng đè cô hơn

-“Thôi thôi, tha cho unnie đi, đùa thôi nhưng em còn dê nữa như vậy nữa chắc unnie chết thật à” HyoMin kêu la

-“Ừm, nhưng mà phải có cái gì đó để đổi mới dậy à” Ryan chu mỏ ra rồi nhìn đi chỗ khác nhưng ý thì là mau hôn tui đi

HyoMin bật cười vì cái vẻ trẻ con này, thầm nghĩ vì đáng yêu như vậy nên quyết định thương, nghĩ là làm cô đưa tay vòng qua cổ nó cúi xuống hôn chụt chụt lên mặt nó, nào thì trán, mắt, mũi, 2 má kết lại là mấy cái ở môi, còn nó thì thoải mái hôn thật kêu lên má cô một cái mới đứng dậy kéo cô lên.

Tình hình là đang phải quay MV, mang tiếng là quản lý của Ryan nhưng là làm thay BoRam nên HyoMin có biết là phải làm cái gì đâu thành ra cứ bị đạo diễn nói hoài vì chẳng chuẩn bị những gì cần thiết cho nó hay giờ sắp xếp loạn xạ, cô cũng ngại chẳng biết làm gì đành chỉ xin lỗi mọi người nói sẽ cố gắng hơn.

Ban đầu Ryan không biết cô bị mọi người quở trách vì bận quay, trong lúc cut cảnh nó tính vào nhà vệ sinh vô tình thấy cô cứ liên tục gập người xin lỗi, nó nhủ mày không hiểu chuyện gì xảy ra. Vẫn là phải vào nhà vệ sinh gấp à, sau khi trở ra, nó không thấy HyoMin ở đó nữa, hình như đã vào Restroom của nó rồi, nó mới lại gần người lúc này HyoMin phải cúi đầu.

-“xin lỗi, ban nãy tôi thấy quản lý của tôi ở đây, cô ấy đã làm gì sai sao?” Ryan cười hỏi

Sau khi nghe được toàn bộ câu chuyện, nó vội giải thích thì người kia mới ngó người, nó vội chạy đi còn nghe người ấy nói gì đó nhưng lúc này thật chẳng vào tai, nó cảm thấy mình thật có lỗi, thương cô thật nhiều, là nó vô tâm không để ý khiến cô bị khiển trách như vậy.

Thấy cô đang ngồi trên ghế co quắp lại, đầu thì gục xuống hai tay đang khoanh lại đặt trên đầu gối, nó vội khoá cửa, bước đi thật nhanh đến ôm chặt cô

từ phía sau

-“Em xin lỗi”

-“Xin lỗi?”

Mãi suy nghĩ nên bây giờ HyoMin mới nhận ra sự có mặt của người này và khó hiểu khi nghe nó xin lỗi.

-“Tại em không tốt, ích kỉ muốn unnie ở bên, unnie phải làm quản lý cho em nhưng lại không biết phải làm những gì, bị người khiển trách, em lại làm unnie buồn rồi!”

Ryan khẽ dụi dụi mặt mình vào cổ HyoMin thút thít như khóc đến nơi. Cô vội đưa tay với ra sau xoa đầu nó

-“Ngốc, unnie là muốn ở bên em nên mới nhận lời, unnie không muốn em cũng đâu ép được, cũng tại unnie không hỏi rõ BoRam unnie công việc phải làm, mà cũng không sao, bị nhắc nhở như vậy mới biết cần phải làm gì, rút được kinh nghiệm, rất tốt à, ngoan, đừng nghĩ nữa”

-“Nhưng...” nó định nói gì đó liền bị chặn lại

-“No but. ok” cô biết nó là lại tự nhận lỗi về mình, đưa trẻ ngốc, đó đâu phải lỗi của nó

-“Nae” Ryan nhẹ giọng, vùi sâu vào cổ cô hơn

-“Tốt, chỉ cần nhớ unnie luôn ở bên em” HyoMin vừa nói vừa xoa đầu nó

-“Nae” Gật gật

-“Ừm, vì em là của unnie, unnie phải bảo quản tốt những thứ thuộc về mình, hi hi” HyoMin nở nụ cười tươi xoay người lại ôm nó thật chặt.

Nghe những lời này nó lại càng tự trách mình hơn, cảm thấy mình không làm được gì cho cô cả, nổi tiếng để làm gì chứ còn chẳng thể thoải mái dặt tay cô giữa phố đông người, tự trong lòng, nó thúc giục mình phải nhanh chóng công khai mối quan hệ này, dù chuyện gì xảy ra nó chỉ muốn cả thế giới biết cô và nó thuộc về nhau.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Câu Chuyện Của Chúng Ta

Sau ngày hôm đó, HyoMin cũng đã hiểu những việc quản lý phải làm, bỗng thấy thương BoRam unnie suốt ngày vất vả chạy theo lo cho con khủng long nhà cô, sau này phải hậu tạ thật nhiều mới phải.

-“Aaaaaaaa”

HyoMin nghe tiếng la của Ryan khi cả hai đang ở trong phòng chuẩn bị trước khi quay những phân cảnh cuối của MV.

-“Có chuyện gì? Sao em la quá trời vậy?” HyoMin bước lại gần phía Ryan

-“Min ah, chết rồi, em lỡ tay, trang phục bị rách rồi, giờ phải làm sao đây? Trời ơi là trời...”

Ryan kể khổ, HyoMin nhìn chiếc áo trong tay nó ngán ngẩm lắc đầu, đúng là khủng long, sức lực hơn người người mà, mà không biết làm thế nào mà rời được hần cái tay áo ra được, còn nói rách, là rách đấy!! Tiễn lại gần, HyoMin cầm lấy chiếc áo cùng cái tay áo đi ra ngoài không quên dặn Ryan làm gì thì nhanh chóng vì sắp tới giờ quay. Ryan thì chỉ biết thờ dài tự trách rồi cũng chăm chú sửa sang đầu tóc và make up.

Khoảng nửa giờ sau, HyoMin quay lại với chiếc áo lành lặn trên tay, Ryan trong mắt ngạc nhiên

-“Min làm sao sửa được vậy? Stylist mà biết em phá đồ anh ấy thiết kế chắc lại cầu nhàu cả ngày mất...” Ryan nhận lấy chiếc áo thở than

-“Này, con khủng long kia, rốt cuộc ở công ty em làm cái gì hả? Có quan tâm ai không vậy?” HyoMin khoanh tay lại nhún mày nhìn Ryan

-“Đương nhiên có, em rất thân thiện với mọi người đó nha” Ryan vênh mặt

-“Tự tin ha?” HyoMin cười nhạt

-“Tất nhiên rồi” Ryan bĩu môi

-“Ai chà, thân thiện với chả không thân thiện, stylist xin nghỉ từ bao giờ còn không biết nữa! Haiz!” HyoMin nhún vai ra ghế ngồi ngã lưng ra phía sau

-“Hó? Xin nghỉ? Anh ấy xin nghỉ bao giờ? Đâu ai nói cho em biết? Sao unnie biết?” Ryan quăng chiếc áo sang bên chạy lại phía HyoMin tròn mắt hỏi

-“Aigooo, xem ra thần tượng Ryan của chúng ta thật quan tâm người khác nha” HyoMin khoanh tay lại trước ngực, nhắm mắt lại như muốn nghỉ ngơi như thế nào trong mắt Ryan lại như đang trách móc nó không quan tâm cô chứ không phải stylist kia.

-“aaaaaa, em làm gì vậy? Ummm” HyoMin la lớn liền bị nó lấy tay bịt miệng.

Lại nói vì sao HyoMin la lên. Mới nhắm mắt lại nói được một câu, Ryan lại hiểu lầm xong lại tiện thể có mưu đồ bất chính liền ngồi lên đùi cô giữ hai tay cô lại, nghiêng đầu cúi xuống cổ cô mút mạnh lấy, HyoMin không giật mình mà là lên mới lạ.

-“Unnie là cái gì? Muốn mọi người phá cửa vào chứng kiến cảnh tượng tiếp theo hả?” Ryan đe dọa

HyoMin liền cầm nín đưa mắt lườm nguyệt tên mặt dày kia, nghĩ gì mà nói vậy không biết, không phải vì giữ danh tiếng cho nó thì nó chết với cô.

-“Như thế có phải ngoan không? Yêu unnie lắm lắm luôn à?” Ryan nhẹ buông tay khỏi miệng cô rồi cúi nhanh hôn chụt một cái. hành động đột ngột này bỗng dừng lại khiến cô đỏ mặt, cứ như lần đầu nó hôn cô không bằng, nó thấy vậy thì lại càng thích thú, cô lại đỏ mặt hơn liền quay đi hướng khác.

-“Không chuẩn bị đi, quay bây giờ đó” HyoMin háng giọng nhắc nhở

-“Em biết rồi Min của e à” Nó ngoác theo cô đi sát mặt lại cọ cọ mũi vào mũi cô rồi cười tít mắt.

—

Hôm nay là phân cảnh cuối rồi, hiện tại HyoMin đang dọn dẹp đồ ra xe trước chỉ chờ Ryan quay xong liền trở về công ty.

Cuối cùng cũng quay xong, hai người cúi chào và cảm ơn cả đoàn rồi rời khỏi trường quay.

-“Mà Min à?” Ryan hỏi khi xe đang trên đường đi

-“Hử?” HyoMin đang tập trung lái xe cũng chỉ trả lời ngắn gọn

-“Này unnie mang áo đi đâu sửa nhanh vậy?”

-“Hỏi làm gì?”

-“Để sau này nhờ gặp sự cố như vậy còn tới đó chứ sao?”

-“Haiz, không hỏi thì thôi, hỏi là thấy nản”

-“Sao lại vậy?”

-“Để ý mọi việc một chút đi sẽ tự biết”

-“Aigooo, unnie nói đi mà”

-“Không nói”

-“Unnie thiệt tình à? Vậy stylist nghỉ thì ai lo đồ cho em?”

Xe tới công ty, HyoMin tập trung đưa xe vào bãi đỗ, yên vị rồi mới quay sang liếc Ryan một cái, sau đó mở cửa xách đồ lên trước chẳng thềm nói chuyện với cái tên vô tâm vô ý nữa. Đúng là đồ đáng ghét, đáng ghét aaa.

Ryan thất thần chẳng hiểu gì, hỏi hoài mà HyoMin không nói lại còn tỏ thái độ giận dữ gì chứ, nó liền rút máy bấm số gọi cho BoRam, sau một hồi chuông cuối cùng cũng nhắc máy

-“...~**|>0%***%^+0/#=\$YC=...”

-“Aigoo, ai muốn phá kỳ nghỉ của unnie chứ, bắt đắc đĩ mới phải gọi thôi à!!” Ryan sau khi đưa điện thoại ra tránh điếc tai vì âm lượng phía bên kia mới dám nói

-“...”

-“Ờ thì Min ý, em hỏi gì cũng không chịu nói, còn giận dữ gì nữa”

-“..”

-“thì hôm nay em lỡ tay làm hỏng trang phục nên mới biết anh stylist xin nghỉ, em hỏi vài câu với hỏi ai lo trang phục cho em thì chẳng nói gì, mặt lạnh đi thẳng luôn rồi kia”

-“....”

-“Hờ...” Ryan tròn miệng cất điện thoại “sao số tôi khổ dữ vậy nè” vội chạy nhanh hết cỡ tìm HyoMin.

HyoMin đi nhanh thật a, Ryan dốc sức chạy mà cả đường đi không thấy, ù rũ mở cửa bước vào phòng đã thấy ai đó đang ngồi lù lù một đồng với cái mặt không thể lạnh hơn. Nó nghen ngào nuốt cái ực, khoá cửa, bước lại gần phía cô.

-“HyoMin unnie”

-“..” không trả lời

-“Unnie ah”

-“...” vẫn bơ

-“Minie àhhhh” lớn tiếng hơn một chút

HyoMin quay đầu liếc xéo nó một cái rồi lại quay đi chỗ khác. Nó ngao ngán thở dài, thầm nghĩ “ồ, lại dối, thiệt tình không muốn nói nhưng không nói không được mà”. Nó kéo ghế ngồi đối diện HyoMin, khoanh tay trước ngực nhìn cô không chớp mắt.

-“Nhìn cái gì mà nhìn, không biết cứ nhìn chăm chăm người khác là bất lịch sự sao?” HyoMin khó chịu chu mỏ trách móc

-“Bất lịch sự? Vậy không nhìn nữa, cả đời không nhìn nữa, nha?” Bỗng nhiên nghiêm túc lạ thường

-“Ý gì hả?” Cô trừng mắt nhìn nó

-“Còn ý gì nữa? Không phải không muốn nhìn sao? Còn nữa, đã nói gì, dù có chuyện gì cũng phải nói ra, thế nhưng unnie lại không như vậy, dối sao, không muốn nhìn em sao, vậy em cũng không ép nữa”

Ryan nói một hồi khi dừng lại mới để ý là mình đã phản ứng có phần thái quá nhưng là đã muộn để nhận ra. HyoMin bây giờ mắt đỏ hoe, vốn chỉ muốn vỗ gối dỗ chút để con khủng long quan tâm nịnh nọt cô, đâu biết nó sẽ như vậy chứ. Vô thức HyoMin nước mắt tuôn rơi gào miệng ăn vạ.

Ryan sợ hãi vứt bỏ luôn cả thái độ nghiêm túc, luống cuống không biết làm sao, cứ đứng lên lại ngồi xuống, vớ hộp giấy ăn lau nước mắt cho cô, miệng thì liên hồi

-“Minie, em sai rồi, không nên nặng lời như vậy, đừng khóc nữa mà...”

Nói gì thì nói, HyoMin vẫn là không nghe, khóc nức nở, Ryan mặt mũi méo xệch

-“Minie, unnie đừng khóc, em đi mua Americano cho unnie nha”

Miệng nói chân chạy đi nhưng mặt vừa quay đi đã có chút gian a. HyoMin nghe thấy con khủng long hào phóng để sợ nha, nó vừa quay đi là ngừng khóc luôn được.

Thế nhưng mọi chuyện thì đâu có đơn giản, Ryan vừa chạy nhưng là ngấm hướng cái ghế mà lao tới, cố tình ngoắc chân vào ghế ngã xõng xoài ra mặt đất, làm bộ làm tịch ra vẻ đau lăm gào lên ăn vạ. Đúng như dự đoán, HyoMin liền bật dậy chạy tới hốt hoảng lo lắng

-“Yeonie, em không sao chứ, đau chỗ nào,...” hỏi một hồi không biết bao nhiêu câu, Ryan cũng là không nghe thấy, chỉ cảm nhận rõ sự quan tâm mà HyoMin dành cho mình.

Vốn là đang nằm trên mặt đất, Ryan tiện tay kéo HyoMin thật mạnh, cô cố thể nhào vào lòng nó, ngỡ ngàng để nó ôm cô thật chặt.

-“Em...” HyoMin khó hiểu

-“Đừng nói gì cả, unnie chỉ cần nằm yên như vậy” Ryan nhắm mắt lại, cảm giác thực thoải mái

HyoMin là vẫn thắc mắc nhưng cũng không phản đối, cứ vậy nằm yên. Giây phút này thật yên bình.

-“Minie ah”

-“ừm?”

-“Sẽ có đôi chút khó khăn lúc ban đầu nhưng unnie hãy tin tưởng em nhé!”

-“Em nói vậy là sao?” HyoMin ngạc nhiên

-“Unnie chỉ cần biết em yêu unnie rất nhiều là được” Ryan cười nói, vòng tay cũng nói lỏng hơn

-“Em lại định làm loạn gì đó” HyoMin nghi ngờ

-“Em làm gì mà loạn?” Ryan nhún mày

cộc cộc

-“Chờ chút, em nói với unnie sau”

Ryan bước ra mở cửa thì đã thấy staff chuyển lịch trình tới, anh ta cũng cúi chào rồi đi ngay sau đó. Ryan trở vào gạt gù gì đó rồi ngồi xuống ghế đối diện HyoMin.

-“Minnie, hôm nay được về sớm, cũng được nghỉ vài ngày để chuẩn bị cho đợt comeback, chúng ta đi chơi nha” Nó hào hứng kéo mạnh cô sang bên ghế nó ngồi, để cô ngồi trong lòng nó

-“Vậy sao? Nhưng mà không được rồi, em thì được nghỉ nhưng unnie thì có nhiều việc lắm, vì làm quản lý cho em nên đã dời lịch, bây giờ cần hoàn thành hấp” cô cười buồn nói

-“à đó, nhắc mới nhớ, sao unnie bỏ dạy đi làm stylist mà không nói cho em biết, unnie vốn không cần để ý tới em phải không?”

-“Không có, tại em bận quá mà, unnie hiện tại là không muốn em để ý tới chuyện của unnie mà không tập trung làm việc. hơn nữa còn có Qri unnie nên em không phải lo gì cả đâu”

-” Em không nói vấn đề đó, unnie đã làm thì phải làm cho em chứ”

-“aigooo, khủng long xấu xa, ai thêm làm cho em, unnie có rất nhiều đơn đặt hàng nha, cũng có có chút tiếng tăm, chỉ có em là không quan tâm để ý đến ai thôi” HyoMin bĩu môi

-“O, em.. thì mọi khi là em có stylist riêng nên đâu có để ý tới chuyện đó, chỉ quan tâm tới unnie thôi mà”

-“Quan tâm mà unnie làm gì em cũng không biết đó hả?!”

-“A.. ờ.. không có.. ý em không phải vậy mà..”

-“Thôi bỏ đi, nói chuyện với đồ khủng long như em chỉ muốn cho tuyệt chủng luôn a, mau chuẩn bị đi còn về”

HyoMin đứng lên, tiện tay kéo Ryan dậy luôn, sau khi thu dọn thì cùng nhau ra về.

1 tháng sau..

-“Ái chà, stylist HyoMin-shi giờ tiếng tăm đi xa nha, mới có chút thời gian đã trở thành hot stylist rồi”

-“Em muốn chết?”

HyoMin đang bận rộn chỉnh sửa mẫu thiết kế thì một giọng nói vang lên, tất nhiên, khỏi cần ngẩng đầu cũng biết đó là ai. Con khủng long đó hôm nay không bận lịch trình hay sao mà còn rảnh dỗi tới chọc cô nữa.

-“Nếu chết trong lòng unnie thì em tình nguyện a!” Ryan đi tới ôm lấy cô từ phía sau

-“Càng ngày càng dẻo miệng, hôm nay rảnh ha?”

-“Không rảnh thì không được tới sao? Em thích đi đâu ai quản chứ!”

Ryan mãi nói mà không nghỉ, lúc để ý thì đã thấy cái mặt lạnh đang nhìn mình chằm chằm liền vội chỉnh ngay

-“Ngoài unnie a, hìhì”

-“Cái đồ đang ghét nhà em”

-“Con gái nói ghét là yêu a”

-“Vậy em nói yêu là ghét?”

-“..” nghĩ nghĩ ” không có, unnie cứ chọc em hoài”

-“Eiiii, thôi ra đây ngồi đi để unnie còn làm việc”

-“làm gì mà suốt ngày làm à, unnie coi như em biến mất rồi đó hả, coi công việc hơn em phải không?”

-“Làm nhảm gì vậy? Unnie yêu em nhưng unnie còn phải làm việc nuôi thân nha, còn rất nhiều đồ đẹp cần mua, hay em nuôi unnie đi tiện thể mua đồ cho unnie luôn”

-“hờ..”

-“Không được phải không? Vậy mới nói, thôi tránh qua một bên coi”

-“Gi mà không được, unnie cứ như em keo kiệt lắm không bằng, em chỉ hơi tiết kiệm đồ đạc bản thân chút thôi nha, bây giờ mau mau đi ăn”

Chẳng chờ HyoMin đồng ý, Ryan vội kéo cô đi. Hai người ăn tại một nhà hàng gần đó, mãi mê chuyện trò mà không biết rắc rối ghé thăm vào sáng hôm sau.

Sr vì ra chap chậm trễ do điều kiện không cho phép.

Cám ơn các reader vẫn theo dõi và ủng hộ fic, au sẽ cố gắng hơn. tần yu

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Công Khai Tất Cả. Tôi Là Park Jiyeon

Ngôi sao ca sĩ – diễn viên Ryan hẹn hò Hot Stylist Park HyoMin?

Ryan thật sự đồng tính?

Mối quan hệ đồng tính của Ryan và Hot Stylist?

...

Hàng loạt bài báo được tung ra xoay quanh vấn đề tình cảm của hai người sau khi bài báo *Ryan công khai hẹn hò Hot Stylist* do Dispatch tung ra với nội dung “Ryan không ngần ngại thể hiện tình cảm công khai” bên cạnh đó là những tấm hình do phóng viên chụp được. Tấm thì Ryan đang gấp đồ ăn đưa lên miệng HyoMin, tấm thì hai người đang tay trong tay, tấm thì Ryan đang chu mỏ lên đòi hôn, chốt lại một tấm quan trọng nhất là hai người đang hôn nhau, hơn nữa hai người cùng về một chung cư và không có ai đi khỏi đó?.. Phóng viên đã theo sát từ Công ty, khi thấy họ cùng tới nhà hàng cũng theo vào lén lút, ngồi cách vài bàn, do Hai người đã đặt bàn Vip nên gần như chỉ có vài người xung quanh, vốn dĩ ngoài những người bạn kia thì không ai biết họ quen biết nên khi phóng viên bắt gặp đi cùng nhau thì ngạc nhiên, quyết sẵn tin bằng được, không ngờ lại vớ được tin độc quyền.

Netizen có những phản ứng trái chiều

– “Đồng tính thật rồi, ngay từ lúc đóng Mv Painkiller cùng EunJung, tôi đã nghi ngờ mà”

Like: 12,969 Dislike: 1,846

-“Cái quái gì vậy? Tôi vẫn cứ nghĩ là cô ấy hẹn hò cùng EunJung. Park Hyo là ai? Hot Stylist gì chứ?”

Like: 10,687 Dislike: 1,367

-“Chuyện cô ấy đồng tính cũng chẳng có gì bất ngờ, chẳng phải trước đây đã từng nói qua sao?”

Like: 9,689 Dislike: 1,189

-“Park HyoMin là ai? Ryan hết người để yêu sao?”

Like: 8,673 Dislike: 685

-“Giới showbiz vốn dĩ là chúng ta chẳng thể xen vào đâu, thôi thì cứ chúc họ hạnh phúc đi”

Like: 6,853 Dislike: 308

-“Dù có chuyện gì xảy ra vẫn ủng hộ Ryan!! Fighting!!”

Like: 6,791 Dislike: 121

.....

Vẫn đang trong đợt comeback nên scandal tình cảm của Ryan đã làm rối loạn không ít.

Phòng chủ tịch

-“Cô làm cái gì vậy? Nghĩ rằng mình đang trên đỉnh cao nên muốn làm gì cũng được sao? Cô có biết vì cô mà cổ phiếu cũng giảm mạnh không?” Chủ tịch lớn tiếng

-“Xin lỗi, thật sự tôi không cố ý, không ngờ phóng viên lại theo dõi” Ryan cúi đầu

-“Xin lỗi là xong sao? Không ngờ? Cô là ngôi sao mà cô không ngờ phóng viên theo cô sao?”

-“...”

-“Thôi được rồi, làm việc tử tế cho tôi, mau ra ngoài đi”

Chờ đến khi Ryan đi rồi chủ tịch mới gọi điện cho ai đó

-“Được rồi, làm tốt lắm, Ryan không biết, chút scandal có là gì, quan trọng là nó giúp ta kiếm được tiền...”

Thật không ngờ phóng viên là được chủ tịch cho theo sát, muốn mượn scandal để quảng bá, gây chú ý, thật hết nói, rốt cuộc chỉ khổ HyoMin, công việc chưa được bao lâu lại bị kéo vào, mọi thứ rối bù luôn, cô bị không ít fan cuồng Ryan chỉ trích, cho rằng cô đã cướp Ryan của họ, nói cô những lời thô tục, thật không muốn nghe, còn gửi đủ thứ kỳ dị tới cho cô.

HyoMin ngán ngẩm nhìn mọi thứ xung quanh, ngó qua cửa sổ đã thấy cả đám người liên thờ dài lấy điện thoại nhắn tin cho Ryan

“Hiện tại đừng gặp nhau nữa, em nhớ tập trung lo công việc, đừng để ý gì cả”

Tin nhắn vừa gửi đi chưa được 5s đã thấy Ryan gọi điện lại.

-“Ừm, unnie nghe” HyoMin nói mà mắt vẫn hướng ra cửa sổ

-“...” bên kia có vẻ to tiếng

-“Calm down, unnie không có ý gì, chỉ là tốt nhất thời gian này đừng gặp nhau đi, ok”

-“...”

-“Not but.. vậy nhé.. unnie tắt máy đây”

Nhanh tay tắt cuộc thoại ngăn chặn Ryan nhiều lời, HyoMin liền bấm số gọi cho Qri

-“Unnie ahh”

-“..”

-“woaaa, sao unnie biết hay quá vậy?”

-“...”

-“Unnie cũng biết rồi sao? Hức hức!! Nhưng mà hiện tại xung quanh chỗ em đang nhiều phóng viên lắm, em không có ra được phải làm sao đây?”

-“...”

-“à e quên mất cửa sau, vậy unnie mau tới nhé, em chờ nha, iu unnie”

Sau khi HyoMin vừa lên xe Qri thì cũng tiện tay tắt máy luôn. Không nghĩ tới Ryan tính tình trẻ con lại nghĩ vì scandal mà cô đang muốn tránh nó. Chiếc Mini Cooper của Qri mới đi chưa được bao lâu thì Ryan cũng nhờ staff đưa tới nhưng chưa xuống xe đi vào vì thấy cả đồng phóng viên đứng xung quanh nơi làm việc của HyoMin, nó liền rút máy gọi cho HyoMin nhưng lại chỉ nghe được giọng nữ thông báo thuê bao hiện không liên lạc được, tất nhiên, hẳn là nó phát điên, liền gọi điện cho BoRam để mở hộp báo.

BoRam nghĩ Ryan muốn mở hộp báo chắc để giải thích dẹp scandal nhưng những gì cô đang chứng kiến thì quả thật gây sốc mà. Nó rốt cuộc là đang làm gì thế kia? Chuyện đã rồi, BoRam cũng chẳng thể ngăn cản được, đưa tay lên ôm đầu ngán ngẩm thở dài.

HyoMin tới nhà Qri đã thấy SoYeon đang ở đó rồi, chào hỏi rồi cũng ngồi xuống sofa. Bỗng cảm thấy khuôn mặt SoYeon có chút gượng cười, Qri thắc mắc:

-“So? Biểu hiện của em là sao vậy?”

-“Không .. phải.. em, hờ hờ.. là .. là cái đó” SoYeon hướng tay chỉ TV.

Theo phản xạ HyoMin cùng Qri quay đầu hướng TV nhìn thì mắt to tròn miệng há hốc ngạc nhiên

-“Ryan?” Qri cùng HyoMin đồng thời cất tiếng

-“Nae, cũng 5 phút rồi, HyoMin à, chuyện này? Em ..không sao ..chứ?” SoYeon

-“...” HyoMin ngẩn ngơ nhìn TV còn không nghe thấy SoYeon nói gì “Thiệt tình? Cái đứa ngốc này, làm cái gì vậy?”

HyoMin tính đứng lên đi tới đó nhưng Qri vội giữ tay lại

-“Khoan đã, để xem JiYeon làm gì, em bây giờ tới đó cũng đâu giải quyết được gì, đôi khi mọi chuyện còn loạn hơn nữa”

HyoMin nghĩ một lúc thấy Qri nói cũng phải thì lại ngồi xuống xem. khuôn mặt cơ bản là hết sức lo lắng.

“Xin chào mọi người, Tôi là Ryan”

Tách Tách

Hiện tại, Ryan đang trong buổi họp báo, bên dưới có rất nhiều phóng viên, họ luôn túc trực máy ảnh chụp hình, Ryan cũng vì ánh sáng máy ảnh chớp nhoáng mà dừng lời, sau khi thích ứng rồi mới tiếp tục

-“Hôm nay, tôi ở đây để trả lời về vấn đề đang xảy ra có liên quan tới tôi, các bạn có vấn đề gì cần cứ hỏi”

-“Nae, Ryan-shi, mối quan hệ giữa cô và HyoMin-Shi là thật phải không?” PV

-“Nae, chúng tôi đang có quan hệ tình cảm” Ryan đáp rất tự tin

-“Vậy cô chính thức thừa nhận mình là người đồng tính?” PV

-“...chuyện này...” Ryan suy nghĩ một lát rồi cũng trả lời “tôi không chắc vì tôi chưa hề có mối quan hệ với cô gái nào khác”

-“Vậy trước đây cô vẫn hẹn hò với nam nhân?” PV

-“Không, trước đó tôi chưa hẹn hò”

-“Vậy HyoMin-Shi là người đầu tiên?” PV

-“Nae”

-“Chúng ta đều biết HyoMin-Shi mới nổi tiếng gần đây vì những thiết kế táo bạo, cô ấy cũng thiết kế cho cô chứ?”

-“Nae”

-“Vậy hẳn là hai người mới phát sinh mối quan hệ này qua công việc, liệu nó có phát triển dài lâu hay chỉ thoáng qua?” PV

-“Nếu mọi người muốn biết, tôi cũng sẽ nói vậy... Tôi và Hyomin-Shi đúng là phát sinh mối quan hệ trong công việc nhưng không phải gần đây mà đã từ rất lâu. Tình cảm này không dễ dàng gì, chúng tôi đã cố gắng rất nhiều để được bên nhau. Đã 6 năm rồi, tôi biết sẽ có nhiều người không thích đặc biệt là các Jingchin của tôi nhưng tôi mong mọi người sẽ hiểu và ủng hộ chúng tôi, tôi đã từng mắc sai lầm để cô ấy phải tổn thương nên bây giờ dù chuyện gì xảy ra tôi cũng nhất định ở bên cô ấy, khi các bài báo đưa tin, cô ấy hẳn đã gặp rất nhiều phiền phức và dường như bây giờ dường như cô ấy đang muốn trốn chạy, tôi đã không thể liên lạc với cô ấy, tôi không thể để cô ấy đi, đó là mục đích tôi mở hợp báo này, chỉ để cô ấy có thể nghe tôi nói, tin tưởng tôi, ở bên tôi. Park Hyomin, em yêu unnie, đừng sợ hãi, đừng trốn tránh, về với em.”

Ryan nhìn thẳng máy quay nói, phía bên truyền hình trực tiếp, đương nhiên Hyomin có thể nhìn thấy, có thể nghe thấy, lẽ ra cô nên hạnh phúc nhưng lại cảm thấy đau lòng, nó là vì cô mà đang hy sinh sự nghiệp sao, thật hết nói nổi mà.

-“Mọi người biết đến tôi qua cái tên Ryan nhưng tên thật của tôi là Park JiYeon, sau này mọi dự án hoạt động của tôi sẽ đều sử dụng tên thật của mình, hy vọng mọi người sẽ vẫn tiếp tục ủng hộ JiYeon như đã từng sát cánh với Ryan. Tôi là Park JiYeon. Xin Cảm ơn”

Hợp báo cũng kết thúc, Ryan bây giờ chính thức trở lại với danh phận của mình, không cần phải trốn tránh gì cả, nó là Park JiYeon.

-“Park JiYeon sao? Hùng hồn quá nhỉ? Cô giờ xem tôi như không khí nữa đó!”

Chủ tịch không biết đã đến từ lúc nào, bên cạnh là BoRam đang đứng khép nép trộm lườm JiYeon.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tôi Sẽ Ở Bên Cô Ấy!

Phòng Chủ tịch

-“Cô không có gì muốn nói với tôi sao?” Chủ tịch không nhìn JiYeon vẫn là đưa tay nâng chén thưởng trà

Nghĩ một hồi JiYeon cũng quyết định nói hết ra những gì muốn nói, đến hợp báo công khai cũng đã làm thì có gì không thể nữa chứ.

-“Nae, thưa chủ tịch, tôi đã quyết định rồi, dù mọi chuyện có như thế nào tôi cũng sẽ ở bên cô ấy, sự nghiệp này có hay không vốn dĩ từ khi giải đáp được lòng mình thì với tôi cũng không còn quan trọng nữa”

JiYeon rất thẳng thắn nói, chủ tịch cũng gật đầu ra hiệu nói tiếp đi nên nó chẳng giữ ý làm gì

-“Nae, rất cảm ơn chủ tịch và mọi người suốt quãng thời gian tôi ở đây đã giúp đỡ tôi, tôi thật sự rất cảm kích. Về vấn đề cá nhân của tôi làm ảnh hưởng tới mọi người, tôi vô cùng xin lỗi nhưng nếu không phải chuyện vô tình bị báo chí đưa tin thì tôi cũng đã có định công khai từ lâu. sự việc lần này chỉ là bước đệm để tôi có thể nói ra thôi, nếu như mọi người không thể chấp nhận, tôi cũng xin rút khỏi showbiz luôn.”

-“đã nghĩ kĩ rồi chứ?” Chủ tịch đặt tách trà xuống, đưa hai tay đan lại, khuôn mặt vẫn không biểu lộ chút cảm xúc nào!

-“Nae, tôi đã suy nghĩ kĩ thưa chủ tịch” JiYeon một lần nữa khẳng định

-“Được rồi, cứ như vậy đi, để xem phản ứng của netizen ra sao? Cô về trước đi”

-“Chủ tịch đồng ý sao?” JiYeon có chút ngạc nhiên, nó nói vậy mà Chủ tịch không làm ầm lên sao nhưng mặc kệ, ông ấy đã nói thì cũng nên chịu trách nhiệm với lời nói của mình “thật tốt, cảm ơn chủ tịch, tôi về trước”

JiYeon cúi đầu chào rồi ra ngoài. Chỉ còn Chủ tịch trong phòng, ông mới bật cười.

-“Quả thật thú vị, bọn trẻ bây giờ ngày càng táo bạo nhỉ? Nếu con bé biết do ta tung tin cho báo chí thì đôi khi lại cảm ơn ta rồi rít ấy chứ, chúc may mắn Ryan ah”

Cốc cốc

Chủ tịch lấy lại phong thái nghiêm giọng

-“Vào đi”

—
-“HyoMin, unnie ra đây đi”

Cộp Cộp

-“Park Hyo Min, em biết unnie ở trong đó, unnie có ra không hả?”

...

Cộp Cộp

-“Park HyoMin, unnie nhất định không ra phải không?”

...

-“SoYeon unnie đã nói cho em biết unnie đang ở đây, unnie muốn trốn em phải không?”

JiYeon vừa đập cửa nhà Qri và gào rống lên mà không thấy hồi âm, nghỉ một chút lại gào lên

-“Unnie mà không ra từ nay chúng ta đứng gần nhau nữa, em có ra sao cũng không cần unnie phải quan tâm nữa”

JiYeon giận dữ định bỏ đi thì nghe tiếng mở cửa, vừa quay lưng lại đã bị HyoMin lườm cho mặt

-Em làm cái gì mà âm ỉ lên thế hả?” HyoMin quát lớn

-“Ai bảo unnie không ra, bộ em muốn gào lên chắc, đau hết cả cổ họng này” JiYeon chu mỏ khó chịu

-“Không thấy tôi vừa tắm sao? Tối thì không biết đường mà gọi điện hả? Idol gì mà ngốc, babo” HyoMin cũng chẳng vừa

Giờ JiYeon mới để ý, HyoMin quần quanh có chiếc khăn tắm không, liền xoay xung quanh rồi đẩy HyoMin vào trong khoá cửa lại

-“Cái gì? Điện sao của unnie liên lạc được hay sao mà gọi? Còn nữa unnie tính làm gì mà đi ra trong cái bộ dạng này hả?” JiYeon cau

-“à quên mất, unnie tắt máy.” *Đứng là ngố* “Unnie mặc thế này sao? Chứ không phải có người la om sòm lên hả?” Min lại lật ngược tình thế

-“Thì chẳng nào unnie chả ra muộn rồi sao không cố mà mặc đồ cho tử tế vào” nói đến đây bỗng dưng JiYeon lại thăm thẳm thì “trong nhà còn có Qri và SoYeon unnie nữa, Qri unnie thì chả nói làm gì nhưng mà unnie tính câu dẫn SoYeon unnie đó hả”

Cộp một cái vào đầu JiYeon

-“Nghĩ bậy bạ tùm lum không à!!! Hai người đó đi siêu thị mua đồ rồi, cô nghĩ tôi là cái loại người gì hả?” HyoMin tức tới đỏ mặt liền đánh cho bốp

-“Ấy, đau em, vậy thì tốt, bảo sao gọi mãi không ai mở cửa, hai unnie đã ra ngoài còn vợ yêu thì đang tắm, hi hi” JiYeon cười tươi.

-“Ai vợ yêu của cô hả?” HyoMin nói rồi quay người đi vào, này giờ có phòng khách không vào cứ đứng cãi nhau sau cánh cửa chi không biết

-“Vợ yêu của em là Park HyoMin đó, moazhhhh” JiYeon vội chạy theo sau ôm chầm lấy cô, hôn chụt cái lên má, chẳng được tán thưởng còn bị liếc xéo, oan ức mà

-“Dạo này ngon ghê ha, bỏ ra tôi vào thay đồ” HyoMin miệng nói, tay gỡ gỡ tay nó ra

-“Thay đồ sao? Được, unnie đi đi”

JiYeon tỏ ra ngoan ngoãn bất thường khiến HyoMin có chút ngạc nhiên, nhún vai đi về phòng mới mượn được của Qri. Thế rồi chuyện gì sẽ đến thì vẫn đến, cô vừa đi qua cửa, với tay đóng cửa nhưng cửa còn chưa kịp đóng thì con người kia đã lên vào rồi

-“Vào đây làm gì? Ra ngoài đi!” HyoMin nhíu mày

-“Em mệt, muốn ngủ” JiYeon thản nhiên ngã lưng ra giường

-“Ngủ ngoài sofa đó”

-“Không thích, đau lưng, hơn nữa hai người kia về thì sao? Mà em làm gì kệ em, unnie làm gì thì cứ làm đi”

-“Rắc rối, tào lao không à”

HyoMin biết con khủng long nhà cô bả lý lẽ lắm, cãi nhau phí lời thôi nên chẳng cãi cho đỡ mệt, mới bước lại phía tủ để lấy đồ, vô phúc cái tủ lại cách cái

giường có 1m, vừa đứng trước tủ còn đang loay hoay không biết lấy đồ gì thì cái khăn tắm nó tụt xuống một cách nhẹ nhàng.

HyoMin đứng hình mất vài giây, vội cúi người nhặt vội cái khăn quần lại, mà quần thì cứ quần thôi, chứ bao nhiêu cảnh sinh động nó thấy cả rồi còn đâu, đã thế nó còn không ngần ngại chọc cô

-“Ái chà, sau bao năm, không những không giảm mà có phần đẹp lên nha, unnie đang tính câu dẫn em đó hả? Nhưng mà em đang mệt lắm a”

HyoMin nghe thấy những lời đó thì mặt mũi đỏ bừng không biết là ngượng ngùng hay tức giận nữa, quay đầu liếc JiYeon một cái.

-“Muốn chết?”

-“Ui, sợ chết lắm á, không muốn chết đâu” JiYeon ra vẻ sợ hãi lắm khiến HyoMin thấy ón mà quay đi.

-“Aaaaaaa”

Một lực kéo xuống, HyoMin nhắm chặt mắt ngã ngửa ra sau, đến khi yên vị rồi mới dám chầm chậm mở mắt ra nhìn.

-“Yaaaah, em thật là.. có biết là làm thế rất sợ không???” HyoMin tức giận khi nhìn cái bản mặt kia đang trưng mặt nhìn mình

JiYeon không nói gì, chỉ mỉm cười một cái, kéo HyoMin vào lòng ôm chặt, HyoMin ngỡ ngàng trước hành động của JiYeon, không phải như bình thường thì sẽ cãi chày chéo hay sao.

-“Làm sao vậy?” HyoMin cũng đưa lại qua ôm lấy JiYeon, rúc sâu vào lòng nó nhẹ hỏi

-“Không sao cả, chỉ muốn ôm unnie thế này mãi thôi, không quan tâm tới thế giới ngoài kia có thay đổi thế nào, Trái Đất có còn quay hay không? Vẫn chỉ muốn chúng ta ở một chỗ như bây giờ”

-“Hi, thật tốt” HyoMin cười hạnh phúc

-“Nhưng giờ đói quá, chúng ta tạm chia tay đi, em muốn ăn” chưa nghiêm túc được bao lâu JiYeon lại cọt nhả

-“Thiệt tìnhhhh, em là cái kiểu gì vậy, đáng ghét mà”

HyoMin đánh một nó một cái cho bồ tức rồi định ngồi dậy thì cảm nhận đôi môi mình đang được bao phủ vị ngọt quen thuộc.

JiYeon xoay người, đặt cô dưới thân mình, hôn lên đôi môi kia. Hai đôi môi nhanh chóng hoà quyện vào nhau, HyoMin chẳng rảnh mà từ chối, từ sáng tới giờ cũng nhớ nó chết đi được ấy chứ, đôi tay chủ động đưa qua cổ nó ghì chặt đôi nụ hôn thêm sâu, cơ thể nóng dần, quả nhiên mẫn cảm khi ở bên nhau, bàn tay bắt tay nó bắt đầu di chuyển chậm rãi từ eo lên, đôi môi cũng di chuyển dần xuống hóm cổ cô, bàn tay mới chạm đến bên ngực căng tròn, cả cơ thể HyoMin đã như được kích thích, không tự chủ được mà uốn éo làm nó trở nên phấn khích vô cùng. Một màn 18+ vừa mới khởi động thì..

Cốc Cốc

-“HyoMin, unnie về rồi, JiYeon mới tới hả? Hai đứa mau ra đây, làm gì trong đó vậy?” Qri vừa gõ cửa vừa gọi vội vào

-“Aiixii, thiệt tình, kệ đi” JiYeon than thở chỉ đủ để HyoMin nghe, tiếp tục không buông cô ra

Qri chờ một hồi không thấy phản ứng thì nhú mảy đập cửa loạn xạ

-“Hai đứa mà không ra thì nhện đói đi nhaaaaa” nói rồi Qri bỏ ra ngoài bếp

-“aigoooo, sao lại lỡ lòng phá chuyện vợ chồng nhà người ta chứ” JiYeon gục mặt trên ngực cô càu nhàu

-“Thôi, đừng quậy nữa, ra ngoài đi nếu em không muốn bị bỏ đói, mau mau, unnie còn thay đồ nữa” HyoMin xoa đầu nó, thật trẻ con mà

-“Nhưng muốn ăn unnie hơn” JiYeon cười gian

-“đừng đùa nữa” HyoMin liếc nó một cái rồi lại chuyển sang ôn nhu “thôi, ngoan, ra đi, lát chúng ta cùng về nhà, nha?”

-“Naeee, hôn cái đã, chụtttttt” Nó hôn kêu một cái lên môi cô rồi mới đứng dậy đi ra ngoài. HyoMin cũng chỉ biết lắc đầu vì nó, người gì đâu lúc người lớn khi trẻ con, lúc nghiêm túc khi cọt nhả, cứ như bị đa nhân cách vậy.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Cứ Là Người Em Yêu Thương Nhất

-“Hai người nha!! Làm gì trong đó lâu quá vậy? Không biết bây giờ đang trong hoàn cảnh nào hay sao? Mau ngồi xuống ăn đi”

Vừa bước ra phòng bếp đã nghe Qri nhắc nhở, HyoMin có chút á ngại nhưng JiYeon là không cam lòng:

-“Chuyện đã rồi, cũng đâu khác được, tụi em cũng đâu muốn vậy, dù gì cũng em quyết định rồi, nếu phải bỏ sự nghiệp vì HyoMin unnie cũng không vấn đề gì cả, unnie ấy là tất cả của em, không có unnie ấy với em bây giờ cũng chẳng có nghĩa lý gì cả”

JiYeon nói liền một hơi, chân thì vẫn tự nhiên đi tới bàn ăn, không quên nắm tay HyoMin dắt theo ngồi xuống ghế, chỉ chăm chăm nhìn mấy đĩa thức ăn rồi nhanh nhẩu cầm đũa gấp trộm một miếng vào miệng mà không để ý không khí căn phòng đã đột ngột thay đổi.

Qri đang bận rộn bày những món cuối ra đĩa hay SoYeon đang chăm chú ngồi xem TV trên sofa đều dừng hành động đang làm quay ra nhìn, đến cả HyoMin cũng bất động nhìn JiYeon.

Cứ cho nó háu ăn đi nhưng cái bầu không khí im ắng đến là thường này cũng khiến nó phải ngẩng đầu nhìn một vòng

-“Huh? Em nói gì sai sao?”

JiYeon ngơ ngác buông đũa nhìn HyoMin. Cô chỉ là không nói gì, ôm chăm lấy nó mà nức nở.

-“Huh? Minie! Unie sao vậy? Đừng khóc nữa mà”

Chân tay nó luống cuống không biết phải làm sao liền nhìn Qri và SoYeon cầu cứu nhưng buồn thay, họ nhìn nhau một cái rồi lại việc ai người đấy làm, không quan tâm đến hai người nữa.

-“O! Em phải làm sao đây?”

Khuôn mặt JiYeon bây giờ thống khổ hơn bao giờ hết, chung qui cũng chỉ là nó muốn ở bên người yêu mà bây giờ cô ấy như vậy có phải là không muốn ở cạnh nó, nghĩ vậy nó liền đau lòng nhìn HyoMin đang ôm nó nức nở mà mếu mặt

-“Nếu unnie không muốn vậy.. em cũng không ép được được, unnie đừng khóc nữa, em về trước”

Nói là làm, nó liền đưa tay xuống cầm hai tay cô ý định gỡ ra nhưng là càng gỡ thì HyoMin càng ôm nó chặt hơn.

JiYeon chớp mắt khó hiểu rồi lại chau mày

-“HyoMin, unnie bám chặt vậy sao em đứng lên được”

Đến mức này thì Qri có muốn không nói cũng không được liền đặt đĩa thức ăn xuống

-“So, bê đồ ra bàn đi” sau khi thấy SoYeon nhanh nhẩu bật dậy đi làm nhiệm vụ mới nói tiếp “JiYeon này, em cũng là con gái mà, chẳng lẽ hành động của HyoMin có ý gì em không hiểu hay sao? Nếu không phải bề ngoài em là con gái thì unnie chắc nghĩ em vô tâm giống con trai đó!”

Qri kéo ghế ngồi xuống vẫn nhìn cái bộ mặt ngây ra của nó

-“Sao lại có idol gì mà ngốc nghếch như em vậy chứ? Nếu HyoMin không muốn em ở bên, nó đã chẳng phải chịu buồn khổ vì em suốt quãng thời gian dài như vậy, nó tới đây không phải trốn tránh em mà vì nghĩ đến danh tiếng của em, nó không muốn em bị tổn thương hay mất sự nghiệp vì nó nên mới một mình chịu đựng tất cả, em chẳng biết nó vui như thế nào khi thấy em tới đây rồi nói như vậy đâu...”

-“Qri unnieeeee, ai bảo unnie chưa hỏi đã khaiiiii” HyoMin bật dậy, nhăn mũi trách

-“Gớm, suốt mướn khiến tôi khó chịu, tôi đói, còn phải ăn chưa muốn “xem phim tình cảm lãng mạn”” Qri bấu môi vỗ vỗ tay xuống ghế ra hiệu SoYeon ngồi xuống bên cạnh khi thấy các món đều được bưng ra.

-“Unnie nàyyyyy” HyoMin nhong nhèo

-“Thôi thôi, được rồi, unnie thua em, mau ăn đi nguội cả rồi”

Vậy là một bữa ăn com vui vẻ bắt đầu, bốn người trò chuyện rôm rả tới khi kết thúc bữa ăn, SoYeon phải tới SR bar chuẩn bị vài thứ nên phải đi trước nên Qri cũng nổi bước theo sau luôn. Rốt cuộc là HyoMin cùng JiYeon ở lại dọn dẹp.

HyoMin chịu trách nhiệm rửa chén đĩa nên sau khi giúp cô bê đồ ra bồn rửa thì JiYeon vội chạy đi tìm chổi quét và lau nhà.

Một giờ đồng hồ sau mọi thứ đều ổn thoả mới cẩn thận khoá cửa kéo nhau đi, về tới chung cư vẫn bình thường như mọi khi nhưng thật không ngờ tới lái

xe xuống tới hầm để xe thì các phóng viên đã ẩn nấp ở đó từ bao giờ.

Bất chợt HyoMin cảm thấy lo lắng sợ hãi nắm chặt tay JiYeon.

-“Yeonie, phải làm sao bây giờ đây..”

-“Đừng lo, có em ở đây rồi, mọi chuyện sẽ ổn thôi”

-“Nhưng..”

-“Không sao mà!”

JiYeon cười, vỗ lấy đôi bàn tay đang nắm chặt của HyoMin nhẹ nhàng nói

-“Ngồi yên ở đây. Chờ em một chút. Nhé!”

JiYeon lúc này thật sự rất nghiêm túc, nhìn ánh mắt ấy rất tin tưởng nên HyoMin cũng vô thức buông lỏng tay mình.

Nó mỉm cười trước hành động của cô, nhẹ kéo cô vào lòng, nói nhỏ 3 từ chỉ để cô đủ nghe rồi để cô mặt đỏ bừng thần thờ trong xe.

Chẳng biết nó ra đó bao lâu chỉ biết lúc nó mở cửa xe kéo cô ra ngoài cô vẫn đang thần thờ.

Hiện tại, phóng viên vẫn đang vây quanh, họ hỏi rất nhiều nhưng là một chút cô cũng không nghe được, nó thấy vậy liền nắm chặt tay cô như tiếp thêm sức mạnh khiến cô bất giác trả lời

-“Tôi yêu em ấy”

Câu trả lời khiến toàn thể đứng hình, so với những gì họ hỏi thì câu trả lời có chút không liên quan đến JiYeon đứng bên cạnh cũng muốn cười bẽ bụng nhưng là cố gắng giữ bình tĩnh.

-“E hèm, ồm ồm, chắc mọi người cũng hỏi xong rồi nhỉ? Chúng tôi đi trước nhé! Cảm ơn!”

Cứ thế JiYeon kéo tay HyoMin lách qua đám phóng viên đông đúc, nhanh chân vào thang máy đóng cửa lại, không quên vỗ tay cười thật tươi với họ.

Phải tới trước cửa nhà JiYeon rồi HyoMin mới ngo ngắc hỏi

-“Yeonie ah, rốt cuộc là..”

Còn chưa nói hết câu, HyoMin đã bị chặn lại bởi đôi môi của nó. Cứ như thế, không hơn không kém chỉ là môi chạm môi nhưng mắt của cô cứ chớp chớp không ngừng, khuôn mặt của cô lúc này thật có thể diễn tả nỗi không để đầu cho hết, nếu chuyện tình của cô và nó được viết lên thì không biết là tiểu thuyết lãng mạn hay truyện cười nữa. Ừ thì công nhận là nhiều lúc nó cũng như trẻ con, thiếu suy nghĩ, ừ thì nhiều lúc cũng ngây ngô, cũng có tình tiết gây cười nhưng như cô bây giờ không phải là... nghĩ tới đây quả thật nó không nhận được nữa liền cười như được mùa.

Vâng, có thể bạn cũng tiên đoán được diễn biến tiếp theo. người như nó không bị dối mới lạ, duyên quá thể quá đáng luôn.

Cơ mà HyoMin đang định quay lưng đi thì nó đã nhanh tay kéo cô ôm chặt vào lòng, tiện tay mở cửa, dùng sức đẩy cô vào trong rồi khoá cửa, nhắc cô lên nhích từng chút từng chút vào phòng vì cô đang giãy giụa không thôi.

HyoMin càng giãy thì nó lại càng phải di chuyển nhanh hơn nên kết quả là ngã cái rầm.

-“aiyaa, đau quá”

-“yahhhh, em kêu cái nỗi gì”

-“chứ không phải vì unnie nên em mới đau vậy sao?”

-“em nói vậy mà cũng nghe được sao hả? Không phải tại em thì đâu có ngã?”

-“có cho là ngã em cũng không có đau”

-“em.. emm..”

Chuyện là đúng ra HyoMin mới là người tiếp đất nhưng JiYeon vì quá lo cô sẽ bị đau nên cứ theo phản xạ tự nhiên xoay mạnh người nên tình cảnh hiện tại là nó nằm dưới cô nằm trên.

Thấy cô cái không nổi, nó phì cười ôm cô thật chặt.

-“Minie ah”

-“Huh?” Cô nằm ngoan ngoãn trong lòng nó

-“Yêu em không?”

-“Hỏi gì kỳ?” HyoMin đỏ mặt, đang yên đang lành hỏi nỗi gì

-“vậy mà kỳ? Có yêu hay không?” Nó vẫn cố hỏi dai

-“Có”

-“Hehe”

-“cười gì mà cười, buồn cười lắm à”

-“không, vì em yêu unnie nhiều lắm, không gì có thể thay thế được, vậy nên cứ mãi bên nhau thế này đi”

-“ừm, unnie biết rồi”

-“nhớ đó, dù có chuyện gì, chỉ cần ở bên em là được rồi”

-“ừm”

-“không được có suy nghĩ như hôm nay đâu”

-“ừm”

-“ừm hoài”

-“ừm”

-“...”

-“huh? Không ừm nữa không ừm nữa?”

-“hìhì, đồ đáng yêu, unnie cứ thế này, em biết phải làm sao?”

-“chứ em muốn unnie làm sao?”

-“thì cứ vậy đi, cứ là Park Hyo Min – Park Sun Young của em, cứ là người em yêu thương nhất”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Will U Marry Me?

-“Thì cứ vậy đi, cứ là Park Hyo Min – Park Sun Young của em, cứ là người em yêu thương nhất”

Hai đôi mắt nhìn nhau đăm đăm không rời, HyoMin cười nhẹ

-“ừm, unnie biết rồi”

-“Hì hì, ngoan thật” JiYeon không kiêng nể đưa tay vuốt tóc cô

-“nói gì đó”

-“thì unnie ngoan thật mà, hay em phải bảo unnie hư vậy nhé”

-“thôi, khỏi nói gì đi”

HyoMin hết cách với lý luận của nó, loay hoay ngồi dậy lại bị kéo nằm xuống

-“Đừng đùa nữa, ngày hôm nay chạy qua chạy lại, em không mệt sao? Mau mau, đứng dậy đi tắm”

HyoMin đứng lên rồi kéo nó kéo nó dậy.

-“mệt thật! Chẳng còn sức nữa! Minnie!”

-“Huh?”

-“Tắm cho em đi”

-“Em là trẻ con lên ba à? Mau vào tắm đi, unnie chuẩn bị đồ cho”

-“Không, em mệt lắm, unnie tắm cho em đi, không thì thôi em đi ngủ”

JiYeon nói mà hướng về phía cái giường mà HyoMin phải nhanh chân chặn lại, người bản mà dám trèo lên sao, cô thờ dài chịu thua con khủng long này

-“thôi được rồi, được rồi, mau vào đi”

Biết đã dụ được nai vàng ngo ngoác, JiYeon hí hửng vào phòng tắm. Loay hoay lọ mọ chán mới mở nước bồn tắm bước vào nằm thư giãn.

Không biết do HyoMin lâu quá hay nó mệt quá mà vừa vào HyoMin đã thấy cảnh tượng chưa từng thấy qua.

Nó đang nằm ôm thành bồn ngủ gục từ lúc nào không biết, HyoMin lại gần định gọi nó dậy nhưng khuôn mặt kia ... Đáng yêu ngoài sức tưởng tượng của cô, thật sự chỉ muốn cắn cho vài cái, chợt nghĩ cái cảnh ngán năm có một này, HyoMin cười gian chạy ra ngoài lấy mấy ảnh rồi lại tí từng chạy vào.

-“Aigoo, Idol nhà ai thế này, ừm, xem nào, những bức ảnh này.. chẹp chẹp.. sẽ có giá bao nhiêu nhỉ?”

Tách Tách

-“ngẩng cái mặt lên chút nào”

...

-“phải như vậy chứ, hehe”

HyoMin cứ tự nói tự chửi, chụp chán rồi thì vác máy ra ngoài kiểm tra ảnh, đặc ý với đồng ảnh chụp được thì thích thú đem giấu đi, xong xuôi mới nhớ ra để con khủng long ngâm nước lâu quá liền vội chạy nhanh vào.

-“haizzz, tình cảnh này là sao chứ? Muốn unnie tắm cho em thật sao? Ok! Tắm thì tắm”

Cô gật gật đầu đứng lên định lấy khăn thì...*ào*

-“Aaaaaa, cái gì cái gì vậyyyyy?”

JiYeon đang ngủ bất ngờ bị thứ gì đó đổ xuống người làm nước bắn tung toé, giật mình la hét ầm ĩ

HyoMin đang đau ê ẩm, quần áo thì ướt sũng vẫn cố đưa tay bịt miệng nó lại

-“Yah yah, em trật tự chút coi”

-“Huh? Unnie làm cái gì vậy?” JiYeon định thần đưa tay vuốt ngực thờ hỏn hển

-“Unnie đâu có làm gì, tại nó đó chứ”

JiYeon ngồi thẳng dậy nhìn theo hướng tay HyoMin chỉ liền phì cười, nó – cái cục xà bông đang nằm chống đỡ dưới đất

-“Em cười cái gì? Đau chết đi được!” HyoMin phụng phịu

-“Đau sao?”

-“ừm”

-“Nào, ngồi lại nào, ướt hết đồ rồi, mai cởi ra”

-“Ồ”

Chẳng chờ HyoMin đồng ý, nó cầm lấy áo cô xốc ngực từ dưới qua đầu cô rồi vứt sang một bên

-“Em.. Em..”

-“Em làm sao? Mau còi đồ ra”

Trời ơi! Ở đâu ra cái thứ mặt dày vậy? Bắt con nhà người ta ngang nhiên còi đồ như không có chuyện gì xảy ra vậy? HyoMin nghĩ mà mặt đỏ bừng bừng

-“Mau! Unnie không khó chịu hả? Muốn cảm sao? Mau còi đồ ra!”

Miệng nói thì cứ nói, tay thì đã nhanh còi hết đồ trong sự sững sờ của cô, ừ thì cả hai là con gái, ừ thì yêu nhau đã lâu, cũng không phải chưa thấy qua bao giờ nhưng lần nào cô cũng vẫn cứ đỏ mặt như vậy, đáng yêu chết đi được, nó vội kéo cô vào lòng, ôm chặt lấy cô từ phía sau.

-“Unnie ah”

-“ừm”

-“Minie ah”

-“huh?”

-“Park Hyo Min”

-“wae? Rốt cuộc có chuyện gì?”

-“vẫn là chuyện đó thôi”

-“chuyện đó là chuyện gì?”

-“thì là chuyện đó đó”

-“chuyện đó đó? Em không biết rằng em rất nhiều chuyện sao?”

-“em biết nhưng chuyện nào cũng liên quan tới chuyện này?”

-“molla! Unnie không biết”

-“không biết thật sao?”

-“yah, em thật là.. nói luôn cho rồi”

-“èiiii, nói chuyện với unnie chán thật đấy”

Nó bấu môi tự cắn vào vai cô than thở.

-“chứ không phải em nhiều chuyện sao?” Cô không chịu thua cũng cãi cho bằng được

-“ok ok, em thua unnie rồi”

-“vậy nói đi, chuyện gì?”

HyoMin hí hửng xoay người lại nhìn nó. Nó không nói gì chỉ đưa hai tay giữ khuôn mặt cô mỉm cười.

-“huh? Nói đi chứ?”

chụt chụt chụt

HyoMin mắt to tròn ngạc nhiên, con khủng long này không phải lừa cô đó chứ, bảo nói thì hôn chụt chụt lên môi cô, cô nhúu mày nhìn nó thì nó cười nắc nẻ như vui lắm

-“Hi, đáng yêu quá đi à” nó véo hai má cô lắc lắc

-“Em ý!!! Bây giờ nhăn nhó quá thế luôn!”

-“Vẫn có người yêu là được, hehe”

-“Hết nói rồi, bỏ tay, đau quá!”

HyoMin gạt tay nó ra

-“Đau thật hờ? Sorry!!! Đưa em xoa cho hết đau liền à”

chụt chụt chụt

HyoMin tưởng thật cũng ngồi im ai ngờ lại bị lừa thì tru tréo

“Park Ji Yeonnnnnn”

-“Hơ hơ, hất xì ỉ”

-“Gì đây? Mau tắm nhanh lên rồi vào đi cảm lạnh bây giờ ờ ờ”

Rốt cuộc HyoMin vẫn nổi trận lôi đình nhanh nhanh chóng chóng tắm rửa ra ngoài không quên vác xác con khủng long kéo theo sau, tiện thể với tay lấy máy sấy rồi đẩy nó ngồi xuống giường.

-“Ngồi im đó đi, tóc ướt sao ngủ?”

HyoMin vội giữ người JiYeon cho thẳng khi nó có ý định nằm xuống nhưng nó cứ ngã nghiêng ngã nghiêng chao đảo như sắp đổ tới nơi.

-“Em không ngồi yên được một lát sao?”

HyoMin gắt

-“...”

Thấy nó ngồi im, cô lại đơn giản nghĩ nó nghe lời nên vui vẻ sấy tóc cho nó

-“Hôm nay, ngoan nha, hìhì”

-“...”

-“Không biết mọi chuyện sẽ thế nào nhỉ? Chắc sẽ ổn thôi!”

-“...”

-“Ngày mai em đã có kế hoạch gì chưa? Unnie định sẽ ra ngoài mua vài thứ”

-“...”

-“Yeonie”

-“...”

-“Ji Yeon”

Bất ngờ lắc lư người đổ sập xuống giường, cái miệng còn đang chớp chớp, mũi thì khịt khịt... Cái tình huống này..

-“Ồi trời ơi, vậy này giờ tôi nói chuyện với tôi hờ? Khủng long chết tiệttt”

HyoMin chỉnh lại tư thế cho nó, sau khi sấy khô tóc mình mới tắt đèn treo lên giường nằm ôm nó.

-“Ai cho em đáng yêu vậy hả?”

Cô đưa tay vuốt lên khuôn mặt nó, mỉm cười nhẹ, hôn chụt lên môi nó rồi an tâm chìm vào giấc ngủ.

—

-“Ummmmn” JiYeon vươn vai thức dậy sớm hơn bình thường, không như mọi khi cố gắng vớt vát từng phút từng giây để ngủ, nó nhanh chân chạy đi vệ sinh cá nhân, thay đồ và ra ngoài để mặc HyoMin vẫn đang ngủ.

-“Thế nào rồi unnie? Mọi chuyện em nhờ đều ổn chứ”

-“...”

-“Nae, tăn yuuuu, moazh”

-“...”

-“Ế, vậy thôi, thu lại không hun nữa, haha”

-“...”

-“Vậy nha! Gặp unnie sau”

HyoMin còn đang mơ màng, đưa tay quờ quạng vì thấy trống trải bên cạnh, quờ quạng mãi không thấy mới nheo mắt tỉnh dậy, ngó xung quanh không thấy đâu, cô liền gọi

-“JiYeon ah”

..

-“Đi đâu rồi không biết”

Vội tay lấy chiếc điện thoại đặt trên tủ đầu giường tìm số nó cô ấn gọi

-“...”

-“Thuê bao cơ đấy”

Quảng điện sang một bên, HyoMin lồm cồm bò bò dậy đi vệ sinh cá nhân. Vừa đánh răng vừa nghĩ không biết nó đi đâu mà sớm vậy, không nói gì với cô lại còn tắt máy, không biết có chuyện gì không nữa!

Kính Coong Kính Coong

Đang mãi suy nghĩ thì có tiếng chuông cửa, HyoMin vội nhanh chóng làm cho xong mới chạy ra.

-“Ai vậy?”

HyoMin hồi khi nhòm qua camera cửa.

-“Tôi là người giao hàng. Có bưu phẩm gửi cho cô Park Ji Yeon!”

-“Nae, chờ một chút”

Cạch

-“Xin chào!” HyoMin tươi cười

-“Vâng! Chào cô! Phiên cô ký vào đây xác nhận giúp”

-“Vâng!”

-“Cảm ơn cô, tạm biệt”

-“Nae, tạm biệt”

HyoMin mang bưu phẩm vào nhà. Ngồi nhìn nó một lát, rốt cuộc vẫn là không kìm nổi tò mò nên mở hộp ra xem.

-“Mơ? Cái gì đây? Không phải máy định vị sao? Còn có một tờ giấy note nữa! Hà? Em biết unnie sẽ không kìm nổi sự tò mò của mình đâu Haha? Gì thế này? Park Ji Yeon tính chộc mình sao? Đến đó ư? Chấm đỏ này hiện đang ở... Ừm. Đến công ty, vậy mà cũng bày đặt! Xí”

Tự thoại xong HyoMin đứng lên đi thay đồ rồi cũng nhanh chóng đi tới công ty của JiYeon.

-“aizz, vẫn tắt máy là sao?”

Đỗ xe trước công ty, HyoMin cố gọi cho JiYeon mà không được nên đành phải đi gửi xe, còn phải nguy trang kín mít lên la lên lút. Lên tới nơi thì bị bảo vệ giữ lại và nhìn khá nghi, lời thôi giải thích mãi không được.

-“HyoMin?”

Nghe tiếng gọi, cô liền quay đầu ra

-“A, BoRam unnie!”

-“Em làm gì ở đây vậy? Unnie chờ em này giờ!”

-“Bị chú bảo vệ giữ lại hi hi”

-“người quen của Cô sao?” Bảo vệ quay ra hỏi BoRam

-“Nae, phiền chú rồi”

-“Không có gì, tại cô ấy như vậy nên..” Bảo vệ ngó HyoMin một lượt từ trên xuống dưới, BoRam cũng ngó theo

-“Em làm gì ăn mặc vậy? À.. Unnie hiểu rồi” Boram nói với HyoMin rồi quay ra Bảo vệ nói tiếp “Có chút chuyện, hiểu lắm thôi ạ, bọn cháu đi trước”

-“Vâng”

—

-“Aizzii, bày trò gì đây không biết”

HyoMin sau nhận được một gói bưu phẩm từ tay BoRam lại nhanh chóng tẩu thoát ra xe, vừa bóc gói bưu phẩm trong cảm xúc vừa mồm miệng cảm râm không thôi

-“Chờ unnie lâu thật đấy nên em đi trước rồi, mau mau tới đây nhé!”

..

-“đùa à, em đào đâu ra lăm máy định vị vậy Park JiYeon? Cũng may còn biết đề đồ ăn ở đây, đói chết đi được cứ bắt đi lòng vòng! Giờ là đâu đây? Huh? Rạp chiếu phim, á, roi cái gì vậy?”

HyoMin cúi xuống nhặt

-“Vé xem phim, có một vé thôi sao, chắc cầm vé tới đó trước rồi, phòng chiếu 5, ghế J07... Hả? 15h15 chiếu sao? Bây giờ ... Aaaa.. 14h55 rồi sao? Nhanh nhanh đi nhanh!!”

Cứ thế HyoMin tới rạp cũng đã 15h20'. Len được vào chỗ thì ngớ ngẩn.

-“Sao? Thấy unnie ở đây em không vui hả?” Qri lên tiếng

-“Không phải vui hay không mà cảm giác như đang bị bốn cột!”

-“Bốn cột? Ài?” Qri vờ không biết gì tiếp tục xem

-“Xí, mấy người cứ vậy đi”

-“Phim hay mà, em không thích hả”

-“hừm”

Hết phim hai người ra ngoài cũng đã 17h15. Qri gợi ý

-“Đi ăn chút gì đi?”

-“Vậy cũng được, đi thôi” HyoMin chán nản bước đi.

Qri đi đằng sau thì tùm tùm cười vì câu giờ thành công.

Theo kế hoạch, HyoMin phải chạy qua chạy lại như thế, cô thực sự là đạt đến giới hạn của chịu đựng rồi.

-“Aaaaaaa, không đi nữa, không đi nữa, có tin bây giờ con khủng long đó mà xuất hiện ở đây em sẽ bóp chết nó không?”

-“Hạ hoả! Hạ hoả!” SoYeon mang ly nước tới chứng kiến cảnh HyoMin đang bốc hoả

HyoMin bùng cốc nước cạn sạch rồi đặt mạnh xuống bàn.

-“Thật không thể chịu được, unnie không biết đấy thôi, quá đáng hết mức, từ sáng em đã phải chạy đi chạy lại không biết bao nhiêu lượt tới tận bây giờ”

-“chứ không phải từ trưa à?” Qri hỏi mà không buồn nhìn

-“à thì. Buổi trưa!! Cơ mà em là mệt lắm luôn a”

-“Nhưng Min à! Em có thấy điều gì đặc biệt không? Những chỗ em đã tới ý!” SoYeon gợi ý

-“Những chỗ đó sao?”

-“ừm”

-“ngoài chuyện đó toàn là nơi 2 đứa đã từng tới cùng nhau thì chả có gì đặc biệt hết”

-“Ờ ờ! Thì đó là điều đặc biệt đó cô!” Qri chán nản nhìn Min

-“Huh? Tại sao em tới đây rồi mà không mạnh mẽ nữa? Em không suy nghĩ được hay sao? Rốt cuộc bây giờ JiYeon ở đâu?” Qri chống cằm cau mày

-“Còn chỗ nào nhĩ? ... A! Em đi trước đây, tạm biệt nha!!”

HyoMin vội vàng đứng lên rời khỏi SR bar, mau chóng lái xe đi.

HyoMin bước vào cổng trường, xung quanh tối đen ngoại trừ phòng bảo vệ, trong lòng có chút bất an, lẽ nào đây không phải nơi JiYeon đang đứng sao. Cô rút điện thoại ra bật đèn pin soi sáng.

-“Chào chú!”

-“Vâng, chào cô, a, cô HyoMin phải không?”

-“nae, chú vẫn nhớ cháu ạ?”

-“vâng, dạo này cô có khỏe không?”

-“nae, cháu khỏe! Chú vẫn tốt chứ ạ?”

-“vâng, à, cô có việc thì vào đi”

-“ạ? Sao chú biết ạ?” HyoMin ngỡ ngàng

-“Chứ không cô ở đây giờ này làm gì?”

-“àh nae, cháu vào chút xíu nha”

HyoMin đi vào trong tiếp tục soi đèn, đi một đoạn bỗng thấy hình mũi tên phát sáng, cô vội chạy lại

-“Nút gì đây? Ấn vào sao?”

HyoMin vừa ấn vào một con đường bằng đèn dây dẫn hiện ra.

-“woahh, đẹp thật”

Đi giữa những ánh đèn nhỏ, cô bỗng trở nên phấn khởi, thích thú quên đi những giận hờn trước đó. Con đường dẫn ra phía sân sau của trường, điểm kết dừng tại giữa sân, nơi này có một chiếc Piano trắng được rắc cánh hoa hồng đỏ xung quanh, còn có một chiếc bàn hai chiếc ghế như trong nhà hàng, nhưng trên bàn chỉ có hai ly rượu đã được rót sẵn. Vấn đề là JiYeon không thấy ở đây, lại chạy đi đâu rồi.

-“JiYeon ah”

Alo alo, 1234, 1234

-“huh?” HyoMin nghe tiếng thử loa thì giật mình

Park HyoMin, chờ unnie thật lâu a

-“Ai kêu em bày trò” HyoMin lau mồ hôi

nhưng.. Vì đó là unnie nên có lâu đến mấy, em vẫn sẽ chờ

-“...”

Những nơi hôm nay unnie đã đi.. Em đã sắp xếp theo trình tự ngược lại, unnie có để ý không?

-“ừ nhỉ” HyoMin gật gù

em biết thời gian sẽ không quay trở lại được nhưng cứ coi điều em đang làm nó tượng trưng cho thời gian đang quay ngược trở lại có được không?

-“ừm”

em vẫn luôn ân hận vì đã bỏ đi du học để unnie phải buồn khổ như vậy, hôm nay muốn quay lại khoảng thời gian đó. Thay vì cố gắng trốn tránh, em muốn làm một điều khác

HyoMin vẫn chăm chú hướng về chiếc loa lắng nghe mà không biết JiYeon đã đứng sau lưng mình từ lúc nào.

-“Park HyoMin”

-“OMG, hết hồn, em đứng đây lúc nào vậy?” HyoMin đưa tay vỗ ngực

JiYeon cười nhẹ bỏ qua

-“Will you marry me?”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Yêu Là Không Ai Muốn Bỏ Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.